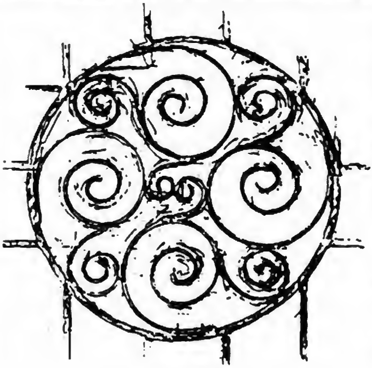
FESTGEBETE DER ISRAELITEN IN WÜRTEMBERG: THEIL...

Michael Sachs

In loving remembrance of
John A. Ackermann MILR '78
from his sister
Marsha E. Ackermann '71
and dedicated to the memory of
their parents
Edward A. and Lee Metzstein Ackermann.

"And I only am escaped alone
to tell thee."

Klara Leidmayer Wittwe

von Lüzheim

Festgebete der Israeliten

in

Würtemberg.

Mit

vollständigem, sorgfältig durchgesehenem Texte.

Neu übersetzt und erläutert

von

Dr. Michael Sachs.

Zweiter Theil.

Neujahrsfest. Zweiter Tag.

Berlin.
Verlag von Veit und Comp.
1857.
Laupheim bei S. Oettinger.

Inhalt des zweiten Bandes.

Gebete für den zweiten Tag des Neujahrsfestes.

I. Der zweite Abend des Neujahrsfestes.

II. Der zweite Tag des Neujahrsfestes.

Anhang.

מַעֲרִיב לֵיל שֵׁנִי שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה.

ח׳ בָּרְכוּ אֶת יְיָ הַמְבֹרָךְ׃

קו״ח בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד׃

ק׳ יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו אֵין אֱלֹהִים׃ סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו. וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם עַל כָּל־בְּרָכָה וּתְהִלָּה׃ בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃ יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בִּדְבָרוֹ מַעֲרִיב עֲרָבִים בְּחָכְמָה פּוֹתֵחַ שְׁעָרִים וּבִתְבוּנָה מְשַׁנֶּה עִתִּים וּמַחֲלִיף אֶת־הַזְּמַנִּים וּמְסַדֵּר אֶת־הַכּוֹכָבִים בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם בָּרָקִיעַ כִּרְצוֹנוֹ בּוֹרֵא יוֹם וָלָיְלָה גּוֹלֵל אוֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ

Gebet für den zweiten Abend Rosch ha-Schanah.

ברכו (Vorb.) Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

ברוך (Gem.) Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, für immer und ewig!

ברוך (Gem.) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, auf dessen Geheiß die Abende dämmern, der mit Weisheit aufthut die Himmelspforten, und mit Einsicht wandelt die Zeiten, der wechseln läßt die Zeitläufte, und reihet die Sterne auf ihren Wachtposten am Firmamente, nach seinem Willen. Er schaffet Tag und

וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי אוֹר. וּמַעֲבִיר יוֹם וּמֵבִיא לָיְלָה וּמַבְדִּיל בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ. אֵל חַי וְקַיָּם תָּמִיד יִמְלֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּעֲרִיב עֲרָבִים:

אַהֲבַת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ אָהָבְתָּ. תּוֹרָה וּמִצְוֹת חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ לִמַּדְתָּ. עַל כֵּן יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשָׁכְבֵנוּ וּבְקוּמֵנוּ נָשִׂיחַ בְּחֻקֶּיךָ. וְנִשְׂמַח בְּדִבְרֵי תוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאֹרֶךְ יָמֵינוּ וּבָהֶם נֶהְגֶּה יוֹמָם וָלָיְלָה. וְאַהֲבָתְךָ אַל־תָּסִיר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

Nacht, rollet weg das Licht vor der Finsterniß, und die Finsterniß vor dem Lichte; läßt entschwinden den Tag und führet herauf die Nacht, und hat gesondert Tag und Nacht; Ewiger der Schaaren ist sein Name. Gott der Allmächtige, lebendig und ewig dauernd — Er wird über uns walten in alle Zeit und Ewigkeit. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Abende dämmern läßt!

אהבת Mit ewiger Liebe hast Du Dein Volk, das Haus Jisrael, geliebt, Lehr' und Gebot, Satzungen und Vorschriften uns gelehrt. Darum, Ewiger, unser Gott! wenn wir uns niederlegen und wenn wir aufstehen, sprechen wir von Deinen Lehren, und freuen uns der Worte Deiner Gotteslehre und Deiner Gebote immer und ewig. Denn sie sind unser Leben und sie geben unseren Tagen die Dauer, und in ihnen sinnen wir Tag und Nacht. Du aber — Deine Liebe entzieh' uns nicht in alle Ewigkeiten. Gelobt seist Du, Ewiger, der liebt sein Volk Jisrael.

יחיד אומר אל מלך נאמן

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד׃

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־
נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ׃ וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ׃ וְשִׁנַּנְתָּם
לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ
בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ׃ וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת
עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ׃ וּכְתַבְתָּם
עַל־מְזֻזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ׃

וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה
אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ

שמע Höre Jisrael, der Ewige, unser Gott, ist ein einiges, ewiges Wesen.

ברוך Gelobt sei der Name der Herrlichkeit seines Reiches auf immer und ewig!

ואהבת Und du sollst lieben den Ewigen, deinen Gott, mit deinem ganzen Herzen und mit deiner ganzen Seele und mit deinem ganzen Vermögen. Und es sollen diese Worte, die Ich dir heute gebiete, in deinem Herzen sein. Und du sollst sie einschärfen deinen Kindern, und davon reden, wenn du sitzest in deinem Hause, und wenn du gehest auf dem Wege, und wenn du dich hinlegst, und wenn du aufstehst. Und du sollst sie binden zum Wahrzeichen an deine Hand, und sie sollen sein zum Denkbande zwischen deinen Augen. Und du sollst sie schreiben auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

והיה Und es wird geschehen, so ihr höret auf meine Gebote,

בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם׃ וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ
יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ׃ וְנָתַתִּי
עֵשֶׂב בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ׃ הִשָּׁמְרוּ לָכֶם
פֶּן־יִפְתֶּה לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים
וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם׃ וְחָרָה אַף־יְהוָֹה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־
הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ
וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָֹה נֹתֵן
לָכֶם׃ וְשַׂמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם
וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת בֵּין
עֵינֵיכֶם׃ וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ
בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ׃ וּכְתַבְתָּם
עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ׃ לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי

die Ich euch heut gebiete, den Ewigen, euren Gott, zu lieben, und ihm zu dienen mit eurem ganzen Herzen und eurer ganzen Seele, so werde ich den Regen eures Landes geben zu seiner Zeit, Frühregen und Spätregen, daß du einsammelst dein Getreide und deinen Most und dein Oel. Und Ich werde Gras geben auf deinem Felde für dein Vieh, und du wirst essen und satt werden. Hütet euch, daß nicht euer Herz bethört werde, und ihr abweichet, und fremden Göttern dienet, und euch vor ihnen bücket; und über euch der Zorn des Ewigen erglühe, daß Er verschließe den Himmel, daß kein Regen sei, und der Erdboden nicht gebe sein Gewächs, und ihr bald umkommet, weg aus dem schönen Lande, das der Ewige, euer Gott, euch giebt. — Und ihr sollt diese meine Worte euch zu Herzen nehmen und zu Gemüthe, und sie binden als Wahrzeichen auf eure Hand, und sie seien zum Denkbande zwischen euren Augen. Und lehret sie eure Kinder, davon zu reden, wenn du sitzest in deinem Hause, und wenn du gehest auf dem Wege, und wenn du dich hinlegst, und wenn du aufstehst. Und schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore. Auf daß sich mehren eure Tage und die Tage eurer

בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת
לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ׃

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ דַּבֵּר
אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם
צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־
צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת׃ וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת
וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֺת יְהוָה
וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא־תָתֻרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם
וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם׃
לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֺתָי וִהְיִיתֶם
קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם׃ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם
לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם׃

Kinder auf dem Erdboden, den der Ewige geschworen euren Vätern, ihnen zu geben — wie die Dauer des Himmels über der Erde.

ויאמר Und der Ewige sprach zu Moscheh also: Rede zu den Kindern Jisrael und sprich zu ihnen, daß sie sich Schaufäden machen an die Zipfel ihrer Kleider für ihre Geschlechter, und sollen an die Schaufäden ihres Zipfels eine purpurblaue Schnur ansetzen. Und das sei euch zu Schaufäden, daß wenn ihr sie ansehet, ihr euch erinnert aller Gebote des Ewigen, und sie thuet, und nicht umherspähet nach eurem Herzen und nach euren Augen, denen ihr nachbuhlet; damit ihr euch erinnert all meiner Gebote, und sie thuet, und ihr heilig seiet eurem Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der Ich euch herausgeführt habe aus dem Lande Mizrajim, euch ein Gott zu sein, Ich, der Ewige, euer Gott.

אֱמֶת וֶאֱמוּנָה כָּל־זֹאת וְקַיָּם עָלֵינוּ כִּי הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֵין זוּלָתוֹ וַאֲנַחְנוּ יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ: הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד מְלָכִים מַלְכֵּנוּ הַגּוֹאֲלֵנוּ מִכַּף כָּל־הֶעָרִיצִים: הָאֵל הַנִּפְרָע לָנוּ מִצָּרֵינוּ וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּל לְכָל־אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ: הָעֹשֶׂה גְדֹלוֹת עַד־אֵין חֵקֶר וְנִפְלָאוֹת עַד־אֵין מִסְפָּר: הַשָּׂם נַפְשֵׁנוּ בַּחַיִּים וְלֹא־נָתַן לַמּוֹט רַגְלֵנוּ: הַמַּדְרִיכֵנוּ עַל בָּמוֹת אוֹיְבֵינוּ וַיָּרֶם קַרְנֵנוּ עַל־כָּל־שׂוֹנְאֵינוּ: הָעֹשֶׂה לָּנוּ נִסִּים וּנְקָמָה בְּפַרְעֹה אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים בְּאַדְמַת בְּנֵי חָם: הַמַּכֶּה בְעֶבְרָתוֹ כָּל־בְּכוֹרֵי מִצְרָיִם וַיּוֹצֵא אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם לְחֵרוּת עוֹלָם: הַמַּעֲבִיר בָּנָיו בֵּין גִּזְרֵי יַם־סוּף אֶת־רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת־שׂוֹנְאֵיהֶם בִּתְהוֹמוֹת טִבַּע: וְרָאוּ בָנָיו גְּבוּרָתוֹ שִׁבְּחוּ וְהוֹדוּ לִשְׁמוֹ וּמַלְכוּתוֹ בְּרָצוֹן קִבְּלוּ

אמת Wahr ist es und, zuverlässige Gewißheit dies Alles, und für uns bindend. Denn Er ist der Ewige, unser Gott, und Keiner außer ihm, und wir sind Jisrael, sein Volk. Er ist es, der uns befreiet aus der Hand der Gewaltherren, unser König, der uns löset aus der Hand aller Tyrannen; der Allmächtige, der es unsertwegen heimkommen lässet unseren Widersachern, und der Lohn zahlt all den Feinden unseres Lebens; der Gewaltiges vollbringt, nicht zu ergründen, und Wunder, unzählbar; der uns erhält im Leben und nicht wanken lässet unsern Fuß; der uns treten läßt auf die Höhen unserer Feinde, und aufrichtet unsere Kraft über all unsre Hasser; der für uns Wunder und rächende Vergeltung geübt an Pharaoh, Zeichen und augenfällige Werke am Boden der Söhne Chams; der schlug in seinem Grimme alle Erstgebornen Mizrajims, und hinausführte sein Volk Jisrael aus ihrer Mitte zu ewiger Freiheit; der hindurchleitete seine Kinder durch das gespaltene Schilfmeer, ihre Verfolger und ihre Feinde in die Tiefen versenkte Er. Und es sahen seine Kinder seine Stärke, gaben Lob und sangen Preis seinem Namen, und seine Herrschaft

עֲלֵיהֶם מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם:

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה־פֶלֶא:

מַלְכוּתְךָ רָאוּ בָנֶיךָ בּוֹקֵעַ יָם לִפְנֵי מֹשֶׁה זֶה אֵלִי עָנוּ וְאָמְרוּ·

יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

וְנֶאֱמַר כִּי־פָדָה יְיָ אֶת־יַעֲקֹב וּגְאָלוֹ מִיַּד חָזָק מִמֶּנּוּ· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

הַשְׁכִּיבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם וְהַעֲמִידֵנוּ מַלְכֵּנוּ לְחַיִּים וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ וְתַקְּנֵנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ וְהָגֵן בַּעֲדֵנוּ וְהָסֵר מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וְיָגוֹן וְהָסֵר שָׂטָן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ

mit willigem Herzen nahmen sie auf sich. Moscheh und die Kinder Jisraels stimmten Dir an ein Lied mit großer Freude, und sie Alle sprachen:

מי „Wer ist wie Du unter den Gewaltigen, Ewiger! wer, wie Du, verherrlicht in Heiligkeit, erhaben in ruhmvollen Werken, Wunder schaffend?" —

מלכותך Dein Walten sahen Deine Kinder, Du, der das Meer gespalten vor Moscheh. „Dies ist mein Gott!" huben sie an, und sprachen:

יי „Der Ewige wird regieren immer und ewig!"

ונאמר Und es heißt: Denn befreiet hat der Ewige Jaakob und ihn erlöset aus der Hand des Stärkeren. Gelobt seist Du, o Ewiger, der Jisrael erlöset hat.

השכיבנו Gieb, daß wir uns hinlegen, Ewiger, unser Gott! zum Frieden, und laß uns wieder aufstehen, unser König! zum Leben, und breite über uns Deines Friedens Zelt, und leite uns im Rechten mit gutem Rathe von Dir, und hilf uns um Deines

וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ תַּסְתִּירֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמְרֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ אָתָּה כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה וּשְׁמוֹר צֵאתֵנוּ וּבוֹאֵנוּ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ פּוֹרֵשׂ סֻכַּת שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלָיִם:

תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ: כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב:

ועתה יגדל נא כח אדני כאשר דברת לאמר.
זכר רחמיך יי וחסדיך כי מעולם המה:

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ

אָמֵן. יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחָמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

Namens willen, und schirme uns und wende von uns Feind und böse Krankheit, Schwert und Noth und Sorge, und entferne jeden Hinderer aus unserem Antlitze und unserem Rücken, und im Schatten Deiner Fittige birg uns! Denn Du, o Gott, unser Hüter und unser Retter bist Du; denn ein Gott, der gnädig und barmherzig waltet, bist Du. Und wahre unsern Ausgang und unsern Eintritt zum Leben und zum Frieden von nun an bis in Ewigkeit. Und breite über uns Deines Friedens Zelt! Gelobt seist Du, Ewiger, der das Zelt des Friedens breitet über uns und über sein ganzes Volk Jisrael und über Jeruschalajim.

תקעו Blaset am Neumond den Schofar, am Mondbeginne für den Tag unseres Festes; denn eine Satzung für Jisrael ist es, eine Gebühr für den Gott Jaakobs.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר
וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר
חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה·
זָכְרֵנוּ לְחַיִּים· מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים· וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים·
לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים· מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן· בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ·
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים
רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים
וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי

אדני O Herr! öffne meine Lippen und mein Mund verkünde Dein Lob!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Jizchaks und Jaakobs, Allmächtiger, Großer und Erhabener, höchster Gott, der in Güte Gnade erweiset, und dem Alles eignet, der gedenket der frommen Werke der Väter, und den Erlöser bringen wird ihren spätesten Abkömmlingen, um seines Namens Willen, in Liebe. Gedenk' unser zum Leben, Herr, der will, daß wir leben, und schreibe uns in das Buch des Lebens, um Deinetwillen, Gott, ewiglebender; König, Beistand und Retter und Schirm! Gelobt seist Du, Ewiger, Schirm des Abraham.

אתה Du bist mächtig in Ewigkeit, o Herr, Du belebest die Todten, stark, um stets zu helfen; — der die Lebenden in Gnaden erhält, die Todten belebt in großer Barmherzigkeit, die Fallenden stützt, und die Kranken heilt, die Gefesselten erlöst, und seine Treue bewährt den im Staube Schlafenden. Wer ist wie Du, Herr mächtiger Thaten, und wer ist Dir ähnlich, König, der

דּוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה· מִי כָמוֹךָ
אַב הָרַחֲמִים· זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים· וְנֶאֱמָן
אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אֶחָת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטוֹן לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה שֶּׁבָּרָאתָ:

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ

tödtet und wieder belebt, und sprossen lässet das Heil. Wer ist wie Du, Vater des Erbarmens, der gedenket seiner Geschöpfe zum Leben, in Erbarmen. Und Du bist zuverlässig, daß Du beleben wirst die Todten. Gelobt seist Du, o Ewiger, der die Todten belebt.

אתה Du bist heilig und Dein Name ist heilig, und Heilige an jedem Tage preisen Dich ewiglich.

ובכן So lasse denn kommen, Ewiger, unser Gott, Deine Furcht über alle Deine Geschöpfe und ehrfürchtiges Bangen vor Dir über Alles, was Du erschaffen, daß Dich fürchten alle Deine Geschöpfe, und vor Dir sich bücken alle Wesen, und sie Alle werden mögen ein Bund, Deinen Willen zu thun mit ganzem Herzen, wie wir es erkennen, Ewiger, unser Gott! daß die Herrschaft ist bei Dir, die Macht in Deiner Hand, und die Kraft in Deiner Rechten, und Dein Name erhaben über Alles, was Du geschaffen.

ובכן Und so gieb denn die Ehre, o Ewiger, Deinem Volke

וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ
שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן
לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ
בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלֹזוּ
וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ וְכָל־
הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת
זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ. וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל
כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם
עִיר קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ
לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

den Ruhm den Dich Fürchtenden, und der Hoffnung Zuversicht denen, die Dich suchen, und das freie Wort den auf Dich Harrenden, Freude Deinem Lande, und Wonne Deiner Stadt, und die Macht lasse aufkeimen Deines Knechtes David, und das Licht leuchten des Sohnes Jischai's Deines Gesalbten, bald in unsren Tagen.

ובכן Dann werden die Frommen es schauen und sich freuen, und die Getreuen jubeln, und die Geweiheten in Jauchzen frohlocken, und das Laster wird schließen seinen Mund, und der Frevel gänzlich wie Rauch dahinschwinden, wenn Du tilgen wirst die Herrschaft des Uebermuthes von der Erde, und wenn Du herrschen wirst allein, o Ewiger! über alle Deine Werke auf dem Zijonsberge, der Stätte Deiner Herrlichkeit, und in Jeruschalajim, Deiner heiligen Stadt, wie geschrieben steht in Deinem heiligen Worte: „Herrschen wird der Ewige für alle Zeit, Dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah.“

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים · אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ · וְרָצִיתָ בָּנוּ · וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת · וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ · וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ · וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

(Am Ausgang des Sabbath.)

(וַתּוֹדִיעֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־מִשְׁפְּטֵי צִדְקֶךָ וַתְּלַמְּדֵנוּ לַעֲשׂוֹת חֻקֵּי רְצוֹנֶךָ · וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִשְׁפָּטִים יְשָׁרִים וְתוֹרוֹת אֱמֶת חֻקִּים וּמִצְוֹת טוֹבִים · וַתַּנְחִילֵנוּ

קדוש Heilig bist Du, und furchtbar Dein Name, und kein Gott außer Dir, wie geschrieben steht: „Und erhaben ist der Gott der Schaaren im Gerichte, und der heilige Gott geheiligt in Gerechtigkeit. Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger König!

אתה Du hast uns erkoren aus allen Völkern, uns geliebt und an uns Gefallen gehabt, uns erhöhet über alle Zungen, und uns geheiligt durch Deine Gebote, und uns nahe gebracht, unser König, Deinem Dienste und Deinen Namen, den großen und heiligen, über uns genannt.

(Am Ausgang des Sabbath.)

(ותודיענו Du hast uns, Ewiger, unser Gott! kund gethan Deine heilvollen Vorschriften, und uns gelehrt, auszuüben die Satzungen Deines Willens. Du hast uns, Ewiger, unser Gott! gerechte Vorschriften und eine wahrhafte Lehre ertheilt, Bestimmungen und Gebote voll Segens, und uns zu Theil werden

וּמַנֵי שָׂשׂוֹן וּמוֹעֲדֵי קֹדֶשׁ וְחַגֵּי נְדָבָה · וַתּוֹרִישֵׁנוּ קְדֻשַּׁת שַׁבָּת וּכְבוֹד מוֹעֵד וַחֲגִיגַת הָרֶגֶל · וַתַּבְדֵּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ בֵּין קֹדֶשׁ לְחוֹל בֵּין אוֹר לְחֹשֶׁךְ בֵּין יִשְׂרָאֵל לָעַמִּים בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשֵׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה · בֵּין קְדֻשַּׁת שַׁבָּת לִקְדֻשַּׁת יוֹם טוֹב הִבְדַּלְתָּ · וְאֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי מִשֵּׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה קִדַּשְׁתָּ · הִבְדַּלְתָּ וְקִדַּשְׁתָּ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתֶךָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה · יוֹם תְּרוּעָה מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ · יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ

lassen Zeiten froher Festeslust und heilige Feiertage und Festeszeiten freudiger Erhebung. Du hast uns beschieden die Sabbathweihe und Festverherrlichung und feierliche Lust, und unterschieden, Ewiger, unser Gott! zwischen Heiligem und Gemeinem, zwischen Licht und Finsterniß, Jisrael und den Völkern, dem siebenten Tage und den sechs Werktagen. Die Heiligkeit des Sabbaths und des Festtages hast Du von einander unterschieden, und den siebenten Tag vor den sechs Werktagen geheiliget. So hast Du abgesondert und geheiliget Dein Volk Jisrael mit Deiner Heiligung.)

ותתן Und Du hast uns gegeben, Ewiger, unser Gott! in Liebe diesen Tag des Gedächtnisses, den Tag des Posaunenschalls, eine heilige Berufung zur Erinnerung an den Auszug aus Mizrajim.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! Lasse aufsteigen und vor Dich kommen, zu Dir gelangen, und Dir vor's Auge treten, in Wohlgefallen von Dir gehört, in Obhut genommen und

וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ · וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ · וְזִכְרוֹן
יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ · וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל
לְפָנֶיךָ · לִפְלֵטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים
וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה · זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה ·
וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה · וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים · וּבִדְבַר יְשׁוּעָה
וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ · וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ · כִּי אֵלֶיךָ
עֵינֵינוּ · כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ
בִּכְבוֹדֶךָ וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ וְהוֹפַע
בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל
כִּי אַתָּה פְעַלְתּוֹ וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ וְיֹאמַר כֹּל

gedacht werden unser Gedächtniß und unser Geschick, und das Gedächtniß unserer Väter und des Gesalbten, des Sohnes Dawids, Deines Knechtes, und Jeruschalajim's, Deiner heiligen Stadt, und Deines ganzen Volkes, des Hauses Jisraels, zur Rettung und zum Guten, zur Huld und Gnade, zum Erbarmen, Leben und Frieden an diesem Tage des Gedächtnisses. Gedenk' unser, Ewiger, unser Gott! an ihm zum Guten, und verhänge über uns an ihm zum Segen, und hilf uns an ihm zum Leben. Und um des Wortes willen, das Heil und Erbarmen verheißt, sei uns mild und gnädig, und erbarme Dich unser, und hilf uns! Denn zu Dir schaut unser Auge; denn ein Gott, erbarmungs- und huldreich, bist Du.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! O regiere über die ganze Welt in Deiner Herrlichkeit, und erhebe Dich über die ganze Erde in Deinem Glanze, und strahle auf in der Pracht der Hoheit Deiner Majestät über alle Bewohner Deines Erdenballes, und erkennen möge jegliches Geschöpf, daß Du es geschaffen, und erfahre jegliches Gebild, daß Du es gebildet, und spreche

אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל
מָשָׁלָה: קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ
מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ: וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת
כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם
הַזִּכָּרוֹן:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם· וְהָשֵׁב אֶת־
הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם
בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת
יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

Alles, was Odem hat in seiner Nase: Der Ewige, der Gott Jisraels, ist König, und sein Reich waltet über Alles. Heilige uns durch Deine Gebote, und laß unser Theil sein Deine Lehre, sättige uns von Deinem Gute, und erfreue uns durch Deine Hülfe, und läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen; denn Du, o Gott, bist wahr, und Dein Wort ist wahr, und ewig bestehend. Gelobt sei Du, Ewiger! König über die ganze Erde, der heiligt Jisrael und den Tag des Gedächtnisses.

רצה Laß Dir wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, Dein Volk Jisrael und sein Gebet, und führe zurück den Tempeldienst in Deine heiligen Hallen, und die Feueropfer Jisraels und sein Gebet in Liebe nimm an mit Huld, und zum Wohlgefallen stets vor Dir sei der Gottesdienst Jisraels, Deines Volkes.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ. וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל

ותחזינה. Und schauen mögen unsre Augen, wenn Du zurückkehrst nach Zijon in Barmherzigkeit. Gelobt sei Du, Ewiger, der zurückbringen wird seine Herrlichkeit nach Zijon.

מודים Wir danken Dir und bekennen, daß Du bist der Ewige unser Gott, und unsrer Väter Gott auf immer und ewig, Hort unsers Lebens, Schild unsers Heils bist Du durch alle Geschlechter. Wir danken Dir, und verkünden Dein Lob für unser Leben, das gegeben ist in Deine Hand, wegen unserer Seelen, die Dir sind anvertraut, und wegen Deiner Wunder, die an jedem Tage uns geleiten, und wegen Deiner unvergleichlichen Thaten und Gnadenbezeugungen zu jeglicher Zeit, Abends und Morgens und Mittags. Allgütiger! denn nicht geht zu Ende Deine Barmherzigkeit, — Du Allerbarmer, denn kein Aufhören kennt Deine Huld. Von jeher hoffen wir auf Dich.

ועל Und für dies Alles sei gesegnet und erhoben Dein Name, unser König, beständig auf immer und ewig. O, verzeichne zum heilvollen Leben alle Genossen Deines Bundes. Und Alles, was lebt, danke Dir ewiglich, und rühmen möge es Deinen Namen

יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל־הַשָּׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ׃ בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם׃

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה׃ פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם׃ עֲשֵׂה

in Wahrheit, o Gott, Du unser Schutz und unser Beistand ewiglich. Gelobt sei Du, Ewiger, Allgütiger ist Dein Name, und Dir ist es schön dankendes Bekenntniß abzulegen.

שלום Laß Fülle des Friedens für immer kommen über Jisrael, Dein Volk; denn Du, o König, bist Herr alles Friedens, und laß es Dir wohlgefällig sein, zu segnen Dein Volk Jisrael zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden. Im Buche des Lebens, Segens und Friedens und gesegneter Erhaltung möge unser gedacht und wir darin eingezeichnet werden, sowie Dein ganzes Volk, das Haus Jisraels, zu gesegnetem Leben und zum Frieden. Gelobt sei Du, Ewiger, der erschafft den Frieden.

אלהי Mein Gott! Bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen, daß sie nichts Trügliches reden; Denen, die mich schmähen, laß meine Seele schweigen, und gleich dem Staube sei sie demüthig gegen Alle. O öffne mein Herz durch Deine Lehre,

לְמַעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:
וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

קדיש שלם.

und Deinen Geboten eile meine Seele nach. Und aller derer, die gegen mich Böses sinnen, Rath und Anschlag zerstöre, und vereitle ihr Sinnen. Thue es um Deines Namens, um Deiner Rechten, um Deiner Heiligkeit, um Deiner Lehre willen. Auf daß Deine Lieblinge gerettet werden, hilf mit Deiner Rechten und erhöre mich! Mögen wohlgefällig sein meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser. Der Frieden stiftet in seinen Höhen, Er lasse walten Frieden über uns und über ganz Israel. Darauf sprechet: Amen!

יהי Mög' es Dir wohlgefällig sein, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, daß erbauet werde das Heiligthum bald in unseren Tagen, und laß uns an Deiner Lehre unser Theil haben. Dort wollen wir Dir dienen in Ehrfurcht, wie in den Tagen der Vorwelt und in den Jahren der ältesten Zeiten.

סדר קידוש·

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְּרִי הַגָּפֶן:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־עָם וְרוֹמְמָנוּ מִכָּל־לָשׁוֹן וְקִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו· וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה יוֹם תְּרוּעָה מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם· כִּי בָנוּ בָחַרְתָּ וְאוֹתָנוּ קִדַּשְׁתָּ מִכָּל־הָעַמִּים· וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

במוצאי שבת מוסיפין נר והבדלה·

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא מְאוֹרֵי הָאֵשׁ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַמַּבְדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְחוֹל בֵּין אוֹר לְחֹשֶׁךְ בֵּין יִשְׂרָאֵל לָעַמִּים בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשֵׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה· בֵּין קְדֻשַּׁת שַׁבָּת לִקְדֻשַּׁת יוֹם טוֹב הִבְדַּלְתָּ· וְאֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי מִשֵּׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה קִדַּשְׁתָּ· הִבְדַּלְתָּ וְקִדַּשְׁתָּ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתֶךָ· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּבְדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְקֹדֶשׁ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁהֶחֱיָנוּ וְקִיְּמָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לַזְּמַן הַזֶּה:

---

*) עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה
לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת
וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה שֶׁלֹּא שָׂם
חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם. וַאֲנַחְנוּ
כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי
הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא נוֹטֶה
שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם
מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא
אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ
כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־
לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל
וְעַל הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד:

עַל כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת
עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן הָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת
יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ
בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ: יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ
כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל כִּי לְךָ תִּכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־
לָשׁוֹן: לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפּוֹלוּ וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ
יְקָר יִתֵּנוּ. וִיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם
מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד
תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:
וְנֶאֱמַר. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה
יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

קַדִּישׁ יָתוֹם.

*) Uebersetzung S. 187.

תפלת שחרית.

מַה־טֹּבוּ אֹהָלֶיךָ יַעֲקֹב מִשְׁכְּנֹתֶיךָ יִשְׂרָאֵל: וַאֲנִי בְּרֹב
חַסְדְּךָ אָבֹא בֵיתֶךָ אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל־קָדְשְׁךָ
בְּיִרְאָתֶךָ: יְיָ אָהַבְתִּי מְעוֹן בֵּיתֶךָ וּמְקוֹם מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ:
וַאֲנִי אֶשְׁתַּחֲוֶה וְאֶכְרָעָה אֶבְרְכָה לִפְנֵי־יְיָ עֹשִׂי: וַאֲנִי
תְפִלָּתִי לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי
בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ:

יִגְדַּל אֱלֹהִים חַי וְיִשְׁתַּבַּח. נִמְצָא וְאֵין עֵת אֶל־מְצִיאוּתוֹ:
אֶחָד וְאֵין יָחִיד כְּיִחוּדוֹ. נֶעְלָם וְגַם אֵין סוֹף לְאַחְדוּתוֹ:
אֵין לוֹ דְּמוּת הַגּוּף וְאֵינוֹ גוּף. לֹא נַעֲרוֹךְ אֵלָיו קְדֻשָּׁתוֹ:
קַדְמוֹן לְכָל־דָּבָר אֲשֶׁר נִבְרָא. רִאשׁוֹן וְאֵין רֵאשִׁית לְרֵאשִׁיתוֹ:

Morgengebet.

מה Wie lieblich sind Deine Zelte, Jaakob, Deine Wohnungen, Jisrael. Durch Deiner Gnaden Fülle darf ich betreten Dein Haus, bücke mich in Deinem heiligen Tempel in Ehrfurcht vor Dir. O Gott! Ich liebe Deine Wohnstatt, den Ort, wo Deine Herrlichkeit thront. Ich bücke und beuge mich und senke das Knie vor dem Herrn, meinem Schöpfer. O möge mein Gebet vor Dich kommen zur Gnadenzeit, o Gott! in der Fülle Deiner Huld, erhöre mich, in der Treue Deines Heils.

יגדל Gelobt sei der lebend'ge Gott, sein Preis soll hoch erglänzen,
Der ist und dauert; keine Zeit setzt seinem Dasein Gränzen,
Der einzig ist, wie einzig sonst Nichts in der Welt zu finden,
Und seiner Einheit Wesen nicht zu fassen, zu ergründen.
Er, der nicht Körper und Gestalt, nicht faßt ihn Bild und Zeichen,
An seine Heiligkeit nicht kann der Menschen Sinnen reichen.
Beginn und Grund, und früher Er als alles Sein und Leben,
Der Urbeginn. ohn' Anbeginn Er selbst in seinem Weben.

הִנּוֹ אֲדוֹן עוֹלָם לְכָל־נוֹצָר. יוֹרֶה גְדֻלָּתוֹ וּמַלְכוּתוֹ:
שֶׁפַע נְבוּאָתוֹ נְתָנוֹ. אֶל־אַנְשֵׁי סְגֻלָּתוֹ וְתִפְאַרְתּוֹ:
לֹא קָם בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה עוֹד. נָבִיא וּמַבִּיט אֶת־תְּמוּנָתוֹ.
תּוֹרַת אֱמֶת נָתַן לְעַמּוֹ אֵל. עַל־יַד נְבִיאוֹ נֶאֱמַן בֵּיתוֹ:
לֹא יַחֲלִיף הָאֵל וְלֹא יָמִיר. דָּתוֹ לְעוֹלָמִים לְזוּלָתוֹ:
צוֹפֶה וְיוֹדֵעַ סְתָרֵינוּ. מַבִּיט לְסוֹף דָּבָר בְּקַדְמָתוֹ:
גּוֹמֵל לְאִישׁ חֶסֶד כְּמִפְעָלוֹ. נוֹתֵן לְרָשָׁע רַע כְּרִשְׁעָתוֹ:
יִשְׁלַח לְקֵץ יָמִין מְשִׁיחֵנוּ. לִפְדּוֹת מְחַכֵּי קֵץ יְשׁוּעָתוֹ:
מֵתִים יְחַיֶּה אֵל בְּרֹב חַסְדּוֹ. בָּרוּךְ עֲדֵי עַד שֵׁם תְּהִלָּתוֹ:

אֲדוֹן עוֹלָם אֲשֶׁר מָלַךְ. בְּטֶרֶם כָּל יְצִיר נִבְרָא:
לְעֵת נַעֲשָׂה בְחֶפְצוֹ כֹּל. אֲזַי מֶלֶךְ שְׁמוֹ נִקְרָא:
וְאַחֲרֵי כִּכְלוֹת הַכֹּל. לְבַדּוֹ יִמְלוֹךְ נוֹרָא:
וְהוּא הָיָה וְהוּא הֹוֶה. וְהוּא יִהְיֶה בְּתִפְאָרָה:
וְהוּא אֶחָד וְאֵין שֵׁנִי. לְהַמְשִׁיל לוֹ לְהַחְבִּירָה:
בְּלִי רֵאשִׁית בְּלִי תַכְלִית. וְלוֹ הָעֹז וְהַמִּשְׂרָה:
וְהוּא אֵלִי וְחַי גֹּאֲלִי. וְצוּר חֶבְלִי בְּעֵת צָרָה:
וְהוּא נִסִּי וּמָנוֹס לִי. מְנָת כּוֹסִי בְּיוֹם אֶקְרָא:
בְּיָדוֹ אַפְקִיד רוּחִי. בְּעֵת אִישַׁן וְאָעִירָה:
וְעִם־רוּחִי גְּוִיָּתִי. יְיָ לִי וְלֹא אִירָא:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל נְטִילַת יָדָיִם:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר יָצַר אֶת־

Er ist der Herr der Welt, — bezeugt in Allem, was Er schafft,
Die Fülle seiner Herrlichkeit und seiner Größe Kraft.
Aus seinem Gottesgeist den Strom wollt' Er in Gnaden leiten
Auf die Erkornen, seinem Ruhm und seinem Dienst Geweihten.
Und Keiner mehr in Israel als wie Moscheh erstand,
Er, ein Prophet, der Gott geschaut, und wie im Bild erkannt.
Und seinem Volk hat Gott verlieh'n die Lehre, ewig wahr,
Durch seinen Herold, der bewährt in seinem Hause war.
Und Gottes Lehre wandellos besteht in Ewigkeit,
Wird nicht um Anderes vertauscht, sie gilt in alle Zeit.
Sein Auge schaut, was unser Sinn tief im Geheimniß hegt,
Er sieht der Dinge Ziel und End', eh' ihr Beginn sich regt.
Dem Frommen giebt er nach Verdienst den Lohn für seine That,
Vergeltung wird dem Frevler, wie die Schuld erwirkt sie hat.
Er sendet den Gesalbten einst, wann erst die Zeit gekommen,
Zu lösen, die geharrt des Heils, die treu bewährten Frommen.
Die Todten wird beleben Gott, durch seiner Liebe Macht,
Drum seinem Namen für und für sei Ruhm und Preis gebracht.

אדון O Herr der Welt, der Du geschaltet,
Eh' noch ein Wesen ward gestaltet,
Da auf Dein Wort das All erstand,
Da wardst zum Kön'ge Du ernannt.
Und wenn zerfällt das Weltenganze,
Du herrschest dann allein im Glanze.
Du warst und bist seit Ewigkeit,
Und Du wirst sein in Herrlichkeit.
Du Einig-Einz'ger ohne Zweiten,
Dir stellet Keiner sich zur Seiten.
Ohn' End' und Anfang in der Zeit,
Dein ist die Macht, die Herrlichkeit.
Der ewig lebt, mein Gott, mein Heil,
In Drang und Noth, mein Hort, mein Theil.
Du, meine Zuflucht, mein Panier,
Mein Kelch, mein Theil, — ruf' ich zu Dir.
In Deine Hand ich stets befehle,
Schlaf' ich und wach' ich, — meine Seele,
Und meinen Leib vertrau' ich Dir.
Ich bange nicht, Gott ist mit mir!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott! Herr der Welt, der uns geheiliget durch seine Gebote und uns das Waschen der Hände geboten.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott! Herr der Welt, der

הָאָדָם בְּחָכְמָה וּבָרָא בוֹ נְקָבִים נְקָבִים חֲלוּלִים חֲלוּלִים גָּלוּי וְיָדוּעַ לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ שֶׁאִם יִפָּתֵחַ אֶחָד מֵהֶם אוֹ יִסָּתֵם אֶחָד מֵהֶם אִי אֶפְשַׁר לְהִתְקַיֵּם וְלַעֲמוֹד לְפָנֶיךָ: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ רוֹפֵא כָל־בָּשָׂר וּמַפְלִיא לַעֲשׂוֹת:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לַעֲסוֹק בְּדִבְרֵי תוֹרָה: וְהַעֲרֶב־נָא יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־דִּבְרֵי תוֹרָתְךָ בְּפִינוּ וּבְפִי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְנִהְיֶה אֲנַחְנוּ וְצֶאֱצָאֵינוּ וְצֶאֱצָאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל כֻּלָּנוּ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ וְלוֹמְדֵי תוֹרָתֶךָ (לִשְׁמָהּ). בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְלַמֵּד תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר בָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים וְנָתַן לָנוּ אֶת תּוֹרָתוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

אֵלּוּ דְבָרִים שֶׁאֵין לָהֶם שִׁעוּר. הַפֵּאָה, וְהַבִּכּוּרִים, וְהָרַאְיוֹן, וּגְמִילוּת חֲסָדִים, וְתַלְמוּד תּוֹרָה:

אֵלּוּ דְבָרִים שֶׁאָדָם אוֹכֵל פֵּרוֹתֵיהֶם בָּעוֹלָם הַזֶּה וְהַקֶּרֶן קַיֶּמֶת לָעוֹלָם הַבָּא. וְאֵלּוּ הֵן כִּבּוּד אָב וָאֵם, וּגְמִילוּת חֲסָדִים, וְהַשְׁכָּמַת בֵּית הַמִּדְרָשׁ שַׁחֲרִית וְעַרְבִית, וְהַכְנָסַת אוֹרְחִים, וּבִקּוּר חוֹלִים, וְהַכְנָסַת כַּלָּה, וְהַלְוָיַת הַמֵּת, וְעִיּוּן תְּפִלָּה, וַהֲבָאַת שָׁלוֹם בֵּין אָדָם לַחֲבֵרוֹ, וְתַלְמוּד תּוֹרָה כְּנֶגֶד כֻּלָּם:

אֱלֹהַי נְשָׁמָה שֶׁנָּתַתָּ בִּי טְהוֹרָה הִיא אַתָּה

gebildet den Menschen mit weiser Kunst, der in ihm erschaffen Oeffnungen und Höhlungen. Vor dem Throne Deiner Herrlichkeit ist es kund und offen, daß, so eine von ihnen sich öffnet oder schließt, es nicht möglich ist, vor Dir zu dauern und zu leben. Gelobt seist Du, Ewiger! der alles Fleisch heilet und Wunderbares vollbringt.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott! Herr der Welt, der uns geheiligt durch seine Gebote und uns geboten, uns mit den Worten der Gotteslehre (Thora) zu beschäftigen. Laß, o Ewiger, unser Gott! süß und lieblich sein Deiner Lehre Worte in unserem Munde und in dem Munde Deines Volkes Jisrael, auf daß wir und unsere Sprößlinge und die Sprößlinge Deines Volkes, des Hauses Jisrael, wir Alle Deinen Namen erkennen und uns befleißen Deiner Lehre. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat seinem Volke Jisrael.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott! Herr der Welt, der uns erkoren hat aus allen Völkern und uns ertheilt hat seine Lehre. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat.

יברכך Es segne dich der Ewige und behüte Dich. Es lasse dir leuchten der Ewige Sein Antlitz und begnadige dich. Es wende der Ewige dir Sein Antlitz zu und gebe dir Frieden.

Dies sind die Dinge, für die es kein bestimmtes Maß giebt (nach gesetzlicher Bestimmung): Die Ecke des Feldes (die für den Armen stehen bleiben muß beim Abmähen), die Erstlingsfrüchte, das Opfer beim Erscheinen im Tempel, die Uebung von Liebeswerken und die Beschäftigung mit der Gotteslehre.

Folgendes sind die Dinge, von welchen der Mensch den Zinsgenuß hat in dieser Welt und der Grundstock bleibt für die künftige Welt. Dies sind sie: die Ehrfurcht gegen Vater und Mutter, die Uebung von Liebeswerken, der Besuch des Lehrhauses Morgens und Abends, die Gastlichkeit gegen Fremde, Krankenbesuch, Ausstattung von Bräuten, das den Todten gegebene Geleit, die Andacht beim Gebete, und Friedensstiftung zwischen den Menschen. Die Erlernung des göttlichen Wortes aber wiegt das Alles auf.

אלהי Mein Gott! die Seele, die Du mir gegeben, ist rein. Du hast sie erschaffen, Du sie gebildet und mir eingehaucht, und

בְּרָאתָהּ אַתָּה יְצַרְתָּהּ אַתָּה נְפַחְתָּהּ בִּי וְאַתָּה מְשַׁמְּרָהּ בְּקִרְבִּי וְאַתָּה עָתִיד לִטְּלָהּ מִמֶּנִּי וּלְהַחֲזִירָהּ בִּי לֶעָתִיד לָבֹא: כָּל־זְמַן שֶׁהַנְּשָׁמָה בְקִרְבִּי מוֹדֶה אֲנִי לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי רִבּוֹן כָּל־הַמַּעֲשִׂים אֲדוֹן כָּל־הַנְּשָׁמוֹת. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר נְשָׁמוֹת לִפְגָרִים מֵתִים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן לַשֶּׂכְוִי בִינָה לְהַבְחִין בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי נָכְרִי:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי עָבֶד:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי אִשָּׁה:

(פרויען זאגען:) בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁעָשַׂנִי כִּרְצוֹנוֹ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם פּוֹקֵחַ עִוְרִים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מַלְבִּישׁ עֲרֻמִּים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מַתִּיר אֲסוּרִים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם זוֹקֵף כְּפוּפִים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱ״מֶ״הָ רוֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱ״מֶ״הָ שֶׁעָשָׂה לִי כָּל־צָרְכִּי:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱ״מֶ״הָ אֲשֶׁר הֵכִין מִצְעֲדֵי־גָבֶר:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱ״מֶ״הָ אוֹזֵר יִשְׂרָאֵל בִּגְבוּרָה:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱ״מֶ״הָ עוֹטֵר יִשְׂרָאֵל בְּתִפְאָרָה:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַנּוֹתֵן לַיָּעֵף כֹּחַ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַמַּעֲבִיר שֵׁנָה מֵעֵינָי וּתְנוּמָה מֵעַפְעַפָּי:

Du bewahrest sie in mir, und Du wirst sie einst von mir nehmen und mir wiedergeben in der späten Zukunft. So lange die Seele in mir ist, lege ich Dank vor Dich nieder, Ewiger, mein Gott und Gott meiner Väter, Meister aller Geschöpfe, Herr aller Seelen. Gelobt seist Du, Ewiger, der wiedergiebt die Seelen den todten Leibern.

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der dem Hahn verlieh die Einsicht, zwischen Tag und Nacht zu unterscheiden.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich nicht gemacht zum Nichtisraeliten.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich nicht gemacht zum Knechte.

(Männer sagen:) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich nicht gemacht zum Weibe.

(Frauen sagen:) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich geschaffen nach seinem Willen.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der sehend macht die Blinden.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der bekleidet die Nackten.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der löset die Gefesselten.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der aufrichtet die Gebeugten.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der ausgespannt hat die Erde über die Wasserfluthen.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mir all meinen Bedarf bereitet.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der lenket die Tritte des Mannes.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der Jisrael gürtet mit Stärke.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der Jisrael krönet mit Ruhm.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der verleihet dem Matten Kraft.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der schwinden lässet den Schlaf aus meinen Augen, und den Schlummer von meinen Augenliedern.

וִיהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתַּרְגִּילֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבְּקֵנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְאַל תְּבִיאֵנוּ לֹא לִידֵי חֵטְא וְלֹא לִידֵי עֲבֵרָה וְעָוֹן וְלֹא לִידֵי נִסָּיוֹן וְלֹא לִידֵי בִזָּיוֹן וְאַל תַּשְׁלֶט בָּנוּ יֵצֶר הָרָע וְהַרְחִיקֵנוּ מֵאָדָם רָע וּמֵחָבֵר רָע וְדַבְּקֵנוּ בְּיֵצֶר הַטּוֹב וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים וְכוֹף אֶת־יִצְרֵנוּ לְהִשְׁתַּעְבֶּד־לָךְ וּתְנֵנוּ הַיּוֹם וּבְכָל־יוֹם לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵינוּ וְתִגְמְלֵנוּ חֲסָדִים טוֹבִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתַּצִּילֵנִי הַיּוֹם וּבְכָל־יוֹם מֵעַזֵּי פָנִים וּמֵעַזּוּת פָּנִים מֵאָדָם רָע וּמֵחָבֵר רָע וּמִשָּׁכֵן רָע וּמִפֶּגַע רָע וּמִשָּׂטָן הַמַּשְׁחִית מִדִּין קָשֶׁה וּמִבַּעַל דִּין קָשֶׁה בֵּין שֶׁהוּא בֶן־בְּרִית וּבֵין שֶׁאֵינוֹ בֶן־בְּרִית:

לְעוֹלָם יְהֵא אָדָם יְרֵא שָׁמַיִם בְּסֵתֶר וּמוֹדֶה עַל־הָאֱמֶת וְדוֹבֵר אֱמֶת בִּלְבָבוֹ וְיַשְׁכֵּם וְיֹאמַר:

רִבּוֹן כָּל־הָעוֹלָמִים לֹא עַל־צִדְקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. מָה אֲנַחְנוּ. מֶה חַיֵּינוּ. מֶה חַסְדֵּנוּ. מַה־צִּדְקוֹתֵינוּ. מַה־יְשׁוּעָתֵנוּ. מַה־כֹּחֵנוּ. מַה־גְּבוּרָתֵנוּ. מַה־נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ הֲלֹא כָל־הַגִּבּוֹרִים כְּאַיִן לְפָנֶיךָ וְאַנְשֵׁי הַשֵּׁם כְּלֹא הָיוּ וַחֲכָמִים כִּבְלִי מַדָּע וּנְבוֹנִים כִּבְלִי הַשְׂכֵּל כִּי רוֹב מַעֲשֵׂיהֶם תֹּהוּ וִימֵי חַיֵּיהֶם הֶבֶל לְפָנֶיךָ. וּמוֹתַר הָאָדָם מִן־הַבְּהֵמָה אָיִן כִּי הַכֹּל הָבֶל:

אֲבָל אֲנַחְנוּ עַמְּךָ בְּנֵי בְרִיתֶךָ. בְּנֵי אַבְרָהָם אֹהַבְךָ שֶׁנִּשְׁבַּעְתָּ לּוֹ בְּהַר הַמּוֹרִיָּה. זֶרַע יִצְחָק יְחִידוֹ שֶׁנֶּעֱקַד

ויהי Möge es Dein Wille sein, mein Gott und meiner Väter Gott, daß Du uns anleitest in Deiner Lehre. Verleihe uns Anhänglichkeit an Deine Gebote, und laß uns nicht gerathen in Sünde, Vergehung und Schuld, nicht in Versuchung und Verunehrung, und gieb dem sündigen Triebe keine Gewalt über uns, und halte uns fern von sündigem Menschen und bösem Genossen, und laß uns fest anhangen dem Triebe zum Guten und guten Thaten, und zwinge unsern Sinn, sich Dir zu unterwerfen, und laß uns am heutigen wie an jeglichem Tage Gunst, Wohlgefallen, und Liebe finden in Deinen Augen, wie in den Augen Aller, die uns sehen, und liebevoll erweise uns Gnadenzeichen. Gelobt seist Du, Ewiger, der liebevoll Gnade erweist seinem Volke Jisrael.

יהי Möge es Dein Wille sein, mein Gott und meiner Väter Gott! daß Du mich am heutigen wie an jeglichem Tage bewahrest vor Menschen von frechem Sinn und vor Frechheit des Sinnes, vor bösem Menschen und bösem Genossen, vor bösem Nachbar, vor bösem Begegnisse und vor jedem feindseligen verderblichen Anstoße, vor jedem harten Rechtshandel und einem harten Gegner im Gerichte, mög' er zu Deinem Bunde gehören oder nicht gehören.

לעולם Immer sei der Mensch gottesfürchtig in der Stille, bekenne die Wahrheit und spreche Wahrheit in seinem Herzen, stehe früh auf und spreche Folgendes:

Herr aller Welten! nicht im Vertrauen auf unsere Verdienste legen wir unser Gebet vor Dich nieder, sondern Deiner großen Barmherzigkeit wegen. Was sind wir? was unser Leben? was unsere Liebe und Milde? was unsere Verdienste? was ist unsere Hülfe? was unsere Kraft und Stärke? Was sollen wir vor Dir sprechen, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott! Sind nicht alle Helden wie Nichts vor Dir, und die Männer des Ruhmes, als wären sie nicht gewesen, und die Weisen, als wären sie der Erkenntniß baar, und die Verständigen wie ohne Einsicht? Denn die Menge ihrer Thaten ist ein Nichts und ihre Lebenstage ein flüchtiger Hauch vor Dir, und des Menschen Vorzug vor dem Thiere nichtig, denn Alles ist vergänglich.

אבל Aber wir, Dein Volk, Genossen Deines Bundes, die Söhne Abrahams, Deines Freundes, dem Du geschworen auf dem Berge Morijah, der Same Jizchaks, seines Einzigen, der gebunden

עַל גַּב הַמִּזְבֵּחַ. עֲדַת יַעֲקֹב בִּנְךָ בְּכוֹרֶךָ שֶׁמֵּאַהֲבָתְךָ שֶׁאָהַבְתָּ אֹתוֹ וּמִשִּׂמְחָתְךָ שֶׁשָּׂמַחְתָּ־בּוֹ קָרָאתָ אֶת שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל וִישֻׁרוּן:

לְפִיכָךְ אֲנַחְנוּ חַיָּבִים לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְשַׁבֵּחֲךָ וּלְפָאֶרְךָ וּלְבָרֵךְ וּלְקַדֵּשׁ וְלָתֵת־שֶׁבַח וְהוֹדָיָה לִשְׁמֶךָ: אַשְׁרֵינוּ מַה־טּוֹב חֶלְקֵנוּ וּמַה־נָּעִים גּוֹרָלֵנוּ וּמַה־יָּפָה יְרֻשָּׁתֵנוּ אַשְׁרֵינוּ שֶׁאֲנַחְנוּ מַשְׁכִּימִים וּמַעֲרִיבִים עֶרֶב וָבֹקֶר וְאוֹמְרִים פַּעֲמַיִם בְּכָל־יוֹם

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

אַתָּה הוּא עַד שֶׁלֹּא נִבְרָא הָעוֹלָם אַתָּה הוּא מִשֶּׁנִּבְרָא הָעוֹלָם אַתָּה הוּא בָּעוֹלָם הַזֶּה וְאַתָּה הוּא לָעוֹלָם הַבָּא קַדֵּשׁ אֶת שִׁמְךָ עַל מַקְדִּישֵׁי שְׁמֶךָ וְקַדֵּשׁ אֶת שִׁמְךָ בְּעוֹלָמֶךָ וּבִישׁוּעָתְךָ תָּרִים וְתַגְבִּיהַּ קַרְנֵנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בָּרַבִּים:

אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ וּבִשְׁמֵי הַשָּׁמַיִם הָעֶלְיוֹנִים. אֱמֶת אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה הוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין אֱלֹהִים. קַבֵּץ קוֶֹיךָ מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־בָּאֵי עוֹלָם כִּי אַתָּה־הוּא הָאֱלֹהִים לְבַדְּךָ לְכֹל מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ. אַתָּה עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ אֶת־הַיָּם וְאֵת כָּל־אֲשֶׁר בָּם. וּמִי בְּכָל־מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ בָּעֶלְיוֹנִים אוֹ בַתַּחְתּוֹנִים שֶׁיֹּאמַר לְךָ מַה־תַּעֲשֶׂה. אָבִינוּ שֶׁבַּשָּׁמַיִם עֲשֵׂה עִמָּנוּ חֶסֶד בַּעֲבוּר שִׁמְךָ הַגָּדוֹל שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ וְקַיֶּם־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מַה־שֶּׁכָּתוּב

ward auf dem Altare, die Gemeinde Jaakobs, Deines Sohnes, Deines Erstgebornen, dem Du um Deiner Liebe willen, mit der Du ihn geliebt, und um der Freude willen, mit der Du an ihm Dich freuetest, den Namen Jisrael gegeben und Jeschurun.

לפיכך Deshalb sind wir verpflichtet, Dich dankend zu bekennen, Dich zu rühmen und zu preisen, zu segnen und zu heiligen, Preis und Dank abzustatten Deinem Namen. Heil uns! wie gut ist unser Theil, und wie lieblich unser Loos und wie schön unser Erbe. Heil uns, die wir früh und spät, Morgens und Abends, aussprechen, zwei Mal an jeglichem Tage:

שמע „Höre Jisrael: der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen."

Gelobt sei der Name der Herrlichkeit seines Reiches immer und ewig.

אתה Du warst Derselbige, ehe die Welt erschaffen worden, Du bist Derselbige, seit die Welt erschaffen worden, Du Derselbige in dieser Welt und Du Derselbige in der künftigen Welt. Heilige Deinen Namen an Denen, die Deinen Namen zu heiligen berufen sind, und heilige Deinen Namen in Deiner Welt und durch Dein Heil bringe empor und erhöhe unsere Macht. Gelobt seist Du, o Ewiger, der Du heiligst Deinen Namen in zahlreicher Gemeinde.

אתה Du bist der Ewige, unser Gott, im Himmel und auf Erden und den höchsten Himmeln droben. Es ist wahr, Du bist der Erste und Du der Letzte, und außer Dir kein Gott! Sammle die auf Dich Hoffenden von den vier Enden der Erde, mögen erkennen und einsehen alle die Weltbewohner, daß Du allein Gott bist über alle Reiche der Erde. Du hast gebildet den Himmel und die Erde, das Meer, sammt Allem, was darin ist. Und wer unter allen Werken Deiner Hand, unter denen in der obern wie in der untern Welt, der zu Dir sagen könnte: was thust Du? — Unser Vater im Himmel, o erweise uns Gnade, um Deines großen Namens willen, der über uns genannt ist, und laß an uns sich bewähren, was geschrieben steht: In derselbigen Zeit werde Ich euch heimbringen, und in der Zeit euch sammeln, denn Ich mache euch zum Namen und zum Ruhme unter allen Völkern der Erde, wenn Ich zurückkehre zu euren Vertriebenen vor euren Augen, spricht der Ewige.

בָּעֵת הַהִיא אָבִיא אֶתְכֶם וּבָעֵת קַבְּצִי אֶתְכֶם כִּי־אֶתֵּן אֶתְכֶם לְשֵׁם וְלִתְהִלָּה בְּכֹל עַמֵּי הָאָרֶץ בְּשׁוּבִי אֶת־שְׁבוּתֵיכֶם לְעֵינֵיכֶם אָמַר יְיָ:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וְעָשִׂיתָ כִּיּוֹר נְחֹשֶׁת וְכַנּוֹ נְחֹשֶׁת לְרָחְצָה וְנָתַתָּ אֹתוֹ בֵּין אֹהֶל מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ וְנָתַתָּ שָׁמָּה מָיִם: וְרָחֲצוּ אַהֲרֹן וּבָנָיו מִמֶּנּוּ אֶת־יְדֵיהֶם וְאֶת־רַגְלֵיהֶם: בְּבֹאָם אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד יִרְחֲצוּ־מַיִם וְלֹא יָמֻתוּ אוֹ בְגִשְׁתָּם אֶל־הַמִּזְבֵּחַ לְשָׁרֵת לְהַקְטִיר אִשֶּׁה לַיהוָה: וְרָחֲצוּ יְדֵיהֶם וְרַגְלֵיהֶם וְלֹא יָמֻתוּ וְהָיְתָה לָהֶם חָק־עוֹלָם לוֹ וּלְזַרְעוֹ לְדֹרֹתָם:

וְלָבַשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בַד וּמִכְנְסֵי־בַד יִלְבַּשׁ עַל־בְּשָׂרוֹ וְהֵרִים אֶת־הַדֶּשֶׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת־הָעֹלָה עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוֹ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ: וּפָשַׁט אֶת־בְּגָדָיו וְלָבַשׁ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְהוֹצִיא אֶת־הַדֶּשֶׁן אֶל־מִחוּץ לַמַּחֲנֶה אֶל־מָקוֹם טָהוֹר:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: צַו אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת־קָרְבָּנִי לַחְמִי לְאִשַּׁי רֵיחַ נִיחֹחִי תִּשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֲדוֹ: וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה הָאִשֶּׁה אֲשֶׁר תַּקְרִיבוּ לַיהוָה כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְמִימִם שְׁנַיִם לַיּוֹם עֹלָה תָמִיד: אֶת־הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַבֹּקֶר וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבָּיִם: וַעֲשִׂירִית הָאֵיפָה סֹלֶת לְמִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כָּתִית רְבִיעִת הַהִין: עֹלַת תָּמִיד הָעֲשֻׂיָה בְּהַר סִינַי לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיהוָה: וְנִסְכּוֹ רְבִיעִת הַהִין לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד בַּקֹּדֶשׁ הַסֵּךְ נֶסֶךְ שֵׁכָר לַיהוָה: וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבָּיִם כְּמִנְחַת הַבֹּקֶר וּכְנִסְכּוֹ תַּעֲשֶׂה אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה:

וְשָׁחַט אֹתוֹ עַל יֶרֶךְ הַמִּזְבֵּחַ צָפֹנָה לִפְנֵי יְהוָה וְזָרְקוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת־דָּמוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב:

אתה הוא יי אלהינו שהקטירו אבותינו לפניך את קטרת הסמים בזמן שבית המקדש קיים. כאשר צוית אותם על ידי משה נביאך ככתוב בתורתך:

ויאמר יי אל משה קח לך סמים נטף ושחלת וחלבנה סמים ולבנה זכה בד בבד יהיה: ועשית אתה קטרת רקח מעשה רוקח ממלח טהור קדש: ושחקת ממנה הדק ונתת ממנה לפני העדת באהל מועד אשר אועד לך שמה קדש קדשים תהיה לכם: ונאמר והקטיר עליו אהרן קטרת סמים בבקר בבקר בהיטיבו את הנרות יקטירנה: ובהעלת אהרן את הנרות בין הערבים יקטירנה קטרת תמיד לפני יי לדרתיכם:

תנו רבנן פטום הקטרת כיצד. שלש מאות וששים ושמנה מנים היו בה. שלש מאות וששים וחמשה כמנין ימות החמה. ושלשה מנים יתרים שמהם מכנים כהן גדול מלא חפניו ביום הכפורים. ומחזירם למכתשת בערב יום הכפורים. כדי לקיים מצות דקה מן הדקה: ואחד עשר סמנין היו בה. ואלו הן. הצרי והצפרן החלבנה והלבנה משקל שבעים שבעים מנה. מור וקציעה שבלת נרד וכרכום משקל ששה עשר ששה עשר מנה. הקשט שנים עשר. וקלופה שלשה. וקנמון תשעה. בורית כרשינה תשעה קבין. יין קפריסין סאין תלתא וקבין תלתא. ואם אין לו יין קפריסין. מביא חמר חורין עתיק. מלח סדומית רובע הקב. מעלה עשן כל שהוא: רבי נתן אומר אף כפת הירדן כל שהוא: ואם נתן בה דבש פסלה. ואם חסר אחת מכל סמניה חיב מיתה:

רבן שמעון בן גמליאל אומר. הצרי אינו אלא שרף הנוטף מעצי הקטף: בורית כרשינה למה היא באה. כדי ליפות בה את הצפרן כדי שתהא נאה. יין קפריסין למה הוא בא. כדי לשרות בו את הצפרן כדי שתהא עזה. והלא מי רגלים יפין לה. אלא שאין מכניסין מי רגלים במקדש מפני הכבוד:

תניא רבי נתן אומר כשהוא שוחק אומר הדק היטב. היטב הדק. מפני שהקול יפה לבשמים: פטמה לחצאין כשרה. לשליש ולרביע לא שמענו: אמר רבי יהודה זה הכלל. אם כמדתה כשרה לחצאין ואם חסר אחת מכל סמניה חייב מיתה: תני בר קפרא אחת לששים או לשבעים שנה היתה באה של שירים לחצאין: ועוד תני בר קפרא אלו היה נותן בה קורטוב של דבש אין אדם יכול לעמוד מפני ריחה. ולמה אין מערבין בה דבש. מפני שהתורה אמרה כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה ליי:

יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה:

יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קָרְאֵנוּ:

אַתָּה סֵתֶר לִי מִצַּר תִּצְּרֵנִי רָנֵּי פַלֵּט תְּסוֹבְבֵנִי סֶלָה:

וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

אנא בכח גדלת ימינך תתיר צרורה:
קבל רנת עמך שגבנו טהרנו נורא:
נא גבור דורשי יחודך כבבת שמרם:
ברכם טהרם רחמם צדקתך תמיד גמלם:
חסין קדוש ברוב טובך נהל עדתך:
יחיד גאה לעמך פנה זוכרי קדשתך:
שועתנו קבל ושמע צעקתנו יודע תעלומות:
ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

אם שבת·

וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כְבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבַּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל־עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:

אֵיזֶהוּ מְקוֹמָן שֶׁלִּזְבָחִים קָדְשֵׁי קָדָשִׁים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן פַּר וְשָׂעִיר שֶׁלְּיוֹם הַכִּפּוּרִים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלֵי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן הַזָּיָה עַל־בֵּין הַבַּדִּים וְעַל הַפָּרֹכֶת וְעַל־מִזְבַּח הַזָּהָב מַתָּנָה אַחַת מֵהֶן מְעַכָּבֶת שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד מַעֲרָבִי שֶׁלַּמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן אִם־לֹא נָתַן לֹא־עִכֵּב: פָּרִים הַנִּשְׂרָפִים וּשְׂעִירִים הַנִּשְׂרָפִים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלֵי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן הַזָּיָה עַל־הַפָּרֹכֶת וְעַל־מִזְבַּח הַזָּהָב מַתָּנָה אַחַת מֵהֶן מְעַכָּבֶת שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד מַעֲרָבִי שֶׁלַּמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן אִם־לֹא נָתַן לֹא־עִכֵּב. אֵלּוּ וָאֵלּוּ נִשְׂרָפִין בְּבֵית הַדָּשֶׁן: חַטֹּאת הַצִּבּוּר וְהַיָּחִיד. אֵלּוּ הֵן חַטֹּאת הַצִּבּוּר שְׂעִירֵי רָאשֵׁי חֳדָשִׁים וְשֶׁלְּמוֹעֲדוֹת. שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלֵי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן אַרְבַּע מַתָּנוֹת עַל אַרְבַּע קְרָנוֹת. כֵּיצַד עָלָה בַכֶּבֶשׁ וּפָנָה לַסּוֹבֵב וּבָא־לוֹ לְקֶרֶן דְּרוֹמִית מִזְרָחִית. מִזְרָחִית צְפוֹנִית. צְפוֹנִית מַעֲרָבִית· מַעֲרָבִית דְּרוֹמִית שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד דְּרוֹמִי. וְנֶאֱכָלִין לִפְנִים מִן־הַקְּלָעִים לְזִכְרֵי כְהֻנָּה בְּכָל־מַאֲכָל לְיוֹם וָלַיְלָה עַד־חֲצוֹת: הָעוֹלָה קֹדֶשׁ קָדָשִׁים שְׁחִיטָתָהּ בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָהּ בִּכְלֵי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָהּ טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע וּטְעוּנָה הַפְשֵׁט וְנִתּוּחַ וְכָלִיל לָאִשִּׁים: זִבְחֵי שַׁלְמֵי צִבּוּר וַאֲשָׁמוֹת. אֵלּוּ הֵן אֲשָׁמוֹת אֲשַׁם גְּזֵלוֹת· אֲשַׁם מְעִילוֹת. אֲשַׁם שִׁפְחָה חֲרוּפָה. אֲשַׁם נָזִיר. אֲשַׁם מְצוֹרָע. אָשָׁם תָּלוּי. שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלֵי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי

מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע. וְנֶאֱכָלִין לִפְנִים מִן הַקְּלָעִים לְזִכְרֵי כְהֻנָּה בְּכָל מַאֲכָל לְיוֹם וָלַיְלָה עַד חֲצוֹת:

הַתּוֹדָה וְאֵיל נָזִיר קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בָּעֲזָרָה וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע. וְנֶאֱכָלִין בְּכָל הָעִיר לְכָל אָדָם בְּכָל מַאֲכָל לְיוֹם וָלַיְלָה עַד חֲצוֹת: הַמּוּרָם מֵהֶם כַּיּוֹצֵא בָהֶם אֶלָּא שֶׁהַמּוּרָם נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים לִנְשֵׁיהֶם וְלִבְנֵיהֶם וּלְעַבְדֵיהֶם: שְׁלָמִים קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בָּעֲזָרָה וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר לְכָל־אָדָם בְּכָל־מַאֲכָל לִשְׁנֵי יָמִים וְלַיְלָה אֶחָד: הַמּוּרָם מֵהֶם כַּיּוֹצֵא בָהֶם אֶלָּא שֶׁהַמּוּרָם נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים לִנְשֵׁיהֶם וְלִבְנֵיהֶם וּלְעַבְדֵיהֶם: הַבְּכוֹר וְהַמַּעֲשֵׂר וְהַפֶּסַח קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בָּעֲזָרָה וְדָמָן טָעוּן מַתָּנָה אֶחָת. וּבִלְבָד שֶׁיִּתֵּן כְּנֶגֶד הַיְסוֹד: שִׁנָּה בַאֲכִילָתָן הַבְּכוֹר נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים וְהַמַּעֲשֵׂר לְכָל־אָדָם וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר בְּכָל־מַאֲכָל לִשְׁנֵי יָמִים וְלַיְלָה אֶחָד: הַפֶּסַח אֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא בַלַּיְלָה וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא עַד־חֲצוֹת וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא לִמְנוּיָו וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא צָלִי:

רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר בִּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת הַתּוֹרָה נִדְרֶשֶׁת: מִקַּל וָחֹמֶר. וּמִגְּזֵרָה שָׁוָה. מִבִּנְיַן אָב מִכָּתוּב אֶחָד. וּמִבִּנְיַן אָב מִשְּׁנֵי כְתוּבִים. מִכְּלָל וּפְרָט. וּמִפְּרָט וּכְלָל. כְּלָל וּפְרָט וּכְלָל אִי אַתָּה דָן אֶלָּא כְּעֵין הַפְּרָט. מִכְּלָל שֶׁהוּא צָרִיךְ לִפְרָט. וּמִפְּרָט שֶׁהוּא צָרִיךְ לִכְלָל. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא מִן־הַכְּלָל לְלַמֵּד לֹא לְלַמֵּד עַל־עַצְמוֹ יָצָא אֶלָּא לְלַמֵּד עַל־הַכְּלָל כֻּלּוֹ יָצָא. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא לִטְעוֹן טֹעַן אֶחָד שֶׁהוּא כְעִנְיָנוֹ יָצָא לְהָקֵל וְלֹא לְהַחֲמִיר. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא לִטְעוֹן טֹעַן אַחֵר שֶׁלֹּא כְעִנְיָנוֹ יָצָא לְהָקֵל וּלְהַחֲמִיר. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא לִדּוֹן בַּדָּבָר הֶחָדָשׁ אִי אַתָּה יָכוֹל לְהַחֲזִירוֹ לִכְלָלוֹ עַד שֶׁיַּחֲזִירֶנּוּ הַכָּתוּב לִכְלָלוֹ בְּפֵרוּשׁ. דָּבָר הַלָּמֵד מֵעִנְיָנוֹ. וְדָבָר הַלָּמֵד מִסּוֹפוֹ: וְכֵן שְׁנֵי כְתוּבִים הַמַּכְחִישִׁים זֶה אֶת־זֶה עַד שֶׁיָּבוֹא הַכָּתוּב הַשְּׁלִישִׁי וְיַכְרִיעַ בֵּינֵיהֶם:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

ביים אנלעגען דעס טליה.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהִתְעַטֵּף בַּצִּיצִת:

מַה־יָּקָר חַסְדְּךָ אֱלֹהִים וּבְנֵי אָדָם בְּצֵל כְּנָפֶיךָ יֶחֱסָיוּן:
יִרְוְיֻן מִדֶּשֶׁן בֵּיתֶךָ וְנַחַל עֲדָנֶיךָ תַשְׁקֵם:
כִּי עִמְּךָ מְקוֹר חַיִּים בְּאוֹרְךָ נִרְאֶה־אוֹר:
מְשׁוֹךְ חַסְדְּךָ לְיֹדְעֶיךָ וְצִדְקָתְךָ לְיִשְׁרֵי־לֵב:

אין מאנכען געמיינדען ווירד פאר ברוך שאמר דיעזער מזמור געזאגט.

(ל) מִזְמוֹר שִׁיר־חֲנֻכַּת הַבַּיִת לְדָוִד: אֲרוֹמִמְךָ יְהוָֹה כִּי דִלִּיתָנִי וְלֹא
שִׂמַּחְתָּ אֹיְבַי לִי: יְהוָֹה אֱלֹהָי שִׁוַּעְתִּי אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי: יְהוָֹה הֶעֱלִיתָ מִן־
שְׁאוֹל נַפְשִׁי חִיִּיתַנִי מִיָּרְדִי־בוֹר: זַמְּרוּ לַיהוָֹה חֲסִידָיו וְהוֹדוּ לְזֵכֶר קָדְשׁוֹ:
כִּי רֶגַע בְּאַפּוֹ חַיִּים בִּרְצוֹנוֹ בָּעֶרֶב יָלִין בֶּכִי וְלַבֹּקֶר רִנָּה: וַאֲנִי אָמַרְתִּי
בְשַׁלְוִי בַּל־אֶמּוֹט לְעוֹלָם: יְהוָֹה בִּרְצוֹנְךָ הֶעֱמַדְתָּה לְהַרְרִי עֹז הִסְתַּרְתָּ
פָנֶיךָ הָיִיתִי נִבְהָל: אֵלֶיךָ יְהוָֹה אֶקְרָא וְאֶל יְהוָֹה אֶתְחַנָּן: מַה־בֶּצַע
בְּדָמִי בְּרִדְתִּי אֶל־שָׁחַת הֲיוֹדְךָ עָפָר הֲיַגִּיד אֲמִתֶּךָ: שְׁמַע יְהוָֹה וְחָנֵּנִי
יְהוָֹה הֱיֵה־עֹזֵר לִי: הָפַכְתָּ מִסְפְּדִי לְמָחוֹל לִי פִּתַּחְתָּ שַׂקִּי וַתְּאַזְּרֵנִי
שִׂמְחָה: לְמַעַן יְזַמֶּרְךָ כָבוֹד וְלֹא יִדֹּם יְהוָֹה אֱלֹהַי לְעוֹלָם אוֹדֶךָּ:

מזמור (Psalm 30.) Lied bei der Tempelweihe von David. Ich erhebe Dich, Ewiger, weil Du mich heraufgezogen, und nicht meinen Feinden Freude an mir gegeben. Ewiger, mein Gott, zu Dir habe ich geschrieen, und Du heiltest mich. Ewiger, Du hast heraufgezogen aus der Unterwelt meine Seele, hast mich belebt, daß ich nicht in die Grube sank. Saitenspielet dem Ewigen, ihr seine Frommen, und preiset sein heiliges Andenken. Denn Schrecken ist bei seinem Zorn, Leben bei seiner Gnade. Am Abend kehret Weinen ein, am Morgen Jubel. Und ich sprach in meinem Frieden: Nicht werde ich wanken ewiglich. Ewiger, in Deiner Gnade hattest Du festgestellt als mein Gebirge Macht, -- Du bargst Dein Antlitz, da war ich erschrocken. Zu Dir, Ewiger, will ich rufen und zum Ewigen flehen. Welcher Gewinn ist an meinem Blute, wenn ich sinke in die Grube? wird der Staub Dich preisen, wird er verkünden Deine Treue? Höre, Ewiger, und sei mir gnädig, Ewiger, sei mir ein Beistand. Da wandtest Du meine Klagen in Reigentanz, löstest meinen Sack und gürtetest mich mit Freude. Darum soll Dir saitenspielen Lobpreis und nicht verstummen; Ewiger, mein Gott, ewig will ich Dich preisen.

בָּרוּךְ שֶׁאָמַר וְהָיָה הָעוֹלָם. בָּרוּךְ הוּא. בָּרוּךְ עוֹשֶׂה
בְרֵאשִׁית. בָּרוּךְ אוֹמֵר וְעוֹשֶׂה. בָּרוּךְ גּוֹזֵר
וּמְקַיֵּם. בָּרוּךְ מְרַחֵם עַל הָאָרֶץ. בָּרוּךְ מְרַחֵם עַל
הַבְּרִיּוֹת. בָּרוּךְ מְשַׁלֵּם שָׂכָר טוֹב לִירֵאָיו. בָּרוּךְ חַי
לָעַד וְקַיָּם לָנֶצַח. בָּרוּךְ פּוֹדֶה וּמַצִּיל בָּרוּךְ שְׁמוֹ. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם. הָאֵל הָאָב הָרַחֲמָן הַמְהֻלָּל
בְּפִי עַמּוֹ מְשֻׁבָּח וּמְפֹאָר בִּלְשׁוֹן חֲסִידָיו וַעֲבָדָיו: וּבְשִׁירֵי
דָוִד עַבְדֶּךָ נְהַלֶּלְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בִּשְׁבָחוֹת וּבִזְמִירוֹת נְגַדֶּלְךָ
וּנְשַׁבֵּחֲךָ וּנְפָאֶרְךָ וְנַזְכִּיר שִׁמְךָ וְנַמְלִיכְךָ מַלְכֵּנוּ אֱלֹהֵינוּ
יָחִיד חֵי הָעוֹלָמִים. מֶלֶךְ מְשֻׁבָּח וּמְפֹאָר עֲדֵי־עַד שְׁמוֹ
הַגָּדוֹל. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מְהֻלָּל בַּתִּשְׁבָּחוֹת:

ברוך Gelobt sei, auf dessen Wort die Welt entstand. Gelobt sei Er. Gelobt Er, der Urheber des Schöpfungswerkes, gelobt, der spricht und vollbringt, gelobt, der beschließt und vollführt. Gelobt, der sich erbarmt der Erde, gelobt, der sich erbarmt der Geschöpfe, gelobt, der segensvollen Lohn ertheilt den ihn Fürchtenden, gelobt, der ewig lebt und dauert beständig, gelobt der Befreier und Retter, gelobt sei sein Name. Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, Gott, barmherziger Vater, der gerühmt wird durch den Mund seines Volkes, verherrlicht und gepriesen durch die Zunge seiner Frommen und Knechte. Und mit den Lobgesängen Davids, Deines Knechtes, wollen wir rühmen Dich, Ewiger, unser Gott, durch Loblieder und Psalmen Dich erheben, preisen und verherrlichen und anrufen Deinen Namen, und Dir die Herrschaft geben, Du unser König, unser Gott, Einziger, Ewiglebender, König, gepriesen und verherrlicht sei für und für sein großer Name. Gelobt seist Du, Ewiger, König, der gerühmt wird durch Loblieder.

הוֹדוּ לַיְיָ קִרְאוּ בִשְׁמוֹ הוֹדִיעוּ בָעַמִּים עֲלִילֹתָיו: שִׁירוּ לוֹ זַמְּרוּ־לוֹ שִׂיחוּ בְּכָל־נִפְלְאֹתָיו: הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם קָדְשׁוֹ יִשְׂמַח לֵב מְבַקְשֵׁי יְיָ: דִּרְשׁוּ יְיָ וְעֻזּוֹ בַּקְּשׁוּ פָנָיו תָּמִיד: זִכְרוּ נִפְלְאֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה מֹפְתָיו וּמִשְׁפְּטֵי־פִיהוּ: זֶרַע יִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו: הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּכָל־הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו: זִכְרוּ לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דָּבָר צִוָּה לְאֶלֶף דּוֹר: אֲשֶׁר כָּרַת אֶת־אַבְרָהָם וּשְׁבוּעָתוֹ לְיִצְחָק: וַיַּעֲמִידֶהָ לְיַעֲקֹב לְחֹק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם: לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶרֶץ־כְּנָעַן חֶבֶל נַחֲלַתְכֶם: בִּהְיוֹתְכֶם מְתֵי מִסְפָּר כִּמְעַט וְגָרִים בָּהּ: וַיִּתְהַלְּכוּ מִגּוֹי אֶל־גּוֹי וּמִמַּמְלָכָה אֶל־עַם אַחֵר: לֹא־הִנִּיחַ לְאִישׁ לְעָשְׁקָם וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מְלָכִים: אַל־תִּגְּעוּ בִּמְשִׁיחָי וּבִנְבִיאַי אַל־תָּרֵעוּ: שִׁירוּ לַיְיָ כָּל־הָאָרֶץ בַּשְּׂרוּ מִיּוֹם־אֶל־יוֹם יְשׁוּעָתוֹ: סַפְּרוּ בַגּוֹיִם אֶת־כְּבוֹדוֹ בְּכָל־הָעַמִּים נִפְלְאֹתָיו: כִּי גָדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְנוֹרָא הוּא עַל־כָּל־אֱלֹהִים: כִּי כָּל־אֱלֹהֵי הָעַמִּים אֱלִילִים וַיְיָ שָׁמַיִם עָשָׂה: הוֹד וְהָדָר לְפָנָיו עֹז וְחֶדְוָה בִּמְקֹמוֹ: הָבוּ לַיְיָ מִשְׁפְּחוֹת עַמִּים הָבוּ לַיְיָ כָּבוֹד וָעֹז: הָבוּ לַיְיָ כְּבוֹד שְׁמוֹ שְׂאוּ מִנְחָה וּבֹאוּ לְפָנָיו הִשְׁתַּחֲווּ לַיְיָ בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ: חִילוּ מִלְּפָנָיו כָּל־הָאָרֶץ אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ וְיֹאמְרוּ בַגּוֹיִם יְיָ מָלָךְ: יִרְעַם הַיָּם וּמְלוֹאוֹ יַעֲלֹץ הַשָּׂדֶה וְכָל־אֲשֶׁר־בּוֹ: אָז יְרַנְּנוּ עֲצֵי הַיָּעַר מִלִּפְנֵי יְיָ כִּי־בָא לִשְׁפּוֹט אֶת־הָאָרֶץ: הוֹדוּ לַיְיָ כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: וְאִמְרוּ הוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ וְקַבְּצֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִן־הַגּוֹיִם לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קָדְשֶׁךָ לְהִשְׁתַּבֵּחַ בִּתְהִלָּתֶךָ:

הודו Danket dem Ewigen, rufet an seinen Namen. Machet kund unter Völkern seine Thaten. Singet ihm, spielet ihm, redet von all seinen Wundern. Rühmet euch seines heiligen Namens, es freue sich das Herz derer, die den Ewigen suchen. Verlanget nach dem Ewigen und seiner Hoheit, suchet sein Antlitz beständig. Gedenket seiner Wunder, die er gethan, seiner Zeichen und der Aussprüche seines Mundes. Same Abrahams, seines Knechtes, Söhne Jaakobs, ihr seine Erkornen! Er ist der Ewige, unser Gott, über die ganze Erde ergehen seine Gerichte. Gedenket ewiglich seines Bundes, des Wortes, das er geboten, in's tausendste Geschlecht, das er geschlossen mit Abraham, und seines Schwures an Jizchak. Und er stellte es auf für Jaakob zur Satzung, für Jisrael zum ewigen Bunde, da er sprach: Dir geb' ich das Land Kenaan als Loos eures Besitzes; da ihr waret ein zähliges Häuflein, da eurer wenig und ihr darin weiltet. Und sie zogen von Volk zu Volk, von Königreich zu fremder Nation. Er ließ keinen Mann sie bedrücken, und strafte um sie Könige. „Rühret nicht meine Gesalbten an und meinen Propheten füget kein Leid zu!" Singet dem Ewigen, alle Lande, verkündet von Tag zu Tag seine Hülfe. Erzählet unter den Völkern seine Herrlichkeit, unter allen Nationen seine Wunder. Denn groß ist der Ewige und sehr gepriesen, und furchtbar ist Er über alle Götter. Denn all die Götter der Völker sind Nichtiges, aber der Ewige hat den Himmel gemacht. Glanz und Majestät ist vor ihm, Triumph und Freude an seiner Stätte. Spendet dem Ewigen, Völkergeschlechter, spendet dem Ewigen Ehre und Triumph! Spendet dem Ewigen seines Namens Ehre, nehmet Geschenke und kommet vor sein Antlitz, bücket euch vor dem Ewigen im heiligen Schmucke. Erzittert vor ihm, alle Lande! und fest ist das Erdenrund, wanket nicht. Frohlocke der Himmel und jubele die Erde, und man spreche unter den Völkern: Der Ewige ist König! Dröhne das Meer und seine Fülle, fröhlich sei die Flur und Alles, was darin. Dann müssen jauchzen die Bäume des Waldes vor dem Ewigen, denn Er ist gekommen, die Erde zu richten. Danket dem Ewigen, denn Er ist gütig, denn ewiglich währt seine Huld! Und sprechet: Hilf uns, Gott unserer Hülfe, und sammle und rette uns von den Völkern, daß wir danken Deinem heiligen

בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם וַיֹּאמְרוּ כָל־הָעָם אָמֵן וְהַלֵּל לַיְיָ: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ: וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא יָעִיר כָּל חֲמָתוֹ: אַתָּה יְיָ לֹא־תִכְלָא רַחֲמֶיךָ מִמֶּנִּי חַסְדְּךָ וַאֲמִתְּךָ תָּמִיד יִצְּרוּנִי: זְכֹר־רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה: תְּנוּ עֹז לֵאלֹהִים עַל־יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ וְעֻזּוֹ בַּשְּׁחָקִים: נוֹרָא אֱלֹהִים מִמִּקְדָּשֶׁיךָ אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא נֹתֵן עֹז וְתַעֲצֻמוֹת לָעָם בָּרוּךְ אֱלֹהִים: אֵל נְקָמוֹת יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: הִנָּשֵׂא שֹׁפֵט הָאָרֶץ הָשֵׁב גְּמוּל עַל־גֵּאִים: לַיְיָ הַיְשׁוּעָה עַל־עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶּלָה: יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ: הוֹשִׁיעָה אֶת־עַמֶּךָ וּבָרֵךְ אֶת־נַחֲלָתֶךָ וּרְעֵם וְנַשְּׂאֵם עַד הָעוֹלָם: נַפְשֵׁנוּ חִכְּתָה לַיְיָ עֶזְרֵנוּ וּמָגִנֵּנוּ הוּא: כִּי־בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ בָטָחְנוּ: יְהִי־חַסְדְּךָ יְיָ עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ: הַרְאֵנוּ יְיָ חַסְדֶּךָ וְיֶשְׁעֲךָ תִּתֶּן־לָנוּ: קוּמָה עֶזְרָתָה לָּנוּ וּפְדֵנוּ לְמַעַן חַסְדֶּךָ: אָנֹכִי יְיָ אֱלֹהֶיךָ הַמַּעַלְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם הַרְחֶב־פִּיךָ וַאֲמַלְאֵהוּ: אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו: וַאֲנִי בְּחַסְדְּךָ בָטַחְתִּי יָגֵל לִבִּי בִּישׁוּעָתֶךָ אָשִׁירָה לַיְיָ כִּי גָמַל עָלָי:

Namen, daß wir uns rühmen Deiner Herrlichkeit. -- Gepriesen sei der Ewige, der Gott Jisraels, von Ewigkeit zu Ewigkeit! Und alles Volk sprach: Amen und Lobpreis dem Ewigen! — Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seiner Füße Schemel; heilig ist Er. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seinem heiligen Berge, denn heilig ist der Ewige, unser Gott. Er aber, barmherzig, vergiebt die Missethat und verderbt nicht, und wandte oft seinen Zorn ab, und weckt nicht all seinen Grimm. — Du, Ewiger, wirst nicht zurückhalten Deine Liebe von mir, Deine Huld und Deine Treue werden stets mich bewahren. Gedenke Deiner Liebe, Ewiger, und Deiner Huld; denn von Ewigkeit sind sie. Gebet Gott Triumph! über Jisrael ist sein Ruhm und seine Macht in den Wolken. Furchtbar bist Du, Gott, aus Deinem Heiligthume, Gott Jisraels! Er giebt Macht und Stärke dem Volke. Gepriesen sei Gott! — Gott der Vergeltung, Ewiger, Gott der Vergeltung, erscheine! Erhebe Dich, Richter der Erde, vergilt Lohn den Hochmüthigen. — Beim Ewigen ist der Sieg, über Dein Volk komme Dein Segen, Selah! Der Gott der Heerschaaren ist mit uns, eine Veste ist uns der Gott Jaakobs, Selah! — Gott der Heerschaaren! Heil dem Menschen, der auf Dich vertraut. Ewiger, hilf! Der König erhöre uns am Tage unseres Rufens! — Hilf Deinem Volke und segne Dein Erbe, und weide und trage sie bis in Ewigkeit. Unsere Seele wartet des Ewigen, unser Beistand und unser Schild ist Er. Denn an ihm freuet sich unser Herz; denn seinem heiligen Namen vertrauen wir. So möge sein Deine Huld, Ewiger, über uns, wie wir Deiner geharrt. Laß uns schauen, Ewiger, Deine Huld, und Dein Heil gieb uns. Auf, uns zum Beistand! und erlöse uns um Deiner Gnade willen. — Ich bin der Ewige, dein Gott, der dich herausgeführt aus dem Lande Mizrajim. Thue weit auf deinen Mund, daß Ich ihn fülle. Heil dem Volke, dem also geschieht; Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist. Ich aber vertraue Deiner Huld. Es frohlockt mein Herz ob Deiner Hülfe. Ich will dem Ewigen singen, denn Er hat mir wohlgethan.

(יט) לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד: הַשָּׁמַיִם מְסַפְּרִים כְּבוֹד־
אֵל וּמַעֲשֵׂה יָדָיו מַגִּיד הָרָקִיעַ: יוֹם לְיוֹם
יַבִּיעַ אֹמֶר וְלַיְלָה לְּלַיְלָה יְחַוֶּה־דָּעַת: אֵין־אֹמֶר וְאֵין
דְּבָרִים בְּלִי נִשְׁמָע קוֹלָם: בְּכָל־הָאָרֶץ יָצָא קַוָּם וּבִקְצֵה
תֵבֵל מִלֵּיהֶם לַשֶּׁמֶשׁ שָׂם אֹהֶל בָּהֶם: וְהוּא כְּחָתָן יֹצֵא
מֵחֻפָּתוֹ יָשִׂישׂ כְּגִבּוֹר לָרוּץ אֹרַח: מִקְצֵה הַשָּׁמַיִם מוֹצָאוֹ
וּתְקוּפָתוֹ עַל־קְצוֹתָם וְאֵין נִסְתָּר מֵחַמָּתוֹ: תּוֹרַת יְהֹוָה
תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ עֵדוּת יְהֹוָה נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּתִי:
פִּקּוּדֵי יְהֹוָה יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי־לֵב מִצְוַת יְהֹוָה בָּרָה מְאִירַת
עֵינָיִם: יִרְאַת יְהֹוָה טְהוֹרָה עוֹמֶדֶת לָעַד מִשְׁפְּטֵי־יְהֹוָה
אֱמֶת צָדְקוּ יַחְדָּו: הַנֶּחֱמָדִים מִזָּהָב וּמִפַּז רָב וּמְתוּקִים
מִדְּבַשׁ וְנֹפֶת צוּפִים: גַּם־עַבְדְּךָ נִזְהָר בָּהֶם בְּשָׁמְרָם עֵקֶב
רָב: שְׁגִיאוֹת מִי־יָבִין מִנִּסְתָּרוֹת נַקֵּנִי: גַּם מִזֵּדִים חֲשֹׂךְ
עַבְדֶּךָ אַל־יִמְשְׁלוּ־בִי אָז אֵיתָם וְנִקֵּיתִי מִפֶּשַׁע רָב: יִהְיוּ־
לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהֹוָה צוּרִי וְגוֹאֲלִי:
(לד) לְדָוִד בְּשַׁנּוֹתוֹ אֶת־טַעְמוֹ לִפְנֵי אֲבִימֶלֶךְ וַיְגָרְשֵׁהוּ
וַיֵּלַךְ: אֲבָרְכָה אֶת־יְהֹוָה בְּכָל־עֵת תָּמִיד
תְּהִלָּתוֹ בְּפִי: בַּיהֹוָה תִּתְהַלֵּל נַפְשִׁי יִשְׁמְעוּ עֲנָוִים וְיִשְׂמָחוּ:
גַּדְּלוּ לַיהֹוָה אִתִּי וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו: דָּרַשְׁתִּי אֶת־יְהֹוָה
וְעָנָנִי וּמִכָּל־מְגוּרוֹתַי הִצִּילָנִי: הִבִּיטוּ אֵלָיו וְנָהָרוּ וּפְנֵיהֶם
אַל־יֶחְפָּרוּ: זֶה עָנִי קָרָא וַיהֹוָה שָׁמֵעַ וּמִכָּל־צָרוֹתָיו
הוֹשִׁיעוֹ: חֹנֶה מַלְאַךְ־יְהֹוָה סָבִיב לִירֵאָיו וַיְחַלְּצֵם: טַעֲמוּ
וּרְאוּ כִּי־טוֹב יְהֹוָה אַשְׁרֵי הַגֶּבֶר יֶחֱסֶה־בּוֹ: יְראוּ אֶת־
יְהֹוָה קְדֹשָׁיו כִּי־אֵין מַחְסוֹר לִירֵאָיו: כְּפִירִים רָשׁוּ וְרָעֵבוּ
וְדֹרְשֵׁי יְהֹוָה לֹא־יַחְסְרוּ כָל־טוֹב: לְכוּ בָנִים שִׁמְעוּ־לִי

למנצח (Psalm 19.) Dem Sangmeister; Psalm von David. — Die Himmel erzählen die Herrlichkeit Gottes, und seiner Hände Werk thut die Wölbung kund. Ein Tag läßt dem andern zuströmen das Wort, und eine Nacht spricht zur andern die Kunde. Nicht sind es Worte und nicht Reden, deren Stimme nicht gehört wird, sondern über die ganze Erde geht aus ihre Schnur und an das Ende des Erdenrundes ihre Worte. Dem Sonnenball hat Er ein Zelt an ihnen gesetzt. Und der, wie ein Bräutigam hervorgehend aus seiner Kammer, frohlocket, wie ein Held die Bahn zu durchlaufen. Am Ende der Himmel ist sein Aufgang, und sein Kreislauf über ihre Grenzen, und Nichts ist verhüllt vor seiner Gluth. Die Lehre des Ewigen ist untadelig, seelenerquickend, des Ewigen Zeugniß bewährt, macht Thoren weise. Die Befehle des Ewigen sind recht, herzenerfreuend, des Ewigen Gebot ist lauter, erleuchtet die Augen. Die Furcht des Ewigen ist rein, besteht ewig, des Ewigen Aussprüche sind wahr, sind gerecht allzumal. Sie, die köstlicher sind denn Gold und feines Gold in Menge, und süßer denn Honig und Honigseim. Auch Dein Knecht wird durch sie belehrt, in ihrer Bewahrung ist großer Lohn. Verirrungen, wer merket sie? — Von verborgenen Sünden reinige mich! Aber auch von Uebermüthigen halte Deinen Knecht fern, daß sie mich nicht beherrschen. Dann bin ich ohne Tadel und rein von schwerem Vergehen. Seien wohlgefällig meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und mein Erlöser!

לדוד (Psalm 34.) Von David, da er verstellte seinen Verstand vor Abimelech, der ihn forttrieb, und er ging. — Ich will den Ewigen preisen zu jeglicher Zeit, stets sei sein Lob in meinem Munde. Des Ewigen rühme sich meine Seele, hören sollen es die Gebeugten und sich freuen. Verherrlicht den Ewigen mit mir, und lasset uns seinen Namen erheben zumal! Ich suchte den Ewigen, und Er hat mich erhört, und aus all meinen Schrecknissen hat Er mich gerettet. Sie blickten zu ihm auf und leuchteten, und ihr Gesicht erröthete nicht. Dieser Arme rief und der Ewige hörte, und von all seinen Leiden rettete Er ihn. Es lagert der Engel des Ewigen um Die, so ihn fürchten, und befreiet sie. Kostet und sehet, daß gütig der Ewige ist, Heil dem Manne, der

יִרְאַת יְהוָה אֲלַמֶּדְכֶם׃ מִי־הָאִישׁ הֶחָפֵץ חַיִּים אֹהֵב
יָמִים לִרְאוֹת טוֹב׃ נְצֹר לְשׁוֹנְךָ מֵרָע וּשְׂפָתֶיךָ מִדַּבֵּר
מִרְמָה׃ סוּר מֵרָע וַעֲשֵׂה־טוֹב בַּקֵּשׁ שָׁלוֹם וְרָדְפֵהוּ׃
עֵינֵי יְהוָה אֶל־צַדִּיקִים וְאָזְנָיו אֶל־שַׁוְעָתָם׃ פְּנֵי יְהוָה
בְּעֹשֵׂי רָע לְהַכְרִית מֵאֶרֶץ זִכְרָם׃ צָעֲקוּ וַיהוָה שָׁמֵעַ
וּמִכָּל־צָרוֹתָם הִצִּילָם׃ קָרוֹב יְהוָה לְנִשְׁבְּרֵי־לֵב וְאֶת־
דַּכְּאֵי־רוּחַ יוֹשִׁיעַ׃ רַבּוֹת רָעוֹת צַדִּיק וּמִכֻּלָּם יַצִּילֶנּוּ
יְהוָה׃ שֹׁמֵר כָּל עַצְמוֹתָיו אַחַת מֵהֵנָּה לֹא נִשְׁבָּרָה׃
תְּמוֹתֵת רָשָׁע רָעָה וְשֹׂנְאֵי צַדִּיק יֶאְשָׁמוּ׃ פּוֹדֶה יְהוָה
נֶפֶשׁ עֲבָדָיו וְלֹא יֶאְשְׁמוּ כָּל־הַחֹסִים בּוֹ׃

(צ) **תְּפִלָּה** לְמֹשֶׁה אִישׁ־הָאֱלֹהִים אֲדֹנָי מָעוֹן אַתָּה הָיִיתָ
לָּנוּ בְּדֹר וָדֹר׃ בְּטֶרֶם הָרִים יֻלָּדוּ וַתְּחוֹלֵל
אֶרֶץ וְתֵבֵל וּמֵעוֹלָם עַד־עוֹלָם אַתָּה אֵל׃ תָּשֵׁב אֱנוֹשׁ עַד־
דַּכָּא וַתֹּאמֶר שׁוּבוּ בְנֵי־אָדָם׃ כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ
כְּיוֹם אֶתְמוֹל כִּי יַעֲבֹר וְאַשְׁמוּרָה בַלָּיְלָה׃ זְרַמְתָּם שֵׁנָה
יִהְיוּ בַּבֹּקֶר כֶּחָצִיר יַחֲלֹף׃ בַּבֹּקֶר יָצִיץ וְחָלָף לָעֶרֶב יְמוֹלֵל
וְיָבֵשׁ׃ כִּי־כָלִינוּ בְאַפֶּךָ וּבַחֲמָתְךָ נִבְהָלְנוּ׃ שַׁתָּ עֲוֹנֹתֵינוּ
לְנֶגְדֶּךָ עֲלֻמֵנוּ לִמְאוֹר פָּנֶיךָ׃ כִּי כָל־יָמֵינוּ פָּנוּ בְעֶבְרָתֶךָ
כִּלִּינוּ שָׁנֵינוּ כְמוֹ־הֶגֶה׃ יְמֵי־שְׁנוֹתֵינוּ בָהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה
וְאִם בִּגְבוּרֹת שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְרָהְבָּם עָמָל וָאָוֶן כִּי־גָז חִישׁ
וַנָּעֻפָה׃ מִי־יוֹדֵעַ עֹז אַפֶּךָ וּכְיִרְאָתְךָ עֶבְרָתֶךָ׃ לִמְנוֹת
יָמֵינוּ כֵּן הוֹדַע וְנָבִא לְבַב חָכְמָה׃ שׁוּבָה יְהוָה עַד־מָתָי
וְהִנָּחֵם עַל־עֲבָדֶיךָ׃ שַׂבְּעֵנוּ בַבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וּנְרַנְּנָה וְנִשְׂמְחָה
בְּכָל־יָמֵינוּ׃ שַׂמְּחֵנוּ כִּימוֹת עִנִּיתָנוּ שְׁנוֹת רָאִינוּ רָעָה׃
יֵרָאֶה אֶל־עֲבָדֶיךָ פָעֳלֶךָ וַהֲדָרְךָ עַל־בְּנֵיהֶם׃ וִיהִי נֹעַם

bei ihm sich birgt. Fürchtet den Ewigen, ihr seine Heiligen, denn Nichts mangelt Denen, so ihn fürchten. Junge Leuen darben und hungern, aber die den Ewigen suchen, entbehren kein Gut. — Kommt her, Kinder, höret auf mich, die Furcht des Ewigen lehr' ich euch. Wo ist der Mann, der Leben begehrt, der Tage wünscht, Gutes zu schauen? — Wahre deine Zunge vor Bösem und deine Lippen, daß sie nicht Trug reden. Weiche vom Bösen und thue Gutes, suche den Frieden und jage ihm nach. Des Ewigen Augen sind auf die Frommen gerichtet, und seine Ohren auf ihr Schreien. Des Ewigen Zornblick ist wider die, so Böses thun, zu tilgen von der Erde ihr Gedächtniß. Sie schreien und der Ewige hört, und aus all ihren Leiden rettet Er sie. Nahe ist der Ewige denen, die gebrochenen Herzens sind, und denen, die niedergeschlagenen Gemüthes, hilft Er. Viel sind die Leiden des Gerechten, und aus allen rettet ihn der Ewige. Er behütet all seine Gebeine, nicht eines von ihnen wird zerbrochen. Es tödtet den Frevler das Unheil, und des Gerechten Hasser büßen. Der Ewige erlöst die Seele seiner Diener, und läßt nicht büßen Alle, die sich bergen bei ihm.

תפלה (Psalm 90.) Gebet von Moscheh, dem Manne Gottes. — Herr, Zuflucht bist Du uns gewesen in allen Geschlechtern. Ehe denn die Berge geboren wurden und Erde und Weltall kreis'te, und von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du Gott. Du führst den Sterblichen bis zur Zerknirschung, und sprichst: Kehret zurück, Menschenkinder! Denn tausend Jahre sind in Deinen Augen wie der gestrige Tag, wenn er entschwunden, und eine Wache in der Nacht. Du strömst sie hin, im Schlaf werden sie, am Morgen sprosset er wie Gras. Am Morgen blühet er und sprosset, am Abend ist er abgemähet und verdorrt. Denn wir vergehen in Deinem Zorne und in Deinem Grimme sind wir angstverwirrt. Du stellst unsere Vergehungen vor Dich hin, unser heimlich Thun vor das Licht Deines Antlitzes. Denn all unsere Tage verstreichen in Deinem Grimme, wir verbringen unsere Jahre wie Geschwätz. Unsere Lebensjahre — das sind siebzig, und, wenn es hoch geht, achtzig Jahre, und darin drängt sich Elend und Unheil; denn schnell enteilt's, und wir müssen davon. Wer kennt die Macht Deines Zornes und, wie er ihn fürchten sollte, Deinen

אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנֵהוּ:

(צא) יֹשֵׁב בְּסֵתֶר עֶלְיוֹן בְּצֵל שַׁדַּי יִתְלוֹנָן: אֹמַר לַיהוָה מַחְסִי וּמְצוּדָתִי אֱלֹהַי אֶבְטַח־בּוֹ: כִּי הוּא יַצִּילְךָ מִפַּח יָקוּשׁ מִדֶּבֶר הַוּוֹת: בְּאֶבְרָתוֹ יָסֶךְ לָךְ וְתַחַת כְּנָפָיו תֶּחְסֶה צִנָּה וְסֹחֵרָה אֲמִתּוֹ: לֹא תִירָא מִפַּחַד לָיְלָה מֵחֵץ יָעוּף יוֹמָם: מִדֶּבֶר בָּאֹפֶל יַהֲלֹךְ מִקֶּטֶב יָשׁוּד צָהֳרָיִם: יִפֹּל מִצִּדְּךָ אֶלֶף וּרְבָבָה מִימִינֶךָ אֵלֶיךָ לֹא יִגָּשׁ: רַק בְּעֵינֶיךָ תַבִּיט וְשִׁלֻּמַת רְשָׁעִים תִּרְאֶה: כִּי־אַתָּה יְהוָה מַחְסִי עֶלְיוֹן שַׂמְתָּ מְעוֹנֶךָ: לֹא־תְאֻנֶּה אֵלֶיךָ רָעָה וְנֶגַע לֹא־יִקְרַב בְּאָהֳלֶךָ: כִּי מַלְאָכָיו יְצַוֶּה־לָּךְ לִשְׁמָרְךָ בְּכָל־דְּרָכֶיךָ: עַל־כַּפַּיִם יִשָּׂאוּנְךָ פֶּן־תִּגֹּף בָּאֶבֶן רַגְלֶךָ: עַל־שַׁחַל וָפֶתֶן תִּדְרֹךְ תִּרְמֹס כְּפִיר וְתַנִּין: כִּי בִי חָשַׁק וַאֲפַלְּטֵהוּ אֲשַׂגְּבֵהוּ כִּי־יָדַע שְׁמִי: יִקְרָאֵנִי וְאֶעֱנֵהוּ עִמּוֹ אָנֹכִי בְצָרָה אֲחַלְּצֵהוּ וַאֲכַבְּדֵהוּ: אֹרֶךְ יָמִים אַשְׂבִּיעֵהוּ וְאַרְאֵהוּ בִּישׁוּעָתִי: ארך ימים וכו׳:

(קלה) הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה הַלְלוּ עַבְדֵי יְהוָה: שֶׁעֹמְדִים בְּבֵית יְהוָה בְּחַצְרוֹת בֵּית אֱלֹהֵינוּ: הַלְלוּ־יָהּ כִּי־טוֹב יְהוָה זַמְּרוּ לִשְׁמוֹ כִּי נָעִים: כִּי־יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יָהּ יִשְׂרָאֵל לִסְגֻלָּתוֹ: כִּי אֲנִי יָדַעְתִּי כִּי־גָדוֹל יְהוָה וַאֲדֹנֵינוּ מִכָּל־אֱלֹהִים: כֹּל אֲשֶׁר־חָפֵץ יְהוָה עָשָׂה בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ בַּיַּמִּים וְכָל־תְּהוֹמוֹת: מַעֲלֶה נְשִׂאִים מִקְצֵה הָאָרֶץ בְּרָקִים לַמָּטָר עָשָׂה מוֹצֵא רוּחַ מֵאוֹצְרוֹתָיו: שֶׁהִכָּה בְּכוֹרֵי מִצְרָיִם מֵאָדָם עַד־בְּהֵמָה: שָׁלַח אוֹתֹת וּמֹפְתִים בְּתוֹכֵכִי מִצְרָיִם בְּפַרְעֹה וּבְכָל־עֲבָדָיו: שֶׁהִכָּה גּוֹיִם רַבִּים וְהָרַג

Grimm? — Unsere Tage zählen lehr' uns denn, daß wir gewinnen ein weises Herz. Kehr' um, o Ewiger; wie lange noch? — und erbarme Dich Deiner Knechte. Sättige uns am Morgen mit Deiner Huld, daß wir jauchzen und uns freuen all unsere Tage. Erfreue uns, gleich den Tagen, da Du uns gebeugt, den Jahren, da wir Unglück geschauet. Sichtbar werde vor Deinen Knechten Dein Werk und Dein Glanz über ihren Söhnen. Und es sei die Huld des Herrn, unseres Gottes, über uns und das Werk unserer Hände fördere bei uns, und das Werk unserer Hände fördere es.

ישב (Psalm 91.) Wer in dem Schutze des Höchsten sitzet, der ruhet im Schatten des Allmächtigen. Ich spreche zum Ewigen: Meine Zuflucht und meine Burg, mein Gott, dem ich vertraue. Denn Er wird dich retten von der Schlinge des Vogelstellers, von der Pest des Verderbens. Mit seinem Gefieder deckt Er dich, und unter seinen Fittigen bist du geborgen; Schild und Panzer ist seine Treue. Nicht fürchtest du vor dem Schrecken der Nacht, vor dem Pfeile, der fliegt bei Tage. Vor der Pest, die im Dunkeln schleicht, vor der Seuche, die wüthet am Mittage. Es fallen dir zur Seite Tausend, und Zehntausend dir zur Rechten, — dir nahet sie nicht. Nur mit deinen Augen schauest du, und die Vergeltung der Frevler siehst du an. Denn Du, Ewiger, bist meine Zuversicht. Den Höchsten machst du zu deiner Zuflucht. Nicht wird Unglück dir widerfahren, und eine Plage nahet nicht deinem Zelte. Denn seine Engel entbietet Er für dich, dich zu behüten auf all deinen Wegen. Auf Händen tragen sie dich, daß nicht an dem Steine dein Fuß sich stoße. Auf Löwe und Otter trittst du, zertrittst junge Leuen und Drachen. Denn nach mir begehrt er, so befrei' Ich ihn, Ich stelle ihn hoch, weil er meinen Namen kennt. Er ruft mich an, und Ich erhöre ihn; mit ihm bin Ich in der Noth, Ich errette ihn und schaffe ihm Ehren. Mit langem Leben sättige Ich ihn, und lasse ihn meine Hülfe schauen.

הללויה (Psalm 135.) Hallelujah! Lobet den Namen des Ewigen, lobet ihn, Knechte des Ewigen, die im Hause des Ewigen stehen, in den Höfen des Hauses unseres Gottes! Hallelujah! denn gütig ist der Ewige, saitenspielet seinem Namen, denn er ist lieblich. Denn Jaakob hat sich Gott erkoren, Jisrael zu seinem Eigenthume. Denn ich weiß, daß groß ist der Ewige, und unser Herr über alle Götter. Alles, was der Ewige will, hat Er gemacht im Himmel und auf Erden, in den Meeren und allen Tiefen. Herauf bringt Er Wolken vom Rande der Erde, Blitze zum Regen erschafft Er, Er führt hervor den Wind aus seinen Schatzkammern. Der geschlagen hat die Erstgebornen Mizrajims, von Menschen bis Vieh Er sandte Zeichen und Wunder in deine

מְלָכִים עֲצוּמִים: לְסִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי וּלְעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן וּלְכֹל מַמְלְכוֹת כְּנָעַן: וְנָתַן אַרְצָם נַחֲלָה נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ: יְהוָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם יְהוָה זִכְרְךָ לְדֹר־וָדֹר: כִּי־יָדִין יְהוָה עַמּוֹ וְעַל־עֲבָדָיו יִתְנֶחָם: עֲצַבֵּי הַגּוֹיִם כֶּסֶף וְזָהָב מַעֲשֵׂה יְדֵי אָדָם: פֶּה לָהֶם וְלֹא יְדַבֵּרוּ עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ: אָזְנַיִם לָהֶם וְלֹא יַאֲזִינוּ אַף אֵין־יֶשׁ־רוּחַ בְּפִיהֶם: כְּמוֹהֶם יִהְיוּ עֹשֵׂיהֶם כֹּל אֲשֶׁר־בֹּטֵחַ בָּהֶם: בֵּית יִשְׂרָאֵל בָּרְכוּ אֶת־יְהוָה בֵּית אַהֲרֹן בָּרְכוּ אֶת־יְהוָה: בֵּית הַלֵּוִי בָּרְכוּ אֶת־יְהוָה יִרְאֵי יְהוָה בָּרְכוּ אֶת־יְהוָה: בָּרוּךְ יְהוָה מִצִּיּוֹן שֹׁכֵן יְרוּשָׁלָיִם הַלְלוּיָהּ:

(קלו) **הוֹדוּ** לַיהוָה כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הוֹדוּ לֵאלֹהֵי הָאֱלֹהִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הוֹדוּ לַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת גְּדֹלוֹת לְבַדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְעֹשֵׂה הַשָּׁמַיִם בִּתְבוּנָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְרוֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְעֹשֵׂה אוֹרִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
אֶת־הַשֶּׁמֶשׁ לְמֶמְשֶׁלֶת בַּיּוֹם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
אֶת־הַיָּרֵחַ וְכוֹכָבִים לְמֶמְשְׁלוֹת בַּלָּיְלָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְמַכֵּה מִצְרַיִם בִּבְכוֹרֵיהֶם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
וַיּוֹצֵא יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
בְּיָד חֲזָקָה וּבִזְרוֹעַ נְטוּיָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְגֹזֵר יַם־סוּף לִגְזָרִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
וְהֶעֱבִיר יִשְׂרָאֵל בְּתוֹכוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
וְנִעֵר פַּרְעֹה וְחֵילוֹ בְיַם־סוּף כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:

Mitte, Mizrajim, an Pharao und an all seinen Knechten; der geschlagen zahlreiche Völker und getödtet mächtige Könige, den Sichon, König des Emori, und den Og, König von Baschan, und all die Königreiche Kenaans. Er gab ihr Land zum Besitze, zum Besitze Jisrael, seinem Volke. Ewiger, Dein Name ist für ewig, Ewiger, Dein Angedenken für alle Geschlechter! Denn Recht schafft der Ewige seinem Volke, und über seine Knechte erbarmt Er sich. Die Götzen der Völker sind Silber und Gold, Werk von Menschenhänden. Einen Mund haben sie und reden nicht, Augen und sehen nicht, Ohren und hören nicht, auch ist kein Odem in ihrem Munde. Ihnen gleich werden ihre Verfertiger, Jeglicher, der ihnen vertrauet. Haus Jisrael, preiset den Ewigen! Haus Aharon, preiset den Ewigen! Haus des Lewi, preiset den Ewigen! Die ihr den Ewigen fürchtet, preiset den Ewigen! Gepriesen sei der Ewige von Zijon aus, der thronet in Jeruschalajim, Hallelujah!

הודו (Psalm 136.) Danket dem Herrn, denn Er ist gütig, denn ewiglich währt seine Huld.
Danket dem Gotte der Götter, denn ewiglich währt seine Huld.
Danket dem Herrn der Herren, denn ewiglich währt seine Huld.
Der große Wunder thut allein, denn ewiglich währt seine Huld.
Der den Himmel geschaffen mit Weisheit, denn ewiglich währt seine Huld.
Der ausspannte die Erde über den Wassern, denn ewiglich währt seine Huld.
Der die großen Lichter geschaffen, denn ewiglich währt seine Huld.
Die Sonne zur Herrschaft am Tage, denn ewiglich währt seine Huld.
Den Mond und die Sterne zur Herrschaft bei Nacht, denn ewiglich währt seine Huld.
Der Mizrajim schlug an seinen Erstgebornen, denn ewiglich währt seine Huld.
Und herausführte Jisrael aus seiner Mitte, denn ewiglich währt seine Huld.
Mit starker Hand und ausgestrecktem Arme, denn ewiglich währt seine Huld.
Der das Schilfmeer in Stücke zerriß, denn ewiglich währt seine Huld.
Und ließ Jisrael ziehen mitten hindurch, denn ewiglich währt seine Huld.
Und sprengte Pharao und sein Heer in's Schilfmeer, denn ewiglich währt seine Huld.

לְמוֹלִיךְ עַמּוֹ בַּמִּדְבָּר כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְמַכֵּה מְלָכִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
וַיַּהֲרֹג מְלָכִים אַדִּירִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְסִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
וּלְעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
וְנָתַן אַרְצָם לְנַחֲלָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
שֶׁבְּשִׁפְלֵנוּ זָכַר לָנוּ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
וַיִּפְרְקֵנוּ מִצָּרֵינוּ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
נֹתֵן לֶחֶם לְכָל־בָּשָׂר כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הוֹדוּ לְאֵל הַשָּׁמָיִם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:

(לג) רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיהוָה לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה: הוֹדוּ לַיהוָה בְּכִנּוֹר בְּנֵבֶל עָשׂוֹר זַמְּרוּ־לוֹ: שִׁירוּ־לוֹ שִׁיר חָדָשׁ הֵיטִיבוּ נַגֵּן בִּתְרוּעָה: כִּי־יָשָׁר דְּבַר־יְהוָה וְכָל־מַעֲשֵׂהוּ בֶּאֱמוּנָה: אֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט חֶסֶד יְהוָה מָלְאָה הָאָרֶץ: בִּדְבַר יְהוָה שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּיו כָּל־צְבָאָם: כֹּנֵס כַּנֵּד מֵי הַיָּם נֹתֵן בְּאוֹצָרוֹת תְּהוֹמוֹת: יִירְאוּ מֵיְהוָה כָּל־הָאָרֶץ מִמֶּנּוּ יָגוּרוּ כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל: כִּי הוּא אָמַר וַיֶּהִי הוּא צִוָּה וַיַּעֲמֹד: יְהוָה הֵפִיר עֲצַת־גּוֹיִם הֵנִיא מַחְשְׁבוֹת עַמִּים: עֲצַת יְהוָה לְעוֹלָם תַּעֲמֹד מַחְשְׁבוֹת לִבּוֹ לְדֹר וָדֹר: אַשְׁרֵי הַגּוֹי אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהָיו הָעָם בָּחַר לְנַחֲלָה לוֹ: מִשָּׁמַיִם הִבִּיט יְהוָה רָאָה אֶת־כָּל־בְּנֵי הָאָדָם: מִמְּכוֹן־שִׁבְתּוֹ הִשְׁגִּיחַ אֶל כָּל־יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ: הַיֹּצֵר יַחַד לִבָּם הַמֵּבִין אֶל־כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם: אֵין הַמֶּלֶךְ נוֹשָׁע בְּרָב־חָיִל גִּבּוֹר לֹא־יִנָּצֵל בְּרָב־כֹּחַ: שֶׁקֶר הַסּוּס

Der sein Volk führte durch die Wüste, denn ewiglich währt seine Huld.
Der große Könige schlug, denn ewiglich währt seine Huld.
Und tödtete mächtige Könige, denn ewiglich währt seine Huld.
Den Sichon, König des Emori, denn ewiglich währt seine Huld.
Und den Og, König von Baschan, denn ewiglich währt seine Huld.
Und gab ihr Land zum Besitz, denn ewiglich währt seine Huld.
Zum Besitze Jisrael, seinem Volke, denn ewiglich währt seine Huld.
Der unser gedachte in unserer Erniedrigung, denn ewiglich währt seine Huld.
Und uns erlöste von unseren Feinden, denn ewiglich währt seine Huld.
Der Brod giebt allem Fleische, denn ewiglich währt seine Huld.
Danket dem Gotte des Himmels, denn ewiglich währt seine Huld.

רננו (Psalm 33.) Jauchzet, Gerechte, in dem Ewigen; den Redlichen geziemet Lobgesang. Danket dem Ewigen mit der Cither, mit zehnsaitigem Psalter spielet ihm. Singet ihm ein neues Lied, spielet schön mit Jubelklang! Denn redlich ist des Ewigen Wort, und all sein Thun mit Treue. Er liebt Recht und Gebühr, von des Ewigen Huld ist voll die Erde. Auf des Ewigen Wort sind die Himmel geworden, und auf seines Mundes Hauch ihr ganzes Heer. Er sammelt zu Haufen des Meeres Gewässer, Er legt in Vorrathskammern Meerestiefen. Es fürchte sich vor dem Ewigen das Erdenall, vor ihm müssen bangen alle Bewohner des Erdenrundes. Denn Er sprach und es ward; Er gebot und es bestand. Der Ewige stört den Rathschluß der Völker, vereitelt die Gedanken der Nationen. Des Ewigen Rathschluß wird ewiglich bestehen, seines Herzens Gedanken für alle Geschlechter. Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist, — der Nation, die Er sich zum Eigenthum erkoren! Vom Himmel blickt der Ewige, sieht alle Menschenkinder; aus der Stätte seines Sitzes schauet Er auf all die Bewohner der Erde; der insgesammt ihr Herz gebildet, der merket auf all ihre Thaten. Nicht ist der König siegreich durch des Heeres Menge, ein Held wird nicht gerettet durch Fülle der Kraft. Eitel ist das Roß zum Siege, und durch die Fülle seiner Stärke führt es nicht von dannen. Siehe, des Ewigen Auge ist auf die, so ihn fürchten, auf die, welche harren seiner Huld, zu retten vom Tode ihr Leben, und sie zu erhalten bei Hungersnoth. Unsre Seele wartet des Ewigen, unser Beistand und unser Schild

לִתְשׁוּעָה וּבְרֹב חֵילוֹ לֹא יְמַלֵּט: הִנֵּה עֵין יְהוָה אֶל־יְרֵאָיו לַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ: לְהַצִּיל מִמָּוֶת נַפְשָׁם וּלְחַיּוֹתָם בָּרָעָב: נַפְשֵׁנוּ חִכְּתָה לַיהוָה עֶזְרֵנוּ וּמָגִנֵּנוּ הוּא: כִּי־בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ בָטָחְנוּ: יְהִי־חַסְדְּךָ יְהוָה עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ:

(צב) מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: טוֹב לְהֹדוֹת לַיְיָ וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן: לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ בַּלֵּילוֹת: עֲלֵי־עָשׂוֹר וַעֲלֵי־נָבֶל עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר: כִּי שִׂמַּחְתַּנִי יְיָ בְּפָעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן: מַה־גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ: אִישׁ בַּעַר לֹא יֵדָע וּכְסִיל לֹא־יָבִין אֶת־זֹאת: בִּפְרֹחַ רְשָׁעִים כְּמוֹ־עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־עַד: וְאַתָּה מָרוֹם לְעֹלָם יְיָ: כִּי הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יְיָ כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן: וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן: וַתַּבֵּט עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי: צַדִּיק כַּתָּמָר יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה: שְׁתוּלִים בְּבֵית יְיָ בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ: עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה דְּשֵׁנִים וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְיָ צוּרִי וְלֹא־עַוְלָתָה בּוֹ:

(צג) יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם אָתָּה: נָשְׂאוּ נְהָרוֹת יְיָ נָשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דָּכְיָם: מִקֹּלוֹת מַיִם רַבִּים אַדִּירִים מִשְׁבְּרֵי־יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם יְיָ: עֵדֹתֶיךָ נֶאֶמְנוּ מְאֹד לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹדֶשׁ יְיָ לְאֹרֶךְ יָמִים: יְהִי כְבוֹד יְיָ לְעוֹלָם יִשְׂמַח יְיָ בְּמַעֲשָׂיו: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ עַד־מְבוֹאוֹ מְהֻלָּל

ist Er. Denn an ihm freuet sich unser Herz, denn seinem heiligen Namen vertrauen wir. So möge sein Deine Huld, Ewiger, über uns, wie wir Deiner geharrt.

מזמור (Psalm 92.) Psalmlied. Für den Sabbath-Tag. — Schön ist's, dem Ewigen zu danken, und zu spielen Deinem Namen, Höchster! — zu verkünden am Morgen Deine Huld, und Deine Treue in den Nächten, auf dem Zehnsait und auf dem Psalter, mit dem Getön der Cither. Denn erfreuet, Ewiger, hast Du mich durch Deine That; ob den Werken Deiner Hände jubele ich. Wie groß sind Deine Werke, Ewiger, wie sehr tief Deine Gedanken. Der Dumme erkennt nicht, und der Thor sieht solches nicht ein: Wenn aufblüh'n die Frevler wie Gras, und sprossen alle Uebelthäter, — daß sie getilgt werden auf ewig. Du aber bist ewiglich erhaben, Ewiger! Denn siehe, Deine Feinde, Ewiger! denn siehe, Deine Feinde gehen unter, es zerstreuen sich alle Uebelthäter. Und Du erhöhest, wie des Reëm, mein Horn, ich bin getränkt mit frischem Oele, und es schauet mein Auge auf meine Laurer, von den Bösewichtern, die wider mich aufstehen, hört mein Ohr. Der Gerechte, Palmen gleich blühet er, wie die Ceder auf Lebanon schießt er empor; gepflanzt im Hause des Ewigen, in den Höfen unseres Gottes blühen sie; noch im Greisenalter sprossen sie, sind markig und belaubt; zu verkünden, daß redlich ist der Ewige, mein Hort, und kein Tadel ist an ihm.

יי (Psalm 93.) Der Ewige ist König! Hoheit hat angelegt, angelegt der Ewige, Macht umgürtet; und fest ist das Erdenrund, wanket nicht. Fest ist Dein Thron von je; von Ewigkeit bist Du. Es erheben Ströme, Ewiger, erheben Ströme ihre Stimme, Ströme erheben ihr Gebrause. Vor dem Rauschen großer Gewässer, den gewaltigen Brandungen des Meeres, ist gewaltig in den Höhen der Ewige. Deine Zeugnisse sind sehr bewährt, Dein Haus zieret Heiligkeit, Ewiger, für die Dauer der Zeiten.

יהי Verherrlichung werde dem Ewigen in alle Zeit, möge sich freuen der Ewige an seinen Werken. Es sei der Name des Ewigen gepriesen von nun an bis in Ewigkeit. Vom Aufgang der Sonne bis zu ihrem Niedergange werde gerühmt der Name des Ewigen. Erhaben über alle Völker ist der Ewige, über die Himmel seine Herrlichkeit. Ewiger, Dein Name bleibt in alle

שֵׁם יְיָ: רָם עַל־כָּל־גּוֹיִם יְיָ עַל־הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ: יְיָ שִׁמְךָ לְעוֹלָם יְיָ זִכְרְךָ לְדֹר־וָדֹר: יְיָ בַּשָּׁמַיִם הֵכִין כִּסְאוֹ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ וְיֹאמְרוּ בַגּוֹיִם יְיָ מָלָךְ: יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: יְיָ מֶלֶךְ עוֹלָם וָעֶד אָבְדוּ גוֹיִם מֵאַרְצוֹ: יְיָ הֵפִיר עֲצַת גּוֹיִם הֵנִיא מַחְשְׁבוֹת עַמִּים: רַבּוֹת מַחֲשָׁבוֹת בְּלֶב־אִישׁ וַעֲצַת יְיָ הִיא תָקוּם: עֲצַת יְיָ לְעוֹלָם תַּעֲמֹד מַחְשְׁבוֹת לִבּוֹ לְדֹר וָדֹר: כִּי הוּא אָמַר וַיֶּהִי הוּא צִוָּה וַיַּעֲמֹד: כִּי־בָחַר יְיָ בְּצִיּוֹן אִוָּהּ לְמוֹשָׁב לוֹ: כִּי־יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יָהּ יִשְׂרָאֵל לִסְגֻלָּתוֹ: כִּי לֹא־יִטֹּשׁ יְיָ עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב: וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ:

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:

(קמה) תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְהוָה וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר: דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְהוָה אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד: טוֹב־יְהוָה לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ

Zeit, Dein Gedenken in alle Geschlechter. Der Ewige hat in den Himmeln aufgerichtet seinen Thron, und seine Herrschaft waltet über Alles. Es freuen sich die Himmel, und es frohlocke die Erde, und man spreche unter den Völkern: der Ewige herrschet. Der Ewige ist Herrscher, der Ewige war Herrscher, der Ewige wird herrschen auf immer und ewig. Der Ewige ist Herrscher immerdar, geschwunden sind die Heiden aus seinem Lande. Der Ewige hat zerstört den Rathschluß der Heiden, vereitelt das Sinnen der Nationen. Vielfach ist das Sinnen im Herzen des Menschen, und der Rathschluß des Ewigen — er bestehet. Der Rathschluß des Ewigen wird für immer dauern, seines Herzens Sinnen in alle Geschlechter. Denn Er spricht, und es geschieht; Er gebeut, und es hat Bestand. Denn erwählet hat der Ewige Zijon, es sich ersehen zum Sitze. Denn Jaakob hat sich erkoren Jah, Jisrael zu seinem Eigenthume. Denn nicht lassen wird der Ewige sein Volk, und sein Erbe nicht aufgeben. Und Er ist barmherzig, verzeiht die Schuld, übt nicht Verderben, und nimmt gar oft seinen Zorn zurück, und läßt nicht entbrennen seine ganze Gluth. — Ewiger, hilf! Der König erhöre uns am Tage, da wir rufen.

אשרי Heil Denen, die weilen in Deinem Hause, immerdar preisen sie Dich, Selah! — **Heil dem Volke, dem also geschieht; Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist!**

תהלה (Psalm 145.) Loblied von David. — Ich will Dich erheben, mein Gott, o König, und preisen Deinen Namen ewig und immer. An jeglichem Tage will ich Dich preisen, und rühmen Deinen Namen ewig und immer. Groß ist der Ewige und sehr gepriesen, und seine Größe unergründlich. Ein Geschlecht rühmt dem andern Deine Werke, und Deine Machtthaten verkünden sie. Den herrlichen Glanz Deiner Majestät und Deine Wunderthaten will ich dichten. Und die Macht Deiner furchtbaren Thaten sollen sie melden, und Deine Größe will ich erzählen. Die Erinnerung an Deine große Güte strömen sie aus, und ob Deiner Gerechtigkeit jubeln sie. Gnädig und barmherzig

יְהוָה כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד
מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי
הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ
מַלְכוּת כָּל עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר:
סוֹמֵךְ יְהוָה לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים:
עֵינֵי־כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־
אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי
רָצוֹן: צַדִּיק יְהוָה בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־
מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְהוָה לְכָל־־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר
יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם
יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְהוָה אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו
וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְהוָה יְדַבֶּר־
פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:
וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

(קמו) הַלְלוּיָהּ הַלְלִי נַפְשִׁי אֶת־יְהוָה: אֲהַלְלָה יְהוָה בְּחַיָּי
אֲזַמְּרָה לֵאלֹהַי בְּעוֹדִי: אַל־תִּבְטְחוּ בִנְדִיבִים
בְּבֶן־אָדָם שֶׁאֵין לוֹ תְשׁוּעָה: תֵּצֵא רוּחוֹ יָשֻׁב לְאַדְמָתוֹ בַּיּוֹם
הַהוּא אָבְדוּ עֶשְׁתֹּנֹתָיו: אַשְׁרֵי שֶׁאֵל יַעֲקֹב בְּעֶזְרוֹ שִׂבְרוֹ
עַל־יְהוָה אֱלֹהָיו: עֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ אֶת־הַיָּם וְאֶת־כָּל־
אֲשֶׁר־בָּם הַשֹּׁמֵר אֱמֶת לְעוֹלָם: עֹשֶׂה מִשְׁפָּט לַעֲשׁוּקִים
נֹתֵן לֶחֶם לָרְעֵבִים יְהוָה מַתִּיר אֲסוּרִים: יְהוָה פֹּקֵחַ
עִוְרִים יְהוָה זֹקֵף כְּפוּפִים יְהוָה אֹהֵב צַדִּיקִים: יְהוָה שֹׁמֵר

ist der Ewige, langmüthig und groß an Huld. Gütig ist der Ewige gegen Alle, und sein Erbarmen ist über all seine Werke. Es preisen Dich, Ewiger, all Deine Werke, und Deine Frommen benedeien Dich. Die Herrlichkeit Deines Reiches sprechen sie aus, und von Deiner Stärke reden sie. Kund zu machen den Menschenkindern seine Stärke, und die Herrlichkeit der Majestät seines Reiches. Dein Reich ist ein Reich aller Ewigkeiten, und Deine Herrschaft geht durch alle Geschlechter. Es stützet der Ewige alle Sinkenden, und richtet auf alle Gebeugten. Aller Augen schauen empor zu Dir, und Du giebst ihnen ihre Nahrung zur rechten Zeit. Du öffnest Deine Hand, und sättigst alles Lebendige seines Verlangens. Gerecht ist der Ewige in allen seinen Wegen, und liebevoll in allen seinen Werken. Nahe ist der Ewige Allen, die ihn rufen, Allen, die ihn anrufen mit Wahrheit. Er thut den Willen Derer, die ihn fürchten, und ihr Flehen hört Er und rettet sie. Es hütet der Ewige Alle, die ihn lieben, und alle Frevler vertilgt Er. Des Ewigen Ruhm soll aussprechen mein Mund, und es preise alles Fleisch seinen heiligen Namen immer und ewig. Wir aber preisen Jah, von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah!

הללויה (Psalm 146.) Hallelujah! Rühme meine Seele den Ewigen. Ich will rühmen den Ewigen bei meinem Leben, saitenspielen meinem Gott in meinem Dasein. Vertrauet nicht auf Fürsten, auf den Menschensohn, bei dem nicht Hülfe ist. Ausgeht sein Odem, er kehrt zurück in seine Erde; an selbigem Tage sind hin seine Rathschläge. Heil Dem, zu dessen Beistand ist Jaakobs Gott, deß Hoffnung ist auf den Ewigen, seinen Gott! Der geschaffen Himmel und Erde, das Meer und Alles, was darin; der Treue ewiglich bewahrt. Der Recht schafft den Gedrückten, Brod giebt den Hungrigen. Der Ewige löst die Gefesselten. Der Ewige macht sehen die Blinden, der Ewige richtet auf die Gebeugten, der Ewige liebt die Gerechten. Der Ewige schützt die Fremdlinge, Waisen und Wittwen erhält Er, aber den

Weg der Frevler krümmt Er. Der Ewige wird ewig regieren, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

הללויה (Psalm 147.) Hallelujah! Denn schön ist's, unserm Gotte saitenspielen, denn lieblich ist's; ihm geziemet Lobgesang. Es bauet Jeruschalajim der Ewige, die Verstoßenen Jisraels sammelt Er. Er heilet die mit gebrochenem Herzen, und verbindet ihre Schäden. Er zählet die Zahl den Sternen zu, sie alle nennt Er beim Namen. Groß ist unser Herr, und reich an Kraft, seine Weisheit unaussprechlich. Es erhält die Gebeugten der Ewige, erniedrigt die Frevler bis zur Erde. Stimmet an dem Ewigen mit Danklied, saitenspielet unserm Gotte mit der Cither. Der den Himmel bedeckt mit Wolken, der Erde Regen bereitet, der die Berge Gras sprossen macht. Er giebt dem Vieh seine Nahrung, den jungen Raben, die da rufen. Nicht an des Rosses Stärke hat Er Gefallen, nicht an des Mannes Schenkeln Lust. Gefallen hat der Ewige an Denen, so ihn fürchten, und seiner Gnade harren. Preise, Jeruschalajim, den Ewigen, rühme deinen Gott, Zijon! Denn Er hat festgemacht die Riegel deiner Thore, gesegnet deine Kinder in deiner Mitte. Der zu deiner Grenze den Frieden gesetzt, mit dem Fett des Weizens dich sättigt. Er sendet sein Wort zur Erde, — flugs läuft sein Ausspruch; — der Schnee giebt wie Wolle, Reif wie Asche ausstreuet; der seinen Frost in Stücken schleudert, vor seiner Kälte — wer kann bestehen? Er sendet sein Wort und läßt sie schmelzen, läßt wehen seinen Wind, sie zerrinnen zu Wasser. — Er verkündet Jaakob seine Worte, seine Satzungen und Rechte Jisrael. Nicht also that Er an irgend einem Volke, und die Rechte kennen sie nicht. Hallelujah!

הללויה (Psalm 148.) Hallelujah! Lobet den Ewigen aus dem Himmel, lobet ihn in den Höhen. Lobet ihn, ihr all seine Engel, lobet ihn, ihr all seine Schaaren. Lobet ihn, Sonne und Mond, lobet ihn, all ihr Sterne des Lichts. Lobet ihn, Himmel der Himmel, und die Wasser, die über den Himmeln. Sie sollen loben des Ewigen Namen, denn Er gebot, und sie wurden geschaffen. Und Er stellte sie hin für beständig, ewiglich; ein Gesetz gab Er und wandelt es nicht. — Lobet den Ewigen von der Erde, ihr Ungethiere und alle Tiefen; Feuer und Hagel,

אֶת־־גֵּרִים יָתוֹם וְאַלְמָנָה יְעוֹדֵד וְדֶרֶךְ רְשָׁעִים יְעַוֵּת׃
יִמְלֹךְ יְהוָה לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

(קמז) הַלְלוּיָהּ כִּי־טוֹב זַמְּרָה אֱלֹהֵינוּ כִּי־נָעִים נָאוָה
תְהִלָּה׃ בּוֹנֵה יְרוּשָׁלִַם יְהוָה נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל
יְכַנֵּס׃ הָרֹפֵא לִשְׁבוּרֵי לֵב וּמְחַבֵּשׁ לְעַצְּבוֹתָם׃ מוֹנֶה מִסְפָּר
לַכּוֹכָבִים לְכֻלָּם שֵׁמוֹת יִקְרָא׃ גָּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ וְרַב־־כֹּחַ
לִתְבוּנָתוֹ אֵין מִסְפָּר׃ מְעוֹדֵד עֲנָוִים יְהוָה מַשְׁפִּיל רְשָׁעִים
עֲדֵי־אָרֶץ׃ עֱנוּ לַיהוָה בְּתוֹדָה זַמְּרוּ לֵאלֹהֵינוּ בְכִנּוֹר׃ הַמְכַסֶּה
שָׁמַיִם בְּעָבִים הַמֵּכִין לָאָרֶץ מָטָר הַמַּצְמִיחַ הָרִים חָצִיר׃
נוֹתֵן לִבְהֵמָה לַחְמָהּ לִבְנֵי עֹרֵב אֲשֶׁר יִקְרָאוּ׃ לֹא בִגְבוּרַת
הַסּוּס יֶחְפָּץ לֹא־בְשׁוֹקֵי הָאִישׁ יִרְצֶה׃ רוֹצֶה יְהוָה אֶת־
יְרֵאָיו אֶת־הַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ׃ שַׁבְּחִי יְרוּשָׁלִַם אֶת־יְהוָה
הַלְלִי אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן׃ כִּי־חִזַּק בְּרִיחֵי שְׁעָרָיִךְ בֵּרַךְ בָּנַיִךְ
בְּקִרְבֵּךְ׃ הַשָּׂם־גְּבוּלֵךְ שָׁלוֹם חֵלֶב חִטִּים יַשְׂבִּיעֵךְ׃
הַשֹּׁלֵחַ אִמְרָתוֹ אָרֶץ עַד־מְהֵרָה יָרוּץ דְּבָרוֹ׃ הַנֹּתֵן שֶׁלֶג
כַּצָּמֶר כְּפוֹר כָּאֵפֶר יְפַזֵּר׃ מַשְׁלִיךְ קַרְחוֹ כְפִתִּים לִפְנֵי
קָרָתוֹ מִי יַעֲמֹד׃ יִשְׁלַח־דְּבָרוֹ וְיַמְסֵם יַשֵּׁב רוּחוֹ יִזְּלוּ־
מָיִם׃ מַגִּיד דְּבָרָיו לְיַעֲקֹב חֻקָּיו וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל׃ לֹא
עָשָׂה כֵן לְכָל־גּוֹי וּמִשְׁפָּטִים בַּל־יְדָעוּם הַלְלוּיָהּ׃

(קמח) הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֶת־־יְהוָה מִן־־הַשָּׁמַיִם הַלְלוּהוּ
בַּמְּרוֹמִים׃ הַלְלוּהוּ כָל־מַלְאָכָיו הַלְלוּהוּ
כָּל־צְבָאָו׃ הַלְלוּהוּ שֶׁמֶשׁ וְיָרֵחַ הַלְלוּהוּ כָּל־כּוֹכְבֵי אוֹר׃
הַלְלוּהוּ שְׁמֵי הַשָּׁמָיִם וְהַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל הַשָּׁמָיִם׃ יְהַלְלוּ
אֶת־שֵׁם יְהוָה כִּי הוּא צִוָּה וְנִבְרָאוּ׃ וַיַּעֲמִידֵם לָעַד לְעוֹלָם
חָק־נָתַן וְלֹא יַעֲבוֹר׃ הַלְלוּ אֶת־יְהוָה מִן־הָאָרֶץ תַּנִּינִים

וְכָל־תְּהֹמוֹת: אֵשׁ וּבָרָד שֶׁלֶג וְקִיטוֹר רוּחַ סְעָרָה עֹשָׂה דְבָרוֹ: הֶהָרִים וְכָל־גְּבָעוֹת עֵץ פְּרִי וְכָל־אֲרָזִים: הַחַיָּה וְכָל־בְּהֵמָה רֶמֶשׂ וְצִפּוֹר כָּנָף: מַלְכֵי־אֶרֶץ וְכָל־לְאֻמִּים שָׂרִים וְכָל־שֹׁפְטֵי אָרֶץ: בַּחוּרִים וְגַם־בְּתוּלוֹת זְקֵנִים עִם־נְעָרִים: יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָֹה כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה לְכָל־חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ:

(קמט) הַלְלוּיָהּ שִׁירוּ לַיהוָֹה שִׁיר חָדָשׁ תְּהִלָּתוֹ בִּקְהַל חֲסִידִים: יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל בְּעֹשָׂיו בְּנֵי־צִיּוֹן יָגִילוּ בְמַלְכָּם: יְהַלְלוּ שְׁמוֹ בְמָחוֹל בְּתֹף וְכִנּוֹר יְזַמְּרוּ־לוֹ: כִּי־רוֹצֶה יְהוָֹה בְּעַמּוֹ יְפָאֵר עֲנָוִים בִּישׁוּעָה: יַעְלְזוּ חֲסִידִים בְּכָבוֹד יְרַנְּנוּ עַל־מִשְׁכְּבוֹתָם: רוֹמְמוֹת אֵל בִּגְרוֹנָם וְחֶרֶב פִּיפִיּוֹת בְּיָדָם: לַעֲשׂוֹת נְקָמָה בַּגּוֹיִם תּוֹכֵחוֹת בַּלְאֻמִּים: לֶאְסֹר מַלְכֵיהֶם בְּזִקִּים וְנִכְבְּדֵיהֶם בְּכַבְלֵי בַרְזֶל: לַעֲשׂוֹת בָּהֶם מִשְׁפָּט כָּתוּב הָדָר הוּא לְכָל־חֲסִידָיו הַלְלוּיָהּ:

(קנ) הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ־אֵל בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ: הַלְלוּהוּ בִגְבוּרֹתָיו הַלְלוּהוּ כְּרֹב גֻּדְלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר: הַלְלוּהוּ בְּתֹף וּמָחוֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֻגָב: הַלְלוּהוּ בְצִלְצְלֵי־שָׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ: כ"ה ת"י"ה:

בָּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן: בָּרוּךְ יְיָ מִצִּיּוֹן שֹׁכֵן יְרוּשָׁלָיִם הַלְלוּיָהּ: בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֹשֵׂה נִפְלָאוֹת לְבַדּוֹ: וּבָרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם וְיִמָּלֵא כְבוֹדוֹ אֶת־כָּל־הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן:

Schnee und Nebel, Sturmwind, der sein Wort vollstreckt; Berge und alle Hügel, Fruchtbäume und alle Cedern; Gewild und alles Vieh, Gewürm und jeder beschwingte Vogel; Erdenkönige und alle Nationen, Fürsten und alle Erdenrichter; Jünglinge sammt Jungfrauen, Greise sammt Jungen! Sie sollen loben des Ewigen Namen, denn erhaben ist sein Name allein; seine Majestät ist über Himmel und Erde. Und Er erhöht das Horn seines Volkes, Ruhm all seinen Frommen, den Kindern Jisrael, dem ihm nahen Volke. Hallelujah!

הללויה (Psalm 149.) Hallelujah! Singet dem Ewigen ein neues Lied, seinen Ruhm in den Versammlungen der Frommen. Jisrael freue sich seines Schöpfers, Zijons Kinder sollen jubeln ihres Königs, loben seinen Namen im Reigen, mit Pauken und Cither ihm saitenspielen. Denn gnädig ist der Ewige seinem Volke, Er schmückt die Gebeugten mit Sieg. Es jauchzen die Frommen in Herrlichkeit, jubeln auf ihren Lagern. Gottes Erhebung ist in ihrer Kehle, und zweischneidiges Schwert in ihrer Hand, — Vergeltung zu üben an den Völkern, Züchtigung an den Nationen, zu fesseln ihre Könige mit Banden und ihre Edlen in eiserne Ketten; an ihnen zu üben das vorgeschriebene Recht. Ein Schmuck ist Er all seinen Frommen. Hallelujah!

הללויה (Psalm 150.) Hallelujah! Lobet Gott in seinem Heiligthume, lobet ihn in seiner mächtigen Wölbung. Lobet ihn wegen seiner Machtthaten, lobet ihn nach der Fülle seiner Größe. Lobet ihn mit Posaunenschalle, lobet ihn mit Psalter und Cither. Lobet ihn mit Pauken und Reigen, lobet ihn mit Saitenspiel und Flöte. Lobet ihn mit helltönenden Cymbeln, lobet ihn mit schmetternden Cymbeln! Alles, was Odem hat, lobe Jah. Hallelujah!

ברוך Gelobt sei der Ewige in alle Zeit! Amen, Amen! — Gelobt sei der Ewige von Zijon aus, der in Jeruschalajim thront, Hallelujah! Gelobt sei der Ewige, Gott, der Gott Jisraels, der allein Wunder thut! Und gelobt sein heiliger Name ewiglich, und voll werde seiner Herrlichkeit die ganze Erde. Amen! Amen!

וַיְבָרֶךְ דָּוִיד אֶת־יְיָ לְעֵינֵי כָּל־הַקָּהָל וַיֹּאמֶר דָּוִיד בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אָבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם: לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ: וְהָעֹשֶׁר וְהַכָּבוֹד מִלְּפָנֶיךָ וְאַתָּה מוֹשֵׁל בַּכֹּל וּבְיָדְךָ כֹּחַ וּגְבוּרָה וּבְיָדְךָ לְגַדֵּל וּלְחַזֵּק לַכֹּל: וְעַתָּה אֱלֹהֵינוּ מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ וּמְהַלְלִים לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ: אַתָּה־הוּא יְיָ לְבַדֶּךָ אַתָּ עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל־צְבָאָם הָאָרֶץ וְכָל־אֲשֶׁר עָלֶיהָ הַיַּמִּים וְכָל־אֲשֶׁר בָּהֶם וְאַתָּה מְחַיֶּה אֶת־כֻּלָּם וּצְבָא הַשָּׁמַיִם לְךָ מִשְׁתַּחֲוִים: אַתָּה הוּא יְיָ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בָּחַרְתָּ בְּאַבְרָם וְהוֹצֵאתוֹ מֵאוּר כַּשְׂדִּים וְשַׂמְתָּ שְׁמוֹ אַבְרָהָם: וּמָצָאתָ אֶת־לְבָבוֹ נֶאֱמָן לְפָנֶיךָ וְכָרוֹת עִמּוֹ הַבְּרִית לָתֵת אֶת־אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַחִתִּי הָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִּי וְהַיְבוּסִי וְהַגִּרְגָּשִׁי לָתֵת לְזַרְעוֹ וַתָּקֶם אֶת־דְּבָרֶיךָ כִּי צַדִּיק אָתָּה: וַתֵּרֶא אֶת־עֳנִי אֲבֹתֵינוּ בְּמִצְרָיִם וְאֶת־זַעֲקָתָם שָׁמַעְתָּ עַל־יַם־סוּף: וַתִּתֵּן אֹתֹת וּמֹפְתִים בְּפַרְעֹה וּבְכָל־עֲבָדָיו וּבְכָל־עַם אַרְצוֹ כִּי יָדַעְתָּ כִּי הֵזִידוּ עֲלֵיהֶם וַתַּעַשׂ־לְךָ שֵׁם כְּהַיּוֹם הַזֶּה: וְהַיָּם בָּקַעְתָּ לִפְנֵיהֶם וַיַּעַבְרוּ בְתוֹךְ־הַיָּם בַּיַּבָּשָׁה וְאֶת־רֹדְפֵיהֶם הִשְׁלַכְתָּ בִמְצוֹלֹת כְּמוֹ־אֶבֶן בְּמַיִם עַזִּים:

וַיּוֹשַׁע יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרָיִם וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת־מִצְרַיִם מֵת עַל־שְׂפַת הַיָּם: וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת־הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה בְּמִצְרַיִם וַיִּירְאוּ הָעָם אֶת־יְהוָה וַיַּאֲמִינוּ בַּיהוָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ:

אָז יָשִׁיר־מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשִּׁירָה הַזֹּאת

ויברך Und David pries den Ewigen vor den Augen der ganzen Versammlung, und David sprach: Gelobt seist Du, Ewiger, Gott Jisraels, unseres Vaters, von Ewigkeit zu Ewigkeit. Dein, Ewiger, ist die Größe und die Macht und der Ruhm und der Sieg und die Majestät, ja Alles im Himmel und auf Erden; Dein, Ewiger, ist die Herrschaft und Du bist das über Alles erhabene Haupt. Und der Reichthum und die Ehre kommen von Dir, und Du herrschest über Alles, und in Deiner Hand ist Kraft und Macht, und in Deiner Hand steht es, Alles groß und stark zu machen. Und nun, unser Gott, danken wir Dir und lobpreisen dem Namen Deines Ruhmes. Du bist der Ewige allein, Du hast gemacht den Himmel, die Himmel der Himmel, und all ihr Heer, die Erde und Alles, was darauf ist, die Meere und Alles, was darin ist, und Du giebst ihnen Allen Leben, und das Heer des Himmels beugt sich vor Dir. Du bist der Ewige, Gott, der Du Abram erkoren, und ihn herausgeführt hast aus Ur-Kasdim, und hast ihm den Namen Abraham gegeben. Und da Du sein Herz Dir getreu gefunden, schlossest Du mit ihm den Bund, zu geben das Land des Kenaani, Chitthi, Emori und Perisi und Jebusi und Girgaschi, es zu geben seinem Samen, und hast Dein Wort gehalten, denn Du bist gerecht. Und Du sahest das Elend unserer Väter in Mizrajim, und ihren Klageruf am Schilfmeer hast Du vernommen. Und thatest Zeichen und Wunder an Pharaoh und an all seinen Knechten und an all dem Volke seines Landes; weil Du wußtest, daß sie frevelten gegen sie, und Du hast Dir einen Namen gemacht, wie diesen Tag geschieht. Und das Meer hast Du gespalten vor ihnen, daß sie durch das Meer zogen im Trocknen, und ihre Verfolger stürztest Du in die Tiefen, gleichwie einen Stein in mächtige Fluthen.

ויושע Und so rettete der Ewige an diesem Tage Jisrael aus der Hand Mizrajims, und Jisrael sah Mizrajim todt am Ufer des Meeres. Und Jisrael sah die gewaltige Hand, welche der Ewige bethätigt an Mizrajim, und das Volk fürchtete den Ewigen, und sie glaubten an den Ewigen und an Moscheh, seinen Diener.

אז Damals sang Moscheh und die Kinder Jisrael dieses

לַיהוָה וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר אָשִׁירָה לַיהוָה כִּי־גָאֹה גָּאָה סוּס
וְרֹכְבוֹ רָמָה בַיָּם: עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה זֶה
אֵלִי וְאַנְוֵהוּ אֱלֹהֵי אָבִי וַאֲרֹמְמֶנְהוּ: יְהוָה אִישׁ מִלְחָמָה
יְהוָה שְׁמוֹ: מַרְכְּבֹת פַּרְעֹה וְחֵילוֹ יָרָה בַיָּם וּמִבְחַר
שָׁלִשָׁיו טֻבְּעוּ בְיַם־סוּף: תְּהֹמֹת יְכַסְיֻמוּ יָרְדוּ בִמְצוֹלֹת
כְּמוֹ־אָבֶן: יְמִינְךָ יְהוָה נֶאְדָּרִי בַּכֹּחַ יְמִינְךָ יְהוָה תִּרְעַץ
אוֹיֵב: וּבְרֹב גְּאוֹנְךָ תַּהֲרֹס קָמֶיךָ תְּשַׁלַּח חֲרֹנְךָ יֹאכְלֵמוֹ
כַּקַּשׁ: וּבְרוּחַ אַפֶּיךָ נֶעֶרְמוּ מַיִם נִצְּבוּ כְמוֹ־נֵד נֹזְלִים
קָפְאוּ תְהֹמֹת בְּלֶב־יָם: אָמַר אוֹיֵב אֶרְדֹּף אַשִּׂיג אֲחַלֵּק
שָׁלָל תִּמְלָאֵמוֹ נַפְשִׁי אָרִיק חַרְבִּי תּוֹרִישֵׁמוֹ יָדִי: נָשַׁפְתָּ
בְרוּחֲךָ כִּסָּמוֹ יָם צָלֲלוּ כַּעוֹפֶרֶת בְּמַיִם אַדִּירִים: מִי־
כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת
עֹשֵׂה־פֶלֶא: נָטִיתָ יְמִינְךָ תִּבְלָעֵמוֹ אָרֶץ: נָחִיתָ בְחַסְדְּךָ
עַם־זוּ גָּאָלְתָּ נֵהַלְתָּ בְעָזְּךָ אֶל־נְוֵה קָדְשֶׁךָ: שָׁמְעוּ עַמִּים
יִרְגָּזוּן חִיל אָחַז יֹשְׁבֵי פְּלָשֶׁת: אָז נִבְהֲלוּ אַלּוּפֵי אֱדוֹם
אֵילֵי מוֹאָב יֹאחֲזֵמוֹ רָעַד נָמֹגוּ כֹּל יֹשְׁבֵי כְנָעַן: תִּפֹּל
עֲלֵיהֶם אֵימָתָה וָפַחַד בִּגְדֹל זְרוֹעֲךָ יִדְּמוּ כָּאָבֶן עַד־
יַעֲבֹר עַמְּךָ יְהוָה עַד־יַעֲבֹר עַם־זוּ קָנִיתָ: תְּבִאֵמוֹ
וְתִטָּעֵמוֹ בְּהַר נַחֲלָתְךָ מָכוֹן לְשִׁבְתְּךָ פָּעַלְתָּ יְהוָה מִקְּדָשׁ
אֲדֹנָי כּוֹנְנוּ יָדֶיךָ: יְהוָה ׀ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: יְהוָה יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד: כִּי לַיְיָ הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל בַּגּוֹיִם: וְעָלוּ
מוֹשִׁעִים בְּהַר צִיּוֹן לִשְׁפֹּט אֶת־הַר עֵשָׂו וְהָיְתָה לַיְיָ
הַמְּלוּכָה: וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא
יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר
שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

Lied dem Ewigen und sprachen also: Singen will ich dem Ewigen, denn mit Hoheit hat Er sich erhoben, Roß und Reiter hat Er geschleudert in's Meer. Mein Sieg und mein Sang ist Jah Er war meine Rettung; Der ist meine Macht, und ich will seine Schöne preisen; der Gott meines Vaters, und ich will ihn erheben. Der Ewige ist ein Mann des Krieges, der Ewige — das ist sein Name. Wagen Pharaos und seine Macht hat Er geschleudert in's Meer, und der Ausbund seiner Wagen wurde versenkt in's Schilfsmeer. Fluthen bedeckten sie, sie fuhren hinunter in die Tiefen gleichwie ein Stein. Deine Rechte, Ewiger, prangend in Kraft, Deine Rechte, Ewiger, zerschmettert den Feind. Und in der Größe Deiner Hoheit hast Du niedergerissen Deine Gegner, Du hast losgelassen Deine Zorngluth, sie hat sie verzehret wie Stoppeln. Und durch den Hauch Deiner Nase thürmten sich Gewässer, stand wie ein Damm Fließendes, gerannen die Fluthen im Herzen des Meeres. Der Feind sprach: Ich jage nach, erreiche, theile Beute; an ihnen ersatten soll meine Gier, zücken will ich mein Schwert, vertilgen soll sie meine Hand. Du hauchtest mit Deinem Odem, da bedeckte sie das Meer; sie rollten wie Blei in die gewaltigen Wasser. Wer ist gleich Dir unter den Mächten, Ewiger, wer ist gleich Dir, prangend an Heiligkeit, furchtbar an Ruhm, Wunderthäter! Du strecktest Deine Rechte, die Erde verschlang sie. Du führst mit Deiner Gnade das Volk, so Du erlöset, Du leitest es mit Deiner Macht zur Wohnung Deines Heiligthums. Es hören's die Völker, sie beben; Zittern ergreift die Bewohner von Peleschth. Da erschrecken die Stammfürsten Edoms, die Mächtigen Moabs, sie ergreift Beben, vor Angst aufgelöst sind alle Bewohner Kenaans. Es falle über sie Schrecken und Angst; an der Größe Deines Armes erstarren sie wie Stein; bis hinübergezogen Dein Volk, Ewiger, bis hinübergezogen das Volk, so Du geeignet; bis Du sie gebracht und eingepflanzt auf den Berg Deines Eigenthums, die Stätte, die zu Deinem Sitze Du gemacht, Ewiger, das Heiligthum, Herr, das Deine Hände eingerichtet. Der Ewige wird König sein immer und ewig! — Denn des Ewigen ist das Königthum und Er ist Herrscher der Völker. Und es ziehen hinauf die Sieger auf den Berg Zijon, zu richten den Berg Esaws, und des Ewigen wird sein das Königthum. Und der Ewige wird König sein über die ganze Erde, an selbigem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig. Und in Deiner Lehre steht geschrieben also: Höre Jisrael, der Ewige, unser Gott, ist ein einiges, ewiges Wesen!

נִשְׁמַת כָּל־חַי תְּבָרֵךְ אֶת־שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. וְרוּחַ כָּל־בָּשָׂר תְּפָאֵר וּתְרוֹמֵם זִכְרְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד: מִן־הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם אַתָּה אֵל. וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ פּוֹדֶה וּמַצִּיל וּמְפַרְנֵס וּמְרַחֵם בְּכָל־עֵת צָרָה וְצוּקָה אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אָתָּה: אֱלֹהֵי הָרִאשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים. אֱלוֹהַּ כָּל־בְּרִיּוֹת אֲדוֹן כָּל־תּוֹלָדוֹת הַמְהֻלָּל בְּרֹב הַתִּשְׁבָּחוֹת הַמְנַהֵג עוֹלָמוֹ בְּחֶסֶד וּבְרִיּוֹתָיו בְּרַחֲמִים. וַייָ לֹא־יָנוּם וְלֹא־יִישָׁן. הַמְעוֹרֵר יְשֵׁנִים וְהַמֵּקִיץ נִרְדָּמִים וְהַמֵּשִׂיחַ אִלְּמִים וְהַמַּתִּיר אֲסוּרִים וְהַסּוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְהַזּוֹקֵף כְּפוּפִים. לְךָ לְבַדְּךָ אֲנַחְנוּ מוֹדִים: אִלּוּ פִינוּ מָלֵא שִׁירָה כַּיָּם. וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה כַּהֲמוֹן גַּלָּיו. וְשִׂפְתוֹתֵינוּ שֶׁבַח כְּמֶרְחֲבֵי רָקִיעַ. וְעֵינֵינוּ מְאִירוֹת כַּשֶּׁמֶשׁ וְכַיָּרֵחַ. וְיָדֵינוּ פְרוּשׂוֹת כְּנִשְׁרֵי שָׁמָיִם. וְרַגְלֵינוּ קַלּוֹת כָּאַיָּלוֹת. אֵין אֲנַחְנוּ מַסְפִּיקִים לְהוֹדוֹת לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ וּלְבָרֵךְ אֶת־שְׁמֶךָ עַל־אַחַת מֵאָלֶף אֶלֶף אַלְפֵי אֲלָפִים וְרִבֵּי רְבָבוֹת פְּעָמִים הַטּוֹבוֹת שֶׁעָשִׂיתָ עִם־אֲבוֹתֵינוּ וְעִמָּנוּ: מִמִּצְרַיִם גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ. בְּרָעָב זַנְתָּנוּ. וּבְשָׂבָע כִּלְכַּלְתָּנוּ. מֵחֶרֶב הִצַּלְתָּנוּ. וּמִדֶּבֶר מִלַּטְתָּנוּ. וּמֵחֳלָיִם רָעִים וְנֶאֱמָנִים דִּלִּיתָנוּ: עַד־הֵנָּה עֲזָרוּנוּ רַחֲמֶיךָ וְלֹא־עֲזָבוּנוּ חֲסָדֶיךָ. וְאַל תִּטְּשֵׁנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לָנֶצַח: עַל־כֵּן אֵבָרִים שֶׁפִּלַּגְתָּ בָּנוּ וְרוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁנָּפַחְתָּ בְּאַפֵּינוּ וְלָשׁוֹן אֲשֶׁר שַׂמְתָּ

נשמת Der Odem alles Lebendigen segne Deinen Namen, Ewiger, unser Gott, und der Hauch alles Fleisches preise und erhebe ewiglich Dein Andenken, Du, unser König. Von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du Gott, und außer Dir haben wir keinen König, keinen Erlöser und Retter, der befreit und schützt, erhält und sich erbarmt zu jeglicher Zeit der Noth und des Drangsals, — wir haben keinen König außer Dir! Gott der frühesten und der spätesten Geschlechter, Gott aller Geschöpfe, Herr aller Wesen, der gepriesen wird in so vielen Lobliedern, der leitet seine Welt in Gnade und seine Geschöpfe mit Erbarmen. Und der Ewige schläft und schlummert nicht, Er, der in's Leben erwecket Schlafende, und aufwachen läßt Entschlummerte, und reden macht Stumme, und löset Gefesselte, und stützet Fallende, und aufrichtet Gebeugte; Dir allein bringen wir Dank. Wenn auch unser Mund voll wäre des Gesanges wie das Meer, und unsere Zunge des Jubels wie das Brausen seiner Wellen, und unsere Lippen voll Preis wie die Ausdehnung des Firmaments, und unsere Augen leuchtend wie Sonn' und Mond, und unsere Hände ausgebreitet wie die Adler am Himmel, und unsere Füße schnell wie die Rehe, — wir würden nicht ausreichen, Dir zu danken, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter! und zu segnen Deinen Namen für eine der tausend- und abertausend- ja myriadenfachen Wohlthaten, die Du gethan an unseren Vätern und an uns. Aus Mizrajim hast Du uns erlöst, Ewiger, unser Gott, und aus dem Sklavenhause uns befreit, in Hungersnoth uns gespeist, und zur Fülle uns verpflegt, vom Schwerte hast Du uns gerettet, und der Seuche uns entrinnen, und von bösen und dauernden Krankheiten uns geheilt hervorgehen lassen. Bis hierher hat uns beigestanden Dein Erbarmen, und haben uns nicht verlassen Deine Gnadenbezeigungen, und so wirst Du uns nicht im Stiche lassen, Ewiger, unser Gott! auf ewig. Darum die Glieder, die Du gesondert in uns, und Hauch und Odem, die Du gehaucht in unsere Nase, und die Zunge, die Du gelegt in unseren Mund, ja sie sollen danken und segnen, lobsingen und preisen, erheben und ver-

בְּפִינוּ: הֵן הֵם יוֹדוּ וִיבָרְכוּ וִישַׁבְּחוּ וִיפָאֲרוּ וִירוֹמְמוּ וְיַעֲרִיצוּ וְיַקְדִּישׁוּ וְיַמְלִיכוּ אֶת־שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ: כִּי כָל־פֶּה לְךָ יוֹדֶה. וְכָל־לָשׁוֹן לְךָ תִשָּׁבַע. וְכָל־בֶּרֶךְ לְךָ תִכְרַע. וְכָל־קוֹמָה לְפָנֶיךָ תִשְׁתַּחֲוֶה: וְכָל־לְבָבוֹת יִירָאוּךָ. וְכָל־קֶרֶב וּכְלָיוֹת יְזַמְּרוּ לִשְׁמֶךָ. כַּדָּבָר שֶׁכָּתוּב כָּל עַצְמוֹתַי תֹּאמַרְנָה יְיָ מִי כָמוֹךָ מַצִּיל עָנִי מֵחָזָק מִמֶּנּוּ וְעָנִי וְאֶבְיוֹן מִגּוֹזְלוֹ: מִי יִדְמֶה־לָּךְ וּמִי יִשְׁוֶה־לָּךְ וּמִי יַעֲרָךְ־לָךְ. הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: נְהַלֶּלְךָ וּנְשַׁבֵּחֲךָ וּנְפָאֶרְךָ וּנְבָרֵךְ אֶת־שֵׁם קָדְשֶׁךָ. כָּאָמוּר לְדָוִד בָּרְכִי נַפְשִׁי אֶת־יְיָ וְכָל־קְרָבַי אֶת־שֵׁם קָדְשׁוֹ:

הָאֵל בְּתַעֲצֻמוֹת עֻזֶּךָ. הַגָּדוֹל בִּכְבוֹד שְׁמֶךָ. הַגִּבּוֹר לָנֶצַח וְהַנּוֹרָא בְּנוֹרְאוֹתֶיךָ:

herrlichen, die Weihe und Herrschaft geben Deinem Namen, unser König! Denn jeder Mund muß Dir danken, und jede Zunge Dir schwören, und jedes Knie sich Dir beugen, und jede Höhe vor Dir sich bücken, und alle Herzen müssen Dich fürchten, und jedes Innere und jede Niere lobsingen Deinem Namen, nach dem Worte, das geschrieben steht: All meine Gebeine sollen sprechen: Ewiger, wer ist wie Du, der rettet den Armen vor Dem, der stärker ist als er, und den Armen und Dürftigen vor seinem Räuber? — Wer ist Dir ähnlich, und wer Dir gleich, und wer darf sich Dir gegenüberstellen, Du Gott, groß, stark und furchtbar, höchster Gott, Eigner des Himmels und der Erde! Wir wollen Dich rühmen und preisen, Dich verherrlichen und Deinen heiligen Namen loben, wie es heißt: Von David Preise meine Seele den Ewigen und ihr, all meine Eingeweide seinen heiligen Namen!

האל Gott in den gewaltigen Zeichen Deiner Allmacht, groß in der Herrlichkeit Deines Namens, Du mächtig für ewig und furchtbar in Deinen furchterregenden Thaten.

הַמֶּלֶךְ

יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רָם וְנִשָּׂא:

שׁוֹכֵן עַד מָרוֹם וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ. וְכָתוּב רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיְיָ
לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה: בְּפִי

יְשָׁרִים תִּתְרוֹמָם: וּבְדִבְרֵי
צַדִּיקִים תִּתְבָּרַךְ: וּבִלְשׁוֹן
חֲסִידִים תִּתְקַדָּשׁ: וּבְקֶרֶב
קְדוֹשִׁים תִּתְהַלָּל:

וּבְמַקְהֲלוֹת רִבְבוֹת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה יִתְפָּאַר שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר שֶׁכֵּן חוֹבַת כָּל־הַיְצוּרִים לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְהוֹדוֹת לְהַלֵּל לְשַׁבֵּחַ לְפָאֵר לְרוֹמֵם לְהַדֵּר לְבָרֵךְ לְעַלֵּה וּלְקַלֵּס עַל כָּל־דִּבְרֵי שִׁירוֹת וְתִשְׁבְּחוֹת דָּוִד בֶּן יִשַׁי עַבְדְּךָ מְשִׁיחֶךָ:

המלך O König, sitzend auf hocherhabenem und majestätischem Throne, der ewig thront, Erhabener und Heiliger ist sein Name! Und es heißt in der Schrift: Jubelt, ihr Frommen, in dem Ewigen, den Redlichen steht zu das Loblied. Durch den Mund der Gerechten wirst Du verherrlicht und durch die Worte der Frommen gesegnet, und durch die Zunge Dir Ergebener erhoben, und in der Mitte der Heiligen geheiligt.

ובמקהלות Und in den Versammlungen der Mengen Deines Volkes, des Hauses Jisrael, wird im Jubel gepriesen Dein Name, Du unser König! in jeglichem Geschlechte; denn so ist es ja Pflicht all der Geschöpfe vor Dir, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter! zu danken und zu rühmen, zu preisen und zu loben, zu erheben und zu verherrlichen, zu segnen, hoch zu erheben und zu lobsingen hinaus über alle Worte der Lieder und Lobgesänge Davids, — des Sohnes Jischais, — Deines Knechtes, Deines Gesalbten.

יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ כִּי לְךָ נָאֶה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שִׁיר וּשְׁבָחָה הַלֵּל וְזִמְרָה עֹז וּמֶמְשָׁלָה נֶצַח גְּדֻלָּה וּגְבוּרָה תְּהִלָּה וְתִפְאֶרֶת קְדֻשָּׁה וּמַלְכוּת בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל בַּתִּשְׁבָּחוֹת אֵל הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת הַבּוֹחֵר בְּשִׁירֵי זִמְרָה מֶלֶךְ אֵל חֵי הָעוֹלָמִים:

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן. יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא. יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

חזן בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

קו״ח בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

ק׳ יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו אֵין אֱלֹהִים סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו. וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם עַל כָּל־בְּרָכָה וּתְהִלָּה בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם

ישתבח Gepriesen sei Dein Name für immer, Du, unser König, Gott, Herrscher, groß und heilig im Himmel und auf Erden! Denn Dir geziemet, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter! Lied und Preis, Lobesspruch und Gesang, Macht und Herrschaft, Sieg, Größe und Stärke, Ruhm, Verherrlichung, Weihe und Herrlichkeit, Segenssprüche und Dankesverkündigungen von nun an bis in Ewigkeit. Gelobt sei, Ewiger! Allmächtiger, Herr, Du für das Loblied das Höchste, Gott, dem Dankeslieder gebühren, Herr der Wunder, der Wohlgefallen hat an den Lobgesängen, König, Gott, ewig Lebender!

ברכו (Vorb.) Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

ברוך (Gem.) Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, für immer und ewig!

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם יוֹצֵר
אוֹר וּבוֹרֵא חֹשֶׁךְ עֹשֶׂה שָׁלוֹם וּבוֹרֵא אֶת־הַכֹּל:
אוֹר עוֹלָם בְּאוֹצַר חַיִּים אוֹרוֹת מֵאֹפֶל אָמַר וַיֶּהִי:

מיוסד על מלכיות זכרונות ושופרות וע"פ א"ב וחתום בו שמעון בר יצחק
אלחנן כני יפולי הבלי לחיי עולם.

מֶלֶךְ אָמוֹן מַאֲמָרְךָ מֵרָחוֹק מֻצָּב. שִׁמְךָ יִתְפָּאֵר בַּעֲדָתְךָ
יִתְיַצָּב. לְעוֹלָם יְיָ דְּבָרְךָ נִצָּב: מֶלֶךְ בִּכְלוֹתְךָ
הַיּוֹם מַעַשׂ אֻמָּנוּתֶךָ. מִדִּין הִצַּלְתָּ מְרֻקָּם בִּתְמוּנָתֶךָ.
לְדֹר וָדֹר אֱמוּנָתֶךָ: מֶלֶךְ גָּזַרְתָּ כְּמוֹ כֵן לְצֶאֱצָאֵימוֹ
פִּדְיוֹם. עֲבוּר לְהִמָּלֵט מִשְּׂאֵתְךָ אָיֹם. לְמִשְׁפָּטֶיךָ
עָמְדוּ הַיּוֹם:

ח׳ שׁוֹמְרֵי מִצְוֹת עֵדֶיךָ וְעוֹבְדֶיךָ. נַטְּלֵם וְנַשְּׂאֵם
לְהַרְבּוֹת כְּבוֹדֶךָ. כִּי הַכֹּל עֲבָדֶיךָ. קָדוֹשׁ:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, der gebildet das Licht und erschaffen die Finsterniß, der Frieden stiftet und das All erschaffen.

אור Das Licht der Urwelt ist im Schatze ewigen Lebens geborgen. Leuchten hieß Er aus der Finsterniß aufstrahlen, und es geschah.

מלך O Herr! Dein Wort von je ist treubewährt,
Dein Name thront in Deiner Schaar verehrt.
Auf ewig bleibt Dein Spruch fest, unversehrt.

Als Du Dein Kunstwerk, Schöpfer! einst vollendet,
Von Deinem Abbild[1]) war Dein Zorn gewendet,
Für alle Zeit ihm Deine Huld gespendet.

Auch seinen Sprossen ließest Du ergehen·
Den Gnadenspruch, sie huldvoll anzusehen,
Wenn sie vor Deinem Richterthrone stehen.

שומרי Die Dein Gebot bewahren und bewähren,
O trag' und schütze, Deinen Ruhm zu mehren,
Sie, Deine Diener alle, die Dich ehren. Heiliger!

1) Vom ersten Menschen.

זְכוֹר הוֹרְשֶׁיךָ לִתְחִי לְעוֹדְדָם. וְהָרֵם קַרְנָם בְּרַחֲמֶיךָ
לְהַקְדֵּם. זְכוֹר עֲדָתְךָ קָנִיתָ קֶדֶם: זְכוֹר הַמְשׁוּכָה
אַחֲרֶיךָ בְּאַהַב לְחַלּוֹתֶךָ. נִסְמֶכֶת בְּשַׁעֲשׁוּעַ דַּת נַחֲלָתֶךָ.
גְּאַלְתָּ שֵׁבֶט נַחֲלָתֶךָ: זְכוֹר וּמַהֵר יוֹם יִשְׁעֲךָ לְקָרְבוֹ. כִּדְבִירְךָ
לְהִשְׁתַּחֲווֹת וּבְמִשְׁכְּנוֹתֶיךָ לָבֹא. הַר־צִיּוֹן זֶה שָׁכַנְתָּ בּוֹ:
ח׳ בְּרַחֲמִים יֵקַר צְעִירֵי הַצֹּאן. חֻקָּם הַטְרִיפֵם
פְּנִימִי וְחִיצוֹן. וַאֲנִי תְפִלָּתִי לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן. קָדוֹשׁ:
שׁוֹפָר זַמֵּנוּ בָּא תְּקוֹעַ בְּעִנְיָנָיו. בְּקֶרֶן אַיִל לְהִזָּכֵר לִבְחוּנָיו.
אַחַר נֶאֱחַז בַּסְּבָךְ בְּקַרְנָיו: שׁוֹפָר חָרַד הַמַּחֲנֶה
מֵרָחוֹק לַעֲמוֹד. רַחוּם זָכְרֵהוּ וּלְצַדְּקֵנוּ תַחְמוֹד. הַשּׁוֹפָר
הוֹלֵךְ וְחָזֵק מְאֹד: שׁוֹפָר טִבַּסְתָּ בַּכֶּסֶה לְמִי מָנָה עָפָר.
יְשׁוּבוּן מֵאָוֶן בְּכִפּוּר לְהִתְכַּפֵּר. תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר:
ח׳* אֵל חָנַן נַחֲלָתוֹ בְּנֹעַם לְהַשְׁפֵּר. יְדָעָם קָרוֹא
קָרְבְּנוֹתָיו בְּמִסְפָּר. וְתִיטַב לַייָ מִשּׁוֹר פָּר. קָדוֹשׁ:
מֶלֶךְ יִשְׁפּוֹט עַמִּים בְּמֵישָׁרִים לְנַשְּׂאוֹ. צִפָּה לְדַקְדֵּק
דִּינָם בְּהִתְנַשְּׂאוֹ. כּוֹנֵן לַמִּשְׁפָּט כִּסְאוֹ: מֶלֶךְ כַּבִּיר
נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה לְבַדּוֹ. חַי יִגְבַּהּ בַּמִּשְׁפָּט בְּהִתְכַּבְּדוֹ.
לַעֲשׂוֹת מִשְׁפַּט עַבְדּוֹ: מֶלֶךְ לְרֹגֶז רַחֵם יִזְכּוֹר כִּנְאֻמוֹ. קָרוֹב
לְהַצְדִּיק עִם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ. עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל דְּבַר־יוֹם בְּיוֹמוֹ:
ח׳ יֵרָאֶה פָּעָלְךָ וַהֲדָרְךָ לִתְמִימִים. חַיּוּת בְּצִלְּךָ
לְאֹרֶךְ יָמִים. מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים. קָדוֹשׁ:

---

* החרוז הזה שם בקרבו אשר לזכרו תאות נפשי ומעי המו עליו תמונתו לנגד עיני כל עוד נשמת שדי בקרבי בכורי אלחנן זלה"ה אשר אל חנן בנעם נחלתו להשפר עודנו באבו אל על נקרא להיות מן העומדים בהיכל ד׳ לאור באור החיים. לזכר עולם יעמוד וביום הזכרון יעלה לזכרון אשר יאמר היום בהר ד׳ יראה. ר׳ ס׳ ד׳.

זכור Gedenke, Deine Treuen zu erhalten,
Zu ihrem Heil laß Dein Erbarmen walten,
Denk Deiner Schaar, der treuen, der uralten.

Denk, wie sie Dir in Liebe nachgezogen,
Dein Wort, in Gluth verkündet, treu gepflogen —
Des Stammes, den Du selbst Dir groß gezogen.

O laß herbei den Tag der Rettung eilen,
Anbetend laß im Heiligthum uns weilen,
In Zion, das Du zu uns wollest theilen.

ברחמים In Gnaden wende Dich zu Deiner Heerd',
O gieb ihr, was ihr frommt, was sie entbehrt.
Sei meinem Fleh'n ein gnädig Ohr gewährt! Heiliger!

שופר Des Schofarhalles Stunde ist gekommen,
Durch seinen Ton gedenke Deinen Frommen
Des Opfers, das Du gnädig angenommen.

Gedenk, wie scheu in angsterfülltem Beben
Dein Volk entwich [1]), und woll' uns Segen geben,
Wenn laut des Schofars Töne sich erheben.

Du setztest ihn der Schaar, der theuren, ein,
Daß sie erweckt, von Sünden werden rein.
Des Mondes Anfang soll sein Hallen weih'n.

אל חנן Geschmückt hat Gott sein Loos mit Anmuthschein,
Statt Opfers lehrt' Er uns sein Wort ihm weih'n,
Und lieber wird's als Altarspend' ihm sein — dem Heiligen!

מלך Er läßt, die Völker richtend, Milde walten,
Und prüft und forscht, wie Er sie mög' erhalten,
Wenn ragt sein Thron, um im Gericht zu schalten.

Allmächtig Er, geheiliget im Rechte,
In Majestät erhebt Er sich im Rechte,
Und wahret treu, was frommet seinem Knechte.

O laß im Zorn sich Dein Erbarmen regen,
Komm Deinen Gläubigen mit Huld entgegen,
Die stets für Deine Einheit Zeugniß legen!

יראה In Glanz und Gnadenwalten offenbar,
In Deinem Schatten birg der Frommen Schaar,
Du, dessen Reich ein Reich für immerbar! Heiliger!

---

1) Am Sinai, 2. Mos. 20, 15: „Das Volk sah, bebte zurück und stand von fern."

זְכוֹר מְקַוֶּיךָ נַחַת שֻׁלְחָנְךָ לְעָרְכָה. אֶדֶר תְּהִלָּתְךָ בְּפִימוֹ לְהִתְבָּרְכָה. זֵכֶר צַדִּיק לִבְרָכָה: זְכוֹר נְדִיבֵי עַמִּים אֲבוֹת הָעוֹלָם. חֲשׂוֹךְ עֲבָדֶיךָ מִזָּדוֹן וְנֶעְלָם. וְחֶסֶד יְיָ מֵעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם: זְכוֹר סֻכַּת שָׁלֵם הַיּוֹשֶׁבֶת בְּדוּדָה. חוּשָׁה לְהָכִין אוֹתָהּ וּלְסַעֲדָהּ. יִשְׂמַח הַר־צִיּוֹן תָּגֵלְנָה בְּנוֹת יְהוּדָה:

ח׳ לְחַיֵּי עוֹלָם יִכָּתְבוּ אֱמוּנָי. יִזְכּוּ לַחֲזוֹת בְּנֹעַם יְיָ. לְזִכָּרוֹן בְּהֵיכַל יְיָ. קָדוֹשׁ:

שׁוֹפָר עֲבָרַת קוֹלוֹ נִשְׁמַע בְּאַשּׁוּר. לְהֵעָטוֹת שִׂמְחַת עוֹלָם בְּקִשּׁוּר. וּבָאוּ הָאֹבְדִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר: שׁוֹפָר פִּצֵּץ קוֹלוֹ בְּעֶבְרֵי נַהֲרָיִם. חֵרוּת לְהַשְׁמִיעַ יְהוּדָה וְאֶפְרָיִם. וְהַנִּדָּחִים בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם: שׁוֹפָר צָרְפַת וּסְפָרַד יִצְרַח לְהִתְקַדֵּשׁ. נְפוּצִים בְּאַרְבַּע נֶצַח יְחַדֵּשׁ. וְהִשְׁתַּחֲווּ לַייָ בְּהַר הַקֹּדֶשׁ:

ח׳ אִמְרֵי נִחוּמֶיךָ יְשַׁעַשְׁעוּנִי בְּכִפְלָיִם. סֹלָה לַעֲבָדֶיךָ בְּכָל־גְּבוּלָיִם. בְּהַר הַקֹּדֶשׁ בִּירוּשָׁלָיִם. קָדוֹשׁ:

מֶלֶךְ קָדוֹשׁ שׁוֹכֵן שְׁמֵי עֶרֶץ. נַחֵץ מְבַשֵּׂר עֲלוֹת הַפֹּרֶץ. יְיָ מָלָךְ תָּגֵל הָאָרֶץ: מֶלֶךְ רָם וְנִשָּׂא הַיּוֹדֵעַ וָעֵד. בְּנֵה קִרְיָתְךָ כִּי בָא מוֹעֵד. יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: מֶלֶךְ שִׁלְטוֹנְךָ לָעַד בַּכֹּל מָשְׁלָם. יַשֵּׁר לִירֵאֶיךָ דֶּרֶךְ לְהוֹעִילָם. יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם:

ח׳ תְּנַהֲגֵנוּ בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים לְהִתְהַלְּכָה. בְּאוֹר יְיָ לְכוּ וְנֵלְכָה. וְהָיְתָה לַייָ הַמְּלוּכָה. קָדוֹשׁ:

זכור Gedenk', die Deiner harren, zu verpflegen,
Dein Gut in Fülle ihnen vorzulegen,
Daß ihrem Mund entströme Dank und Segen.

Der Edlen denke, jener Weltensäulen [1]),
Von Sünden mögst Du Deine Knechte heilen,
O woll uns ewig Deine Huld ertheilen!

Denk' an Dein Zelt, das öde liegt, verfallen,
Richt' auf, in neuem Glanz, des Tempels Hallen,
Und Jubel laß in Zijon wieder schallen.

לחיי Zu ew'gem Leben zeichne die Getreuen,
Daß sie an Deinem Gottesglanz sich freuen,
In Deiner Huld, im Heiligthum, dem neuen. Heiliger!

שופר Des Schofars Hall, ertönend durch die Weiten,
Heilkündend wird er Freud' und Lust verbreiten,
Heimführet er die auf der Welt Zerstreuten [2]).

Es wird sein Hall an ferne Küsten bringen,
Freiheit für Judah läßt sein Ton erklingen,
All die Verirrten wird er heim einst bringen.

Es hallt sein Ton, ermahnend sie zu weihen,
Die durch die Welt Verstürmten zu erneuen,
Am heil'gen Berg anbeten die Getreuen.

אמרי Dann tröstet mich Dein holdes Trosteswort,
Anbet' ich Dich auf Erden fort und fort,
Dort an geweihter Stell', an heil'gem Ort, Heiliger!

מלך O sende, der Du thronst im Himmelsplan,
Den Boten, meldend des Erlösers Nah'n.
Der Erde kündet Gottes Reich er an.

Erhab'ner Du, der Alles weiß und zeih't,
Bau Deine Stadt, — denn sieh! schon ist es Zeit.
Regieren wirst Du, Herr! in Ewigkeit.

O mächt'ger Du, als alle Erdgewalten!
Zeig' uns den Weg zum Heil, uns zu erhalten.
Auf ewig, Gott, wirst Du in Allmacht walten!

חנהגנו Des wahren Lebens Weg, uns Dir zu weih'n,
Führ' uns, o Gott! mit Deines Lichtes Schein.
Dann wird die Herrschaft wieder Gottes sein — des Heiligen!

---

1) Der frommen Ahnen Israels.
2) Jeschaj. 27, 13: An jenem Tage wird in den großen Schofar gestoßen, und die Verirrten im Lande Aschur und die Verstoßenen im Lande Mizrajim kommen und bücken sich vor dem Ewigen auf dem heiligen Berge.

הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית׃ מָה־רַבּוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ. כֻּלָּם בְּחָכְמָה עָשִׂיתָ מָלְאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶךָ׃ הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת עוֹלָם׃ אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ אֲדוֹן עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ מִשְׂגָּב בַּעֲדֵנוּ׃ אֵל בָּרוּךְ גְּדוֹל דֵּעָה. הֵכִין וּפָעַל זָהֳרֵי חַמָּה. טוֹב יָצַר כָּבוֹד לִשְׁמוֹ. מְאוֹרוֹת נָתַן סְבִיבוֹת עֻזּוֹ. פִּנּוֹת צְבָאָיו קְדוֹשִׁים רוֹמְמֵי שַׁדַּי תָּמִיד מְסַפְּרִים כְּבוֹד אֵל וּקְדֻשָּׁתוֹ׃ תִּתְבָּרַךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל שֶׁבַח מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ וְעַל מְאוֹרֵי אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ יְפָאֲרוּךָ סֶּלָה׃

המאיר Er spendet Licht der Erde und den auf ihr Wohnenden in Barmherzigkeit, und in seiner Güte verjüngt Er an jedem Tage stets das Schöpfungswerk. Wie zahlreich sind Deine Werke, Ewiger! Sie alle hast Du mit Weisheit gebildet, voll ist die Erde Deiner Besitzthümer. O König, Du allein Erhabener von jeher, gepriesen und verherrlicht und in Allmacht hehr seit den Tagen der Urwelt. Herr der Welt! in Deinem großen Erbarmen erbarme Dich unser, Herr unsrer Macht, Hort unsrer Stärke, Schild unsres Heils, Schutz um uns. O Herr, gepriesen sei Du, groß an Weisheit, der bereitet und geschaffen die Strahlen der Sonne, der Allgütige bildete herrliches Zeugniß für seinen Namen! Die Leuchten stellet Er rings um seine Majestät, die Führer seiner Himmelsschaaren sind heilige Wesen, sie verherrlichen den Allmächtigen, unablässig verkünden sie die Herrlichkeit Gottes und seine Heiligkeit. Gesegnet sei, Ewiger, unser Gott! ob der Trefflichkeit der Werke Deiner Hand, und ob der hellen Leuchten, die Du gebildet, preisen sie Dich immerdar.

תִּתְבָּרַךְ צוּרֵנוּ מַלְכֵּנוּ וְגוֹאֲלֵנוּ בּוֹרֵא קְדוֹשִׁים יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ יוֹצֵר מְשָׁרְתִים וַאֲשֶׁר מְשָׁרְתָיו כֻּלָּם עוֹמְדִים בְּרוּם עוֹלָם וּמַשְׁמִיעִים בְּיִרְאָה יַחַד בְּקוֹל דִּבְרֵי אֱלֹהִים חַיִּים וּמֶלֶךְ עוֹלָם: כֻּלָּם אֲהוּבִים כֻּלָּם בְּרוּרִים כֻּלָּם גִּבּוֹרִים וְכֻלָּם עֹשִׂים בְּאֵימָה וּבְיִרְאָה רְצוֹן קוֹנָם וְכֻלָּם פּוֹתְחִים אֶת פִּיהֶם בִּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה וּמְבָרְכִים וּמְשַׁבְּחִים וּמְפָאֲרִים וּמַעֲרִיצִים וּמַקְדִּישִׁים וּמַמְלִיכִים:

אֶת־שֵׁם הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא קָדוֹשׁ הוּא: וְכֻלָּם מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם זֶה מִזֶּה. וְנוֹתְנִים רְשׁוּת זֶה לָזֶה לְהַקְדִּישׁ לְיוֹצְרָם בְּנַחַת־רוּחַ בְּשָׂפָה בְרוּרָה וּבִנְעִימָה קְדוֹשָׁה. כֻּלָּם כְּאֶחָד עוֹנִים וְאוֹמְרִים בְּיִרְאָה:

קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ׃

תתברך Sei gesegnet, Du unser Hort, unser König und Erlöser! der erschaffen die heiligen Wesen, gepriesen Dein Name für immer, unser König! der gebildet die Dienstengel, dessen Diener alle stehen in den Weltenhöhen und erklingen lassen in Ehrfurcht einmüthig, mit lauter Stimme, die Worte des lebendigen Gottes, des Königs der Welt. Sie Alle in Liebe gehegt, lauter im Glanze, Alle voll Kraft, und Alle vollbringen in Bangen und Ehrfurcht den Willen ihres Meisters, und Alle thun sie auf den Mund in heiliger Weihe und Reinheit, mit Sang und Lied, und preisen und lobsingen und rühmen und verherrlichen und ertheilen die Weihe und die Herrschaft dem Namen Gottes, des großen, gewaltigen und furchtbaren Königs, heilig ist Er, und Alle nehmen sie auf sich das Joch der himmlischen Herrschaft Einer vom Andern, und ertheilen die Erlaubniß Einer dem Andern, das Weihelied zu singen ihrem Schöpfer in andächtigem Gemüthe, mit lauterer Lippe und in heiliger Melodie, sie Alle einmüthig heben an und sprechen in Ehrfurcht:

קדוש Heilig, heilig, heilig ist der Herr der Heerschaaren so weit die Erde reicht, geht seine Herrlichkeit.

אופן. מיוסד ע"פ א"ב.

כְּבוֹדוֹ אֹהֶל כְּהַיּוֹם בְּרַחֲמִים מֶלֶךְ. ח' בּוֹחֵן כָּל־עֶשְׁתּוֹנוֹת צָעִיר וָרַב מֶלֶךְ. גֵּאוּת וָעֹז הִתְאַזָּר מֶלֶךְ. דּוֹק וָחֶלֶד יֶחֶרְדוּן מֵאֵימַת מֶלֶךְ:

הַיּוֹצֵר יַחַד לִבָּם יָחֹן מֶלֶךְ. וּמֵבִין אֶל כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם יַצְדִּיק מֶלֶךְ. זִכָּרוֹן הוּא יוֹם תְּרוּעַת מֶלֶךְ. ח' חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא לְזַכּוֹתָם מֶלֶךְ. טֶרֶף נָתַן לִירֵאָיו מַמְלִיךְ כָּל־מֶלֶךְ. יִזְכּוֹר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ בְּזִכְרוֹן טוֹב מֶלֶךְ:

כָּלָה אַל תַּעַשׂ לִשְׁאֵרִית בְּנֵי מֶלֶךְ. לָכֵן אָתָאנוּ לְךָ מַלְכֵּנוּ מֶלֶךְ. מֵאֶתְמוֹל

כבודו Seine Herrlichkeit hat heut wie ein Zelt in Gnaden ausgespannt der Weltenkönig. — Die Gedanken prüft von Groß und Klein der König, mit Glanz und Macht umgürtet sich der König, Himmel und Erde erzittern in Angst vor dem König.

היוצר Der ihr Herz insgesammt gebildet, möge begnadigen, der König, und der auf all ihr Thun merket, sie rechtfertigen, der König! Ein Gedächtniß ist's, ein Tag des Posaunenschalls, ihn verkündend als König, festgesetzt für Jisrael, daß sie reinspreche der König. Zum Heil verlieh ihn seinen Getreuen, der waltet über Könige als König! O, daß Er ewig seines Bundes gedächte, zu heilvollem Gedenken, der König!

כלה Laß nicht Verderben nahen dem Reste der Söhne des Königs. Darum ja kommen wir vor Dich, Du, unser König! Schon gestern standen wir früh vor Dir, Dich anzuflehen, o König!

קַדְמָנוּךָ לַחֲלוֹתְךָ מֶלֶךְ. ח׳ נָצָא נְצוֹר חֶסֶד
לְנִינֵי שֶׁלְּחוּ לוֹ שְׁלֹשֶׁת אֵילֵי מֶלֶךְ. סְכוֹרַת
בָּאֵי בְתַחַן לְמַר בָּכוּ אֶרְאֶלֵּי מֶלֶךְ. עֲנוּתָם
בַּל תָּבֶז לְלָן בְּמָקוֹם עָלוּ וְיָרְדוּ בוֹ מַלְאֲכֵי מֶלֶךְ:

פְּדֵם הַיּוֹם מִדִּין גָּמוּר מִלְּחַיְּבֵם מֶלֶךְ. ח׳ צַדְּקֵם
בְּרַחֲמִים וּפָקְדֵם לְטוֹבָה מֶלֶךְ. קְשׁוֹב
קוֹל תְּקִיָּעָה מִתּוֹקְעֵי לְךָ הַיּוֹם מֶלֶךְ.
רַחֲמִים תְּעוֹרֵר לִמְחַכֶּיךָ מֶלֶךְ:

ק״ת שְׁעֵה שַׁוְעַת עַם מְשַׁחֲרֶיךָ מֶלֶךְ.
תֵּפֶן בְּתוֹמְכֵי בָּרוּךְ וּנְבָרֶכְךָ אֱלֹהִים
חַיִּים וָמֶלֶךְ:

O, wahre Huld den Sprößlingen deß, dem als Boten erschienen drei Engel des Königs[1]). Erhöre, die bittend Dir nahen, um Jenen, für den bitterlich weinten die Himmelsheere des Königs[2]). Verwirf ihr Flehen nicht um den, der übernachtete dort, wo auf- und niederstiegen die Schaaren des Königs[3]).

פדם O, löse sie vom Gerichte, dem strengen, nicht sprich sie schuldig, o König! Rechtfertige sie in Gnaden, und denke ihrer zum Heil, o König! Horch auf den hallenden Ton, der heut Dir erklingt, o König! Laß Dein Erbarmen walten den auf Dich Hoffenden, o König!

שעה Wende Dich zum Flehensruf Derer, die Dich suchen, o König! Blick' auf Die, die Benedeiung Dir weihen, und wir wollen Dich benedeien, lebendiger Gott, Du unser König!

---

1) Abraham. 2) Jizchak. 3) Jaakob.

ברוב אשכנו אומרים והאופנים וכקצת קהלות והחיות.

וְהָאוֹפַנִּים וְחַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ בְּרַעַשׁ גָּדוֹל מִתְנַשְּׂאִים | וְהַחַיּוֹת יְשׁוֹרֵרוּ וּכְרֻבִים יְפָאֵרוּ וּשְׂרָפִים יָרֹנּוּ וְאֶרְאֶלִּים יְבָרֵכוּ פְּנֵי כָל־חַיָּה וְאוֹפָן וּכְרוּב לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם מְשַׁבְּחִים וְאוֹמְרִים:

בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

לְאֵל בָּרוּךְ נְעִימוֹת יִתֵּנוּ. לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם זְמִירוֹת יֹאמֵרוּ וְתִשְׁבָּחוֹת יַשְׁמִיעוּ. כִּי הוּא לְבַדּוֹ פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת עֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת בַּעַל מִלְחָמוֹת זוֹרֵעַ צְדָקוֹת מַצְמִיחַ יְשׁוּעוֹת בּוֹרֵא רְפוּאוֹת נוֹרָא תְהִלּוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת הַמְחַדֵּשׁ בְּטוּבוֹ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: כָּאָמוּר לְעֹשֵׂה אוֹרִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ. אוֹר חָדָשׁ עַל־צִיּוֹן תָּאִיר וְנִזְכֶּה כֻלָּנוּ מְהֵרָה לְאוֹרוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת:

והאופנים Und die Ofannim und die heiligen Chajoth erheben sich mit lautem Hall, hingewandt zu den Serafim; ihnen entgegen lobpreisend sprechen sie:

ברוך Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes, ein Jeglicher von seiner Stätte!

לאל Dem Herrn, dem gebenedeieten, lassen sie liebliche Weisen erklingen, dem Könige, dem ewig lebenden und dauernden Gott, stimmen sie Gesänge an und lassen sie Loblieder ertönen. Denn Er allein ist es, der Gewaltiges wirkt, Neues schafft, Herr ist der Kämpfe, der Heil säet, Rettung keimen läßt, Heilung schafft, furchtbar ist in seinen Ruhmeswerken, Herr der Wunder, der verjünget in seiner Güte an jedem Tage beständig das Schöpfungswerk, wie es heißt: Dem Schöpfer der großen Lichter sei Lob! denn ewiglich währt seine Huld. — Ein neues Licht laß über Zijon erstrahlen, daß wir Alle bald seines Lichtes genießen. Gelobt seist Du, Ewiger, Schöpfer der Himmelslichter!

אַהֲבָה רַבָּה אֲהַבְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֶמְלָה גְדוֹלָה וִיתֵרָה
חָמַלְתָּ עָלֵינוּ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּעֲבוּר אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבָּטְחוּ
בְךָ וַתְּלַמְּדֵם חֻקֵּי חַיִּים כֵּן תְּחָנֵּנוּ וּתְלַמְּדֵנוּ: אָבִינוּ הָאָב
הָרַחֲמָן הַמְרַחֵם רַחֵם עָלֵינוּ וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל
לִשְׁמוֹעַ לִלְמוֹד וּלְלַמֵּד לִשְׁמוֹר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־
דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ בְּאַהֲבָה: וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ
וְדַבֵּק לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְיַחֵד לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה שְׁמֶךָ
וְלֹא־נֵבוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא
בָּטָחְנוּ נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בִּישׁוּעָתֶךָ: וַהֲבִיאֵנוּ לְשָׁלוֹם
מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ וְתוֹלִיכֵנוּ קוֹמְמִיּוּת לְאַרְצֵנוּ: כִּי
אֵל פּוֹעֵל יְשׁוּעוֹת אָתָּה וּבָנוּ בָחַרְתָּ מִכָּל־עַם וְלָשׁוֹן
וְקֵרַבְתָּנוּ לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל סֶלָה בֶּאֱמֶת. לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְיַחֶדְךָ
בְּאַהֲבָה: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

אהבה Mit großer Liebe hast Du uns geliebt, Ewiger, unser Gott, mit großer und überschwänglicher Barmherzigkeit Dich unser erbarmt. Unser Vater und König! um unserer Väter willen, die auf Dich vertraut und denen Du die Lehren des Lebens ertheilt, sei auch uns gnädig, und belehre uns. Unser Vater, Barmherziger, Gnadenreicher! erbarme Dich über uns, und gieb uns in das Herz, zu verstehen und zu erkennen, zu hören, zu lernen und zu lehren, zu bewahren und auszuüben und zu bewähren all die Worte der Belehrung aus Deiner Lehre, in Liebe. Und erleuchte unser Auge in Deiner Lehre, und laß festhalten unser Herz an Deinen Geboten, und einige unser Herz, zu lieben und zu fürchten Deinen Namen, und laß uns nicht zu Schanden werden auf immer und ewig. Denn auf Deinen heiligen Namen, den großen und erhabenen, vertrauen wir, frohlocken wollen wir und jubeln in Deinem Heile. Und laß uns in Frieden heimkehren von den vier Ecken der Erde, und führe uns aufrecht in unser Land. Denn ein Gott, der Heil schafft, bist Du, und uns hast Du erkoren aus allen Völkern und Zungen, und uns nahe gebracht Deinem großen Namen für ewig in Wahrheit, Dir zu danken, und Dich als den Einigen zu bezeugen, in Liebe. — Gelobt seist Du, o Ewiger! der erwählt hat sein Volk Israel in Liebe.

יחיד אומר אל מלך נאמן:

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהֹוָה אֱלֹהֵינוּ יְהֹוָה אֶחָד:

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהֹוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזֻזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהֹוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ

שמע Höre Jisrael, der Ewige, unser Gott, ist ein einiges, ewiges Wesen.

ברוך Gelobt sei der Name der Herrlichkeit seines Reiches auf immer und ewig!

ואהבת Und du sollst lieben den Ewigen, deinen Gott, mit deinem ganzen Herzen und mit deiner ganzen Seele und mit deinem ganzen Vermögen. Und es sollen diese Worte, die Ich dir heute gebiete, in deinem Herzen sein. Und du sollst sie einschärfen deinen Kindern, und davon reden, wenn du sitzest in deinem Hause, und wenn du gehest auf dem Wege, und wenn du dich hinlegst, und wenn du aufstehst. Und du sollst sie binden zum Wahrzeichen an deine Hand, und sie sollen sein zum Denkbande zwischen deinen Augen. Und du sollst sie schreiben auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

והיה Und es wird geschehen, so ihr höret auf meine Gebote,

בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם׃ וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ
יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ׃ וְנָתַתִּי
עֵשֶׂב בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ׃ הִשָּׁמְרוּ לָכֶם
פֶּן־יִפְתֶּה לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים
וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם׃ וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־
הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ
וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נֹתֵן
לָכֶם׃ וְשַׂמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם
וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפוֹת בֵּין
עֵינֵיכֶם׃ וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ
בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ׃ וּכְתַבְתָּם
עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ׃ לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי

die Ich euch heut gebiete, den Ewigen, euren Gott, zu lieben, und ihm zu dienen mit eurem ganzen Herzen und eurer ganzen Seele, so werde ich den Regen eures Landes geben zu seiner Zeit, Frühregen und Spätregen, daß du einsammelst dein Getreide und deinen Most und dein Oel. Und Ich werde Gras geben auf deinem Felde für dein Vieh, und du wirst essen und satt werden. Hütet euch, daß nicht euer Herz bethört werde, und ihr abweichet, und fremden Göttern dienet, und euch vor ihnen bücket; und über euch der Zorn des Ewigen erglühe, daß Er verschließe den Himmel, daß kein Regen sei, und der Erdboden nicht gebe sein Gewächs, und ihr bald umkommet, weg aus dem schönen Lande, das der Ewige, euer Gott, euch giebt. — Und ihr sollt diese meine Worte euch zu Herzen nehmen und zu Gemüthe, und sie binden als Wahrzeichen auf eure Hand, und sie seien zum Denkbande zwischen euren Augen. Und lehret sie eure Kinder, davon zu reden, wenn du sitzest in deinem Hause, und wenn du gehest auf dem Wege, und wenn du dich hinlegst, und wenn du aufstehst. Und schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore. Auf daß sich mehren eure Tage und die Tage eurer

בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא־תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

Kinder auf dem Erdboden, den der Ewige geschworen euren Vätern, ihnen zu geben — wie die Dauer des Himmels über der Erde.

ויאמר Und der Ewige sprach zu Moscheh also: Rede zu den Kindern Jisraël und sprich zu ihnen, daß sie sich Schaufäden machen an die Zipfel ihrer Kleider für ihre Geschlechter, und sollen an die Schaufäden ihres Zipfels eine purpurblaue Schnur ansetzen. Und das sei euch zu Schaufäden, daß wenn ihr sie ansehet, ihr euch erinnert aller Gebote des Ewigen, und sie thuet, und nicht umherspähet nach eurem Herzen und nach euren Augen, denen ihr nachbuhlet; damit ihr euch erinnert all meiner Gebote, und sie thuet, und ihr heilig seiet eurem Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der Ich euch herausgeführt habe aus dem Lande Mizrajim, euch ein Gott zu sein, Ich, der Ewige, euer Gott.

אֱמֶת וְיַצִּיב וְנָכוֹן וְקַיָּם וְיָשָׁר וְנֶאֱמָן וְאָהוּב וְחָבִיב וְנֶחְמָד וְנָעִים וְנוֹרָא וְאַדִּיר וּמְתֻקָּן וּמְקֻבָּל וְטוֹב וְיָפֶה הַדָּבָר הַזֶּה עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: אֱמֶת אֱלֹהֵי עוֹלָם מַלְכֵּנוּ צוּר יַעֲקֹב מָגֵן יִשְׁעֵנוּ: לְדוֹר וָדוֹר הוּא קַיָּם וּשְׁמוֹ קַיָּם וְכִסְאוֹ נָכוֹן וּמַלְכוּתוֹ וֶאֱמוּנָתוֹ לָעַד קַיָּמֶת: וּדְבָרָיו חָיִים וְקַיָּמִים נֶאֱמָנִים וְנֶחֱמָדִים לָעַד וּלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים עַל־אֲבוֹתֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל־בָּנֵינוּ וְעַל דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל־דּוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ:

עַל הָרִאשׁוֹנִים וְעַל הָאַחֲרוֹנִים לְעוֹלָם וָעֶד חֹק וְלֹא יַעֲבוֹר. אֱמֶת שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ מֶלֶךְ אֲבוֹתֵינוּ אָתָּה. לְמַעַן שְׁמֶךָ מַהֵר לְגָאֳלֵנוּ כַּאֲשֶׁר גָּאַלְתָּ אֶת אֲבוֹתֵינוּ: אֱמֶת מֵעוֹלָם שִׁמְךָ הַגָּדוֹל עָלֵינוּ נִקְרָא בְּאַהֲבָה אֵין אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ:

אמת Wahr und gültig ist das Wort, festgegründet und ewigbleibend, gerade, treu, bewährt, lieblich und theuer, voll Anmuth und holdselig, erhaben und gewaltig, wohlgeordnet und wohlgefällig, gut und schön für uns auf immer und ewig. Wahr ist der Weltengott, unser König, der Gott Jaakobs, unseres Heiles Schild. Für alle Geschlechter dauert Er, und sein Name dauert, und sein Thron ist festgegründet, und sein Reich und seine Treue besteht für ewig. Und sein Wort lebendig und ewigbestehend, treubewährt und stets begehrt, für immer und in alle Zeit und Ewigkeit, so für unsere Väter wie für uns, für unsere Kinder und all unsere Nachkommen und die Nachkommen des Stammes Jisraels, Deine Knechte; für die früheren Geschlechter wie für die spätesten ein Gesetz, das nie sich wandelt. Wahr ist es, daß Du derselbige bist und bleibst, Ewiger, unser Gott, und unserer Väter Gott für immer und ewig. Du bist unser König, Du der König unserer Väter! Um Deines Namens wegen eile, uns zu erlösen, wie Du unsere Väter erlöst. Wahr ist es, daß Dein großer Name von jeher über uns genannt wird in Liebe. Kein Gott außer Dir.

עֶזְרַת אֲבוֹתֵינוּ אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם מָגֵן וּמוֹשִׁיעַ לִבְנֵיהֶם אַחֲרֵיהֶם בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר: בְּרוּם עוֹלָם מוֹשָׁבֶךָ וּמִשְׁפָּטֶיךָ וְצִדְקָתְךָ עַד אַפְסֵי אָרֶץ: אַשְׁרֵי אִישׁ שֶׁיִּשְׁמַע לְמִצְוֹתֶיךָ וְתוֹרָתְךָ וּדְבָרְךָ יָשִׂים עַל לִבּוֹ: אֱמֶת אַתָּה הוּא אָדוֹן לְעַמֶּךָ וּמֶלֶךְ גִּבּוֹר לָרִיב רִיבָם: אֱמֶת אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה הוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ: מִמִּצְרַיִם גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ: כָּל־בְּכוֹרֵיהֶם הָרָגְתָּ וּבְכוֹרְךָ גָּאָלְתָּ וְיַם־סוּף בָּקַעְתָּ וְזֵדִים טִבַּעְתָּ וִידִידִים הֶעֱבַרְתָּ וַיְכַסּוּ מַיִם צָרֵיהֶם אֶחָד מֵהֶם לֹא נוֹתָר: עַל־זֹאת שִׁבְּחוּ אֲהוּבִים וְרוֹמְמוּ אֵל וְנָתְנוּ יְדִידִים זְמִירוֹת שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם רָם וְנִשָּׂא גָּדוֹל וְנוֹרָא מַשְׁפִּיל גֵּאִים

עזרת Beistand unserer Väter warst Du von ewig her, Schild und Helfer ihren Kindern nach ihnen in jeglichem Geschlechte; in der Weltenhöhe ist Dein Sitz, und Deines Rechtes Walten und Deine Milde reicht bis an die Enden der Erde. Glücklich der Mann, der horcht auf Deine Gebote, und Deine Lehre und Dein Wort sich zu Herzen nimmt. Es ist wahr, Du bist ein Herr Deines Volkes, und ein König, mächtig, ihren Streit zu führen. Es ist wahr, Du bist der Erste und Du bist der Letzte, und außer Dir haben wir keinen König, der erlöst und errettet. Aus Mizrajim hast Du uns erlöst, Ewiger, unser Gott, und aus dem Sklavenhause uns befreit; alle ihre Erstgebornen hast Du erschlagen, und Deinen Erstgebornen hast Du erlöst, und das Schilfmeer gespalten, und die Uebermüthigen hast Du versenkt, und Deine Lieblinge hindurchgeführt, daß die Wasser ihre Feinde deckten, nicht Einer von ihnen blieb übrig. Darob priesen Dich die von Dir Geliebten, und erhoben den Allmächtigen, und Deine Lieblinge spendeten Gesänge, Lieder und Lobpreisungen, Segnungen und Dankesworte dem Könige, dem Gotte, der ewig lebt und dauert, hoch und erhaben, groß und mächtig ist, der die

וּמַגְבִּיהַּ שְׁפָלִים מוֹצִיא אֲסִירִים וּפוֹדֶה עֲנָוִים וְעוֹזֵר דַּלִּים וְעוֹנֶה לְעַמּוֹ בְּעֵת שַׁוְּעָם אֵלָיו. תְּהִלּוֹת לְאֵל עֶלְיוֹן בָּרוּךְ הוּא וּמְבֹרָךְ: מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם:

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה־פֶלֶא:

שִׁירָה חֲדָשָׁה שִׁבְּחוּ גְאוּלִים לְשִׁמְךָ עַל־שְׂפַת הַיָּם יַחַד כֻּלָּם הוֹדוּ וְהִמְלִיכוּ וְאָמְרוּ:

יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

צוּר יִשְׂרָאֵל קוּמָה בְּעֶזְרַת יִשְׂרָאֵל וּפְדֵה כִנְאֻמֶךָ יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל. גֹּאֲלֵנוּ יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

Trotzigen beugt und erhebt die Gebeugten, frei hinausführt die Gefesselten, und löset die Bedrückten, und beisteht den Verkümmerten, und sein Volk erhört, sobald es zu ihm ruft; sie spendeten Lob dem höchsten Gotte. gelobt sei Er und gepriesen! — Moscheh und die Kinder Jisrael stimmten Dir ein Loblied an, in voller Freude, und sie Alle sprachen:

מי Wer ist wie Du, Herr, unter den Göttern, wer wie Du verherrlicht in Heiligkeit, furchtbar in seinen ruhmwürdigen Thaten, Wunderthäter!

שירה Ein neues Lied sangen die Erlösten zu Deines Namens Preis am Meeresstrande, einmüthig Alle dankten sie und huldigten Dir und sprachen:

יי Der Ewige wird regieren immer und ewig!

צור Hort Jisraels! steh' auf zum Beistande Jisraels, und befreie nach Deiner Verheißung Jehudah und Jisrael, Du unser Erlöser, — Ewiger der Heerschaaren ist sein Name, — Heiliger Jisraels! Gelobt seist Du, o Ewiger, der Jisrael erlöset hat!

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה· זָכְרֵנוּ לְחַיִּים· מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים· וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים· לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים· מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ· מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי

אדני O Herr! öffne meine Lippen und mein Mund verkünde Dein Lob!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Jizchaks und Jaakobs, Allmächtiger, Großer und Erhabener, höchster Gott, der in Güte Gnade erweiset, und dem Alles eignet, der gedenket der frommen Werke der Väter, und den Erlöser bringen wird ihren spätesten Abkömmlingen, um seines Namens Willen, in Liebe. Gedenk' unser zum Leben, Herr, der will, daß wir leben, und schreibe uns in das Buch des Lebens, um Deinetwillen, Gott, ewiglebender; König, Beistand und Retter und Schirm! Gelobt seist Du, Ewiger, Schirm des Abraham.

אתה Du bist mächtig in Ewigkeit, o Herr, Du belebest die Todten, stark, um stets zu helfen; — der die Lebenden in Gnaden erhält, die Todten belebt in großer Barmherzigkeit, die Fallenden stützt, und die Kranken heilt, die Gefesselten erlöst, und seine Treue bewährt den im Staube Schlafenden. Wer ist wie Du, Herr mächtiger Thaten, und wer ist Dir ähnlich, König, der

דּוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃ מִי כָמוֹךָ
אַב הָרַחֲמִים׃ זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים׃ וְנֶאֱמָן
אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃
אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃
וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ
וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִירָאוּךָ כָּל־
הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ
כֻלָּם אֲגֻדָּה אֶחָת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם
כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטוֹן לְפָנֶיךָ עֹז
בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה
שֶּׁבָּרָאתָ׃
וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ

tödtet und wieder belebt, und sprossen lässet das Heil. Wer ist wie Du, Vater des Erbarmens, der gedenket seiner Geschöpfe zum Leben, in Erbarmen. Und Du bist zuverlässig, daß Du beleben wirst die Todten. Gelobt seist Du, o Ewiger, der die Todten belebt.

אתה Du bist heilig und Dein Name ist heilig, und Heilige an jedem Tage preisen Dich ewiglich.

ובכן So lasse denn kommen, Ewiger, unser Gott, Deine Furcht über alle Deine Geschöpfe und ehrfürchtiges Bangen vor Dir über Alles, was Du erschaffen, daß Dich fürchten alle Deine Geschöpfe, und vor Dir sich bücken alle Wesen, und sie Alle werden mögen ein Bund, Deinen Willen zu thun mit ganzem Herzen, wie wir es erkennen, Ewiger, unser Gott! daß die Herrschaft ist bei Dir, die Macht in Deiner Hand, und die Kraft in Deiner Rechten, und Dein Name erhaben über Alles, was Du geschaffen.

ובכן Und so gieb denn die Ehre, o Ewiger, Deinem Volke

וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלֹזוּ וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ. וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

den Ruhm den Dich Fürchtenden, und der Hoffnung Zuversicht denen, die Dich suchen, und das freie Wort den auf Dich Harrenden, Freude Deinem Lande, und Wonne Deiner Stadt, und die Macht lasse aufkeimen Deines Knechtes David, und das Licht leuchten des Sohnes Jischai's Deines Gesalbten, bald in unsren Tagen.

ובכן Dann werden die Frommen es schauen und sich freuen, und die Getreuen jubeln, und die Geweiheten in Jauchzen frohlocken, und das Laster wird schließen seinen Mund, und der Frevel gänzlich wie Rauch dahinschwinden, wenn Du tilgen wirst die Herrschaft des Uebermuthes von der Erde, und wenn Du herrschen wirst allein, o Ewiger! über alle Deine Werke auf dem Zijonsberge, der Stätte Deiner Herrlichkeit, und in Jeruschalajim, Deiner heiligen Stadt, wie geschrieben steht in Deinem heiligen Worte: „Herrschen wird der Ewige für alle Zeit, Dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah."

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּה יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים · אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ · וְרָצִיתָ בָּנוּ · וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת · וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ · וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ · וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה · יוֹם תְּרוּעָה מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ · יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ

קדוש Heilig bist Du, und furchtbar Dein Name, und kein Gott außer Dir, wie geschrieben steht: „Und erhaben ist der Gott der Schaaren im Gerichte, und der heilige Gott geheiligt in Gerechtigkeit. Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger König!

אתה Du hast uns erkoren aus allen Völkern, uns geliebt und an uns Gefallen gehabt, uns erhöhet über alle Zungen, und uns geheiligt durch Deine Gebote, und uns nahe gebracht, unser König, Deinem Dienste und Deinen Namen, den großen und heiligen, über uns genannt.

ותתן Und Du hast uns gegeben, Ewiger, unser Gott! in Liebe diesen Tag des Gedächtnisses, den Tag des Posaunenschalls, eine heilige Berufung zur Erinnerung an den Auszug aus Mizrajim.

אלהינו Unser Gott, und Gott unserer Väter! Lasse aufsteigen und vor Dich kommen, zu Dir gelangen, und Dir vor's Auge treten, in Wohlgefallen von Dir gehört, in Obhut genommen und

וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ · וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ · וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ · וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ · לִפְלֵטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה · זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה · וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים · וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ · וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ · כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ · כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְעַלְתּוֹ וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ וְיֹאמַר כֹּל

gedacht werden unser Gedächtniß und unser Geschick, und das Gedächtniß unserer Väter und des Gesalbten, des Sohnes Dawids, Deines Knechtes, und Jeruschalajim's, Deiner heiligen Stadt, und Deines ganzen Volkes, des Hauses Jisraels, zur Rettung und zum Guten, zur Huld und Gnade, zum Erbarmen, Leben und Frieden an diesem Tage des Gedächtnisses. Gedenk' unser, Ewiger, unser Gott! an ihm zum Guten, und verhänge über uns an ihm zum Segen, und hilf uns an ihm zum Leben. Und um des Wortes willen, das Heil nnd Erbarmen verheißt, sei uns mild und gnädig, und erbarme Dich unser, und hilf uns! Denn zu Dir schaut unser Auge; denn ein Gott, erbarmungs- und huldreich, bist Du.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! O regiere über die ganze Welt in Deiner Herrlichkeit, und erhebe Dich über die ganze Erde in Deinem Glanze, und strahle auf in der Pracht der Hoheit Deiner Majestät über alle Bewohner Deines Erdenballes, und erkennen möge jegliches Geschöpf, daß Du es geschaffen, und erfahre jegliches Gebild, daß Du es gebildet, und spreche

אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה׃ קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ׃ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן׃

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם· וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ׃

Alles, was Odem hat in seiner Nase: Der Ewige, der Gott Jisraels, ist König, und sein Reich waltet über Alles. Heilige uns durch Deine Gebote, und laß unser Theil sein Deine Lehre, sättige uns von Deinem Gute, und erfreue uns durch Deine Hülfe, und läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen; denn Du, o Gott, bist wahr, und Dein Wort ist wahr, und ewig bestehend. Gelobt sei Du, Ewiger! König über die ganze Erde, der heiligt Jisrael und den Tag des Gedächtnisses.

רצה Laß Dir wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, Dein Volk Jisrael und sein Gebet, und führe zurück den Tempeldienst in Deine heiligen Hallen, und die Feueropfer Jisraels und sein Gebet in Liebe nimm an mit Huld, und zum Wohlgefallen stets vor Dir sei der Gottesdienst Jisraels, Deines Volkes.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים׃ בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן׃

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא
לְדוֹר וָדוֹר׃ נוֹדֶה לְּךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים
בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם
עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר
וְצָהֳרָיִם׃ הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־
תַמּוּ חֲסָדֶיךָ׃ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ׃

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם
וָעֶד׃ וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ׃ וְכֹל
הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל

ותחוינה Und schauen mögen unsre Augen, wenn Du zurückkehrst nach Zijon in Barmherzigkeit. Gelobt sei Du, Ewiger, der zurückbringen wird seine Herrlichkeit nach Zijon.

מודים Wir danken Dir und bekennen, daß Du bist der Ewige unser Gott, und unsrer Väter Gott auf immer und ewig, Hort unsers Lebens, Schild unsers Heils bist Du durch alle Geschlechter. Wir danken Dir, und verkünden Dein Lob für unser Leben, das gegeben ist in Deine Hand, wegen unserer Seelen, die Dir sind anvertraut, und wegen Deiner Wunder, die an jedem Tage uns geleiten, und wegen Deiner unvergleichlichen Thaten und Gnadenbezeugungen zu jeglicher Zeit, Abends und Morgens und Mittags. Allgütiger! denn nicht geht zu Ende Deine Barmherzigkeit, — Du Allerbarmer, denn kein Aufhören kennt Deine Huld. Von jeher hoffen wir auf Dich.

ועל Und für dies Alles sei gesegnet und erhoben Dein Name, unser König, beständig auf immer und ewig. O, verzeichne zum heilvollen Leben alle Genossen Deines Bundes. Und Alles, was lebt, danke Dir ewiglich, und rühmen möge es Deinen Namen

יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ׃ בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם׃

in Wahrheit, o Gott, Du unser Schutz und unser Beistand ewiglich. Gelobt sei Du, Ewiger, Allgütiger ist Dein Name, und Dir ist es schön dankendes Bekenntniß abzulegen.

שים Laß Frieden, Heil und Segen, Gunst, Gnad und Erbarmen kommen über ganz Jisrael, Dein Volk. Segne uns Alle, unser Vater! insgesammt mit dem Lichte Deines Antlitzes; denn in dem Lichte Deines Angesichtes gabst Du uns, Ewiger, unser Gott, die Lehre des Lebens, und die Liebe zur Milde und Menschlichkeit, und Gerechtigkeit und Segen und Erbarmen und Leben und Frieden. Und laß es Dir wohlgefällig sein, zu segnen Dein Volk Jisrael zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden. Im Buche des Lebens, Segens und Friedens und gesegneter Erhaltung möge unser gedacht und wir darin eingezeichnet werden, sowie Dein ganzes Volk, das Haus Jisraels, zu gesegnetem Leben und zum Frieden. Gelobt sei Du, Ewiger, der erschafft den Frieden.

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי וְכָל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:
וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַייָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

אלהי Mein Gott, bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen, daß sie nichts Trügliches reden. Denen, die mich schmähen, laß meine Seele schweigen, und gleich dem Staube sei sie demüthig gegen Alle. O öffne mein Herz durch Deine Lehre, und Deinen Geboten eile meine Seele nach. Und aller derer, die gegen mich Böses sinnen, Rath und Anschlag zerstöre, und vereitle ihr Sinnen. Thue es um Deines Namens, um Deiner Rechten, um Deiner Heiligkeit, um Deiner Lehre willen. Auf daß Deine Lieblinge gerettet werden, hilf mit Deiner Rechten und erhöre mich! Mögen wohlgefällig sein meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser. Der Frieden stiftet in seinen Höhen, Er lasse walten Frieden über uns und über ganz Israel. Darauf sprechet: Amen!

יהי Mög' es Dir wohlgefällig sein, Ewiger, unser Gott, und Gott unserer Väter, daß erbauet werde das Heiligthum bald in unsern Tagen, und laß uns an Deiner Lehre unser Theil haben. Dort wollen wir Dir dienen in Ehrfurcht, wie in den Tagen der Vorwelt und in den Jahren der ältesten Zeiten.

חזרת התפלה לשליח צבור.

פותחין הארון.

ברוך אתה יי אלהינו ואלהי אבותינו אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב האל הגדול הגבור והנורא אל עליון גומל חסדים טובים וקונה הכל וזוכר חסדי אבות ומביא גואל לבני בניהם למען שמו באהבה:

מסוד חכמים ונבונים· ומלמד דעת מבינים· אפתחה פי בתפלה ובתחנונים· לחלות ולחנן פני מלך מלכי המלכים ואדוני האדונים:

מיוסד ע"פ א"ב ובסוף חתום שהמ"ח שמעון חזק ואמץ.

אתיתי לחננך בלב קרוע ומרתח. בקש רחמים כעני בפתח. גלגל רחמיך ודין אל תמתח. אדני שפתי תפתח: דבר אין בפי ובלשוני מלה. הן יי ידעת כלה. וממעמקי הלב לפניך אוחילה. אחסה בסתר כנפיך סלה: זלעפה ופלצות אחזוני במורא. חלות

מסוד (Vorb.) Was Weise, Verständ'ge ersonnen im Bunde,
Belehrung von Denen, die enthüllet Wissenskunde,
Geh' als Gebet und Flehen aus meinem Munde
Zu ihm, dem König der Könige und dem Herrn der Herren!

אתיתי (Vorb.) Wie erglüht zerwühlt das Herz mir, soll beginnen ich Gebet,[1])
Gnade flehen, wie der Arme harrend an der Pforte steht.
Dein Erbarmen lasse walten, hemme des Gerichtes Lauf,
Herr! sei Du mit meinem Worte, thue mir die Lippen auf.

Noch ist nicht das Wort im Munde, auf der Zunge nicht der Laut,
Du, o Gott! der Herzen kundig, bist mit Allem schon vertraut.
Flehensruf will ich entsenden aus der Seele tiefsten Gründen,
Unterm Fittig Deiner Gnade laß für ewig Schutz mich finden.

ולעפה Angst und Schrecken mich ergreifen, Herr, vor Dir, ein heilig Beben,
Soll ich mit der Seele Bestem heut Gebet vor Dir erheben.

1) Verfasser dieses und der folgenden Stücke: R. Simon b. Jizchak.

פְּנֵי נוֹרָא בְּנֶפֶשׁ יְקָרָה. טוּב טַעַם וָדַעַת
קָטֹנְתִּי לְחַסְּרָה. עַל־כֵּן זָחַלְתִּי וָאִירָא:
יָגַעְתִּי בְּאַנְחָתִי אֵיךְ לַעֲמוֹד לְפָנֶיךָ. כִּי אֵין
מַעֲשִׂים לִזְכּוּת בְּעֵינֶיךָ. לְחַלּוֹתְךָ שְׁלָחוּנִי
מַקְהֲלוֹת הֲמוֹנֶיךָ. תָּכִין לִבָּם תַּקְשִׁיב אָזְנֶךָ:
מָה אֲנִי וּמֶה חַיַּי תּוֹלֵעָה וְרִמָּה. נִבְעַר מִדַּעַת
וּבְאֶפֶס מְזִמָּה. סָמַכְתִּי יְתֵדוֹתַי בְּסֵפֶר הַחָכְמָה.
מַעֲנֶה־רַּךְ יָשִׁיב חֵמָה: עֻזִּי אֵלֶיךָ אֶשְׁמֹרָה
לְסַעֲדִי. פֶּתַח דְּבָרֶיךָ הָאֵר לְהַגִּידִי. צַדְּקֵנִי
וְאַמְּצֵנִי וְתֵן לְאֵל יָדִי. כִּי אַתָּה מִשְׂגַּבִּי אֱלֹהֵי
חַסְדִּי: קְהָלֶיךָ עוֹמְדִים לְבַקֵּשׁ מְחִילָתֶךָ.
רַחֲמֶיךָ יִכָּמְרוּ לְרַחֵם בְּחֶמְלָתֶךָ. שׁוֹפְכִים

An Verstand und an Erkenntniß leer, wie fühl' ich mich so klein!
Darum angstvoll beb' zurück ich, Dir zu nah'n muß ich mich scheu'n.
Und die Sorge beugt mich nieder; wie darf so ich mich erkühnen?
Kein Verdienst, das für mich spreche, mich in Deinem Aug' zu sühnen.
Zur Fürbitte mich entsandte Deiner treuen Frommen Chor;
Richt' ihr Herz zu Dir, und höre, was sie flehn, mit gnäd'gem Ohr.

מה Was bin ich, und was mein Leben? — ich, hinfällig, ohne Kraft,
Leer an Einsicht und Verständniß, arm an Sinn und Wissenschaft.
Darum an das Wort des Weisen[1]) will vertrauensvoll ich denken:
Mildes Wort demüth'ger Rede wird des Zornes Gluthen lenken!
Du, mein Heil! auf Dich vertrau' ich, mögest Du mir Beistand sein;
Deines ew'gen Wortes Helle wolle meinem Wort verleih'n!
Frommen Muth verleihe Du mir, daß mir nicht die Kraft gebricht,
Du ja bist mir Gott der Gnade, meiner Seele Zuversicht.

קהליך Deine Schaar sieh' vor Dir stehen, Sühnung ist ihr heiß Begehren,
O laß Dein Erbarmen walten, sie in Gnaden zu gewähren.
Was ihr Herz füllt, im Gebete, wie ein Strom ist es ergossen,
Ihrem Rufe sei Dein Himmel, Deine Wohnstatt aufgeschlossen.

1) Spr. Salomon. 15, 1.

לֵב כַּמַּיִם לְעַמֶּךָ. וְאַתָּה תִּשְׁמַע הַשָּׁמַיִם
מְכוֹן שִׁבְתֶּךָ: תְּחַזֵּק לְעַמְּךָ יָדַיִם הָרָפָה. שְׁלַח
מֵאִתְּךָ עֵזֶר וּתְרוּפָה. נֶאֱמָנֶיךָ יַשִּׂיגוּ לְחַזֵּק
וּלְתָקְפָּה. כָּל־אִמְרַת אֱלוֹהַּ צְרוּפָה: סוגרין הארון.

מיוסד ע"פ א"ב ובסוף חתום שמעון בר יצחק.

אִמְרָתְךָ צְרוּפָה וְעֵדוֹתֶיךָ צֶדֶק. בָּאֵי עָדֶיךָ בְּרִיב אַל
תְּדַקְדֵּק. גִּשְׁתְּךָ לְחַפֵּשׂ כָּל־תַּעֲלוּם וָבֶדֶק. דִּין
עֲנִיֶּיךָ בְּמִשְׁפַּט הַצֶּדֶק: הֵן עוֹלָמְךָ בָּנִיתָ בְּחֶסֶד. וְרַב
חֶסֶד מַטֵּה כְּלַפֵּי חֶסֶד. זְכִיּוֹת הַכְרַע וְעֻזְּךָ תְּיַסֵּד. חוֹן
עַל נִינֵי מוּצָא מִכֶּשֶׂד: טֶרֶם נִקְרָא אַתָּה תַעֲנֶה. יִמָּצֵא
לָנוּ חֶסֶד בְּמַעֲנֶה. כְּפָקְדְךָ הַיּוֹם יְצוּרֶיךָ לְהִמָּנֶה. לָנוּ
מַלְאָכְךָ סָבִיב יַחֲנֶה: מִדַּת טוּבְךָ עָלֵינוּ הַגְבֵּר. נַקֵּנוּ

Stärke Deinem armen Volke die erschlaffte, matte Hand,
Heil und Heilung jedem Leiden sei von Dir ihm zugewandt.
Was Dein Wort uns hat verheißen, sei zur Stärkung uns gewährt
Alles, was Du uns verkündet, denn Dein Wort ist treubewährt.

אמרתך (Gem.) Bewährt das Wort, Dein Zeugniß ewig wahr, –
O nicht zu streng richt' heute Deine Schaar.
Erforschst Verborg'nes Du in tiefen Gründen,
Laß Recht und Gnade Deine Armen finden.

Du hast auf Gnade Deine Welt gebaut,
Nach Gnade stets Dein mildes Auge schaut,
Laß der Verdienste Schaale niederschweben,
Des Pilgers[1]) Sprossen wolle Gnade geben.

טרם Noch eh' wir rufen, wolle Du uns hören,
Und Heil und Segen mag Dein Spruch gewähren.
Wägst Du der Kreaturen Loos und Leben,
Laß Deiner Gnaden Engel uns umschweben.

Laß Deiner Güte Macht sich neu bewähren,
Zu läutern uns, und unsere Schuld zu klären.
Gieb Denen, die nach Deinem Heil verlangen,
Daß neubeschwingt in frischer Kraft sie prangen.

1) Abrahams, des aus Ur-Kasdim Ausgewanderten.

מֵעָוֹן וּפְשָׁעֵינוּ הֶעֱבֵר · שַׂגֵּב בִּזְרוֹעַ לִמְקַוֶּיךָ בְּסֵבֶר · עֹז חֲלִיפַת כֹּחַ וַעֲלִיַּת אֵבֶר : פֻּעֲלַת אֶזְרָחִי לְפָנֶיךָ לְהִזָּכֵר · צִדְקוֹ יָלִיץ כְּשֵׁר וּמַסְטִין יִסָּכֵר · קִבֵּל מוֹרָאֲךָ יְחוּדְךָ לְהַכֵּר · רָץ בְּפִקּוּדֶיךָ לְיַשֵּׁר וּלְיַקֵּר : שָׁלֵם נִמְצָא בְּכָל־אֲשֶׁר נִפְקָד · שֶׁעֲשַׁע כְּהַיּוֹם בְּחָנֵט מָפְקָד : חתְּהִלָּה וָעֹז לִמְרַחֲמוֹ שָׁקַד · תַּמְּתוֹ בְּעֵת אֲשֶׁר פָּקַד :

קכִּי שֶׁעֲנִנוּ מֵעוֹלָם וַיַּעֲנֵנוּ נוֹרָאוֹת. בְּרִיצּוּי חִנּוּנֵנוּ קַבֵּל כְּהַעֲלָאוֹת. חיְחַלְּצֵנוּ בְּמָגִנּוּ מִתַּחֲלוּאֵי תוֹצָאוֹת. כְּצִפֳּרִים עָפוֹת כֵּן יָגֵן יְיָ צְבָאוֹת:

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים · מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים · וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים · לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים · מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

פעלת Des frommen Ahns Verdienste mache kund, —
Er sei mein Anwalt, schließe Klägers Mund, —
Der Dich gefürchtet, Dich als Ein'gen lehrte,
Dein Wort so willig that, so hoch es ehrte.

Stets ohne Tadel hat er sich bewährt,
Drum ward ein holder Zweig[1]) ihm spät bescheert.
Und dankend pries er Dich für Dein Erbarmen,
Da Du in Liebe dachtest seiner Armen[2]).

כי Dir haben wir vom Anbeginn vertraut,
Und Deiner Hülfe rettend Heil geschaut.
Nimm das Gebet in Gnaden an gleich Spenden,
Dein Schutz mög Leid und Plage von uns wenden.
Schirm' uns, wie mit den Fittigen der Aaren,
O Ewiger, Du Herr der Schaaren!

---

1) Jizchak. 2) Sarah.

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ·
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים
סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם
אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה
לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

מיוסד ע"פ תשר"ק ובסוף חתום שמעון ועוד שמעון בר יצחק.

ק׳ **תָּמִים** פָּעָלְךָ גְּדוֹל הָעֵצָה· שִׁחַרְנוּ פָּנֶיךָ וְצִדְקָתְךָ
נִמְצָא· רַחֵץ טֶנֶף וְהָתֵם שִׁמְצָה· קַבֵּל אֶנֶק
וּגְדוֹר פִּרְצָה: צֹאן לָטֶבַח גֻּזַּר מִמִּכְלָה· פָּרִים וּכְבָשִׂים
לִשְׁלָמִים וְעֹלָה· עֲרִיכַת שָׂפָה נַעֲרוֹךְ בִּתְפִלָּה· שִׂיחֵנוּ
יְשֻׁפַּר כְּהֶקְטֵר וּבְלוּלָה: נְתִיב יֹשֶׁר אִם נֶעֱקַל בְּלֶכֶת·
מִשְׁלַחְתְּךָ לַעֲזוֹב לְהִתְרַפּוֹת בִּמְלֶאכֶת· לְנֶגְדְּךָ יִפָּקֵד
מִזְבֵּחַ מַעֲרֶכֶת· כְּמַאֲכֶלֶת הַמַּאֲכִילָה מֵאָז נֶעֱרֶכֶת: יַחַד
אָב וּבֵן בְּלֶכְתָּם לְהַר מוֹר· טֶבַח לְהָכֵן מִפְּקֻדְּךָ לִשְׁמוֹר·

תמים (Gem.) Untad'lig ist Dein Thun, Dein Rath nicht zu ergründen,
Wir treten hin vor Dich, o laß uns Gnade finden.
Fortspüle Sündenschmutz, und Makel laß entschwinden;
Hör' unser Fleh'n, und eil' Zerstörtes neu zu gründen.

Nicht Widder, Farr' und Lamm kann noch zur Sühne bluten;
Verglüht auf dem Altar sind Brand und Opferglutheu.
So laß des Mundes Wort, zu Dir, o Gott! gerichtet,
Dir süße Spende sein, — wie auf dem Heerd geschichtet.

נתיב Wenn wir den Weg gekrümmt, wenn thöricht wir gehandelt,
Wenn heil'gem Dienst untreu, wenn lässig wir gewandelt,
So schau' das Opfer an, das willig ward geweiht,
Es sei vor Augen Dir, o Herr! zur Gnadenzeit,

Wie Vater einst und Kind[1]) zum heil'gen Berge gingen,
Treuhorchend auf Dein Wort, das Opfer Dir zu bringen.
Den Sprößlingen voll Huld bewahre Wohlgefallen,
Laß der Verheißung Schwur empor wie Weihrauch wallen.

---

1) Abraham und Jizchak.

חֲנוּכָם נְצוֹר רַחֲמִים לִכְמוֹר· זְכֹר שְׁבוּעָה כִּקְטֹרֶת
לְתָמוֹר: וּכְשִׁבְתְּךָ הַיּוֹם לָדִין עַמִּים· הִמָּלֵא עַל צֶאֱצָאֵימוֹ
רַחֲמִים· דִּינֵנוּ הַצְהֵר וְלֹא נֵצֵא נִכְלָמִים· גֶּפֶן נְטִיעָתְךָ
תָּכִין לְאֹרֶךְ יָמִים: בִּזְכוּת נֶעֱקַד הַקְשִׁיבָה מְשַׁחֵק·
אֶבְיוֹנֵי אָדָם קוֹרְאֶיךָ מֵרָחֵק· ח׳ שָׂמֵנוּ עַל סִפְרְךָ לַחַיִּים
יוֹחֵק· וְנִיב שְׂפָתֵינוּ הַקְשֵׁב כְּנֶעְתַּר יִצְחָק:

ק׳ **שְׂפָתֵינוּ מְרוֹבְבוֹת עֹז וּבְצִדְקָתוֹ נִחְיֶה.**
בְּרַחֲמִים יְצַדְּקֵנוּ וּזְרוֹעֵנוּ יִהְיֶה. ח׳ **יְחַיֵּנוּ כְּקֶדֶם**
מִיָּמִים אֶהְיֶה. בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי יְקִמֵנוּ וְנִחְיֶה:

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים·
וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה
הַמֵּתִים:

פותחין הארון שהח״מ מרובע שמעון בר יצחק.

ח׳ **שְׁלַחְתִּי בְּמַלְאֲכוּת סֶגֶל חֲבוּרָה. שׁוֹמְרֵי**

ובשבתך Und wenn das Urtheil heut den Völkern wird verkündet,
Voll Lieb' und Nachsicht sei der Schaar, die Dir verbündet.
Laß leuchten unser Recht, uns nicht zu Schanden werden,
Den Schoß, den Du gepflanzt, erhalt' ihn stets auf Erden.
Um des Gebund'nen Treu' erhör' aus Deinen Höhen
Die Armen, die zu Dir aus tiefem Drangsal flehen.
O unsern Namen schreib' in's Lebensbuch zum Segen,
Wie Isaak Du erhört, vernimm der Lippe Regen.

שפתינו Wir künden Deine Macht, Dein Heil mög' uns erhalten,
In Gnaden sprich uns rein, und mächtig zeig' Dein Walten.
In diesen Tagen, Herr, verzeichne uns zum Leben,
Daß wir am dritten [1]) froh zu neuem Sein uns heben!

שלחתי (Vorb.) Als Abgesandter steh' ich hier der fromm vereinten Schaaren,
Die ehrfurchtsvoll bekennen Dich, und Deinen Glauben wahren.

---

2) Hosea 6, 1—2: „Auf, lasset uns zurückkehren zum Herrn, der schlug und uns heilet, verwundet und uns verbindet. Er belebt uns nach zwei Tagen, am dritten richtet Er uns auf, daß wir vor ihm leben," — was auf die beiden Tage Rosch Haschanah als Vorbereitung zum Sühnetage gedeutet wird.

אמונתך ומיחדיך במורא, שפכתי שיח
לבקש עתירה. שמע יי קולי אקרא: סוגרין הארון

ק׳ מדבר בצדקה חונן ומתרצה· מחסה ומסתור
לדורשיך המצא· מתח דינך אם ביצורים
תמצה· מלפניך משפטי יצא: ערך תקיעתנו שעה
בברורים· ערבב קטגור ואמץ סנגורים· עקרת בית
וחצובת צורים· עיניך תחזינה מישרים: ויזכר לפניך
צדקת התם· ועד אהליך ובכסאך נחתם· וחלצני מפשע
ומעון נכתם· ואל־ימשלו־בי אז איתם: נהג כחסד
זכר הברית· נקנו מנסתרות ונזכה כברית· נחנו
באמתך ותננו לאחרית· נשא עון ועבר על־פשע
לשארית: בהנשאך לכסא נורא ואיום· ברואי חלד

Ich schütt' aus mein Gebet vor Dir, und rufe um Gewährung;
Wenn meine Stimme schallt, o Gott, o gönne mir Erhörung.

מדבר (Gem.) Du, der Du sprichst das Gnadenwort, Du voller Huld und Milde,
Sei Denen, die Dich suchen, Hort, sei uns zum Schirm und Schilde.
Und wenn die Schnur Du ausgespannt, die Deine Wesen mißt,
Dann laß den Gnadenspruch ergeh'n, der Du erbarmend bist.

Hör' an in Huld des Tones Hall, der heute Dir erschallt,
Den Kläger [1]) weis' verwirrt zurück, und gieb der Fürsprach' Halt.
Der frommen Ahnin Tugendwerk, des Horts, dem wir entnommen,
Gedächtniß — soll in Gnaden heut Dir vor das Auge kommen.

ויזכר Und des Untadl'igen [2]) Verdienst sollst Du vor Augen haben,
Der fromm im Zelte weilt, deß Bild in Deinen Thron gegraben.
Errette mich von Sündenlast und von des Frevels Flecken,
Nicht sollen feindlich sie mir nah'n, nicht drohend mich erschrecken.

Der Gnade stets als Richtschnur hat, und treu sich stets bewährt,
Sprich Du von Fehl uns frei, daß rein wir seien und verklärt.
Führ' uns in Deiner Wahrheit Weg, heilvolle Zukunft gieb,
Der Sünde Du verzeihst dem Rest, des Volkes Ueberblieb.

בהנשאך Wenn auf dem Thron Du Dich erhebst in heil'ger Majestät,
Wenn jeglich Wesen Deiner Welt vor Dir zum Richtspruch steht,

---

1) Die als Person gedachte Sünde.
2) Jaakob.

לְהִשָּׁפֵט כְּהַיּוֹם · כְּרַחֲמֶיךָ עָלֵינוּ הַמְצִיאֵנוּ פִּדְיוֹם · בֵּאלֹהִים הִלַּלְנוּ כָּל־הַיּוֹם: רַע יִצְרֵנוּ הָסֵר בְּחֶמְלָתֶךָ · רְצֵנוּ וְסוֹכְכֵנוּ בְּמַחַס אֶבְרָתֶךָ · רְצֵה תְּשׁוּבָתֵנוּ וְהַרְבֵּה מְחִילָתֶךָ · רְעֵה עַמְּךָ בְּשִׁבְטֶךָ צֹאן נַחֲלָתֶךָ: יָדַעְנוּ דְּרָכֶיךָ וְאָרְחוֹתֶיךָ לִתְמוֹד · יֹשֶׁר פִּקּוּדֶיךָ בְּלִבֵּנוּ לִצְמוֹד · יִכָּמְרוּ רַחֲמֶיךָ סְלִיחָתֵנוּ לַחֲמוֹד · יָדַעְנוּ כִּי חָטָאנוּ וְאֵין מִי יַעֲמוֹד: צַוֵּה יְשׁוּעָתְךָ לְרַעְיָתְךָ הָאֲהוּבָה · צְמֵאָה לְחַסְדְּךָ כְּמֵהָה וּתְאֵבָה · צְפֵה וְהַבֵּט כִּי מְאֹד נִכְאָבָה · צִדְקָתְךָ כְּהַרְרֵי־אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוֹם רַבָּה: חֲפוֹץ בְּהֶגְיוֹנֵנוּ וּבְקוֹל תְּרוּעָתֵנוּ · חֲטָאֵינוּ הַלְבֵּן וְהַפְקֵר שְׁגָגֵנוּ · חַבֵּל וְהַצְמֵת קָדְקֹד מַסְטִינֵנוּ · חָנֵּנוּ אֱלֹהִים חָנֵּנוּ כִּי בְךָ חָסָיָה נַפְשֵׁנוּ: קָרְבֵנוּ לִישְׁעֲךָ בְּזֶה רֹאשׁ שְׁנָתִי · קַבֵּץ נְפוּצוֹתֵינוּ לְמַרְבֵּץ קִרְיָתִי · חזן קָמִים יֶחֱזוּ כִּי מֵאִתְּךָ תְּהִלָּתִי · קַוֵּה קִוִּיתִי אֲדֹנָי תּוֹחַלְתִּי:

כבפס״דם מתחילין מיד שמו מפארים.

פותחין הארון. מיוסד ע״פ א״ב.

יִמְלוֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:
וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל אֵל נָא:

אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ. בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ:
גִּבּוֹר וְנַעֲרָץ. דָּגוּל מֵרְבָבָה:
הוּא שָׂח וַיֶּהִי. וְצִוָּה וְנִבְרָאוּ:
זִכְרוֹ לָנֶצַח. חַי עוֹלָמִים:
טְהוֹר עֵינַיִם. יוֹשֵׁב סֵתֶר:
כִּתְרוֹ יְשׁוּעָה. לְבוּשׁוֹ צְדָקָה:

Dann werd' uns Rettung, Segensglück aus Deiner Hand zu Theil,
Und preisen wollen immerdar wir, Gott! Dein Gnadenheil.

Erbarmend aus dem Herzen nimm die Regung sünd'ger Triebe,
Umhüllt von Deinem Fittig laß uns ruh'n in Deiner Liebe.
Nimm unsre Rückkehr willig an, Verzeihung mög'st Du schenken,
Mit Deinem Hirtenstabe mild Du Deine Heerde lenken.

ידעני O lehr' uns Deinen Pfad, und führ' uns stets auf Deinen Wegen,
Dein ewig Wort gieb uns in's Herz, daß treu und fest wir's hegen.
Uns zu begnad'gen sei Dein Wunsch, Dein Mitleid laß entbrennen,
Wir kennen unsre Sündigkeit! — Wer wird bestehen können? —

Dein Heil entbeut der Trauten Du, die liebend Du umfangen,
Die dürstend Deiner Gnade harrt mit brünstigem Verlangen.
O schau' ihr Leid! Wie Berge hoch Dein Strafgericht sie trägt,
Und Noth, wie Meeresgrund so tief, die Du ihr auferlegt.

חפוץ Hör' huldreich an des Schofars Ton, huldreich das fromme Trachten,
Die Sünden mache weiß wie Schnee, des Fehls nicht wolle achten.
Die Schuld, die uns verklagen will, zerschelle, schlag' auf's Haupt,
Sei gnädig, Herr! sei gnädig Du, an den die Seele glaubt.

Und bring' uns Deinem Heile nah' an diesem Jahrsbeginn,
Vereine die Zerstreuten, führ' in Deine Burg sie hin.
Und schauen laß die Feinde dann, daß Du mich bringst in Ehren,
Gehofft hab' ich auf Dich, o Herr! Du wirst Dich mir bewähren.

ימלך (Vorb. u. Gem.) Herrschen wird der Ewige in Ewigkeit, Dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

ואתה (Vorb. u. Gem.) Du bist ja der Heilige, thronend unter den Lobliedern Jisraels! O Gott!

אתה Ja Du bist unser Gott
Im Himmel und auf Erden!
Gewaltig, mächtig,
Glänzest hervor aus Deiner Wesen Schaar! —
Er sprach und es ward,
Er gebot, und die Geschöpfe entstanden,
Sein Name ewig dauernd,
Er, der in allen Ewigkeiten lebt!

טהור Rein und ungetrübt sein Auge,
Der im Verborgenen thront!
Seine Krone Heil,
Sein Gewand Gerechtigkeit,

מַעֲטֵהוּ קִנְאָה. נֶאְפָּד נְקָמָה:
סִתְרוֹ יֹשֶׁר. עֲצָתוֹ אֱמוּנָה:
פְּעֻלָּתוֹ אֱמֶת. צַדִּיק וְיָשָׁר:
קָרוֹב לְקוֹרְאָיו בֶּאֱמֶת. רָם וּמִתְנַשֵּׂא:
שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. תּוֹלֶה אֶרֶץ עַל בְּלִימָה:
חַי וְקַיָּם נוֹרָא וּמָרוֹם וְקָדוֹשׁ: סוגרין הארון.

(Am Sonntage die unten stehenden Stücke.)

חז"ק שְׁמוֹ מְפָאֲרִים עֲדַת חֶבְלוֹ. וְנַעֲרָץ בְּאֶרְאֶלֵּי־קֹדֶשׁ הִלּוּלוֹ. וּבְהֵיכָלוֹ כָּבוֹד אֹמֵר כֻּלּוֹ. קָדוֹשׁ:

חז"ק שֹׁמְרֵי מִצְוֹתָיו עוֹד יְשׁוּבוּן לְבִצָּרוֹן. נִדְבָּרִים יִרְאָיו בְּהַכְשֵׁר וְיִתְרוֹן. וַיַּקְשֵׁב יְיָ וַיִּשְׁמָע וַיִּכָּתֵב סֵפֶר זִכָּרוֹן. קָדוֹשׁ:

חז"ק שַׁפְּרוּ מַעֲשֵׂיכֶם וּבְרִית לֹא תוּפַר. נַאֲקַתְכֶם יַאֲזִין שְׁחָקִים שֹׁפַר. וְתִיטַב לַיְיָ מִשּׁוֹר פָּר. קָדוֹשׁ:

חז"ק שִׁבְטֵי מְקָרְאֶךָ עֲלֵה וְהַמְשֵׁל. נְטִישׁוֹת צָרִים בְּהַתִּיזָךְ לְנַשֵּׁל. כִּי לַיְיָ הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל. קָדוֹשׁ:

(Am Sonntag.)

חז"ק שֶׁבַח מִגְדַּל עֹז שֵׁם הַגָּדוֹל. נֵצַח כִּתְּתוֹ לְמַלְכּוֹ עֹז וּמִגְדּוֹל. כַּיּוֹם הַהוּא יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל. קָדוֹשׁ:

חז"ק כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל וְשֹׁכְנֵי־אָרֶץ. יֹאמְרוּ תָמִיד הִגְדִּיל יְיָ לַעֲשׂוֹת בָּאָרֶץ. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ. קָדוֹשׁ:

ח' עֲמוּסֶיךָ תּוֹקְעִים וּמְרִיעִים בַּשּׁוֹפָר. אִמְרָתְךָ לְקַיֵּם כְּחֹק הַמְּסֻפָּר: ק' תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר:

Seine Hülle Eifersgluth,
Umgürtet mit rächender Vergeltung!
סתרו Sein Zelt die Redlichkeit,
Sein Rath Wahrheit,
Sein Werk Recht und Treue,
Er der Gerechte und Wahre.
Nahe Denen, die ihn rufen in Wahrheit,
Der Erhabene, Majestätsvolle,
Der in den Wolken thronet,
Die Erde hält über dem Nichts.

חי Der Ewiglebende, Dauernde, Allmächtige, Erhabene und Heilige!

שמו (Vorb. u. Gem.) Seines Namens Preis und Ruhm ihm Geweihte mehren,
Herrlich klinget ihm Gesang in der Engel Chören.
Alles läßt im Heiligthum laut sein Loblied hören. Heiliger!

שמרי Treue Pfleger seines Worts werden heim einst kehren,
Die mit treuem Sinn darin treulich stets verkehren,
Und der Frommen Zwiesprach wird Gott der Herr erhören,
Und Er zeichnet ihren Spruch ein in das Gedächtnißbuch. Der Heilige!

שפרו Euren Wandel schmücket neu, — treu des Bundes dann Er wacht,
Hören wird das Flehen Er, der den Himmel schmückt mit Pracht,
Und es wird ihm theurer sein, als ein Opfer dargebracht — dem Heiligen!

שבטי Bring' empor der Treuen Stamm, Macht den Dir Geweihten gieb.
Uepp'ge Ranken mähe weg, die der Schooß des Feindes trieb.
Denn die Herrschaft ist bei Dir, und die Macht Dir stets verblieb,
Heiliger!

(Am Sonntag.)

שבח Eine Burg, die mächtig raget, ist sein Name, hochgeweiht,
Wenn Er dem von ihm Erkornen einstens Macht und Sieg verleiht,
Und des mächt'gen Schofars Hallen wird gehört in jener Zeit! O Heiliger!

כל Allesammt die Weltbewohner und was weilt im Erdenrunde,
„Groß ist Gott in seinem Wirken!" — jubeln sie aus einem Munde,
„Und der Herr ist Weltenkönig!" — schallet dann die frohe Kunde! — O Heiliger!

עמוסיך Deine Treuen lassen heut Schofars Ton erhallen.
Deinem Wort im heil'gen Buch wollen sie gefallen,
Das gebeut: Beim Mondbeginn soll der Schofar schallen!

ח״וק שְׁבוּתֵנוּ מִמֶּרְחָק עֲלוֹת לְהַר קָדְשׁוֹ · וּנְפָאֲרֶנּוּ תָּמִיד בִּדְבִיר מִקְדָּשׁוֹ · כִּי זָכַר אֶת־דְּבַר קָדְשׁוֹ · קָדוֹשׁ :

ח״וק שֶׁבַח מִגְדַּל עֹז שֵׁם הַגָּדוֹל · נֶצַח בְּתִתּוֹ לְמַלְכּוֹ עֹז וּמִגְדֹּל · בַּיּוֹם הַהוּא יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל · קָדוֹשׁ :

ח״וק כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל וְשֹׁכְנֵי אָרֶץ · יֹאמְרוּ תָמִיד הִגְדִּיל יְיָ לַעֲשׂוֹת בָּאָרֶץ · וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ · קָדוֹשׁ :

ע״פ א״ב ויחסר אות רי״ש ויתכן שנכלל כתיבת קרית ובחלק שני של כל חרוז חתום שם המחבר שמעון בר יצחק חזק ואמץ וכל סיום החרוזים הוא פסוק ממקראי קדש ·

ח׳ אֶדֶר וָהוֹד אֶתֵּן בְּצִבְיוֹן · שֶׁוַע אֶעֱרֹךְ בְּנִיב וְהִגָּיוֹן ·

ק׳ **אֶקְרָא לֵאלֹהִים עֶלְיוֹן :**

ח׳ בַּיּוֹם הַנִּבְחָר מִשְּׁמֵי־עֶרֶץ · מֵישָׁרִים לִשְׁפּוֹט קָדְשׁוֹ לְהַעֲרִיץ · ק׳ **יְיָ מֶלֶךְ תָּגֵל הָאָרֶץ :**

ח׳ גַּאֲוָתוֹ גָּדְלָה עוֹלָם מֵהָכִיל · עֻזּוּזוֹ לְסַפֵּר כֹּחַ מִי יָכִיל ·

ק׳ **מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ אֱלֹהִים זַמְּרוּ מַשְׂכִּיל :**

ח״וק שְׁמוֹ מְפָאֲרִים עֲדַת חֶבְלוֹ. וְנַעֲרָץ בְּאֶרְאֶלֵּי קֹדֶשׁ הִלּוּלוֹ. וּבְהֵיכָלוֹ כָּבוֹד אֹמֵר כֻּלּוֹ . קָדוֹשׁ :

(Am Sonntag.)

ח׳ פִּשְׁעָם הַעֲבֵר וַעֲוֹנָם כַּפֵּר · מַעֲנָם יֶעֱרַב כְּהַקְרָבַת כְּבָשִׂים וָפָר :

ק׳ **בַּחֲצוֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר :**

ח׳ צְמֵחֵיהֶם יִרְבּוּ כַּחוֹל אֵין מִסְפָּר · צְבוּרֵיהֶם יְעוֹרְרוּ וְיַעֲלוּ מֵעָפָר ·

ק׳ **כִּנְשֹׂא נֵס הָרִים תִּרְאוּ וְכִתְקֹעַ שׁוֹפָר :** (שבח מגדל)

שבותנו Führ' hinauf zum heiligen Berge der Vertrieb'nen Schaar,
Preis und Lob im Heiligthum bringen wir dann dar.
Denn Er denkt des heil'gen Wortes, das so wahr und klar, der Heilige;

שבח Eine Burg, die mächtig raget, ist sein Name hochgeweiht,
Wenn Er dem von ihm Erkornen einstens Macht und Sieg verleiht,
Und des mächt'gen Schofars Hallen wird gehört in jener Zeit! O Heiliger!

כל Allesammt die Weltbewohner und was weilt im Erdenrunde,
„Groß ist Gott in seinem Wirken!" — jubeln sie aus einem Munde,
„Und der Herr ist Weltenkönig!" — schallet dann die frohe Kunde! — O Heiliger!

אדר Lob und Preis laß ich erschallen aus der Seele tiefem Drang,
Flehensruf, in dem sich einigt Herzenstrieb und Wortes Klang.
Meinem Gotte soll ertönen Loblied heut und Jubelsang, —

An dem Tag, den in den Himmeln Gott erkoren und geweiht,
Daß Er im Gerichte waltend strahl' in hehrer Heiligkeit.
Jauchze froh und freudig, Erde! Gottes ist die Herrlichkeit!

גאותו Groß ist Gottes Macht! Die Welt kann nicht ihre Größe tragen,
Seine Herrlichkeit zu künden, — welche Kraft darf kühn es wagen?
Weltenherr ist Gott! o eilet, laut im Lied es auszusagen!

דע O daß aller Wesen Schaaren ihren Sinn auf Ihn nur lenken,
Vor der Größe seiner Werke werden ihren Geist sie senken,
Der gegründet hat auf Erden seinen Wundern ein Gedenken!

(Am Sonntag.)

פשעם Ihre Sünden tilge weg, sühne gnädig, wo sie fehlten,
Ihr Gebet sei Dir so lieb, wie die Opfer, die erwählten,
Und der Hall und Ton, mit dem sie ihr Fleh'n heut vermählten.

צמחיהם Laß sie sprossen und gedeihn, mehren sich in Füll' und Fülle,
Laß erwachend auferstehn, die bedeckt des Staubes Hülle,
Einst wenn Schofar schallt*), wenn weht das Panier, horcht, schauet stille!

*) Die Stelle Jes. 18, 3 wird auf die künftige Erlösung und Auferstehung bezogen.

ח׳ הֱדַע יָשִׂימוּ כָּל־בְּרִיּוֹתָיו· וְיֵדְעוּ כִּי גָדְלוּ גְבוּרוֹתָיו·
ק׳ זֵכֶר עָשָׂה לְנִפְלְאוֹתָיו:

ח׳ הִצִּיב וְיָרָה אֶבֶן פִּנָּתוֹ· נַחֲלִיאֵל עֲבוּר לְשַׁעֲשֵׁעַ בְּאֻמָּתוֹ·
ק׳ זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ:

ח׳ וְרָשַׁם כְּחֹק דַּת הֶגְיוֹנָי· בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה לִזְכּוֹר זִכְרוֹנָי·
ק׳ לְזִכָּרוֹן בְּהֵיכַל יְיָ:

ח״וק שֹׁמְרֵי מִצְוֹתָיו עוֹד יְשׁוּבוּן לְבִצָּרוֹן. נִדְבָּרִים יֵרָאוּ בְּהַכְשֵׁר וְיִתָּרוֹן.
וַיַּקְשֵׁב יְיָ וַיִּשְׁמָע וַיִּכָּתֵב סֵפֶר זִכָּרוֹן. קָדוֹשׁ:

ח׳ זֶבַח קֹדֶשׁ כְּהֶכְשֵׁר אָז בְּעֵינָיו· רֶגֶל תְּמוּרָתוֹ אַיִל לְהַקְרִיב לְפָנָיו·
ק׳ אַחַר נֶאֱחַז בַּסְּבַךְ בְּקַרְנָיו:

ח׳ חִכֵּם חֲנִיטָיו לִתְקוֹעַ בְּזֶה חֹדֶשׁ· יוֹם זֶה אִם יִקָּרֶה בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ·
ק׳ זִכְרוֹן תְּרוּעָה מִקְרָא־קֹדֶשׁ:

(Am Sonntag.)

ח״וק תָּעִיר וְתָרִיעַ· לְהַכְרִית כָּל־מֵרִיעַ·
וְתִתְקַדֵּשׁ בְּיֹדְעֵי לְהָרִיעַ· קָדוֹשׁ:

שם המחבר בראשי חרוזות אלעזר בירבי קיליר.

ק׳ אַדֶּרֶת מַמְלָכָה· עַל מָה הָשְׁלָכָה· וְעוֹד לֹא מָלְכָה: לַבֵּל הִמְלִיכָה· וְאַחֲרָיו הָלְכָה· שֶׁלֹּא כַהֲלָכָה: עָלֶיהָ הִמְלָכָה· גְּבֶרֶת מַמְלָכָה· עַד תּוֹפִיעַ מְלוּכָה: וְבוּלֵי חֲרֵבָה· מַתְמִימֵי פָּרְכָה· וְנִתַּן לָהּ אֲרֻכָה: רָחֲבָה וְאָרְכָה· וְקֶשֶׁת דָּרְכָה· וְעַל הֶאֱרִיכָה: בְּעָתָּה בְּרַכָּה· וְהִנֵּה דְרוּכָה· וְעַד עַתָּה מוּלְכָה: יְסוֹדוֹת עֲרֵמָה· עֲרָה

הציב Feststellt' Er der Erde Pfeiler, legte fest den Weltengrund,
Seinem Volke seine Lehre gab zum Erbbesitz sein Mund,
Und Er wird ihn ewig halten, seinen heil'gen Gottesbund.

Er verzeichnet das Gesetz in der Forschung ew'gem Horte,
Mein Gedächtniß Jahr für Jahr sei erneut nach seinem Worte,
Daß zum Heil es vor ihn komme in dem ihm geweihten Orte! [1])

זבח Gnadenvoll sah Er das Opfer, das ihm willig ward geweiht.
Und den Widder zum Ersatze hielt erbarmend Er bereit,
Der im Waldgezweig verflochten hing zur guten, rechten Zeit.

Seine Sprossen lehrt' Er milde! Lasset Schofar hallen
An dem Mondbeginne! Doch wird der auf Sabbath fallen,
Dann nur der Erinnerung Wort [2]) lasset vor mir schallen!

---

1) Die biblische Bezeichnung des Festes: „זכרון תרועה" „Gedächtniß des Posaunenschalles" wird mit Bezug auf 4. M. 10, 10: Und ihr sollt in's Gedächtniß kommen vor dem Ewigen, eurem Gotte", in dem Sinne genommen, daß der Schofarhall ein Gnadenmittel zur Erinnerung an Jisrael ist.

2) Die doppelte Fassung יום תרועה und זכרון תרועה (4. M. 29, 1. und 3. M. 23, 24.) „Tage des Schofarhalles" und „Gedächtniß des Schofarhalles" wird so erklärt, daß ersteres das wirkliche Blasen an dem auf einen Wochentag, das andere die bloße Erwähnung im Gebete an dem auf einen Sabbath fallenden Feste andeute.

(Am Sonntag.)

תעיר Laß Schofar's Hall erklingen und wehen,
Um jeden Feind und Ankläger [1]) niederzumähen,
Und werde Du geheiligt von Denen, die Deinen Ruf verstehen! Heiliger!

אדרת „Ach, daß der Herrschaft Purpurgewand
Meiner Schulter so rasch sich entwand,
Daß Reich und Krone mir entschwand!" —

Weil sie erkoren den Götzentand,
Sie wandelte nicht an Seiner Hand,
Hat Seiner Führung sich abgewandt.

Drum ward über sie zur Herrin ernannt
Die Feindesmacht [2]); doch ihr Bestand
Geht einst zu Ende, wenn Gott wird erkannt!

ובולי Mein Heiligthum hat sie zu Grunde gerichtet,
Die Treuen und Frommen zertreten, vernichtet;
Noch ist sie nicht ob ihres Frevels gerichtet.

Ausdehnt sie sich so weit und breit,
Den Bogen gespannt, zum Treffen bereit,
Ihr Joch — es dauert so lange Zeit.

Der Armen, Gebeugten [3]) ihre Schrecken droh'n,
Sie tritt sie zu Boden mit Spott und Hohn,
Und noch bestehet ihr Herrscherthron.

---

1) Die Sünde, welche zeihend und klagend, als vor Gott stehend, in häufiger Personifikation gedacht wird.

2) Die Macht der Römer, die überhaupt die das Judenthum bedrängenden Mächte und Reiche darstellt. In Folge seiner Sündigkeit — ist der Gedanke des Einganges — hat Jisrael seine Selbstständigkeit verloren; doch wird mit der erweiterten Erkenntniß des wahren Gottes die Herrschaft des Druckes und der Gewalt mehr und mehr sinken. Sowohl Jisrael als die ihm feindliche Macht ist unter weiblicher Bezeichnung aufgeführt; daher „sie", nach biblischer, namentlich prophetischer Sprachweise, aus welcher die Bezeichnungen überhaupt im Wesentlichen entliehen sind, und deren Anschauungen hier, wie anderweitig, nur weiter ausgeführt hervortreten. 3) Jisrael.

ח׳ טָבְעוּ אִם בְּחֹל יְבוֹאֲכֶם· צַוּוּ לִתְקוֹעַ בְּכָל־גְּבוּלְכֶם·
יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם:

חו״ק שַׁפְּרוּ מַעֲשֵׂיכֶם וּבְרִית לֹא תוּפַר. נַאֲקַתְכֶם יַאֲזִין שְׁחָקִים שְׁפַר.
וְתִיטַב לַיְיָ מִשּׁוֹר פָּר. קָדוֹשׁ:

ח׳ יָרוּם צוּר יִשְׁעִי בְּפִי כָל־אֻמִּים· חֲשׂוֹף זְרוֹעֲךָ לְהוֹשִׁיעַ
מִמִּתְקוֹמְמִים·
ק׳ **מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עוֹלָמִים:**

ח׳ כְּהִגָּלֹתְךָ לְעֵין כֹּל שִׁכְנְךָ לְהִוָּעֵד· קְהִלּוֹת וּרְבָבוֹת
בְּפִימוֹ לְהָעֵד·
ק׳ **יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:**

ח׳ לְךָ יָאֲתָה כָּבוֹד וָעֹז הַגּוֹיִם· חֶלֶד וְכָל־שׁוֹכְנֶיהָ וְכָל־
הָאִיִּים·
ק׳ **מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם:**

חו״ק שִׁבְטֵי מִקְרָאֶךָ עִלָּה וְהַמְשֵׁל. נְטִישׁוֹת צָרִים בְּהִתְיַזְךָ לְנַשֵּׁל. כִּי לַיְיָ
הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל. קָדוֹשׁ:

(Am Sonntag.)

וְהֶחֱרִימָהּ· וְעַד יְסוֹד עָרְמָה: רֹאשׁ הֵרִימָה· וְסוֹד
הֶעֱרִימָה· וְהָיְתָה רָמָה: בָּעֲרָה מֵעָרְמָה: וְעַד שַׁחַק רוֹמָה·
וְתֶאְפּוֹד מְלוּכָה: יְרִיעוֹתַי גּוֹדְדָה· אָהֳלֵי שׁוֹדְדָה· וְחָרְשָׁה
וְשִׂדְּדָה: קְצִינוּת רָפְדָה· וּמַלְכוּת אָפְדָה· וְזֹאת הִקְפִּידָה:
יָזְמָה וּמָרְדָה· עֲבוּר לַנֵּר חָרְדָה· וְחִלְּלָה מְלוּכָה: לְחֲצָה
בְּנֵי מֶלֶךְ· וּפָצָה לְעֵין מֶלֶךְ· מִי לִי כְּדוֹק מֶלֶךְ: יָהֲבָה
כְּכֶם מֶלֶךְ· זוּלָתִי אֵין מֶלֶךְ· אֲנִי וְאַפְסִי מֶלֶךְ: ח׳ רָם
עַל כָּל־מֶלֶךְ· תַּגְעִילֶנָּה מִמֶּלֶךְ· וּלְךָ תָּשִׁיב מְלוּכָה:

טבעו Wird an einem Werkeltage seine Feier kommen,
Aller Orten Schofars Hall werde dann vernommen!
Tag des Blasens soll es sein für die Gläub'gen, Frommen!

Lob sei Dir, o Hort des Heils, dargebracht von Volkesschaar,
Uns vom Feinde zu befreien, werd' in Allmacht offenbar.
Tritt es an, das Weltenreich, Du, der waltet immerdar!

כהגלותך Wenn Du in des Tempels Glanz Allen Dich wirst zeigen,
Wenn die Dir geweihte Schaar laut für Dich wird zeugen,
Dann ist für die Ewigkeit Dir die Herrschaft eigen!

Dir gebühret Ehr' und Macht, in der Welt verkündet,
Eiland' alle, Erdenrund! seid zum Preis verbündet!
Wer ist's, der vor'm Weltenherrn Bangen nicht empfindet?

מוטות Brich des Feindes stolze Macht, sei sein Joch zerschellt.
Sammle die Zerstreuten ein, löse ohn' Entgelt,
Denk' der Schaar, die Dir geweiht seit Beginn der Welt.

(Am Sonntag.)

יסודות Den Tempel — sie hat ihn verwüstet, zerstört,
Bis auf den Grund zerwühlet, gekehrt,
Seine Vesten mit wüthendem Haß verheert.

Hoch trägt sie das Haupt, stolz erhoben,
Hat immer neue Arglist gewoben,
Ihre Hand ist ausgestreckt nach Oben.

בערה Von Trug und Tücke glühend entbrannt,
Zum Himmel trotzig emporgewandt,
Trägt sie das stolze Königsgewand.

Sie zerriß meiner Teppiche edle Pracht,
Das Gotteszelt hat sie zur Wüste gemacht,
Den Pflug an die heilige Stätte gebracht.

Das Gewand der Macht ihre Schulter trägt.
Das Königskleid hat sie umgelegt,
Und Kummer und Gram mir stets sie erregt.

יזמה Frech gegen den Himmel ist sie verschworen,
Dem Fremden zu dienen hat sie erkoren.
Das Gottesreich hat sie — entweihend — verloren.

Sie bedränget feindlich die Söhne des Herrn,
Spricht vor dem Auge des ewigen Herrn:
„Wen noch hab' ich im Himmel zum Herrn?"

Auflehnt sie sich gegen des Ewigen Thron:
„Nur mir ist verliehen die Königskron'!
„Wer außer mir herrschet?" — spricht sie mit Hohn.

רם Du, mächtiger als alle Erdenmacht,
Verwirf sie, nimm ihr die Königspracht,
Daß Dir sei die Herrschaft zurückgebracht!

ח׳ מוֹטוֹת צָרִים שַׁבֵּר וְהַכְחִידֵם׃ וְרוּיֶיךָ קַבֵּץ וְחָנֵּם תְּפַדֵּם׃

ק׳ זְכוֹר עֲדָתְךָ קָנִיתָ קֶּדֶם:

ח׳ נְדִיבֵי עַמִּים יְנֻחֲמוּ בְּכִפְלַיִם׃ קָמֵיהֶם עַל־פָּנֵימוֹ גַּלֵּה שׁוּלַיִם׃

ק׳ זְכֹר יְיָ לִבְנֵי אֱדוֹם אֵת יוֹם יְרוּשָׁלָיִם:

ח׳ סְלוּל מְסִלָּתֵנוּ יַשֵּׁר לִצְעוֹד׃ וּבֵן יַקִּירְךָ קַרְסֹל לֹא יִמְעַד׃

ק׳ כְּנַמְתָּ זָכוֹר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד:

חו״ק שְׁבוּתֵנוּ מִמֶּרְחָק עֲלוֹת לְהַר קָדְשׁוֹ. וּנְפָאֲרֶנּוּ תָּמִיד בִּדְבִיר מִקְדָּשׁוֹ. כִּי זָכַר אֶת־דְּבַר קָדְשׁוֹ. קָדוֹשׁ.

ח׳ עֲמוּסֶיךָ תּוֹקְעִים וּמְרִיעִים בַּשּׁוֹפָר׃ אִמְרָתְךָ לְקַיֵּם כְּחֹק הַמְּסֻפָּר׃

ק׳ תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר:

ח׳ פִּשְׁעָם הַעֲבֵר וַעֲוֹנָם כַּפֵּר׃ מַעֲנָם יֶעֱרַב כְּהַקְרָבַת כְּבָשִׂים וָפָר׃

ק׳ בַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר:

(Am Sonntag.)

תָּעִיר וְתָרִיעַ׃ לְהַכְרִית כָּל מֵרִיעַ׃
וְתַקְדִּישׁ בְּיוֹדְעֵי לְהָרִיעַ׃ קָדוֹשׁ׃

חו״ק מֶלֶךְ מְמַלֵּט מֵרָעָה׃ לְיוֹדְעֵי תְּרוּעָה׃ הָאֵל קָדוֹשׁ:

מֶלֶךְ וְכוֹר אֲחוּז קֶרֶן. לְתוֹקְעֵי לְךָ הַיּוֹם בְּקֶרֶן. נוֹרָא וְקָדוֹשׁ:

ע״פ א״ב כפול.

אַאְפִּיד גֵּוֶר אָיוֹם׃ בְּשִׁלּוּשׁ קְדֻשָּׁה בַּיּוֹם: גִּבּוֹרֵי כֹחַ גְּדֻלָּה׃ דַּהֲרוּהוּ בְּבֵית דְּגִילָה: הוֹגֵי הֶגֶה הַמְּלָה׃

נדיבי Reichen Trostes Fülle laß Deine Edlen tränken,
Daß beschämt die Feinde steh'n, so die Deinen kränken.
Und an Edom [1]) jenen Tag, den von Salem, wolle denken!

Ebne unsres Ganges Pfad, unsre Schritte gnädig lenke,
Kräft'ge Deines Kindes Schritt, daß nicht wanke sein Gelenke,
Wie Du sprachst: Ja, liebend stets ich des Theuren denke. [2])

עמוסיך Deine Treuen lassen heut Schofars Ton erhallen;
Deinem Wort im heil'gen Buch wollen sie gefallen.
Das gebeut: Beim Mondbeginn soll der Schofar schallen!

כשעם Ihre Sünden tilge weg, sühne gnädig, wo sie fehlten,
Ihr Gebet sei Dir so lieb, wie die Opfer, die erwählten,
Und der Hall und Ton, mit dem sie ihr Flehen heut vermählten.

1) Die römische Weltmacht; die Worte aus Ps. 137, 7.
2) Jerem. 31, 20: Ist mir Efrajim ein theurer Sohn oder ein Kind der Liebkosung daß so oft ich von ihm rede, ich seiner immerwährend denke?

(Am Sonntag.)

תעיר Laß Schofar's Hall erklingen und wehen,
Um jeden Feind und Ankläger niederzumähen,
Und werde Du geheiligt von Denen, die Deinen Ruf verstehen!
Heiliger!

מלך König, der rettet vom Leid
Die ihm des Schofar's Hall geweiht,
Der Heilige!

מלך König! gedenk ihnen des Opferbereiten,
Die Dir den Hall des Hornes weihten,
Furchtbarer und Heiliger!

אאפיר (Gem.) Ein Diadem will ich dem Mächt'gen bringen,
Das Dreimalheilig laß ich ihm erklingen!
Ihr Mächtigen in heil'ger Himmelskraft,
Im Gotteshaus ihm Benedeiung schafft!
Die ihr errauscht in mächt'gen Halles Dröhnen,
Laff't ihm des Jubelliedes Worte tönen!

ח׳ צִמְחֵיהֶם יִרְבּוּ כַּחוֹל אֵין מִסְפָּר· צִבְרֵיהֶם יְעוֹרְרוּ וְיַעֲלוּ מֵעָפָר·

ק׳ כִּנְשֹׂא־נֵס הָרִים תִּרְאוּ וְכִתְקֹעַ שׁוֹפָר: שבח

ח׳ קִרְיַת מָשׂוֹשׂ הֵיכָל וְאוּלָם· מִזְבֵּחַ יָשִׁיב וּכְלֵי שָׁרֵת כֻּלָּם·

ק׳ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם:

ח׳ שָׁמַיִם וָאָרֶץ יְרַנְּנוּ לִשְׁמוֹ· יְעָרוֹת יִמְחֲאוּ כַף לְהַנְעִימוֹ·

ק׳ כִּי פָקַד יְיָ אֶת־עַמּוֹ:

ח׳ תֹּקֶף אֶרְאֶלִּים וְכוֹכְבֵי צִפַּר· תְּהִלַּת יִתְּנוּ שֶׁבַח לְהַשְׁפַּר·

ק׳ הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע שׁוֹפָר:

כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל וְשֹׁכְנֵי אָרֶץ· יֹאמְרוּ תָמִיד הִגְדִּיל יְיָ לַעֲשׂוֹת בָּאָרֶץ· וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ· קָדוֹשׁ:

חי״ק יִשְׁפֹּט־תֵּבֵל בְּצֶדֶק וְעַמִּים בְּמֵישָׁרִים. הָאֵל קָדוֹשׁ:

חו״ק וְהוּא בְאֶחָד וּמִי יְשִׁיבֶנּוּ וְנַפְשׁוֹ אִוְּתָה וַיָּעַשׂ. נוֹרָא וְקָדוֹשׁ:

(Am Sonntag.)

נְתַקְּוּהוּ בְּהַלֵּל וּמִלָּה: זֹכֵר לָעַד זְכֻיּוֹת· חַדְּשׁוּהוּ זֶמֶר חַיּוֹת: טוֹב עֹמֶס טֹרַח· יַחֲדוּהוּ בְּחִדּוּשׁ יָרֵחַ: כֹּבֵשׁ כָּל־כְּעָסִים· לְבַל אַף לְהָשִׂים: מְשָׁרְתֵי בְּחִיל מוֹרָא· נְבָחֵם הַלְלוּ נוֹרָא: שָׂרְפֵי סְבִיב סְעָרָה· עֱנוּ לְמַעֲבִיר עֶבְרָה: פְּלִיאִים פִּצְחוּ פֶה· צַלְצְלוּ הַכֹּל צֹפֶה: קְהִלּוֹת עַם קְדוֹשִׁים· רוֹמְמוּהוּ רִבְבוֹת רְעָשִׁים: שֶׁמַע קוֹל שׁוֹפָר·

Laß sie sprossen und gedeih'n, mehren sich in Füll' und Fülle,
Laß erwachend auferstehn, die bedeckt des Staubes Hülle.
Einst, wenn Schofar schallt, wenn weht das Panier, horcht, schauet stille!

קריה Deine Stadt, der Erde Lust, und des Tempels Weihgepränge,
Stelle her und den Altar und des Dienstgeräthes Menge.
„Gott regiert in Ewigkeit!" rufen laut dann Jubelklänge.

Himmelshöhen, Erdentiefen preisen seines Namens Macht,
Wälder schlagen in die Hände, melden jubelnd seine Pracht.
Denn es hat der Herr in Gnaden seines Volkes neu gedacht.

תקף Engelschaaren und die Sterne, die am Morgenhimmel glüh'n,
Melden seinen Preis, im Liede lassen seinen Ruhm sie blüh'n.
Und bei Schofar's lautem Halle ruft's: O lobt, o preiset ihn!

כל Allesammt die Weltbewohner und was weilt im Erdenrunde,
„Groß ist Gott in seinem Wirken!" — jubeln sie aus einem Munde
„Und der Herr ist Weltenkönig!" — schallet dann die frohe Kunde! —
O Heiliger!

ישפוט (Vorb. u. Gem.) Er richtet den Erdball in Gerechtigkeit, die Nationen in Redlichkeit! Gott der Heilige!

והוא Er ist einzig! Wer wird ihm wehren? Was sein Sinn beschloß, Er vollbringt's! Der Erhabene! Heilige!

(Am Sonntag.)

זוכר Der ewig denkt der Frommen edles Thun,
Ihm singet, Chajoth[1]) Lieder ohne Ruh'n.
Der Sünd' erläßt mit mildem Sinne,
Bezeugt als Ein'gen ihn am Mondbeginne[2]),
Der Zornesgluthen dämpft,
Der dräu'nde Strafen niederkämpft.

משרתי Ihr, seine Diener, in der Ehrfurcht Beben
Sollt dem Allmächt'gen Lobgesang erheben,
Ihr Serafim, vom Sturm' umringt.
Preis't Den, der mild den Zorn bezwingt.
Geheimnißreiche! thuet auf den Mund,
O jubelt ihm, dem das Geheimste kund.

קהלות O, ihr des heil'gen Volkes Mengen,
Sollt Ihn erhebend euch in Schaaren drängen.
Des Schofars Hall vernimm in Huld,

1) Höhere Wesen, die als Träger des göttlichen Thrones beim Propheten Jecheskeel (Cap. 1) erscheinen.
2) Dem Neujahrsfeste.

בניגון אאפיד.

אֶתֵּן לְפוֹעֲלִי צֶדֶק· בַּיּוֹם הַנִּבְחָר מֵעֵשׂ לְהִבָּדֵק: גַּאֲוָתוֹ מְאוֹד גָּדְלָה· הֶרֶךְ עַנְוָתוֹ לְפִי הַגְּדֻלָּה: הוּא אֲדוֹן הָעוֹלָם· וּמִי הִקְשָׁה אֵלָיו וַיִּשְׁלָם: זוֹכֵר הוֹלֵךְ בַּתֹּם· חוֹנֵן וְעֹשֶׂה דִין יָתוֹם: טָהוֹר מָרוֹם וְנִשָּׂא· יָפֶה בְעִתּוֹ הַכֹּל עָשָׂה: כַּבִּיר לֹא יִמְאַס· לְנִבְזֶה בְעֵינָיו נִמְאָס: מְפֹאָר רוֹכֵב עֲרָבוֹת· נֹגַהּ נֶגְדּוֹ וְאֵשׁ לֶהָבוֹת: סוֹעֵף בַּחֲרָבוֹת שְׁנוּנוֹת· עֲבוּר יְתוֹמִים וְאַלְמָנוֹת: פֹּעַל אָדָם יְשַׁלֵּם· צָר פֶּה וּמֵשִׂים אִלֵּם: קוֹנֵה הַכֹּל בְּרַחֲמִים· רָם וּמַשְׁפִּיל רָמִים: שֹׁפֵט יְצוּרָיו כַּחֲנִינָה· תְּמִים פֹּעַל אֵל אֱמוּנָה: שׁוֹפְטֵי אֶרֶץ כַּתֹּהוּ· מִפַּחְדּוֹ יִבָּהֲלוּ וְיִתְמָהוּ: עוֹשֶׂה מִשְׁפַּט עַמּוֹ· וּתְהִלָּה מְקַדְּמִם מִפְּנֵי וְעַמּוֹ: נְדִיבִים בְּדִקְדּוּקָם יָחִילוּ· כַּאֲשֶׁר מִשְׁפָּטוֹ פָּעֳלוֹ: רוֹאֶה כָּל-תַּעֲלוּמוֹת· יוֹשֵׁב בְּגָבְהֵי מְרוֹמוֹת: צוֹפֶה כָּל-נוֹלָדוֹת· חוֹפֵשׂ כָּל-הָעֲתִידוֹת: קוֹרֵא הַדּוֹרוֹת מֵרֹאשׁ· חִקְרֵי-לֵב לָתוּר וְלִדְרוֹשׁ: ק״ח זוֹכֵר בְּרִית רִאשׁוֹנִים· קַיֵּם שְׁבוּעָה לָאַחֲרוֹנִים:

יִשְׁפֹּט-תֵּבֵל בְּצֶדֶק וְעַמִּים בְּמֵישָׁרִים. הָאֵל קָדוֹשׁ:

(Am Sabbath.)

תְּאַזֵּין וְאַשְׁמָה תוֹפֵר: ק״וח תְּשַׁלֵּשׁ שׁוֹפָרוֹת בְּהַר הַקֹּדֶשׁ· וַאֲשַׁלֵּשׁ קְדֻשָּׁה בַּקֹּדֶשׁ:

מֶלֶךְ וּבִיר אֲחוּז קֶרֶן. לְתוֹקְעֵי לְךָ הַיּוֹם בְּקֶרֶן. נוֹרָא וְקָדוֹשׁ:

אמן (Gem.) Laut will ich meines Meisters Recht verkünden,
Am Tag, bestimmt zu prüfen, zu ergründen.
Erhaben Er, in Majestät so groß,
Wie sie ist seine Milde grenzenlos.
Er ist der Herr, der waltet in der Welt,
Der ihm sich sträubt, wie wird der Trotz zerschellt!
Auf den schlicht Wandelnden den Sinn Er lenkt,
Er wacht, wo der Verwais'te wird gekränkt.

טהור Der Laut're, thronend in Erhabenheit,
Er bildet Alles, gut für seine Zeit.
Allmächtig Er, der Jenen nie verachtet,
So demuthvoll nicht auf sich selber achtet.
Ruhmvoll zieht durch den Aether Er einher,
Glanz ist vor ihm, um ihn ein Flammenmeer.
Es blinkt geschärfet seines Schwertes Klinge,
Daß er für Wittwen es, für Waisen schwinge.

פעל Der für der Menschen Thun Vergeltung übt,
Er schließt den Mund, das freie Wort Er giebt.
Das All — ihm ist's durch sein Erbarmen eigen,
Der Hohe, der die Hohen weiß zu beugen.
In Milde stets ob seinen Wesen waltend,
Untadlig Er, und ewig Treue haltend.
Die Erdenrichter sind vor ihm ein Nichts,
Sie harren angstvoll selber des Gerichts.

עושה Wenn Er die Seinen stellet in's Gericht —
Eh' noch der Zorn erglüht, das Recht Er spricht.
Die Edelsten vor scharfer Prüfung beben,
Ob nach dem Werk Er wird Vergeltung geben.
Das tief Verborg'ne seine Augen sehen,
Ob Er auch thronet in des Himmels Höhen.
Er siehet, was der Zeiten Schooß verhüllt,
Was in der Zukunft ruht, ihm ist's enthüllt,

קורא Er ruft die Zeiten seit der Welt Beginn,
Erforscht und späht, was tief verbirgt der Sinn.
Der mit den Ahnen Du den Bund geschlossen,
O halte treu den Schwur den späten Sprossen!

(Am Sonntag.)

Daß Missethat entflieh' und Schuld.
Laß auf dem heil'gen Berg dreimal den Schofar hallen,
Dreifach laß Dir das Weihelied erschallen!

חו"ק אָדוֹן אִם מַעֲשִׂים אֵין בָּנוּ. שִׁמְךָ הַגָּדוֹל יַעֲמָד־לָנוּ. וְאַל תָּבֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ. קָדוֹשׁ:

חו"ק הֵן לֹא יַאֲמִין בִּקְדוֹשָׁיו. וְתָהֳלָה יָשִׂים בְּאֶלֵי תַרְשִׁישָׁיו. וְאֵיךְ יִצְדְּקוּ קְרוּצֵי גוּשָׁיו. קָדוֹשׁ:

כפול בראשי החרוזים שמעון בר יצחק ובסופו חקטן חזק.

ק' שַׁבְתִּי וְרָאֹה תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ· אֵין טוֹב לֶאֱנוֹשׁ מֵהִתְחַמֵּשׁ· בְּיִרְאַת מָעֻזּוֹ לְחַזֵּק וְלֹא לְהָמֵשׁ: שׁוּרַת הַדִּין רָאֲתָה עֵינִי. נָבִין תְּחִלָּה מֵאָדָם הַקַּדְמוֹנִי· בְּצֶלֶם אֱלֹהִים נִבְרָא בְּעֵדֶן גַּנִּי: מֵעֵת הֵפֵר פִּי מַמְלֶכֶת· בִּיקָר לֹא לָן וְנִגְרַשׁ בְּשַׁלֶּכֶת· וְאֶת־לַהַט הַחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת: מִדְרָךְ בְּהֶרֶךְ טוֹבִים לְהוֹעִילוֹ· מִמִּזְרָח הָעִיר עֶלֶט

אדון (Vorb. u. Gem.) Herr! Wenn kein Verdienst für uns zeugt und spricht,
Dann sei Dein Name, der große, uns Zuversicht.
Und nicht gehe mit uns in's Gericht, Heiliger!

הן Nicht seinen Heiligen trauet Er,
Findet Makel an den Mächtigen im Himmelsheer; —
Wie sollten gerecht und rein
Der Scholle Gebilde sein! — Heiliger!

שבתי (Gem.) Ich hab' im Leben Manches wahrgenommen.
Nur Eines fand ich zu des Menschen Frommen,
Wenn er zum Schild sich Gottesfurcht genommen.

Des Rechtes Lauf hab' ich mir angesehen,
Wie's Adam sollt' im Paradies' ergehen,
Den Gott nach seinem Bilde hieß entstehen.

מעת Als er gebrochen des Befehles Wort,
Entwich sein Glanz; getrieben ward er fort.
Das Flammenschwert verhägt der Sel'gen Ort!

Den Gott auf der Erkenntniß Bahn gestellt,
Der leuchtend hat die Erdennacht erhellt,
Dem Heil auf seinem Gang folgt durch die Welt[1])

---

1) Abraham.

מַאֲפֵלוֹ· צֶדֶק יִקְרָאֵהוּ לְרַגְלוֹ: עַל נִסּוּתוֹ מִבְטָחוֹ
בִּבְחִינָה· וּפָץ לְהוֹדִיעַ אִם יִירָשֶׁנָּה· נִגְרְרוּ גְזָעָיו גֵּרוּת
אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה: עוּרוּ נְדִיבִים וְהִתְאוֹשְׁשׁוּ לְתַאֲוָה·
בַּקְּשׁוּ צֶדֶק בַּקְּשׁוּ עֲנָוָה· אוּלַי יֵשׁ תִּקְוָה: וָתִיק הַנֶּעֱלָה
בְּאַחַד הֶהָרִים· לִשְׁמוֹנָה קִיֵּם בְּרִית בְּשָׂרִים· וְזָרַע וּמָצָא
מֵאָה שְׁעָרִים: וּלְשִׁשִּׁים נֶחֱנַט בְּמֵצִיק וּמְשַׁעְשֵׁעַ·
וּלְשֵׂיבָה כֵּהָה מְאוֹרוֹ לְהָשַׁע· עֲבוּר שְׂאֵתוֹ פְּנֵי הָרָשָׁע:
נָא שִׂימוּ עַל לֵב מוֹרָאוֹת· וְהָשִׁיבוּ יָד מֵעָוֶל לְהִמָּלֵט
מִתְּלָאוֹת· אוּלַי יֶחֱנַן יְיָ צְבָאוֹת: נָעִים אֲשֶׁר טָבוּ
אֹהָלָיו· וְתָאֳרוֹ חָקוּק בְּכֵס זְבוּלָיו· וְהִנֵּה יְיָ נִצָּב עָלָיו:

על Weil seinem Hort er seinen Zweifel klagt [1]),
Weil er nach einem Zeichen hat gefragt, —
Die Frohn Jahrhundert' lang die Seinen plagt.

Wacht auf, ihr Edlen! sucht euch fest zu gründen,
Sucht Demuth, Frömmigkeit euch zu verbünden,
Ob ihr vielleicht dann Gnade werdet finden.

ותיק Der auf dem Berg geweiht als Opfergabe,
Der in den Bund geführet ward als Knabe,
Dem zehnfach sich gemehret seine Habe [2]);

Spät ward der Heuchler [3]) ihm als Sohn gespendet.
Des Sünders Harm des Greises Auge blendet,
Weil er zu hold zum Frevler sich gewendet.

נא O lasset euch durch ernstes Beispiel lehren,
O meidet Schuld, sucht Leid euch abzuwehren,
Ob Gott vielleicht Erbarmen wird bescheeren!

Der in dem Zelte weilte fromm und mild [4]),
An Deinem Throne prangt des Edlen Bild,
Du selbst hast ihn mit Deinem Schutz umhüllt,

---

1) „Woran soll ich es erkennen, daß ich es (das verheißene Land) besitzen werde?" fragte Abraham 1. M. 15, 18.
2) Jizchak. 3) Esau. 4) Jaakob.

בְּשׁוּבוֹ מִפַּדָּן וְנֶחֱלָץ מִתְּלָאָה· וְנִדְרוֹ אִחַר לָאֵל לוֹ
נִרְאָה· נִכְשַׁל בְּדִינָה בַּת לֵאָה: בִּינוּ יְצוּרָיו לְרַחֲמָיו
לְשַׁאַף· גּוּרוּ לָכֶם מִפְּנֵי סַעֲרַת חֲרוֹן אַף· אוּלַי
תִּסָּתְרוּ בְּיוֹם אַף: רֵעִים וְאַחִים בְּנֵי הַיִּצְהָר· אֲשֶׁר אָצוּ
בְּמִשְׁלַחְתֶּךָ בִּי לְמַהֵר· וְהִגְבִּילוּ סְגֻלָּה בְּהַגְבָּלַת הָהָר:
רִבֵּי תוֹרָה כָּתְבוּ לָעָם· וְהוֹרוּם דַּרְכֵי יֹשֶׁר וּמִשְׁפְּטֵי
נֹעַם· וּבְמֵי מְרִיבָה הָפְקְדוּ בְּזַעַם: יֵדְעוּ זֹאת כָּל־יֹשְׁבֵי
אֲדָמָה· אִם כֵּן בִּתְמִימֵי חָכְמָה· מַה יַּעֲשׂוּ מְלֵאֵי
מִרְמָה: יְדִיד יְיָ אֲשֶׁר מָלַךְ תְּחִלָּה· כְּבֶן־שָׁנָה נָקִי
מִכָּל־עַוְלָה· וְלֹא נֶעֱצַל מִמִּלְחֶמֶת עֲבוּר הַצָּלָה: צְוָה

בשובו Er kehret heim, aus Noth und Drang befreit;
Weil er verzögert, was er Dir geweiht,
Da harret sein von seinem Kind das Leid.

Merkt's, ihr Geschöpfe! fleht um Gottes Güte,
Erbanget, daß der Sturm des Zornes wüthe,
Ob Gott am Tag der Straf' euch berg' und hüte!

רעים Die treuen Brüder [1]), jene edlen Sprossen,
Gleich Reh'n in Deinem Dienste unverdrossen,
Die an des Berges Fuß Dein Volk umschlossen [2]),

Aufschrieben sie der Lehre ew'ges Wort,
Sie zeigten holden Pfad, des Rechtes Hort; —
Am Haderwasser traf Dein Grimm sie dort.

ידעו O merken sollen's, die auf Erden wohnen!
Geht's Denen so, die tragen Weisheitskronen,
Wer wird der Lug- und Trugerfüllten schonen!

Der Gotteslíebling [3]), der zuerst regiert,
Den, wie ein Kind, die lautre Unschuld ziert,
Der unverzagt des Volkes Kriege führt.

---

1) Mescheh und Aharon.

2) Bei der Offenbarung sie durch Schranken und Marken umhägten, daß sie nicht zu weit vordringen. (2. M. 19, 12.)

3) Saul.

עַל מְחִיַּת הַמְזֻנָּב · שֻׁנָּה מִפְּקָד וְהוֹבִישׁ כְּגוֹנֵב · בְּחָמְלוֹ
מַעֲדַנּוֹת בִּכְשָׁפָיו מִתְגַּנֵּב ׃ צוּר נִחַם כִּי הִמְלִיכוֹ · וְהִפִּילוֹ
בְּיַד אוֹיְבָיו לְרֵעֲכוֹ · וּמַה יַּעֲשׂוּ מְפִירֵי דִין כְּעֶרְכּוֹ ׃
חָסִיד הַמַּנְעִים זְמִירוֹת לְקוֹנוֹ · וְהוּכַן בְּחֶסֶד כִּסֵּא גְאוֹנוֹ ·
וְעָשָׂה מִשְׁפָּט וּצְדָקָה לַהֲמוֹנוֹ ׃ חָתַף לִבְרוֹחַ מִפְּנֵי פְּרִי
בִטְנוֹ · הִקְדִּימוֹ רָכִיל מְשַׁקֵּר עַל אֲדוֹנוֹ · וְחִלֵּק לוֹ שָׂדֶה
בַּחֲלַק לְשׁוֹנוֹ ׃ קוֹל הַחִלּוּק כְּהִסְכִּית מִמְּעוֹנוֹ · חֻלַּק
מַלְכוּתוֹ בֵּין עַבְדּוֹ וּבֵין בְּנוֹ · וּמַה יַּעֲשֶׂה מְלָשְׁנִי כִּפְקוֹד

צור Nicht schonen sollt' er mild den Feind [1]) voll Tücken.
Er läßet von dem Zärtling sich berücken
Durch Zauber. So muß Schmach ihn niederdrücken.

Es reut den Herrn, daß Er ihn hat ernannt,
Er läßt ihn stürzen durch der Feinde [2]) Hand. —
Was thut, der schwerer Schuld sich unterwand?

חסיד Der fromm dem Ew'gen weihte holde Klänge,
In Milde waltet in der Macht Gepränge,
Wahr und gerecht regieret seine Menge, —

Er mußt' in Eil' vor'm eignen Sohne flieh'n,[3])
Da der Verläumdung er sein Ohr geliehn, [4])
Auf Lug das Recht dem Erben wollt' entzieh'n.

קול Gott hört den Spruch, und sprach auf seinem Thron:
Dein Reich theilt einst Dein Knecht mit Deinem Sohn! —
Was harret der Verleumder erst zum Lohn? —

Die Myriaden all, die Schaar von Heeren,
Die längst dahin; nicht im Gericht, dem schwerest,
Vermochten sie, als rein sich zu bewähren.

---

1) Agag (1 Sam. 15, 9 ff.). Nach der dunkeln Andeutung hätte Saul sich von diesem Abkömmlinge des Amalek durch Zauberkünste berücken lassen.

2) Saul fiel im Kampfe mit den Philistäern (1. Sam. 31, 3 ff.)

3) David vor dem meuterischen Sohne Abschalom.

4) Dem Ziba, Diener des Mefiboschet, der ein Enkel Saul's war, lieh David auf eine unbegründete Verdächtigung zu leichtes Gehör, und sprach dem Diener die Hälfte des Erbes seines Herrn zu (2. Sam. 16, 1—4; 19, 25—31). Dafür sei die Theilung des Reiches (1. Könige 12) unter Rechabeam, dem Enkel Davids, zur Strafe erfolgt Jarobeam war ein Diener Salomo's (1 Könige 11, 26).

עָלָיו חֲרוֹנוּ: קְהִלּוֹת וּרְבָבוֹת וַאֲלָפִים · אֲשֶׁר לְפָנֵינוּ
עָבְרוּ חֲלוּפִים · וְלֹא יָכְלוּ לְהִצְטַדֵּק הֱיוֹת חַפִּים: הֵן
שָׁמַיִם בְּעֵינָיו לֹא זַכּוּ · וְכָל־לִגְיוֹנֵי שַׁחַק כַּפִּשְׁתָּה דָעֲכוּ ·
וְנִתְעָב וְנֶאֱלָח מַה־יִּזְכּוּ: קוֹבֵץ מִרְמָה וּמִסְתַּתֵּר בְּעִנְיָנָיו ·
אִם יֹאמַר בְּלִבּוֹ מִי יְעִידֵנִי לְפָנָיו · קוֹרוֹתָיו וְרָהִיטָיו
וְעֵצָיו וַאֲבָנָיו: טְהוֹר עֵינַיִם בְּרַע מֵרְאוֹת · הַצְלֵל חֲטָאֵינוּ
בְּעִמְקֵי מַחְבוֹאוֹת · וַעֲשֵׂה עִמָּנוּ לְטוֹבָה אוֹת: נַחְנוּ
אִם פָּשַׁעְנוּ מֵאַחֲרֶיךָ · הִזָּכֵר לַאֲבוֹת הָעוֹלָם בְּחִירֶיךָ ·
וְאַל תִּתְעַלֵּם מִתַּחַן מְשַׁחֲרֶיךָ: ח׳ חֵלֶף פָּרִים וּמִנְחָה
הֲגוּנָה · וְכוֹר הֶגְיוֹנֵינוּ וְתֶן־לָנוּ חֲנִינָה · קַיְּמֵנוּ לְחַיִּים
טוֹבִים בְּזֶה רֹאשׁ הַשָּׁנָה:

ח״ק הֵן לֹא יַאֲמִין בִּקְדוֹשָׁיו. וְתָהֳלָה יָשִׂים בְּאֵילֵי תַרְשִׁישָׁיו. וְאֵיךְ
יִצְדְּקוּ קְרוּצֵי גוּשָׁיו. קָדוֹשׁ:

הן Die Himmel selbst erscheinen ihm nicht rein;
Des Lichtes Söhne — wie verglimmt ihr Schein!
Wie soll der Schmutzbefleckte lauter sein?

Der Eitles rafft, der sich in Trug versteckt,
Er denkt: Wer zeugt? Wer meinen Lug entdeckt? —
Der Sparren im Gericht, der Stein ihn schreckt!

טהור O Laut'rer Du, der schau'n nicht kann die Sünde
Senk' unsre Schuld in tief verborg'ne Gründe,
Und uns das Zeichen Deiner Huld verkünde!

Vermocht's die Schuld, von Dir uns abzulenken,
Der Väter, der Erkor'nen wolle denken,
Und unserm Flehn geneigt Erhörung schenken!

חלף Statt Opfergaben, statt gefäll'ger Spenden,
Hör' unser Fleh'n und woll' uns Gnade senden,
Zu freud'gem Leben mög'st das Jahr Du wenden.

ח׳ וּבְכֵן נַמְלִיכְךָ מֶלֶךְ:

פיוט זה עיקר יסודו ע״פ א״ב אחר תיבות מלך עליון ומלך אביון· אלא שהקהלות הסירו כל חרוז מלך אביון. ובסוף חתום שם המחבר שמעון·

פותחין הארון

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן. אַמִּיץ הַמְנֻשָּׂא· לְכָל־רֹאשׁ מִתְנַשֵּׂא· אוֹמֵר וְעוֹשֶׂה· מָעוֹז וּמַחֲסֶה· נִשָּׂא וְנוֹשֵׂא· מוֹשִׁיב מְלָכִים לַכִּסֵּא·

ק׳ לָעֲדֵי עַד יִמְלוֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן. גִּבּוֹר בִּגְבוּרוֹת· קוֹרֵא הַדּוֹרוֹת· גּוֹלֶה נִסְתָּרוֹת· אִמְרוֹתָיו טְהוֹרוֹת· יוֹדֵעַ סְפוּרוֹת· לְתוֹצָאוֹת מַזָּרוֹת·

ק׳ לָעֲדֵי עַד יִמְלוֹךְ:

ובכן (Vorb.) So bekennen wir Dich als König!

מלך (Gem. u. Vorb.) **Der König, der Höchste!**

אמיץ Mächtig in Hoheit waltend,
Ueber Alles als Höchster schaltend,
Eins in ihm ist That und Wort.
Zuversicht Er und Schutzesport,
Der Alles trägt und hält,
Die Könige zur Herrschaft bestellt.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

גבור Mächtig in seinen Herrlichkeiten,
Ruft die Geschlechter und lenket die Zeiten,
Geheimverhülltes bringt Er an's Licht,
Lauter und rein das Wort, das Er spricht.
Er kennet die Zahl und kennet die Grenzen
Der Bilder, die leuchtend am Himmel erglänzen.
Ewig wird Er walten!

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן. הַמְפֹאָר בְּפִי כֹל· וְהוּא כֹּל יָכֹל·
הַמְרַחֵם אֶת־כֹּל· וְנוֹתֵן מִחְיָה לַכֹּל·
וְנֶעְלָם מֵעֵין כֹּל· וְעֵינָיו מְשׁוֹטְטוֹת בַּכֹּל·
ק׳ לַעֲדֵי עַד יִמְלוֹךְ·

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן. זוֹכֵר נִשְׁכָּחוֹת· חוֹקֵר טוּחוֹת· עֵינָיו
פְּקוּחוֹת· מַגִּיד שֵׂחוֹת· אֱלֹהֵי הָרוּחוֹת·
אִמְרוֹתָיו נְכוֹחוֹת:
ק׳ לַעֲדֵי עַד יִמְלוֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן. טָהוֹר בִּזְבוּלָיו· אוֹת הוּא בְּאֶרְאֶלָּיו· אֵין
עֲרוֹךְ אֵלָיו· לִפְעוֹל כְּמִפְעָלָיו· חוֹל שָׂם
גְּבוּלָיו· בַּהֲמוֹת יָם לְגַלָּיו·
ק׳ לַעֲדֵי עַד יִמְלוֹךְ:

Der König, der Höchste!

המפאר Allgepriesen, allvermögend,
Allerbarmend, allerhaltend,
Dem Blicke entzogen Aller,
Schweifend bringt sein Aug' in Alles!
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

זוכר Der Vergess'nes denkt,
In Herzenstiefen die Blicke senkt.
Offen und klar Er blickt,
Kündet den Laut, der längst entrückt.
Gemüther und Geister ihm offenbar.
Sein Ausspruch verläßlich und klar!
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

טהור Strahlend in Reinheit in ewigen Reichen,
Den himmlischen Chören das leuchtende Zeichen,
Ihm kann Nichts in der Welt sich vergleichen,
Sein Thun, sein Schaffen ist nicht zu erreichen,
Dem Meere hat den Sand er zur Grenze gezogen,
Wenn schäumend erbrausen die mächtigen Wogen,
Ewig wird Er walten.

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן. כּוֹנֵס מֵי הַיָּם · רוֹגַע גַּלֵּי יָם · סוֹעֵר
שְׁאוֹן דָּכְיָם · מְלֹא הָעוֹלָם דְּיָם ·
מַשְׁבִּיחָם בְּעָיָם · וְשָׁבִים אָחוֹר וְאַיָּם ·
ק׳ לַעֲדֵי עַד יִמְלוֹךְ ·

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן. מוֹשֵׁל בִּגְבוּרָה · דַּרְכּוֹ סוּפָה וּסְעָרָה.
עוֹטֶה אוֹרָה · לַיְלָה כַּיּוֹם לְהָאִירָה ·
עֲרָפֶל לוֹ סִתְרָה · וְעִמֵּהּ שְׁרֵא נְהוֹרָא ·
ק׳ לַעֲדֵי עַד יִמְלוֹךְ :

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן. סִתְרוֹ עָבִים · סְבִיבָיו לְהָבִים · רְכוּבוֹ
כְּרוּבִים · מְשָׁרְתָיו שְׁבִיבִים · מַזָּלוֹת
וְכוֹכָבִים · הִלּוּלוֹ מַרְבִּים ·
ק׳ לַעֲדֵי עַד יִמְלוֹךְ :

Der König, der Höchste!

כונס Der sammelt die Meeresfluth,
Aufwühlet die Wellen zu schäumender Wuth,
Der ihr Brausen und Toben bewacht,
Wenn die Welt zu erfüllen droht ihre Macht,
Der sie bändigt mit mächtiger Hand;
Sie weichen zurück, ihr Tosen entschwand.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

מושל Der mit Macht regiert,
Durch Sturm und Wetter sein Weg ihn führt,
Das Licht wie ein Gewand ihn umgiebt,
Die Nacht zum Tag erhellend ungetrübt,
Düster Gewölk hüllet ihn ein,
Und um ihn ewigen Glanzes Schein.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

סתרו Wolken gebreitet um ihn,
Rings Feuerflammen glühn;
Auf Cherubim fährt er einher,
Gluthen seiner Diener Heer,
Bilder und Stern' im Himmelskreise
Ertönen zu seinem Ruhm und Preise.
Ewig wird Er walten!

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן. פּוֹתֵחַ יָד וּמַשְׂבִּיעַ · צוֹרֵר מַיִם וּמַנְבִּיעַ · יַבֶּשֶׁת לְהַטְבִּיעַ · לְשַׁלִּישׁ וְלְרַבִּיעַ · יוֹם לְיוֹם יַבִּיעַ · שִׁבְחוֹ לְהַבִּיעַ ·

ק׳ לַעֲדֵי עַד יִמְלוֹךְ :

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן. קָדוֹשׁ וְנוֹרָא · בְּמוֹפֵת וּבְמוֹרָא · מְמַדֵּי אֶרֶץ קָרָא · וְאֶבֶן פִּנָּתָהּ יָרָה · וְכָל הַנִּבְרָא · לִכְבוֹדוֹ בָרָא ·

ק׳ לַעֲדֵי עַד יִמְלוֹךְ :

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן. שׁוֹמֵעַ אֶל אֶבְיוֹנִים · וּמַאֲזִין חִנּוּנִים · מַאֲרִיךְ

Der König, der Höchste!

פותח Die Fülle strömt aus seiner offnen Hand,
Er läßt wogen die Fluth, die gewaltig Er band,
Daß sie bedecke Flur und Land,
Bald größern Raum, bald kleinern sie umspannt.
Ein Tag zum andern strömet das Wort
Von seinem Preise fort und fort.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

קרוש Heilig waltend in Macht,
In Zeichen und Wundern der Pracht.
Der Erde Weiten hat Er gespannt,
Ihren Grundstein legte seine Hand,
Und was Er erschuf,
Ihn zu verherrlichen ist sein Beruf.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

שומע Der hört, wo ein Bedrängter fleht,
Horcht in Gnaden auf brünstig Gebet,
Er sucht seine Huld so lang zu erhalten,

רְצוּנִים · וּמְקַצֵּר חֲרוֹנִים · רִאשׁוֹן
לָרִאשׁוֹנִים · וְאַחֲרוֹן לָאַחֲרוֹנִים ·
ק׳ לַעֲדֵי עַד יִמְלוֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן. שׁוֹפֵט הָאֱמֶת · מַעֲבָדָיו אֱמֶת · עֹשֵׂה חֶסֶד
וֶאֱמֶת · וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת · נְתִיבָתוֹ אֱמֶת:
חֹתָמוֹ אֱמֶת · לַעֲדֵי עַד יִמְלוֹךְ:

וּבְכֵן נַמְלִיכָךְ:

קו״ח יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

שה״מח מרובע שמעון בר יצחק חזק ומיוסד ג״כ ע״ב כפול.

כָּל־שִׁנְאַנֵּי־שַׁחַק. בְּאֹמֶר מַאְדִּירִים. יְיָ מֶלֶךְ:

Er kürzet der zürnenden Strafe Walten,
Er der Erste vor'm Beginne der Zeiten,
Der Letzte in alle Ewigkeiten.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

שופט Er, der das Urtheil spricht nach Wahrheit
All sein Thun die laut're Wahrheit,
All sein Walten in Mild' und Wahrheit,
Reich an Gnad' und ewiger Wahrheit,
Sein Pfad die Wahrheit und sein Siegel die Wahrheit!
Er wird ewig walten!

יי (Vorb. u. Gem.) Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל שנאני Des Himmels zahllose Heere geben im Worte dem Herrn die Ehre: Gott ist der Herr!

Anm. Die ersten zwei Sätze der Ueberschrift: Gott ist der Herr u. s. w. werden als Wechselgesang zwischen den himmlischen Wesen und Jisrael vertheilt, und Beide rufen vereinigt dann den dritten Satz.

כָּל־שׁכְנֵי שֶׁקֶט. בִּבְרָכָה מְבָרְכִים. יְיָ מֶלֶךְ:
ק' אֵלּוּ וָאֵלּוּ. בְּגֹבַהּ מַגְדִּילִים. יְיָ יִמְלֹךְ:
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:
כָּל־מַלְאֲכֵי־מַעְלָה. בְּדֵעָה מַרְגִּילִים. יְיָ מֶלֶךְ:
כָּל־מוֹשְׁלֵי מַטָּה. בְּהַלֵּל מְהַלְלִים. יְיָ מָלָךְ:
ק' אֵלּוּ וָאֵלּוּ. בְּוַדַּאי מוֹדִים. יְיָ יִמְלֹךְ:
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:
כָּל־עָרִיצֵי עֶלְיוֹנִים. בְּזֶמֶר מְזַמְּרִים. יְיָ מֶלֶךְ:
כָּל־עוֹבְרֵי עוֹלָמִים. בְּחַיִל מְחַסְּנִים. יְיָ מָלָךְ:
ק' אֵלּוּ וָאֵלּוּ. בְּטַעַם מְטַכְּסִים. יְיָ יִמְלֹךְ:
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

Die wohnen in stillen Erdenkreisen, sprechen segnend den Herrn zu preisen: Gott war der Herr!

Diese wie Jene, begeistert erhoben, sprechen, und loben: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr. Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל מלאכי Alle die Engel der himmlischen Höhen lassen den Ruf wie Fahnen wehen: Gott ist der Herr!

All die auf Erden sinnen und dichten, rühmend zum Herrn das Loblied richten: Gott war der Herr!

Aus Diesen wie Jenen mit Zuversicht freudig und froh das Bekenntniß spricht: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל עריצי All die Starken der Himmel droben haben den klingenden Sang erhoben: Gott ist der Herr!

Alle die hin durch die Welten wallen, lassen mächtig die Kunde schallen: Gott war der Herr!

Diese wie Jene in zierlichen Weisen, kunstvoll geordnet, rühmen und preisen: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כָּל־וְעוּדֵי וָעַד. בְּיֹשֶׁר מְיַפִּים. יְיָ מֶלֶךְ׃
כָּל־וָתִיקֵי וֶסֶת. בְּכֹשֶׁר מְכַלְּלִים. יְיָ מָלָךְ׃
ק׳ אֵלּוּ וָאֵלּוּ. בְּלַהַג מְלַהֲגִים. יְיָ יִמְלֹךְ׃
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃
כָּל־נְדִיבֵי נְדָבוֹת. בְּמַאֲמָר מְמַלְּלִים. יְיָ מֶלֶךְ׃
כָּל־נִכְבְּדֵי־נֹעַם. בְּנִצּוּחַ מְנַצְּחִים. יְיָ מָלָךְ׃
ק׳ אֵלּוּ וָאֵלּוּ. בְּשִׂיחַ מְשׂוֹחֲחִים. יְיָ יִמְלֹךְ׃
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃
כָּל־בַּעֲלֵי בִינָה. בְּעִלּוּי מְעַלִּים. יְיָ מֶלֶךְ׃
כָּל־בְּרוּאֵי בְרִיָּה. בְּפֶצַח מְפַצְּחִים. יְיָ מָלָךְ׃
ק׳ אֵלּוּ וָאֵלּוּ. בְּצִפְצוּף מְצַפְצְפִים. יְיָ יִמְלֹךְ׃
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃

כל ועודי All die geordneten himmlischen Reihen in Anmuth und Wahrheit verkünden mit Weihen: Gott ist der Herr!
All die in Frömmigkeit edel Bewährten mit laut'rer Sitte, der reinen, verklärten rufen: Gott war der Herr!
Diese wie Jene in Jubel ausbrechen, sie künden und sprechen: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!
יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!
כל נדיבי Alle, die willig Deinem Dienste sich weihen, bekennen im Worte, dem willigen, freien: Gott ist der Herr!
All die mit süßer Rede gekrönt, stimmen ein Jubellied an und es tönt: Gott war der Herr!
Diese wie Jene in holdem Vereine rufen und künden Dasselbe und Eine: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!
יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!
כל בעלי Alle, die strahlen in leichter Erkenntniß, legen, Dich preisend, Dir ab das Bekenntniß: Gott ist der Herr!
Alle Gebilde, der Schöpfung Werke, jauchzen mit freudigen Jubels Stärke: Gott war der Herr!
Diese wie Jene mit mildflüsterndem Tone reichen Dir dar des Preises Krone: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!
יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כָּל־רִשְׁפֵּי רוּמָה. בְּקוֹל מַקְדִּישִׁים. יְיָ מֶלֶךְ:
כָּל־רָאשֵׁי־רֹן. בְּרֶנֶן מְרַנְּנִים. יְיָ מָלָךְ:
ק׳ אֵלּוּ וָאֵלּוּ. בְּשִׁירָה מְשׁוֹרְרִים. יְיָ יִמְלֹךְ:
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

כָּל יַקִּירֵי יֹפִי. בְּתֹקֶף מְתַנִּים. יְיָ מֶלֶךְ:
כָּל־יֹשְׁבֵי יִשּׁוּב. בְּיִחוּד מְיַחֲדִים. יְיָ מָלָךְ:
ק׳ אֵלּוּ וָאֵלּוּ. בְּאֶדֶר מְאַדְּרִים. יְיָ יִמְלֹךְ:
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

כָּל־צוֹבְאֵי צָבָא. בְּלֶמֶד מְלַמְּדִים. יְיָ מֶלֶךְ:
כָּל־צְנוּפֵי צְפִירָה. בְּצֶדֶק מַצְדִּיקִים. יְיָ מָלָךְ:
ק׳ אֵלּוּ וָאֵלּוּ. בְּחַיִל מְחַזְּרִים. יְיָ יִמְלֹךְ:
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

כל רשפי All die in Himmelshöhen flammen, künden mit lauter Helle zusammen: Gott ist der Herr!
Alle des Jubelliedes Meister auf im Triumphe jauchzen die Geister: Gott war der Herr!
Diese wie Jene lassen im Chor steigen zu Dir das Loblied empor: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!
יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל יקירי Von Allen, die himmlische Anmuth verschönt, mächtig, gewaltig die Kunde tönt: Gott ist der Herr!
All die in irdischen Sitzen weilen, dem Ew'gen demüthig Bekenntniß ertheilen: Gott war der Herr!
Von Diesen wie Jenen mit herrlicher Pracht wird lauthallend der Ruf gebracht! Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!
יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל צובאי All die himmlischen Schaaren und Heere geben die Kund' und ertheilen die Lehre: Gott ist der Herr!
Geschmückte mit Weisheits-Prachtdiademen lassen wahrhaftiges Zeugniß vernehmen: Gott war der Herr!
Diese wie Jene nimmer erschlafft, ewig verkündet ihr Heer voll Kraft: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!
יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כָּל־חֵילֵי־חֹסֶן. בַּחֲרָדָה מְחִלִּים. יְיָ מֶלֶךְ:
כָּל־חֲשׁוּקֵי חֶמֶד. בְּחָזְקָה מְחֻזָּקִים. יְיָ מָלָךְ:
ק׳ אֵלּוּ וָאֵלּוּ. בְּנִגּוּן מְנַגְּנִים. יְיָ יִמְלֹךְ:
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:
כָּל־קְדוֹשֵׁי קָדוֹשׁ. בִּקְדֻשָּׁה מַקְדִּישִׁים. יְיָ מֶלֶךְ:
כָּל־קְבוּצֵי קָהָל. בְּקֹשֶׁט מְקַשְּׁטִים. יְיָ מָלָךְ:
ק׳ אֵלּוּ וָאֵלּוּ. בִּנְעַם מַנְעִימִים. יְיָ יִמְלֹךְ:
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:
כָּל־חַשְׁמַלֵּי זִקִּים. לַבְּקָרִים מִתְחַדְּשִׁים. יְיָ מֶלֶךְ:
כָּל־תַּרְשִׁישֵׁי גֹבַהּ. בִּדְמָמָה מְלַחֲשִׁים. יְיָ מָלָךְ:
ק׳ אֵלּוּ וָאֵלּוּ. בְּשִׁלּוּשׁ מְשַׁלְּשִׁים. יְיָ יִמְלֹךְ:
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

כל חילי All die Schaar im Firmament zitternd und bebend vor Dir bekennt: Gott ist der Herr!
All mit des Glaubens Kronen Geschmückten rufen aus Seelen, freudig entzückten: Gott war der Herr!
Diese wie Jene in lieblichen Klängen rufen, in holden Weihegesängen: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!
יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!
כל קדושי All die umgiebt der Herrlichkeit Pracht, haben in Weihe den Ruf Dir gebracht: Gott ist der Herr!
All die in Andacht vor Dir sich schaaren, rufen bezeugend den Ewigen, Wahren: Gott war der Herr!
Diese wie Jene in Anmuth und Schöne lassen erklingen die lieblichen Töne: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit
יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!
כל חשמלי All die Glanzvollen, die Blitzesschnellen, rufen bei jeglichen Morgens Hellen: Gott ist der Herr!
All die leuchten in Himmelskreisen sprechen im Säuseln, im sanften, leisen: Gott war der Herr!
Diese wie Jene in dreifachem Hallen lassen zum Preise den Ruf Dir schallen! Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!
יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

וּבְכֵן דַּיָּן אֱמֶת אַתָּה

חזן: | ע"פ א"ב | קהל

לְאֵל עוֹרֵךְ דִּין: לְבוֹחֵן לְבָבוֹת בְּיוֹם דִּין:
לְגוֹלֶה עֲמוּקוֹת בַּדִּין: לְדוֹבֵר מֵישָׁרִים בְּיוֹם דִּין:
לְהוֹגֶה דֵעוֹת בַּדִּין: לְוָתִיק וְעוֹשֶׂה חֶסֶד בְּיוֹם דִּין:
לְזוֹכֵר בְּרִיתוֹ בַּדִּין: לְחוֹמֵל מַעֲשָׂיו בְּיוֹם דִּין:
לְטַהֵר חוֹסָיו בַּדִּין: לְיוֹדֵעַ מַחֲשָׁבוֹת בְּיוֹם דִּין:
לְכוֹבֵשׁ כַּעְסוֹ בַּדִּין: לְלוֹבֵשׁ צְדָקוֹת בְּיוֹם דִּין:
לְמוֹחֵל עֲוֹנוֹת בַּדִּין: לְנוֹרָא תְהִלּוֹת בְּיוֹם דִּין:
לְסוֹלֵחַ לַעֲמוּסָיו בַּדִּין: לְעוֹנֶה לְקוֹרְאָיו בְּיוֹם דִּין:
לְפוֹעֵל רַחֲמָיו בַּדִּין: לְצוֹפֶה נִסְתָּרוֹת בְּיוֹם דִּין:
לְקוֹנֶה עֲבָדָיו בַּדִּין: קו"ח לְרַחֵם עַמּוֹ בְּיוֹם דִּין:
לְשׁוֹמֵר אוֹהֲבָיו בַּדִּין: לְתוֹמֵךְ תְּמִימָיו בְּיוֹם דִּין:

סוגרין הארון.

ובכן (Vorb.) Ja, Du bist ein gerechter Richter!

לאל Dem Allmächtigen, der anordnet Gericht,
Die Herzen prüfet am Tage des Gerichts;
Der aufdeckt die Tiefen im Gericht,
In Wahrheit das Urtheil fällt am Tag des Gerichts;

להגה Der die Gedanken durchforschet im Gericht;
Dem Ewigtreuen und Gnadenvollen am Tag des Gerichts,
Der seines Bundes denket im Gericht,
Seiner Wesen sich erbarmt am Tage des Gerichts;

לטהר Der rein spricht die Ihm Vertrauenden im Gericht,
Der verborgenes Sinnen erkennet am Tage des Gerichts;
Der seinen Zorn zurückhält im Gericht,
Mit Gnade sich umhüllet am Tage des Gerichts;

למחל Der die Sünden vergiebt im Gericht,
Der erhoben in seinen Wunderthaten am Tage des Gerichts;
Der verzeiht seinen Schutzbefohlenen im Gericht,
Der erhört die Ihn Rufenden am Tage des Gerichts;

לפעל Der sein Erbarmen läßt walten im Gericht,
Der das Geheimste durchspähet am Tage des Gerichts;
Der sich zueignet seine getreuen Knechte im Gericht.

לרחם Der seines Volkes sich erbarmt am Tage des Gerichts;
Der schützet die Ihn Liebenden im Gericht,
Der stützet seine Frommen am Tage des Gerichts!

וּבְכֵן לְךָ תַעֲלֶה קְדֻשָּׁה · כִּי אַתָּה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ :
אֲשֶׁר מִי יַעֲשֶׂה כְּמַעֲשֶׂיךָ וְכִגְבוּרוֹתֶיךָ · וּמִי יְהַרְהֵר אַחַר
מִדּוֹתֶיךָ · וּמִי יְמַלֵּל קְצַת תִּפְאַרְתֶּךָ · וּמִי יַשְׁמִיעַ
כָּל־תְּהִלָּתֶךָ · וּמִי יַעֲרִיץ הוֹד קְדֻשָּׁתֶךָ · שָׁמַיִם וּשְׁמֵי
שָׁמַיִם לֹא יְכַלְכְּלוּ אֵימָתֶךָ · הָאָרֶץ וְעַמּוּדֶיהָ יִתְפַּלָּצוּן
מִגַּעֲרָתֶךָ · אֵין כָּמוֹךָ וְאֵין כְּעֶרְכְּךָ וְאֵין בִּלְתֶּךָ · אַתָּה
רִאשׁוֹן וְאַתָּה אַחֲרוֹן וְאֶפֶס זוּלָתֶךָ · אֵין קֵץ וְחֵקֶר וָסוֹף
לִתְבוּנָתֶךָ · צָפוּן וְנֶעְלָם וְנִסְתָּר גְּלוּיִם לְעֻמָּתֶךָ · לְךָ הַהוֹד
וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח הַדְרָתֶךָ · לְךָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה
וּכְיִרְאָתְךָ עֲבָדֶיךָ · מֵאֵין כָּמוֹךָ יְיָ גָּדוֹל אַתָּה וְגָדוֹל
שִׁמְךָ בִּגְדֻלָּתֶךָ · לְךָ הַשָּׁמַיִם וְכָל־צְבָאָם נִבְרְאוּ לְשָׁרְתֶךָ ·
לְךָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ הֲדוֹם מַרְגְּלוֹתֶיךָ · לְךָ הַיָּם וְהַיַּבָּשָׁה
וְהַכֹּל כּוֹנְנוּ אֶצְבְּעֹתֶיךָ · לְךָ הַכֶּסֶף וְהַזָּהָב וְכָל־שְׁכִיּוֹת

ובכן (Vorb.) Und so möge denn zu Dir emporsteigen der Weihegesang, denn Du bist unser Gott, o König!

אשר (Gem.) Wer kann wie Du solch Wunderwerk vollbringen?
Wer wird in Deines Thuns Geheimniß dringen?
Wer Deines Ruhms ein Theilchen nur verkünden,
Die Fülle Deiner Herrlichkeit ergründen?
Wer kann verherrlichen der Weihe Pracht,
Da nicht die Himmel fassen Deine Macht,
Der Erde Säulen Deinem Dräuen beben?
Wer ist wie Du? wer darf zu Dir sich heben?
Wer außer Dir, der Erste Du und Letzte?
Wer Deiner Weisheit Ziel und Grenze setzte?

צפון Geheimes, Tiefverhülltes offenbar
Vor Dir, der strahlt im Glanze hell und klar!
Dein ist die Größe, Herrlichkeit und Pracht,
Dein Zorneswalten groß wie Deine Macht.
Niemand ist groß wie Du! Die Himmelsheere
Erschufst Du Dir zum Dienst, zu Deiner Ehre.
Dein ist die Erd' und Alles, was sie füllt,
Und Meer und Trockniß Deiner Hand Gebild;
Der Erde Schätze Dein und ihre Pracht,

חמדתך· לך כל־הנפשות יחד מפקדות באוצרותיך·
לך החכמה והתבונה והשכל מבינתך· חכם לב ואמיץ
כח התנהג בחסידותיך· כי מי בשחק יערך־לך
לדמותיך· מי כמוך חסין יה אורת בצבאותיך· אל
נערץ בסוד־קדשים רבה ונורא על־כל־סביבותיך·
חשך סתרך וערפל סכתך· מנגה נגדך ברד ואש
גחלתך· האל הנאמן שומר הברית והחסד במשמרתך·
לתת לאיש כדרכיו בשלמך משכרתך· הצור תמים
פעלו ואין עול אמת פעלתך· משפטיך תהום רבה
וכהררי־אל צדקתך· עוזר וסומך לכל מהירי מלאכתך:
את־הכל עשית יפה בעתו כחכמתך· בטרם הרים
ילדו ותחולל ארמתך· בראת תשובה למרפא ארוכתך·
ועד לא מכה הקדמת תעלתך· ועד לא מזור הנהת
רפואתך· כי גלוי וצפוי לפני כס שכינתך· כי אדם

In Deinem Schatz die Seelen all bewacht;
Die Weisheit Dein, die fließt aus Deiner Quelle; —
Laß Milde walten an der Strenge Stelle.
Wer gleicht Dir in der Höhe Himmelsheeren,
Wer ist wie Du, hochleuchtend in den Sphären?
Dem Heil'ge tief in Ehrfurcht Lieder singen,
Den düstre Wolkenschauer dicht umringen,
In die von Deinem Glanze Strahlen dringen.
האל Du treuer Gott, der Bund und Liebe hütet,
Dem Menschen, wie er thut, den Lohn vergütet;
O treuer Hort, untadlig ist Dein Walten,
Wie Meer und Berg unendlich ist Dein Schalten.
Du Stütz' und Hülfe Deiner treuen Knechte,
Du schufst in Wahrheit jederzeit das Rechte.
Bevor Du Berg' erschufst, die Erd' entstand,
Schufst für die Sünde Du den Heilverband,
Noch eh' geschlagen war, versehrend, Wunde,
Hast Du eröffnet der Genesung Kunde.
Denn Dir war's kund auf Deinem Gnadenthrone,

אֵין צַדִּיק בָּאָרֶץ לְהִזָּהֵר מִנַּחֲלָתֶךָ· אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה טוֹב
וְלֹא יַעֲבוֹר מִתּוֹרָתֶךָ· כִּי לֹא תַאֲמִין בַּעֲבָדֶיךָ וּבִמְשָׁרְתֶיךָ·
וְתָהֳלָה תָשִׂים בִּגְדוּדֵי מַחֲנוֹתֶיךָ· אַף שֹׁכְנֵי בָתֵּי חֹמֶר
עֲפָרוֹתֶיךָ· הַגְּדֵלִים בְּעָוֹן וְעוֹבְרִים עַל מִצְוֹתֶיךָ· וְתָשֵׂם
בַּסַּד רַגְלָם כִּי יָסוּרוּ מֵאָרְחוֹתֶיךָ· וּבְיַד כָּל־אָדָם יַחְתּוֹם
בִּגְזֵרוֹתֶיךָ· וְתַגֵּד לָהֶם פִּשְׁעָם בְּתוֹכְחוֹתֶיךָ· וְהִתְוַדּוּ אֶת־
עֲוֹנָם וְיַצְדִּיקוּ דִּין אֲמִתֶּךָ· לָכֵן הִקְדַּמְתָּ צֳרִי לִטְרִיָּתֶךָ·
כִּי יָשׁוּבוּן מֵאָוֶן וִיבַקְשׁוּ מְחִילָתֶךָ· וְאַתָּה קָרוֹב לְקוֹרְאֶיךָ
לְהָשִׁיב מֵהֶם חֲמָתֶךָ· וְיוֹם זֶה בָּחַרְתָּ לֵישֵׁב בְּמִשְׁפָּט
עַל בְּרִיּוֹתֶיךָ· וְכִבְנֵי מָרוֹן יַעַבְרוּן לְפָנֶיךָ בְּסִפְרָתֶךָ·
וְכֻלָּם נִסְקָרִין בִּסְקִירַת צְפִיָּתֶךָ· וְתִרְאֶה יַחַד לִבָּם
בִּרְאִיָּתֶךָ· וְתִגְזוֹר עֲלֵיהֶם כָּל־גְּזֵרוֹתֶיךָ· וְתִקְצוֹב מְזוֹנוֹתֵיהֶם

Wie Deine Flamme droht dem Erdensohne,
Wie leicht, daß er an Deiner Gluth sich sengt!
Wer, der untadlig seine Schritte lenkt?
Du kannst ja Deinen Dienern selbst nicht trauen,
Wirst Makel selbst an Himmelsschaaren schauen, —
Und wie erst sie, die weilen hier im Staube,
Dein Wort vergessend, leicht der Schuld zum Raube!
Du fesselst ihren Schritt, wenn sie, vom Wahn
Bethört, gewichen ab von Deiner Bahn.
Und Jeglichem die Strafe wird bestimmt,
In ihr er Deiner Mahnung Ruf vernimmt.
Und sie bekennen ihre Schuld voll Reue,
Erfahren Deines Urtheilsspruches Treue.

לכן Dein Balsam war bereit noch vor dem Leiden,
Daß, Sühne suchend, von der Schuld sie scheiden,
Und Du in Gnaden lässest ab vom Grimme,
Und hörst erbarmend ihres Flehens Stimme.
Den Tag hast zum Gerichte Du bestellt,
Heut hältst Du Musterung ob Deiner Welt,
Und Alle schaut Dein Auge, prüfet, wägt,
Dein Blick erspäht, was sich im Herzen regt.
Und über Jeglichen ergeht der Spruch.

וּפַרְנָסָתָם בְּאִמְרָתֶךָ· וְעַמְּךָ בְּתַחֲנוּנָם מִתְוַעֲדִים לְחַלּוֹתֶךָ· וְתוֹקְעִים וּמְרִיעִים כָּאָמוּר בְּתוֹרָתֶךָ· וּמְעַרְבְּבִים קַטֵּגוֹר בְּלִי לְהַשְׂטִינָם לִקְרָאתֶךָ· וְתִזְכּוֹר לָמוֹ עֲקֵדַת יִצְחָק כִּשְׁבוּעָתֶךָ· וְתַהֲפֹךְ מִדַּת הַדִּין לְרַחֲמִים כִּי כֵן מִדָּתֶךָ: וּתְרַחֵם עֲלֵיהֶם בְּרֹב חֶמְלָתֶךָ· כִּי הֵם בָּנֶיךָ וְצֹאן מַרְעִיתֶךָ:

וְהַיּוֹם יִפָּתְחוּ שְׁלֹשָׁה סְפָרִים מְנֻקָּדִים· שֶׁל־צַדִּיקִים שׁוֹמְרֵי פִּקּוּדִים· שֶׁל־בֵּינוֹנִים וְשֶׁל זֵדִים· צַדִּיקִים נִכְתָּבִים לְחַיֵּי עַד שְׁקוּדִים· וּרְשָׁעִים נִכְתָּבִים לְתַבְעֶרֶת יְקוֹדִים· וּבֵינוֹנִים עַד יוֹם כִּפּוּר תְּלוּיִם וְעוֹמְדִים· אִם יָשׁוּבוּ מִמַּעֲשֵׂיהֶם וְיִחְיוּ חֲרֵדִים· וִיתַקְּנוּ מַעַלְלֵיהֶם וְיֵיטִיבוּ צְעָדִים· חֶלְקָם בַּחַיִּים יִזְכּוּ נֶחְמָדִים· וְאִם לֹא זָכוּ לְמִיתָה

Sein Loos und Theil verzeichnest Du in's Buch.
So eint Dein Volk vor Dir sich im Gebet,
Mit Schofarshall, wie vorgeschrieben steht.
Nicht was der Kläger spricht, laß vor Dich kommen.
Des Opfers denk' in Gnaden, jenes frommen,
Und Deines Schwur's! Und statt des Spruchs der Strenge
Laß Mild' ergeh'n nach Deiner Gnaden Menge.
Sie sind ja Deine Kinder, Deine Heerde,
Drum ihr zum Theile Huld und Gnade werde!

והיום Wenn vor Dir aufgerollt der Bücher drei,
Der Frommen, wandelnd Deinem Worte treu,
Der freveln Sünder dann, und dann zum dritten,
Die zwischen Beiden stehen in der Mitten:
Den Frommen wird des ew'gen Lebens Lohn,
Den Frevlern Höllengluthen ewig droh'n;
Das Loos der Mittlen bis zum Sühnetage
Noch unentschieden bleibet es in Frage.
Wenn um sie kehren, tief in Reu' erbeben,
In edler Kraft zu frommem Thun sich heben,
Dann wird ihr Theil beglücktes, frohes Leben.
Doch bleiben sie verstockt, dann wird der Tod
Ihr Theil, der unausweichlich ihnen droht.

יִהְיוּ נֶאֱחָדִים׃ וּכְמוֹ כֵן יַעֲשֶׂה לְיוֹם הַדִּין׃ וְיָבוֹאוּ מַעֲשֵׂיהֶם לְהָעִיד כְּעֵדִים׃ וּבְמֹאזְנַיִם יַעֲלוּ מִשְּׁנֵי צְדָדִים׃ אִם יַכְרִיעוּ טוֹבִים עַל־הָרָעִים וְיִהְיוּ כְּבֵדִים׃ בְּעָלִים יִהְיוּ בְטוּחִים וְלֹא פְחוּדִים׃ וְאִם מֶחֱצָה עַל מֶחֱצָה יִהְיוּ אֲגוּדִים׃ וְרַב חֶסֶד מַטֶּה כְּלַפֵּי חֲסָדִים׃ יָשׁוּב יְרַחֵם יִכְבּוֹשׁ עָוֹן מוֹרְדִים וְיִשָּׂא עָוֹן וְיַגְבִּיהַּ מְרָדִים׃ וְיַכְרִיעוּ נְעִימִים וְעֲנוּדִים׃ וְיַעֲבִיר רִאשׁוֹן רִאשׁוֹן אֲחָדִים׃ כִּי צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וּמַעֲשָׂיו חֲסָדִים׃ רוֹצֶה בִּתְשׁוּבָה מִכָּל עוֹלוֹת וּתְמִידִים׃ הַתְּשׁוּבָה וּמַעֲשֶׂה הַטּוֹב כְּתָרִים בִּפְנֵי שׁוֹדְדִים׃

אָנָּא אָדוֹן מָלֵא רַחֲמִים׃ בְּקוּמְךָ לַמִּשְׁפָּט עַל יְצוּרֵי עוֹלָמִים׃ רֹגֶז כַּל תָּעִיר עַל מְעוּטֵי עַמִּים׃ הַמְיַחֲדִים שִׁמְךָ לֵילוֹת וְיָמִים׃ וּלְנַצֵּחַךָ תָּמִיד מַעֲרִיבִים וּמַשְׁכִּימִים׃ כְּאָב עַל בֵּן יִכָּמְרוּ רַחֲמֶיךָ בְּנִחוּמִים׃ לְנַקּוֹתָם מִכֹּבֶד

So wird es einst im Weltgericht geschehen,
Wenn Menschenthum wird auf als Zeuge stehen.
Getrennet auf den Schaalen Deiner Waage
Das Gute, Schlechte liegt an jenem Tage.
Weß frommes Thun das sünd'ge überwiegt,
Der sei getrost; es hat das Heil gesiegt!
Wo Beide gleicher Last, da wird die Huld
Des Allerbarmers mindern die der Schuld.
Die schwersten Schulden läßt Er dann entschwinden,
Und so erleichtert Er die Wucht der Sünden,
Läßt der Verdienste Schaal' herniederschweren;
Denn mild ist Gott, und will nur Huld gewähren.
Des Sünders Reu' gilt ihm vor Opferspenden,
Und Buß' und frommes Werk wird Leiden wenden.
אנא O Weltenherr! Du voller Lieb' und Milde,
Hältst Du Gericht ob Deiner Welt Gebilde,
Laß nicht den Zorn ob Deiner Schaar entbrennen,
Die früh und spät den Ein'gen Dich bekennen.
Laß Denen, die von Deiner Allmacht zeugen,
Sich Deine Vaterhuld entgegenneigen,

עָוֹן וַאֲשָׁמִים· וְהִזָּכֵר לִבְרִית שְׁלֹשֶׁת תְּמִימִים· וּלְאַב
הֲמוֹן אֲשֶׁר הָיָה תָמִים· וְנִתְנַסָּה בְּעֶשֶׂר נִסְיוֹנוֹת עֲצוּמִים·
וְנִמְצָא שָׁלֵם בְּכָל פְּעָמִים: הַנֵּס הָרִאשׁוֹן כְּהִוָּלְדוֹ נִתְיָעֲצוּ
הַחַרְטֻמִּים· וּבִקְשׁוּ לְהָרְגוֹ גְּדוֹלֵי הַמַּלְכוּת וְהַקּוֹסְמִים·
וְנֶחְבָּא בָּאָרֶץ שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה שְׁלֵמִים· וְלֹא רָאָה
שֶׁמֶשׁ וְיָרֵחַ וְכוֹכְבֵי מְרוֹמִים· וּלְאַחַר שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה
יָצָא מֵחֻבָּם בְּחִכּוּמִים· וּמָאַס אֱלִילִים וְשִׁקֵּץ צְלָמִים·
וּבָטַח בְּיוֹצְרוֹ וְנָפַל חֶבְלוֹ בַּנְּעִימִים: הַשֵּׁנִי הִשְׁלִיכוּהוּ
לְכִבְשַׁן אֵשׁ פֶּחָמִים· וּמֶלֶךְ הַכָּבוֹד פָּשַׁט יְמִינוֹ וְהִצִּילוֹ
בְּרַחֲמִים· וְנָם אֲנִי יְיָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאוּר כַּשְׂדִּים
בִּנְאוּמִים: הַשְּׁלִישִׁי הֶגְלָהוּ מִמּוֹלַדְתּוֹ הָגְלַת שְׁלוּמִים:
הָרְבִיעִי הֵבִיא רָעָב בְּאוֹתָן הַיָּמִים· הוּא הָרָעָב הָרִאשׁוֹן

Und läutre sie von schwerer Sündenschuld,
Des Väterbundes eingedenk in Huld,
Des Urahns [1]), der Dir treu blieb unverwandt,
Der zehn der schweren Prüfungen bestand,
Und stets auf's Neue ward als fromm erkannt.
Schon da er ward geboren, da der Tod
Von Nimrod's [2]) Weisen ihm und Räthen droht.
Und dreizehn Jahr mußt er verborgen sein,
Sah' Sonn' und Mond nicht und nicht Sternenschein.

ולאחר Und als er dann verließ der Höhle Stille,
Da strömt in ihm der Weisheit mächt'ge Fülle.
Er schmäht des Götzendienstes eitlen Tand,
Sein herrlich Loos war, daß er Gott erkannt.
Er ward gestürzt dann in des Ofens Gluth,
Der Herr streckt aus die Hand zu seiner Hut;
Er ward gerettet aus der Flammen Wuth.
Dann mußt' er zieh'n aus seinem Vaterland,
Aus seiner Heimath gänzlich weggebannt.
Die Hungersnoth Kenaan dann befällt,

---

1) Abraham.
2) Sagenhafte Ueberlieferung, in den Midraschim herrschend.

אֲשֶׁר בָּא לְעוֹלָמִים· וְלֹא בְּכָל־הָאֲרָצוֹת וּבְכָל־הַתְּחוּמִים·
כִּי אִם בְּאֶרֶץ כְּנַעַן לְנַסּוֹתוֹ וּלְהוֹרִידוֹ לְאַדְמַת עֲנָמִים:
הַחֲמִישִׁי נִלְקְחָה שָׂרָה לְמוֹשֵׁל עַמִּים· בְּלֵיל שִׁמּוּרִים
הַנִּשְׁמָר לִבְכוֹרֵי חָמִים· וַיְנַגַּע יְיָ אֶת־פַּרְעֹה נְגָעִים גְּדוֹלִים
וְאֵימִים· וְגָר בְּאֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים רַבִּים יָמִים· וְשָׁלַח מֶלֶךְ
גְּרָר וְלָקַח יְפַת פְּעָמִים· וְנַעֲשָׂה הוּא וְכָל בְּנֵי בֵיתוֹ
טוּמְטוּמִים· וַיֵּרֶד מִיכָאֵל הַמַּלְאָךְ לְהָרְגוֹ בְּזַעְמִים·
וְזָעַק הֲגוֹי גַּם צַדִּיק תַּהֲרֹג וְתִשְׁפֹּךְ דָּמִים· וְאָמַר לוֹ
הָשֵׁב אֵשֶׁת הָאִישׁ כִּי נָבִיא הוּא וְאָב לַחֲכָמִים· וְלָקַח
צֹאן וּבָקָר וַעֲבָדִים וּשְׁפָחוֹת וְהֵשִׁיב־לוֹ תַּשְׁלוּמִים·
וַיִּתְפַּלֵּל אַבְרָהָם אֶל הָאֱלֹהִים וַיֵּעָתֶר לוֹ מִמְּרוֹמִים·
וַיִּרְפָּא אוֹתָם מֵעֲצִירַת רְחָמִים: הַשִּׁשִּׁי בְּבוֹא עָלָיו
הַמְּלָכִים הַקְּדוּמִים· עִם כְּדָרְלָעֹמֶר מֶלֶךְ עֵילָמִים· וּבְבֶן־
אָחִיו הִתְחִילוּ תְּחִלָּה שׁוֹטְמִים· וּבִשְׁבִילוֹ לָקְחוּ אֶת־כָּל־
רְכוּשׁ סְדוֹמִים· וּבָא הַפָּלִיט וְהִגִּיד מֶה עָשׂוּ קָמִים·
וַיָּרֶק אֶת־חֲנִיכָיו יְלִידֵי בֵיתוֹ רְשׁוּמִים· הֵם עָנֵר אֶשְׁכּוֹל
וּמַמְרֵא וֶאֱלִיעֶזֶר מְסֻיָּמִים· וַיֵּחָלֵק עֲלֵיהֶם לַיְלָה וַיַּכֵּם

Die erste war's, die heimgesucht die Welt,
Sie herrscht nur dort, daß Abraham, gedrängt,
Hin nach Mizrajim seine Schritte lenkt.
Dort wird sein trautes Eh'gemahl entführt,
Weil Pharaoh sie für sich selbst erkürt.
Doch für den Frevel schwere Himmelsstrafen
Alsbald den räuberischen Fürsten trafen.
Ein Kampf mit vier der Könige, haßentbrannten,
Führt ihn hinaus zum Schutze des Verwandten[1]).
Er zieht mit den getreuen Reis'gen aus,
Und siegreich schlägt die Feind' er in der Nacht,

1) Lot.

בְּמַהֲלָמִים· הוּא הַלַּיְלָה אֲשֶׁר הָיָה מִקְדוּמִים· וַיָּשֶׁב אֶת־
כָּל־הָרְכוּשׁ בְּעֶזְרַת מַשְׁפִּיל רָמִים: הַשְּׁבִיעִי כְּשֶׁנִּדְבַּר
עִמּוֹ בֵּין הַבְּתָרִים· וְהֶרְאָהוּ אַרְבַּע מַלְכֻיּוֹת כַּבִּירִים·
שֶׁמּוֹשְׁלִים בִּזְמַנָּם וְיֹאבְדוּ לְדוֹר דּוֹרִים· עֶגְלָה מְשֻׁלֶּשֶׁת
זוֹ מַלְכוּת אֲרַמִּים אֲרוּרִים· אֲשֶׁר הִיא כְּעֶגְלָה דָשָׁה
וְכַחֲזִיר יְעָרִים· וְעֵז מְשֻׁלֶּשֶׁת אֵלּוּ יְוָנִים שֶׁנִּמְשְׁלוּ
לִצְפִירִים· וְאַיִל מְשֻׁלָּשׁ זוֹ מַלְכוּת מָדַי וּפָרַס חֲבֵרִים·
כְּעִנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר הָאַיִל אֲשֶׁר רָאִיתָ כְּבֵרוּרִים· וְתֹר אֵלּוּ
בְּנֵי יִשְׁמָעֵאל שֶׁנִּמְשְׁלוּ לְשְׁוָרִים· וְגוֹזָל אֵלּוּ יִשְׂרָאֵל
שֶׁנִּמְשְׁלוּ לְיוֹנִים וְתוֹרִים· כְּעִנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר יוֹנָתִי בְּחַגְוֵי
הַסֶּלַע וּבְסְתָרִים· וְלָקַח וּבִתְּרָם לִשְׁנֵי בְתָרִים· כְּדֵי
לְהַתִּישׁ כֹּחָם וְזִכְרָם לְהַחֲרִים· וַיֵּרֶד הָעַיִט לְאַבְּדָם זֶה
דָּוִד רֹאשׁ הַגִּבּוֹרִים· כְּצֵאת הַשֶּׁמֶשׁ הָיָה מֵנִיף עֲלֵיהֶם
כַּסּוֹדָרִים· שֶׁלֹּא יִמְשׁוֹל בָּהֶם הָעַיִט עַד הָעֶרֶב כְּסוֹד
מוֹרִים· לְהוֹדִיעַ שֶׁאֵין מוֹשְׁלִים אֶלָּא יוֹם אֶחָד מִיּוֹמוֹ שֶׁל־
יוֹצֵר הָרִים· חוּץ מִשְּׁתֵּי יָדוֹת שָׁעָה בְּשִׁעוּרִים· כְּשֶׁהַחַמָּה
נוֹטָה בְּמַעֲרָב שְׁתֵּי יָדוֹת שָׁעָה מַכְהָה אוֹרִים· כֵּן עַד
שֶׁלֹּא יָבוֹא הָעֶרֶב יִצְמַח אוֹר לַיְשָׁרִים· וְהָיָה לְעֵת עֶרֶב

Derselb'gen, die von je zum Schutz bedacht [1]),
Und glücklich kehrt zurück er nach dem Strauß.

השביעי Dann schloß der Herr mit ihm den ew'gen Bund.
Er zeigt ihm trübe Schau, und macht ihm kund
Das Loos, das seiner Sprossen einst wird warten,
Der Reiche Frohn, den Druck, den schweren, harten.
Er zeiget ihm der Weltenmächte [2]) viere
Im Bilde der zerstückten Opferthiere.
Und wie dereinst erbleichen wird ihr Schein,
Wie's um die Abendzeit wird helle sein.

---

1) Die später zur Feier des Peßach eingesetzte, welche „Nacht der Hütung" heißt: 2.M.12,42.
2) Symbolische Deutung der 1. Mos. 15, 9. bei der Bundesschließung Gottes mit Abraham genannten Opferthiere.

יִהְיֶה אוֹר לַהֲדוֹרִים: הַשְּׁמִינִי בְּהִמּוֹלוֹ עָרְלַת בְּשָׂרִים ·
בֶּעָשׂוֹר לַחֹדֶשׁ כְּיוֹם הַכִּפֻּרִים · וּבְכָל־שָׁנָה נִרְאֵית דַּם
מִילָתוֹ כְּדַם פָּרִים וְאֵמוּרִים · וּמְכַפֵּר עֲוֹנוֹת עַמּוֹ לְהַצְדִּיקָם
כִּישָׁרִים: הַתְּשִׁיעִי בְּשַׁלְּחוֹ יִשְׁמָעֵאל וְאִמּוֹ לַמִּדְבָּרִים ·
מֵעַל יָחִיד הַנַּעֲלָה בְּאַחַד הֶהָרִים · מִזֶּה וְלַבָּא לְדוֹר
דּוֹרִים: הָעֲשִׂירִי הָיָה אַחַר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּמִלָּה ·
וְנִסָּהוּ קַח־נָא אֶת־בִּנְךָ וְהַעֲלֵהוּ לִי לְעֹלָה · וְהֱשִׁיבוֹ לְאֵיזֶה
בֵּן לְבֶן־הָעָרְלָה אוֹ לְבֶן־הַמִּילָה · אֶת־יְחִידְךָ אֲשֶׁר אָהַבְתָּ
בְּחֶמְלָה · עַל הָהָר אֲשֶׁר עָלָיו שְׁכִינָה מְכֻלָּלָה · וְהִשְׁכִּים
בַּבֹּקֶר וְלֹא נִתְעַצֵּל כַּעֲצֵלָה · וְחָבַשׁ הַחֲמוֹר בְּעַצְמוֹ כְּגִילָה ·
הוּא הַחֲמוֹר אֲשֶׁר רָכַב עָלָיו דָּלֵה דָלָה · וְהוּא שֶׁעָתִיד
עָנִי לִרְכּוֹב בְּעֵת הַגְּאֻלָּה · וְהָלְכוּ לְדַרְכָּם כְּיֹשֶׁר מְסִלָּה ·

השמיני Die achte Prüfung sollt' an ihn ergehen
Am Sühnetag: Es war das Bundeszeichen,
Das nie von seinen Sprossen sollte weichen,
Das an er nahm. Und ewig wird bestehen
An jenes will'ge Opfer das Gedenken,
Und Gnade drum wird stets der Herr uns schenken.
Die neunte Prüfung er darauf bestand,
Als er den Ismael zur Wüst' entsandt,
Sammt seiner Mutter in die Fern' ihn bannt.
Die zehnte war, als ihm das Wort erging:
„Den einz'gen Sohn mir dar zum Opfer bring
Dort auf dem Berg, wo Gottes Herrlichkeit
Sich offenbart," und er war schnell bereit.
וחבש Er schirrte selbst das Thier zum schweren Zug,
Dasselbe war's, das später Moscheh trug,
Den Retter, und es wird in späten Tagen
Einst den Erlöser voller Demuth tragen. —
Hinzog er seinen Weg schlicht und gerad,

כְּשֶׁהִגִּיעוּ לְצוֹפִים רָאוּ שַׁלְהֶבֶת תְּלוּלָה · וְהֵבִין כִּי הוּא
הָהָר לְהַלְלָה· וּבְאֶצְבַּע הֶרְאָהוּ הַמִּזְבֵּחַ שֶׁל שׁוֹכֵן מַעְלָה·
הוּא הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר הָיָה מִתְּחִלָּה· וְצִוָּה יָחִיד לִקְשֹׁר יָדָיו
וְרַגְלָיו לְרַגְלָה· שֶׁלֹּא יִבְעַט מִצְוַת כַּבֵּד לְהַלְלָה· וַעֲקָדוֹ
עַל הַמִּזְבֵּחַ כְּטָלֵה עוֹלָה· וְעָרַךְ הָאֵשׁ וְהָעֵצִים הֶעֱלָה·
וְלָקַח הַמַּאֲכֶלֶת לְשָׁחֲטוֹ בְּחַלְחָלָה· וּכְכֹהֵן גָּדוֹל הִגִּישׁ
מִנְחָה בְלוּלָה· וְיֹשֵׁב וְרוֹאֶה נוֹרָא עֲלִילָה· הָאָב מַעֲקִיד
וְהַבֵּן נֶעֱקָד בְּחִילָה· הֵן אֶרְאֶלָּם צָעֲקוּ חוּצָה בִּילָלָה·
וְהִשְׁמַע אַל־תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל־הַנַּעַר לַעֲשׂוֹתוֹ כָלָה· וְהָאַיִל

Und als zur Stätte Zofim er genaht,
An einer Flamme, die zur Höhe brannte,
Den Berg, den Gott ersehen, er erkannte.
Dort zeigt die Hand des Herrn ihm den Altar,
Der schon seit Weltbeginn erkoren war.
Und Jizchak bat, zu binden Fuß und Hand,
Daß er, sich sträubend, nicht der Ehrfurcht fehle.
Und schon bereit war Holz und Feuerbrand.
ולקח Und Abraham mit schmerzdurchbebter Seele
Hebt schon den Stahl zum harten Todesstreich,
Dem Priester, der ein Opfer bringet, gleich.
Der Allgewaltige in seinen Höhen,
Er hat erbarmend Alles angesehen.
Den Vater, der den Sohn so willig band,
Den Sohn, gebunden, den der Schmerz umwand.
Die Engel weinten in dem Himmelsplan.
Da rief's: O thu' kein Leid dem Knaben an!
Der Widder fiel als Opfer, seit Beginn

אֲשֶׁר הָצְפַּן מִשֵּׁשֶׁת יְמֵי בְּרֵאשִׁית לְעוֹלָה · נִתַּן כָּפְרוֹ
וְהָחֲשַׁב לוֹ לְשֵׁם וְלִתְהִלָּה · וְנִשְׁבַּע לְבָרְכוֹ בִּבְרָכָה
מְעֻלָּה · וְלִזְכּוֹר עֲקֵדָתוֹ לְאוֹם נִדְגָּלָה · לְמַלְּטָם מִכָּל־עָוֹן
וְעַוְלָה · וְלִקְנוֹתָם לִהְיוֹת לוֹ לְעַם סְגֻלָּה · לִהְיוֹת יְשׁוּעָתֵנוּ
וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה · וְהַיּוֹם הַזֶּה לְפָנֶיךָ יָפְקַד · כְּשֵׁר מִפְּעָלוֹת
עוֹקֵד וְנֶעֱקַד · וְישִׁיבַת הַתָּם אָהֳלֶיךָ שָׁקַד · זְכוֹר אָרוֹן
בְּרַחֲמִים לִפְקַד · וְתַרְשִׁישֵׁי חַשְׁמַל חֲשָׁשֵׁי יְקַד · יִכְרְעוּ
וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ לִיקַד :

וְזֶה אֶל־זֶה יַעֲרִיצוּ · וְזֶה אֶל־זֶה יַקְדִּישׁוּ · וְשִׁלּוּשׁ
קְדֻשָּׁה לְקָדוֹשׁ מַקְדִּישִׁים :

Dazu erseh'n, — geprüft war Abrah'ms Sinn.
Und reicher Segen ward ihm dort beschworen,
Daß stets des Opfermuthes Gott gedenken,
Daß stets er werde Sühn' und Gnade schenken
Den Sprößlingen, die Er sich auserkoren,
Daß Schutz und Heil Er ewig werde senden. —
O auf das Opfer liebend wolle wenden
Den Blick, und das Gedächtniß jenes Frommen,
Der stets im Zelt geweilt [1]), laß vor Dich kommen;
Und Dein Erbarmen lasse gnädig walten. —
Und jene Himmlischen, die Lichtgestalten,
Der Engel Schaar ehrfürchtig Dir sich beugen,
Vor Dir in bangem Beben sie sich neigen,
Und Einer ruft dem Andern nach der Reihe,
Daß sie darbringen Dir den Ruf der Weihe,

1) Jaakob

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר

ק״וח **קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־ הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:**

ק׳ **אָז בְּקוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק מַשְׁמִיעִים קוֹל מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:**

שם המחבר בראשי חחרוזים כפלים בנימין בר שמואל אמנו׃

וְחַיּוֹת בּוֹעֲרוֹת מַרְאֵיהֶן כְּגַחֲלֵי אֵשׁ: בְּוָחַל סוֹבְלוֹת בָּם אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ: נִסְתָּמוֹת גְּוִיּוֹתֵיהֶן בְּרִשְׁפֵּי לַבַּת אֵשׁ: נְאֻם הַדִּבּוּר מִשְׁמוֹעַ הַנִּתָּן בָּאֵשׁ: יִסְבְּלוּ סֵבֶל נוֹזְלִים עַל רָאשֵׁיהֶם אֵשׁ: יָעִיר לָז לְלָז וְלֹא נִשְׁקְעַת הָאֵשׁ: מְשַׁלְּחִים יַד שְׂרָפִים תַּחַת כַּנְפֵי אֵשׁ: מַשְׁלְכִים בְּכַנְפֵיהֶם גַּחֲלֵי לַהֲבוֹת אֵשׁ: נִפְזָרוּ לִמְקוֹם רְשָׁעִים לְהַכְנִיעָם בָּאֵשׁ: נֶאֱלָחִים בָּם כַּדּוֹנַג מִפְּנֵי הָאֵשׁ: בַּיִת לַחַשְׁמַלָּה מַרְאֶיהָ כְּמַרְאִית אֵשׁ: בְּנֹגַהּ סָבִיב כַּקֶּשֶׁת בֶּעָנָן אֵשׁ: רָצוֹא וָשׁוֹב הַחַיּוֹת דָּאוֹת בְּאַגַּפֵּי אֵשׁ: רוֹחֲשׁוֹת בָּרוּךְ כְּבוֹדוֹ בְּלַהַק יְקוֹדֵי אֵשׁ: שְׁעוּנוֹת בְּמַאֲמַצֵּי רָם שְׁכִינָתוֹ בָּאֵשׁ: שׁוֹאֲגוֹת כְּאַרִי קוֹל בְּלַהַב אֵשׁ: מָאֳחָד כֶּתֶר בְּפֶלֶל בֵּית יַעֲקֹב אֵשׁ: מַשְׁבִּיעוֹ שָׂרָף לוֹהֵט שְׁבִיב אֵשׁ: וּמוֹדִעְזְעִים חֵילֵי מָרוֹם מִשַּׁלְהֲבֵי אֵשׁ: וּמֵרַעַשׁ מִתְגַּלְגְּלִים גַּלְגַּלֵּי כֵס אֵשׁ: אַף רְקִיעִים אֲחָזָתַם חֶרְדַּת אֵשׁ: אָז יְשַׁלְּשׁוּ בַּקֹּדֶשׁ לְנִשְׁפָּט בָּאֵשׁ: לִשְׂמֹאל וְלַיָּמִין שְׁנֵי שַׂרְפֵי אֵשׁ: לוֹאֲטִים הָרֶגֶל מִלְּהַזְכִּיר עֵגֶל אֵשׁ: אָנָּא עִזּוּז וְגִבּוֹר נַעֲרָץ בִּכְתֵּי אֵשׁ: אֵלֶיךָ הָעַל שֶׁוַע

ככתוב (Vorb.) Wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Einer ruft dem Andern zu, und spricht:

קדוש (Gem.) Heilig, heilig, heilig ist Gott der Heerschaaren, so weit die Erde reicht, seine Herrlichkeit.

אז Und mit gewaltigem, mächtig erbrausendem Halle lassen sie die Stimme vernehmen, sich erhebend den Serafim entgegen die ihnen zurufen:

לוֹקְחֵי דַת אֵשׁ: מִפַּעַל הַר מוֹר נֶעֱקַד. עֲלֵי עֵצִים וָאֵשׁ: מְצוּקָה נִנְצָל מִמְּדוּרַת עֵצִים נָאֵשׁ: נָא אִם חַטָּאָה נִמְשְׁכָה וּבָעֲרָה כָאֵשׁ: נְחוּמֶיךָ יִגָּלוּ בְּשִׁבְתְּךָ עַל כִּסֵּא אֵשׁ: וְתַכִּסֵּא יַפְגִּיעַ לָרוֹכֵב בְּמֶרְכֶּבֶת אֵשׁ: וְיֹשֶׁר יָלִיצוּ בַּעֲדֵנוּ חַיּוֹת אֵשׁ:

ח׳ אָז בְּקוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק מַשְׁמִיעִים קוֹל מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

קו״ח בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

ק׳ מִמְּקוֹמְךָ מַלְכֵּנוּ תוֹפִיעַ וְתִמְלוֹךְ עָלֵינוּ כִּי מְחַכִּים אֲנַחְנוּ לָךְ מָתַי תִּמְלוֹךְ בְּצִיּוֹן בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד תִּשְׁכּוֹן: תִּתְגַּדַּל וְתִתְקַדַּשׁ בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ לְדוֹר וָדוֹר וּלְנֵצַח נְצָחִים: וְעֵינֵינוּ תִרְאֶינָה מַלְכוּתֶךָ כַּדָּבָר הָאָמוּר בְּשִׁירֵי עֻזֶּךָ עַל יְדֵי דָוִד מְשִׁיחַ צִדְקֶךָ:

ע״פ א״ב.

אֶחָד קָדוֹשׁ אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ: בּוֹעֲרוֹת טוֹעֲנוֹת כְּסָאֶךָ מַרְאֵיהֶן כְּגַחֲלֵי אֵשׁ: גַּאֲוָתְךָ בְּמַחֲנֵה רַעַשׁ וְאַחַר הָרַעַשׁ אֵשׁ: דּוּגְמַת שִׁבְנֶךָ כְּעֵין חַשְׁמַל מִתּוֹךְ הָאֵשׁ: הֲלֹא בְּהֵרָאוֹתְךָ נַחַת וְרוֹעֵךְ בָּאֵשׁ: וְיֵחַתּוּ וְיִמַּסּוּ מְשַׂנְאֶיךָ

ברוך (Gem.) Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen! — ein Jeglicher von seiner Stätte aus.

ממקומך Aus Deiner Stätte, Du unser König! glänz' hervor und walte über uns, denn wir harren auf Dich, wenn Du wieder herrschen wirst in Zijon, bald in unsern Tagen für alle Zeit und Ewigkeit thronend. O werde erhoben und geheiliget in Deiner Stadt Jeruschalajim für alle Geschlechter und in alle Dauer der Zeiten! Und unsre Augen mögen schauen Dein Reich, wie das in den Sängen Deiner Verherrlichung gesprochene Wort lautet, durch David, Deinen frommen Gesalbten:

כְּדוֹנַג מִפְּנֵי הָאֵשׁ: וְעוֹ מִיּוֹם תָּקַע חֲרֵדֵי דְּבָרְךָ בָּאֵשׁ: חָלִים וְרוֹעֲדִים מִדִּינְךָ נִשְׁפָּט בָּאֵשׁ: טַעְמָם יִכּוֹן בִּקְטֹרֶת נָתוּן עַל־הָאֵשׁ: יֶחְשַׁב מִעוּט חֶלְבָּם וְדָמָם כְּנִיחוֹחַ מִן־הָאֵשׁ: כְּשֶׁר מֵעַשׁ אֵיתָן מֻצָּל מֵאֵשׁ: לְיוֹם צָרָה יַעֲמֹד לָבֹא בַמַּיִם וּבָאֵשׁ: מַעֲרֶכֶת עָרַךְ וּבְיָדוֹ מַאֲכֶלֶת וָאֵשׁ: נִינָיו בָּהּ יִנָּצְלוּ מִמְּדוּרַת עֵצִים וָאֵשׁ: סָעוּ אַחֲרֶיךָ בַּמִּדְבָּר בִּנְחִיַּת עַמּוּד אֵשׁ: עֻנַּת אַהֲבָתָם תִּזְכּוֹר רְשָׁפֶיהָ רִשְׁפֵּי אֵשׁ: פְּלָאֶיךָ יֵדַע תּוֹשְׁבֵי יִחֲדֶךָ בְּעֲנִית אֵשׁ: צוֹעֲקֶיךָ גַּם הַיּוֹם תַּעֲנֶה הוֹגֵי דָת אֵשׁ: קַנֵּא לְעִירְךָ אֲשֶׁר הָיְתָה לִשְׂרֵפַת אֵשׁ: רַצֵּף שִׁכְנְךָ בְּתוֹכָהּ לְכָבוֹד סְבִיבָהּ חוֹמַת אֵשׁ: שְׁעֵה שַׁוְעַת עַמְּךָ בֵּית יַעֲקֹב אֵשׁ: תְּשַׁכְלֵל הֵיכַל קָדְשְׁךָ וְאַל תִּתְאֵשׁ: תְּמִימֶיךָ יַמְלִיכוּךָ כְּמַלְאֲכֵי רוּחַ מְשָׁרְתֵי אֵשׁ:

ח׳ מִמְּקוֹמְךָ מַלְכֵּנוּ תוֹפִיעַ וְתִמְלוֹךְ עָלֵינוּ כִּי מְחַכִּים אֲנַחְנוּ לָךְ מָתַי תִּמְלוֹךְ בְּצִיּוֹן בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד תִּשְׁכּוֹן: תִּתְגַּדַּל וְתִתְקַדַּשׁ בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ לְדוֹר וָדוֹר וּלְנֵצַח נְצָחִים: וְעֵינֵינוּ תִרְאֶינָה מַלְכוּתֶךָ כַּדָּבָר הָאָמוּר בְּשִׁירֵי עֻזֶּךָ עַל יְדֵי דָוִד מְשִׁיחַ צִדְקֶךָ:

חו״ק יִמְלוֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

ח׳ לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה:

ימלך (Gem.) Der Ewige wird herrschen in alle Zeit; Dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

לדור (Vorb.) In alle Geschlechter wollen wir verkünden Deine Größe, und in alle Dauer der Zeiten Deine Weihe aussprechen, und Dein Preis, unser Gott, soll aus unserm Munde nie entweichen in alle Zeit und Ewigkeit; denn ein großer und heiliger Gott bist Du.

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטוֹן לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה שֶּׁבָּרָאתָ:

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלֹזוּ וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ. וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט

וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים · אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ · וְרָצִיתָ בָּנוּ · וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת · וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ · וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ · וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה · יוֹם תְּרוּעָה מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ · יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ · וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ · וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ · וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ · לִפְלֵטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה · זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה · וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה · וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים · וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ · וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ · כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ · כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְעַלְתּוֹ וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ

מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ: וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְּךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ. כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלֻיּוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ. וְכֹל

הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר׃ יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ׃ יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ׃ יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם׃

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ׃ בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם׃

פותחין הארון.

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָטָאנוּ לְפָנֶיךָ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אָתָּה:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה עִמָּנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חַדֵּשׁ עָלֵינוּ שָׁנָה טוֹבָה:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מֵעָלֵינוּ כָּל גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מַחְשְׁבוֹת שׂוֹנְאֵינוּ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָפֵר עֲצַת אוֹיְבֵינוּ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כַּלֵּה כָּל צַר וּמַשְׂטִין מֵעָלֵינוּ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כַּלֵּה דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וּשְׁבִי וּמַשְׁחִית (וּשְׁמַד) מִבְּנֵי בְרִיתֶךָ:

אבינ Unser Vater, unser König! Wir haben gesündigt vor Dir!

Unser Vater, unser König! Wir haben keinen König außer Dir!

Unser Vater, unser König! Thue mit uns um Deines Namens willen!

Unser Vater, unser König! Lasse für uns anheben ein neues beglücktes Jahr!

Unser Vater, unser König! Wende von uns ab alle bösen Verhängnisse!

Unser Vater, unser König! Wende von uns ab die Anschläge unserer Feinde!

Unser Vater, unser König! Zerstöre den Rathschluß unserer Widersacher!

Unser Vater, unser König! Wehre ab von uns jeden Feind und Hinderer!

Unser Vater, unser König! Wehre ab Seuche, Schwert, Hungersnoth, Gefangenschaft und Verderben von den Kindern Deines Bundes!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְנַע מַגֵּפָה מִנַּחֲלָתֶךָ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁלַח רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְחוֹלֵי עַמֶּךָ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ סְלַח וּמְחַל לְכָל־עֲוֹנוֹתֵינוּ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ וְחַטֹּאתֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קְרַע רֹעַ גְּזַר דִּינֵנוּ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחוֹק בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים כָּל־שִׁטְרֵי חוֹבוֹתֵינוּ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זָכוֹר כִּי עָפָר אֲנָחְנוּ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זָכְרֵנוּ בְּזִכְרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ׃

אבינו Unser Vater, unser König! Halte böse Krankheit fern Deinem Erbe!

Unser Vater, unser König! Sende vollkommene Heilung den Kranken Deines Volkes!

Unser Vater, unser König! Laß uns zurückkehren in vollkommener Reue vor Dein Antlitz!

Unser Vater, unser König! Verzeih' und vergieb uns alle unsere Sünden!

Unser Vater, unser König! Lösche ab und lasse schwinden alle unsere Vergehungen und Versündigungen aus Deinem Auge!

Unser Vater, unser König! Zerreiße den über uns verhängten bösen Beschluß!

Unser Vater, unser König! Lösche ab in Deinem großen Erbarmen alle die Zeugnisse unsrer Schuld!

Unser Vater, unser König! Gedenke, daß wir Staub sind!

Unser Vater, unser König! Denke unser zu heilvollem Gedächtnisse vor Dir!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר חַיִּים טוֹבִים׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר זְכֻיּוֹת׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר פַּרְנָסָה וְכַלְכָּלָה׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר גְּאֻלָּה וִישׁוּעָה׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר סְלִיחָה וּמְחִילָה׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הַצְמַח לָנוּ יְשׁוּעָה בְּקָרוֹב׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָרֵם קֶרֶן יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָרֵם קֶרֶן מְשִׁיחֶךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁמַע קוֹלֵנוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ׃

אבינו Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch glücklichen Lebens!
Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch frommer Verdienste!
Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Verpflegung und Ernährung!
Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Erlösung und des Heils!
Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Verzeihung und Vergebung!
Unser Vater, unser König! Laß uns aufsprießen das Heil in naher Zeit!
Unser Vater, unser König! Erhebe die Kraft Jisraels, Deines Volkes!
Unser Vater, unser König! Erhebe die Kraft Deines Gesalbten!
Unser Vater, unser König! Höre unsere Stimme, sei schonend, und erbarme Dich unser!
Unser Vater, unser König! Nimm an in Barmherzigkeit und mit Wohlgefallen unser Gebet!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ נָא אַל־תְּשִׁיבֵנוּ רֵיקָם מִלְּפָנֶיךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן הֲרוּגִים עַל שֵׁם קָדְשֶׁךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן טְבוּחִים עַל יִחוּדֶךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן בָּאֵי בָאֵשׁ וּבַמַּיִם עַל קִדּוּשׁ שְׁמֶךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ נְקוֹם לְעֵינֵינוּ נִקְמַת דַּם עֲבָדֶיךָ הַשָּׁפוּךְ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ אִם־לֹא־לְמַעֲנֵנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ:

אבינו Unser Vater, unser König! O laß uns nicht leer zurückkehren aus Deinem Angesichte!

Unser Vater, unser König! Thue an uns um Derer willen, die hingewürgt wurden um Deinen heiligen Namen!

Unser Vater, unser König! Thue an uns um Derer willen, die hingeschlachtet wurden um Deine Einheit!

Unser Vater, unser König! Thue an uns um Derer willen, die in's Feuer und Wasser gingen, um Deinen Namen zu heiligen!

Unser Vater, unser König! Nimm vor unseren Augen Vergeltung für das Blut Deiner Knechte, das vergossene!

Unser Vater, unser König! Thue um Deinetwillen, nicht um unsertwillen!

Unser Vater, unser König! Thue es um Deinetwillen, und hilf uns!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר
וְהַנּוֹרָא שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָנֵּנוּ וַעֲנֵנוּ כִּי אֵין בָּנוּ מַעֲשִׂים
עֲשֵׂה עִמָּנוּ צְדָקָה וָחֶסֶד וְהוֹשִׁיעֵנוּ:

סוגרין הארון ·

ועתה יגדל נא כח אדני כאשר דברת לאמר.
זכר רחמיך יי וחסדיך כי מעולם המה:

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ
בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב
וְאִמְרוּ אָמֵן יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא ·
יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל
שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן כָּל־בִּרְכָתָא
וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:
ק׳ קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ:
תִּתְקַבַּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דְּכָל־יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן דִּי בִשְׁמַיָּא
וְאִמְרוּ אָמֵן: ק׳ יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:
יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:
ק׳ עֶזְרִי מֵעִם יְיָ עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:
עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל
וְאִמְרוּ אָמֵן:

Unser Vater, unser König! Thue es um Deines großen Erbarmens willen!

Unser Vater, unser König! Thue es um Deines Namens willen, des großen, mächtigen und erhabenen, der über uns genannt ist!

Unser Vater, unser König! Sei uns gnädig und erhöre uns; denn wir haben kein Verdienst. Ueb' an uns Milo' und Gnade, und hilf uns!

סדר הוצאת ספר התורה.

אֵין כָּמוֹךָ בָאֱלֹהִים אֲדֹנָי וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר: יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:
יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

אַב הָרַחֲמִים הֵיטִיבָה בִרְצוֹנְךָ אֶת־צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלָיִם: כִּי בְךָ לְבַד בָּטָחְנוּ מֶלֶךְ אֵל רָם וְנִשָּׂא אֲדוֹן עוֹלָמִים:

וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה יְיָ וְיָפֻצוּ אֹיְבֶיךָ וְיָנֻסוּ מְשַׂנְאֶיךָ מִפָּנֶיךָ: כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וּדְבַר־יְיָ מִירוּשָׁלָיִם:

בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ:

יְהוָה | יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת: נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה:

אין Keiner ist wie Du unter den Göttern, o Herr! und Nichts wie Deine Werke! Dein Reich ist ein Reich aller Ewigkeiten, und Deine Herrschaft geht durch alle Geschlechter. Der Ewige ist Herrscher, der Ewige war Herrscher, der Ewige wird herrschen in alle Zeit und Ewigkeit. Der Ewige wird Macht verleihen seinem Volke, der Ewige segne sein Volk mit Frieden!

אב Vater des Erbarmens! Erweise Zijon Güte in Deiner Huld, baue die Mauern Jeruschalajims. Denn auf Dich allein vertrauen wir, König, Gott, hoch und erhaben, Herr der Ewigkeiten!

ויהי Und es geschah, wenn aufbrach die Bundeslade, da sprach Moscheh: Erhebe Dich, Ewiger, daß sich zerstreuen Deine Feinde, und flüchten, die Dich hassen, vor Deinem Angesichte. Denn von Zijon geht aus die Lehre und das Wort des Ewigen von Jeruschalajim.

ברוך Gelobt sei, der ertheilt hat die Lehre seinem Volke Jisrael in seiner Heiligkeit.

יי Ewiger! Ewiger! Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und reich an Huld und Treue, der bewahret Huld bis in's tausendste Geschlecht, der verzeihet Sünde, Missethat und Vergehen.

רִבּוֹן הָעוֹלָם· מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ לְטוֹבָה וְהָפֵק רְצוֹנֵנוּ
וְתֶן־לָנוּ שְׁאֵלָתֵנוּ· וּמְחוֹל עַל כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ וְעַל כָּל־
עֲוֹנוֹת אַנְשֵׁי בָתֵּינוּ מְחִילָה בְּחֶסֶד מְחִילָה בְּרַחֲמִים·
וְטַהֲרֵנוּ מֵחֲטָאֵינוּ וּמֵעֲוֹנוֹתֵינוּ וּמִפְּשָׁעֵינוּ· וְזָכְרֵנוּ בְּזִכְרוֹן
טוֹב לְפָנֶיךָ וּפָקְדֵנוּ בִּפְקֻדַּת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים· וְזָכְרֵנוּ
לְחַיִּים טוֹבִים וַאֲרוּכִים וּלְשָׁלוֹם לְפַרְנָסָה וְכַלְכָּלָה· וְתֶן־
לָנוּ לֶחֶם לֶאֱכוֹל וּבֶגֶד לִלְבּוֹשׁ וְעֹשֶׁר וְכָבוֹד וְאֹרֶךְ יָמִים
לַהֲגוֹת בְּתוֹרָתֶךָ וּלְקַיֵּם מִצְוֹתֶיהָ וְשֵׂכֶל וּבִינָה לְהָבִין
וּלְהַשְׂכִּיל עִמְקֵי סוֹדוֹתֶיהָ· וּשְׁלַח רְפוּאָה לְכָל־מַכְאוֹבֵינוּ
וּתְבָרֵךְ אֶת־כָּל־מַעֲשֵׂה יָדֵינוּ· וְתִגְזוֹר עָלֵינוּ גְּזֵרוֹת טוֹבוֹת
יְשׁוּעוֹת וְנֶחָמוֹת וּתְבַטֵּל מֵעָלֵינוּ כָּל־גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת· וְתַטֶּה
לֵב הַמַּלְכוּת וְיוֹעֲצֶיהָ וְשָׂרֶיהָ עָלֵינוּ לְטוֹבָה· אָמֵן וְכֵן
יְהִי רָצוֹן:

רבון Herr der Welten! Erfülle unsre Bitten zum Segen, und gewähre unsern Wunsch. Gieb uns, was wir erbitten, und verzeihe uns all unsere Sünden und all die Sünden der Leute unsres Hauses; gewähre uns Verzeihung in Liebe und Vergebung in Barmherzigkeit; reinige uns von unseren Sünden, Vergehungen und Missethaten. Denke unser in segensreichem Gedächtnisse vor Dir, und verhänge über uns Heil und Erbarmen; denke unser zu glücklichem, langem Leben und zum Frieden, zur Ernährung und Erhaltung; gieb uns Brod zum Essen und Gewand zur Bekleidung, Reichthum und Ehre und Lebensdauer, uns zu befleißigen Deiner Lehre, und zu erfüllen ihre Gebote; gieb uns Einsicht und Verstand, um zu verstehen und einzusehen die Tiefen des in ihr verborgenen Geistes. Sende Heilung all unsern Schmerzen, und segne jegliches Werk unserer Hand. Fasse über uns segensvolle Beschlüsse zu Heil und Trost, und vereitle jeden über uns gefaßten bösen Beschluß, und lenke das Herz der Regierenden und ihrer Räthe und Angesehenen auf uns zum Heile. Amen! Und so sei es Dir wohlgefällig!

יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי׃
וַאֲנִי תְפִלָּתִי לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ׃ ג"פ

בְּרִיךְ שְׁמֵהּ דְּמָרֵא עָלְמָא בְּרִיךְ כִּתְרָךְ וְאַתְרָךְ. יְהֵא רְעוּתָךְ עִם עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְעָלַם. וּפוּרְקַן יְמִינָךְ אַחֲזֵי לְעַמָּךְ בְּבֵית מַקְדְּשָׁךְ וּלְאַמְטוּיֵא לָנָא מִטּוּב נְהוֹרָךְ וּלְקַבֵּל צְלוֹתָנָא בְּרַחֲמִין. יְהֵא רַעֲוָא קֳדָמָךְ דְּתוֹרִיךְ לָן חַיִּין בְּטִיבוּתָא. וְלֶהֱוֵא אֲנָא פְּקִידָא בְּגוֹ צַדִּיקַיָּא. לְמִרְחַם עָלַי וּלְמִנְטַר יָתִי וְיַת כָּל דִּי לִי וְדִי לְעַמָּךְ יִשְׂרָאֵל. אַנְתְּ הוּא זָן לְכֹלָּא וּמְפַרְנֵס לְכֹלָּא. אַנְתְּ הוּא שַׁלִּיט עַל כֹּלָּא. אַנְתְּ הוּא דְשַׁלִּיט עַל מַלְכַיָּא וּמַלְכוּתָא דִּילָךְ הִיא. אֲנָא עַבְדָּא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּסָגִידְנָא קַמֵּהּ וּמִקַּמֵּהּ דִּיקַר אוֹרַיְתֵהּ בְּכָל עִדָּן וְעִדָּן. לָא עַל אֱנָשׁ רָחִיצְנָא. וְלָא עַל בַּר אֱלָהִין סָמִיכְנָא. אֶלָּא בֶּאֱלָהָא דִשְׁמַיָּא. דְּהוּא אֱלָהָא קְשׁוֹט. וְאוֹרַיְתֵהּ קְשׁוֹט. וּנְבִיאוֹהִי קְשׁוֹט. וּמַסְגֵּא לְמֶעְבַּד טַבְוָן וּקְשׁוֹט. בֵּהּ אֲנָא רָחִיץ וְלִשְׁמֵהּ קַדִּישָׁא יַקִּירָא אֲנָא אֵמַר תֻּשְׁבְּחָן. יְהֵא רַעֲוָא קֳדָמָךְ דְּתִפְתַּח לִבִּי בְּאוֹרַיְתָא וְתַשְׁלִים מִשְׁאֲלִין דְּלִבָּאִי וְלִבָּא דְכָל עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְטָב וּלְחַיִּין וְלִשְׁלָם׃

יהיו Mögen Dir wohlgefällig sein die Worte meines Mundes und das Sinnen meines Herzens, Ewiger, mein Hort und mein Erlöser!

ואני Und mein Gebet an Dich, o Ewiger! komme zur Gnadenzeit, o Gott! In der Fülle Deiner Gnade erhöre mich durch die treue Zuversicht Deines Heiles.

בריך Gelobt sei der Name des Weltenherrn, gelobt seiner Allmacht Krone und Stätte! Möge Deine Gnade sein mit Deinem Volke Jisrael in Ewigkeit, und die siegreiche Macht Deiner Rechten laß schauen Dein Volk in Deinem Heiligthume; laß uns zuströmen den Segen Deiner Erleuchtung, und nimm unser Gebet an in Liebe. Möge es Dein Wille sein, daß Du uns in Gnaden das Leben verlängerst, und laß mich meine Stelle haben in der Mitte der Frommen, daß Du Dich mein erbarmest, mich schützest und all die Meinigen und die Deinem Volke Jisrael angehören. Du ja speisest Alle, und verpflegest Alle, Du der Herrscher über Alles, Du, der herrschet über Könige, und die Herrschaft ist Dein. Ich stehe hier als Knecht des Heiligen, Hochgelobten. Vor ihm beuge ich mich und vor der Würde seiner Lehre zu jeglicher Zeit. Auf keinen Sterblichen verlasse ich mich, und auf Keinen, der Göttlichkeit sich zuspricht, lehne ich mich, — nur auf den Gott des Himmels, der da ist ein Gott in Wahrheit, und dessen Lehre ist Wahrheit, und dessen Propheten sind Wahrheit, und der in reicher Fülle übt Thaten der Liebe und Wahrheit; auf ihn vertraue ich, und seinem Namen, dem heiligen und weihevollen, spende ich Loblieder. Möge es Dein Wille sein, daß Du öffnest mein Herz für die Lehre, und erfüllest die Wünsche meines Herzens und des Herzens Deines ganzen Volkes Jisrael zum Guten, zum Leben und zum Frieden.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

אֶחָד אֱלֹהֵינוּ גָּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ קָדוֹשׁ וְנוֹרָא שְׁמוֹ:

גַּדְּלוּ לַייָ אִתִּי וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו:

לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדוֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

עַל הַכֹּל יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל־מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא: בָּעוֹלָמוֹת שֶׁבָּרָא הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא: כִּרְצוֹנוֹ וְכִרְצוֹן יְרֵאָיו וְכִרְצוֹן כָּל־בֵּית יִשְׂרָאֵל: צוּר הָעוֹלָמִים אֲדוֹן כָּל־הַבְּרִיּוֹת אֱלוֹהַּ כָּל־הַנְּפָשׁוֹת: הַיּוֹשֵׁב בְּמֶרְחֲבֵי מָרוֹם הַשּׁוֹכֵן בִּשְׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם: קְדֻשָּׁתוֹ עַל הַחַיּוֹת וּקְדֻשָּׁתוֹ עַל כִּסֵּא הַכָּבוֹד: וּבְכֵן יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ בָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְעֵינֵי כָּל־חָי: וְנֹאמַר לְפָנָיו שִׁיר חָדָשׁ כַּכָּתוּב. שִׁירוּ לֵאלֹהִים זַמְּרוּ שְׁמוֹ סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו: וְנִרְאֵהוּ עַיִן בְּעַיִן בְּשׁוּבוֹ אֶל נָוֵהוּ כַּכָּתוּב. כִּי עַיִן בְּעַיִן יִרְאוּ בְּשׁוּב יְיָ צִיּוֹן: וְנֶאֱמַר. וְנִגְלָה כְּבוֹד יְיָ וְרָאוּ כָל־בָּשָׂר יַחְדָּו כִּי פִּי יְיָ דִּבֵּר:

אַב הָרַחֲמִים הוּא יְרַחֵם עַם עֲמוּסִים וְיִזְכּוֹר בְּרִית אֵתָנִים וְיַצִּיל נַפְשׁוֹתֵינוּ מִן הַשָּׁעוֹת הָרָעוֹת וְיִגְעַר בְּיֵצֶר הָרַע מִן הַנְּשׂוּאִים וְיָחוֹן

שמע Höre Jisrael! der Ewige unser Gott ist ein einiges, ewiges Wesen!

אחד Einzig ist unser Gott, groß unser Herr, Heiliger, Erhabener sein Name!

גדלו Erhebet den Ewigen mit mir! und seinen Namen wollen wir vereint verherrlichen.

לך Dein, o Ewiger, ist die Größe und die Stärke und die Herrlichkeit, die Macht und der Glanz, ja Dein Alles im Himmel und auf Erden. Dein, o Ewiger! ist die Herrschaft, und Du bist es, der sich erhebet über Alles als Haupt. Erhebet den Ewigen unsern Gott, und bücket euch vor dem Schemel seiner Füße, heilig ist Er! Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seinem heiligen Berg, denn heilig ist der Ewige, unser Gott!

אב Der Vater des Erbarmens erbarme sich des Volkes, des von ihm geschützten, und gedenke des Bundes mit den urgewaltigen Ahnen, und rette un-

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר

ק״וח קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

ק׳ אָז בְּקוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק מַשְׁמִיעִים קוֹל מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

שם המחבר בראשי החרוזים כפלים בנימין בר שמואל אמנו.

וְחַיּוֹת בּוֹעֲרוֹת מַרְאֵיהֶן כְּגַחֲלֵי אֵשׁ: בְּזָהָל סוֹבְלוֹת כֵּס אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ: נִסְתָּמוֹת גְּוִיּוֹתֵיהֶן בְּרִשְׁפֵּי לַבַּת אֵשׁ: נְאֻם הַדִּבּוּר מִשְׁמֹעַ הַנִּתָּן בָּאֵשׁ: יִסְבְּלוּ סֵבֶל נוֹזְלִים עַל רָאשֵׁיהֶם אֵשׁ: יָעִיר לוֹ לְלוֹ וְלֹא נִשְׁקְעַת הָאֵשׁ: מְשַׁלְּחִים יַד שְׂרָפִים תַּחַת כַּנְפֵי אֵשׁ: מַשְׁלְכִים בְּכַנְפֵיהֶם גַּחֲלֵי לַהֲבוֹת אֵשׁ: נִפְזָרוֹת לִמְקוֹם רְשָׁעִים לְהַכְנִיעָם בָּאֵשׁ: נֶאֱלָחִים בָּם כַּדּוֹנַג מִפְּנֵי הָאֵשׁ: בַּיִת לְחַשְׁמַלָּה מַרְאֶיהָ כְּמַרְאִית אֵשׁ: בְּנֹגַהּ סָבִיב כַּקֶּשֶׁת בֶּעָנָן אֵשׁ: רָצוֹא וָשׁוֹב הַחַיּוֹת דָּאוֹת בְּאַגַּפֵּי אֵשׁ: רוֹחֲשׁוֹת בָּרוּךְ כְּבוֹדוֹ בְּלַהַק יְקוֹדֵי אֵשׁ: שְׁעוּנוֹת בְּמַאֲמַצֵּי רָם שְׁבִינָתוֹ בָּאֵשׁ: שׁוֹאֲגוֹת כַּאֲרִי קוֹל בְּלַהַב אֵשׁ: מֵאֶחָד כֶּתֶר בְּפֶלֶל בֵּית יַעֲקֹב אֵשׁ: מַשְׁבִּיעוֹ שָׂרָף לוֹהֵט שְׁבִיב אֵשׁ: וּמְזֻדְעָזְעִים חֵילֵי מָרוֹם מִשַּׁלְהֲבֵי אֵשׁ: וּמֵרַעַשׁ מִתְגַּלְגְּלִים גַּלְגַּלֵּי כֵּס אֵשׁ: אַף רְקִיעִים אֲחָזָתַם חֶרְדַּת אֵשׁ: אָז יְשַׁלְּשׁוּ בַּקֹּדֶשׁ לְנִשְׁפָּט בָּאֵשׁ: לִשְׂמֹאל וְלַיָּמִין שְׁנֵי שַׂרְפֵי אֵשׁ: לוֹאֲטִים הָרֶגֶל מִלְּהַזְכִּיר עֵגֶל אֵשׁ: אָנָּא עִזּוּז וְגִבּוֹר נַעֲרָץ בְּכִתֵּי אֵשׁ: אֵלֶיךָ הַעַל שֶׁוַע

ככתוב (Vorb.) Wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Einer ruft dem Andern zu, und spricht:

קדוש (Gem.) Heilig, heilig, heilig ist Gott der Heerschaaren, so weit die Erde reicht, seine Herrlichkeit.

אז Und mit gewaltigem, mächtig erbrausendem Halle lassen sie die Stimme vernehmen, sich erhebend den Serafim entgegen die ihnen zurufen:

לוֹקְחֵי דַת אֵשׁ: מִפַּעַל הַר מוֹר נֶעֱקַד עֲלֵי עֵצִים וָאֵשׁ: מְצוּקָה נִנְּצַל מִמְּדוּרַת עֵצִים נָאֵשׁ: נָא אִם חֲטָאָה נִמְשְׁכָה וּבָעֲרָה כָאֵשׁ: נְחוּמֶיךָ יִגָּלוּ בְּשִׁבְתְּךָ עַל כִּסֵּא אֵשׁ: וְתַכְּסֵא יַפְגִּיעַ לָרוֹכֵב בְּמֶרְכֶּבֶת אֵשׁ: וְיֹשֶׁר יָלִיצוּ בַּעֲדֵנוּ חַיּוֹת אֵשׁ:

ח׳ אָז בְּקוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק מַשְׁמִיעִים קוֹל מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

ק״ח בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

ק׳ מִמְּקוֹמְךָ מַלְכֵּנוּ תוֹפִיעַ וְתִמְלוֹךְ עָלֵינוּ כִּי מְחַכִּים אֲנַחְנוּ לָךְ מָתַי תִּמְלוֹךְ בְּצִיּוֹן בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד תִּשְׁכּוֹן: תִּתְגַּדַּל וְתִתְקַדַּשׁ בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ לְדוֹר וָדוֹר וּלְנֵצַח נְצָחִים: וְעֵינֵינוּ תִרְאֶינָה מַלְכוּתֶךָ כַּדָּבָר הָאָמוּר בְּשִׁירֵי עֻזֶּךָ עַל יְדֵי דָוִד מְשִׁיחַ צִדְקֶךָ:

ע״פ אז״ב.

אֶחָד קָדוֹשׁ אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ: בּוֹעֲרוֹת טוֹעֲנוֹת כִּסְאֲךָ מַרְאֵיהֶן כְּגַחֲלֵי אֵשׁ: גְּאוּתְךָ בְּמַחֲנֶה רַעַשׁ וְאַחַר הָרַעַשׁ אֵשׁ: דּוּגְמַת שִׁבְנְךָ כְּעֵין חַשְׁמַל מִתּוֹךְ הָאֵשׁ: הֲלֹא בְּהֵרָאוֹתְךָ נַחַת זְרוֹעֲךָ בָּאֵשׁ: וְיֵחַתּוּ וְיִמַּסּוּ מְשַׂנְאֶיךָ

ברוך (Gem.) Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen! — ein Jeglicher von seiner Stätte aus.

ממקומך Aus Deiner Stätte, Du unser König! glänz' hervor und walte über uns, denn wir harren auf Dich, wenn Du wieder herrschen wirst in Zijon, bald in unsern Tagen für alle Zeit und Ewigkeit thronend. O werde erhoben und geheiliget in Deiner Stadt Jeruschalajim für alle Geschlechter und in alle Dauer der Zeiten! Und unsre Augen mögen schauen Dein Reich, wie das in den Sängen Deiner Verherrlichung gesprochene Wort lautet, durch David, Deinen frommen Gesalbten:

עַד־כֹּה וְנִשְׁתַּחֲוֶה וְנָשׁוּבָה אֲלֵיכֶם׃ וַיִּקַּח אַבְרָהָם אֶת־
עֲצֵי הָעֹלָה וַיָּשֶׂם עַל־יִצְחָק בְּנוֹ וַיִּקַּח בְּיָדוֹ אֶת־הָאֵשׁ
וְאֶת־הַמַּאֲכֶלֶת וַיֵּלְכוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו׃ וַיֹּאמֶר יִצְחָק אֶל־
אַבְרָהָם אָבִיו וַיֹּאמֶר אָבִי וַיֹּאמֶר הִנֶּנִּי בְנִי וַיֹּאמֶר הִנֵּה
הָאֵשׁ וְהָעֵצִים וְאַיֵּה הַשֶּׂה לְעֹלָה׃ וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם
אֱלֹהִים יִרְאֶה־לּוֹ הַשֶּׂה לְעֹלָה בְּנִי וַיֵּלְכוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו׃
ישראל וַיָּבֹאוּ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר־לוֹ הָאֱלֹהִים וַיִּבֶן שָׁם
אַבְרָהָם אֶת־הַמִּזְבֵּחַ וַיַּעֲרֹךְ אֶת־הָעֵצִים וַיַּעֲקֹד אֶת־
יִצְחָק בְּנוֹ וַיָּשֶׂם אֹתוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ מִמַּעַל לָעֵצִים׃ וַיִּשְׁלַח
אַבְרָהָם אֶת־יָדוֹ וַיִּקַּח אֶת־הַמַּאֲכֶלֶת לִשְׁחֹט אֶת־בְּנוֹ׃
וַיִּקְרָא אֵלָיו מַלְאַךְ יְהוָה מִן־הַשָּׁמַיִם וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם ׀

wir wollen gehen bis dorthin; wenn wir angebetet, kehren wir zurück zu euch. Und Abraham nahm das Holz des Ganzopfers, und legte es auf Jizchak, seinen Sohn; aber in seine Hand nahm er das Feuer und das Schlachtmesser, und sie gingen beide zusammen. Und Jizchak sprach zu Abraham, seinem Vater, und sagte: Mein Vater! Und er sprach: Hier bin ich, mein Sohn! Er aber sprach: Siehe, hier das Feuer und das Holz, wo aber ist das Lamm zum Opfer? Und Abraham sprach: Gott wird sich ersehen das Lamm zum Opfer, mein Sohn! Und sie gingen beide zusammen.

ויבאו Und sie kamen an den Ort, den ihm Gott angesagt hatte, und Abraham bauete dort den Altar, und legte das Holz zurecht, und band seinen Sohn Jizchak, und legte ihn auf den Altar über das Holz. Und Abraham streckte seine Hand aus, und nahm das Messer, seinen Sohn zu schlachten. Da rief ein Engel des Ewigen vom Himmel ihm zu, und sprach: Abraham!

אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הִנֵּנִי׃ וַיֹּאמֶר אַל־תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל־הַנַּעַר
וְאַל־תַּעַשׂ לוֹ מְאוּמָה כִּי ׀ עַתָּה יָדַעְתִּי כִּי־יְרֵא אֱלֹהִים
אַתָּה וְלֹא חָשַׂכְתָּ אֶת־בִּנְךָ אֶת־יְחִידְךָ מִמֶּנִּי׃ וַיִּשָּׂא
אַבְרָהָם אֶת־עֵינָיו וַיַּרְא וְהִנֵּה־אַיִל אַחַר נֶאֱחַז בַּסְּבַךְ
בְּקַרְנָיו וַיֵּלֶךְ אַבְרָהָם וַיִּקַּח אֶת־הָאַיִל וַיַּעֲלֵהוּ לְעֹלָה
תַּחַת בְּנוֹ׃ וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא יְהוָה ׀
יִרְאֶה אֲשֶׁר יֵאָמֵר הַיּוֹם בְּהַר יְהוָה יֵרָאֶה׃ רביעי וַיִּקְרָא
מַלְאַךְ יְהוָה אֶל־אַבְרָהָם שֵׁנִית מִן־הַשָּׁמָיִם׃ וַיֹּאמֶר
בִּי נִשְׁבַּעְתִּי נְאֻם־יְהוָה כִּי יַעַן אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת־הַדָּבָר
הַזֶּה וְלֹא חָשַׂכְתָּ אֶת־בִּנְךָ אֶת־יְחִידֶךָ׃ כִּי־בָרֵךְ אֲבָרֶכְךָ
וְהַרְבָּה אַרְבֶּה אֶת־זַרְעֲךָ כְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכַחוֹל אֲשֶׁר

Abraham! Und er sprach: Hier bin ich. Und Jener sprach: Strecke nicht deine Hand nach dem Knaben aus, und thue ihm nicht das Geringste! Denn nun weiß ich, daß du gottesfürchtig bist, denn du hast mir nicht verweigert deinen Sohn, deinen einzigen. Da erhob Abraham seine Augen und schauete, und siehe da, ein Widder, der hernach hängen blieb im Dickicht an den Hörnern; da ging Abraham hin und nahm den Widder, und brachte ihn zum Opfer statt seines Sohnes.

ויקרא Und Abraham nannte den Namen dieses Ortes: Der Ewige wird ersehen; so heute gesprochen wird: Auf dem Berg des Ewigen erscheint man. Und ein Engel des Ewigen rief dem Abraham zu vom Himmel zum zweiten Mal, und sprach: Bei mir hab' ich geschworen, ist der Spruch des Ewigen, daß, weil du dieses gethan hast, und hast nicht verweigert deinen Sohn, deinen einzigen, daß ich dich segnen werde, und mehren deinen Samen, wie die Sterne des Himmels und wie den Sand, der am Rande

וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים· אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ· וְרָצִיתָ בָּנוּ· וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת· וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ· וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ· וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה· יוֹם תְּרוּעָה מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ· יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ· וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ· וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ· וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ· לִפְלֵטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה· וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים· וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ· וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ· כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ· כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְעַלְתּוֹ וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ

מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ: וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת
כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם
הַזִּכָּרוֹן:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־
הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם
בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל
עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה
הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ
מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר.
נוֹדֶה לְּךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל
חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל
נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל
נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל
נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־
עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב
כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ
מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה
הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ
יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת
לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל
שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ. כֵּן תְּחַיֵּנוּ
וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלֻיּוֹתֵינוּ
לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ
וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב
שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ.
בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם
וָעֶד: וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ. וְכָל

וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבֹתֶיהָ שָׁלוֹם: אֹרֶךְ יָמִים בִּימִינָהּ בִּשְׂמֹאולָהּ עֹשֶׁר וְכָבוֹד: יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

קודם קריאת הפטרה יברך המפטיר ברכה זו.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר בִּנְבִיאִים טוֹבִים וְרָצָה בְדִבְרֵיהֶם הַנֶּאֱמָרִים בֶּאֱמֶת. בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָֹה הַבּוֹחֵר בַּתּוֹרָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ וּבְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבִנְבִיאֵי הָאֱמֶת וָצֶדֶק:

הפטרת יום ב׳ של ראש השנה בירמיה ל״א ב׳

כֹּה אָמַר יְהוָֹה מָצָא חֵן בַּמִּדְבָּר עַם שְׂרִידֵי חָרֶב הָלוֹךְ לְהַרְגִּיעוֹ יִשְׂרָאֵל: מֵרָחוֹק יְהוָֹה נִרְאָה לִי וְאַהֲבַת עוֹלָם אֲהַבְתִּיךְ עַל־כֵּן

Baum des Lebens ist sie den an ihr Festhaltenden, und wer sie erfaßt, ist selig gepriesen. Ihre Wege sind Wege der Anmuth, und ihre Bahnen Frieden. Dauer der Tage in ihrer Rechten, in ihrer Linken Reichthum und Ehre. Der Ewige hat es gewollt um seiner Gerechtigkeit willen. Er erhebt die Lehre und verherrlicht sie.

(Segensspruch vor der Haftarah.)

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der erwählt hat die wahren Propheten, und Wohlgefallen gefunden an ihren Worten, den in Wahrhaftigkeit gesprochenen. Gelobt seist Du, o Ewiger, der erkoren die Thorah und Moscheh, seinen Knecht, und Jisrael, sein Volk, und die Propheten der Treue und Wahrheit. —

Haftarah.

(Jerem. 3,1 2—20.)

כה Also spricht der Ewige: Es hat Gnade gefunden in der Wüste ein Volk dem Schwerte Entronnener, da es zur Ruhe hingeht, Jisrael. — Aus der Ferne ist mir erschienen der Ewige — ja mit ewiger Liebe liebt' ich dich, darum zog ich dir nach mit

מְשַׁכְתִּיךְ חָסֶד׃ עוֹד אֶבְנֵךְ וְנִבְנֵית בְּתוּלַת
יִשְׂרָאֵל עוֹד תַּעְדִּי תֻפַּיִךְ וְיָצָאת בִּמְחוֹל
מְשַׂחֲקִים׃ עוֹד תִּטְּעִי כְרָמִים בְּהָרֵי שֹׁמְרוֹן
נָטְעוּ נֹטְעִים וְחִלֵּלוּ׃ כִּי יֶשׁ־יוֹם קָרְאוּ נֹצְרִים
בְּהַר אֶפְרָיִם קוּמוּ וְנַעֲלֶה צִיּוֹן אֶל־יְהֹוָה אֱלֹהֵינוּ׃
כִּי־כֹה ׀ אָמַר יְהֹוָה רָנּוּ לְיַעֲקֹב שִׂמְחָה וְצַהֲלוּ
בְּרֹאשׁ הַגּוֹיִם הַשְׁמִיעוּ הַלְלוּ וְאִמְרוּ הוֹשַׁע
יְהֹוָה אֶת־עַמְּךָ אֵת שְׁאֵרִית יִשְׂרָאֵל׃ הִנְנִי מֵבִיא
אוֹתָם מֵאֶרֶץ צָפוֹן וְקִבַּצְתִּים מִיַּרְכְּתֵי־אָרֶץ בָּם
עִוֵּר וּפִסֵּחַ הָרָה וְיֹלֶדֶת יַחְדָּו קָהָל גָּדוֹל יָשׁוּבוּ
הֵנָּה׃ בִּבְכִי יָבֹאוּ וּבְתַחֲנוּנִים אוֹבִילֵם אוֹלִיכֵם
אֶל־נַחֲלֵי מַיִם בְּדֶרֶךְ יָשָׁר לֹא יִכָּשְׁלוּ בָּהּ כִּי־

Huld. Wieder werde ich dich bauen, daß du gebauet bleibest, Jungfrau Jisrael, wiederum sollst du anlegen deine Pauken, und ausziehen im Reigen der Fröhlichen. Wiederum sollst du Weinberge pflanzen auf dem Gebirge von Schomron, was die Pflanzer gepflanzet, das sollen sie lösen. Denn da ist der Tag, rufen die Wächter auf dem Gebirge Efrajim, auf, und lasset uns ziehen nach Zijon, zu dem Ewigen, unserm Gott! — Denn also spricht der Ewige: Jauchzet Jaakob zu mit Freude, und jubelt an der Spitze der Völker, verkündet, preiset und sprechet: Hilf, o Ewiger, Deinem Volke, dem Ueberreste Jisraels! Siehe, ich bringe sie aus dem Lande des Nordens, und sammle sie von den Enden der Erde, darunter Blinde und Lahme, Schwangere und Gebärerin zumal, eine große Schaar sollen sie hierher zurückkehren. Mit Weinen kommen sie, und unter Flehen bringe ich sie herbei, führe sie zu Wasserbächen auf geradem Wege, auf dem sie nicht straucheln;

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְנַע מַגֵּפָה מִנַּחֲלָתֶךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁלַח רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְחוֹלֵי עַמֶּךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ סְלַח וּמְחַל לְכָל־עֲוֹנוֹתֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ וְחַטֹּאתֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קְרַע רֹעַ גְּזַר דִּינֵנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחוֹק בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים כָּל־שִׁטְרֵי חוֹבוֹתֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זָכוֹר כִּי עָפָר אֲנָחְנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זָכְרֵנוּ בְּזִכְרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ:

אבינו Unser Vater, unser König! Halte böse Krankheit fern Deinem Erbe!

Unser Vater, unser König! Sende vollkommene Heilung den Kranken Deines Volkes!

Unser Vater, unser König! Laß uns zurückkehren in vollkommener Reue vor Dein Antlitz!

Unser Vater, unser König! Verzeih' und vergieb uns alle unsere Sünden!

Unser Vater, unser König! Lösche ab und lasse schwinden alle unsere Vergehungen und Versündigungen aus Deinem Auge!

Unser Vater, unser König! Zerreiße den über uns verhängten bösen Beschluß!

Unser Vater, unser König! Lösche ab in Deinem großen Erbarmen alle die Zeugnisse unsrer Schuld!

Unser Vater, unser König! Gedenke, daß wir Staub sind!

Unser Vater, unser König! Denke unser zu heilvollem Gedächtnisse vor Dir!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר חַיִּים טוֹבִים:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר זְכֻיּוֹת:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר פַּרְנָסָה וְכַלְכָּלָה:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר גְּאֻלָּה וִישׁוּעָה:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר סְלִיחָה וּמְחִילָה:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הַצְמַח לָנוּ יְשׁוּעָה בְּקָרוֹב:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָרֵם קֶרֶן יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָרֵם קֶרֶן מְשִׁיחֶךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁמַע קוֹלֵנוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ:

אבינו Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch glücklichen Lebens!
Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch frommer Verdienste!
Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Verpflegung und Ernährung!
Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Erlösung und des Heils!
Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Verzeihung und Vergebung!
Unser Vater, unser König! Laß uns aufsprießen das Heil in naher Zeit!
Unser Vater, unser König! Erhebe die Kraft Jisraels, Deines Volkes!
Unser Vater, unser König! Erhebe die Kraft Deines Gesalbten!
Unser Vater, unser König! Höre unsere Stimme, sei schonend, und erbarme Dich unser!
Unser Vater, unser König! Nimm an in Barmherzigkeit und mit Wohlgefallen unser Gebet!

המפטיר יברך ברכות אחרונות.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם צוּר כָּל־הָעוֹלָמִים
צַדִּיק בְּכָל־הַדּוֹרוֹת הָאֵל הַנֶּאֱמָן הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה.
הַמְדַבֵּר וּמְקַיֵּם. שֶׁכָּל־דְּבָרָיו אֱמֶת וָצֶדֶק:
נֶאֱמָן אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְנֶאֱמָנִים דְּבָרֶיךָ וְדָבָר
אֶחָד מִדְּבָרֶיךָ אָחוֹר לֹא־יָשׁוּב רֵיקָם כִּי אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן
וְרַחֲמָן אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַנֶּאֱמָן בְּכָל־דְּבָרָיו:
רַחֵם עַל־צִיּוֹן כִּי הִיא בֵּית חַיֵּינוּ וְלַעֲלוּבַת נֶפֶשׁ תּוֹשִׁיעַ
בִּמְהֵרָה בְּיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְשַׂמֵּחַ צִיּוֹן בְּבָנֶיהָ:
שַׂמְּחֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאֵלִיָּהוּ הַנָּבִיא עַבְדֶּךָ וּבְמַלְכוּת בֵּית
דָּוִד מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה יָבֹא וְיָגֵל לִבֵּנוּ. עַל־כִּסְאוֹ
לֹא־יֵשֶׁב זָר וְלֹא יִנְחֲלוּ עוֹד אֲחֵרִים אֶת־כְּבוֹדוֹ. כִּי בְשֵׁם
קָדְשְׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ לּוֹ שֶׁלֹּא יִכְבֶּה נֵרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ מָגֵן דָּוִד:

(Segenssprüche nach der Haftarah.)

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, Hort aller Ewigkeiten, gerecht in allen Zeiten, Du treuer Gott! der spricht und vollbringt, verheißt und erfüllt, deß jegliches Wort ist Wahrheit und Gerechtigkeit. Bewährt bist Du, Ewiger, unser Gott, bewährt Dein Wort, und nicht einer Deiner Aussprüche kehrt unerfüllt zurück, denn Du, o Gott und König, bist bewährt und barmherzig. Gelobt seist Du, Ewiger, o Gott, bewährt in all seinen Aussprüchen!

רחם Erbarme Dich über Zijon, das ist ja die Stätte unseres Lebens, und der Seelenbetrübten hilf auf bald in unsren Tagen. Gelobt seist Du, o Ewiger, der erfreuet Zijon durch seine Kinder!

שמחנו Erfreue uns, Ewiger, unser Gott, durch Elijahu, den Propheten, Deinen Knecht, und durch das Reich des Hauses Davids, Deines Gesalbten; möge er bald herbeikommen, und frohlocken unser Herz. Auf seinem Thron dann sitzet kein Fremder, und nicht werden fürder Andere in seine Herrlichkeit sich theilen, denn bei Deinem heiligen Namen hast Du ihm geschworen, daß nicht verlöschen soll sein Licht in alle Zeit und Ewigkeit. Gelobt seist Du, o Ewiger, Schild des David!

עַל הַתּוֹרָה וְעַל הָעֲבוֹדָה וְעַל הַנְּבִיאִים וְעַל יוֹם
הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה שֶׁנָּתַתָּ־לָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְכָבוֹד וּלְתִפְאָרֶת׃
עַל הַכֹּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתָךְ
יִתְבָּרַךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָּל־חַי תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד וּדְבָרְךָ
אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ
מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן׃

על Für die Gotteslehre, den Gottesdienst und das Prophetenwort, und für diesen Tag des Gedächtnisses, den Du uns gegeben, Ewiger, unser Gott, zur Ehre und Verherrlichung: Für alles das, Ewiger, unser Gott, danken wir Dir und segnen Dich. Gebenedeiet sei Dein Name im Munde aller Lebenden beständig und in alle Zeit und Ewigkeit! Dein Wort ja ist Wahrheit und für ewig bestehend. Gelobt seist Du, Ewiger, König über die ganze Erde, der heiligt Jisrael und den Tag des Gedächtnisses.

Gebet für den König.

Dich, Gott und Herr! von dem alle Macht kommt und alle Herrschaft, der Du Könige und Fürsten hast berufen, daß sie in Weisheit, Gerechtigkeit und Milde herrschen und regieren, den Frieden schirmen, Gesetz und Recht handhaben und in Deinem heiligen Namen ihren Völkern und Ländern alle milden Gaben bringen, Dich flehen wir auch an für unsern König, für die Königin und den Kronprinzen. Verleih' Du stets unserm König Deinen göttlichen Schutz und Beistand; gieb ihm Gesundheit und langes Leben, Einsicht und Weisheit, Glück und Gedeihen zu Allem, was er zum Heile seines Volkes unternimmt und beschließt; uns aber flöße stets Ehrfurcht und Liebe gegen ihn, und Gehorsam gegen die Gesetze ein, auf daß wir ein stilles, ehrbares Leben führen und nach Deinem Willen thun. Segne auch Alle, die im Rathe und in der Verwaltung, im Krieg oder im Frieden dem Könige zur Seite stehen und seinen Willen vollziehen. Segne ihr Streben und Wirken, daß unter ihrer Hand alles Gute im Lande gedeihe, daß im ganzen Vaterlande Licht und Wissenschaft, Fleiß und Betriebsamkeit, Tugend und Gottes-

Vom Schofar.

Der von uns als Neujahrstag begangene Erste des siebenten Monats wird in der heiligen Schrift nur als „Tag des Halles“ (יום תרועה) und „Gedächtniß des Halles“ (זכרון תרועה) bezeichnet, ohne nähere Angabe, was es mit diesem „Halle“ oder „Jubeln“ für eine Bewandniß habe. Daß der Ton des Schofar gemeint sei, der an diesem Feste vernommen werden solle, wie an dem Versöhnungsfeste des Jubeljahres, stellt die Ueberlieferung fest, die einen eben so großen Reichthum in der Darlegung von Beziehung und Bedeutung des Schofartones entfaltet, als gerade hier das Bibelwort spärlich und fast räthselhaft nur andeutet. Das Instrument selbst, das Widderhorn, tritt in Verbindung mit der Opferung Jsaaks, und wird durch den Widder, der für den schon zum Tode bereiten Erzvater eingetreten, die Beziehung auf jenen großen Akt der Gottergebung Abrahams, der das Theuerste willig zu opfern bereit war, so wie auf die segensvolle Verheißung Gottes nach jener schweren Prüfung nahegelegt. In den biblischen Erzählungen, namentlich in den prophetischen Reden, tritt gerade der Schofar als das national-religiöse Instrument durchweg auf. Er erscheint als Begleiter der Offenbarung Gottes, und ist zu den gewaltigen Naturstimmen, die in diesem erhabenen Vorgange erschütternd und erweckend vernommen wurden, gleichsam der eigens der religiösen Seite desselben entsprechende Ton. „Die Stimme des Schofars ertönte immer mächtiger. Moscheh redete und Gott antwortete ihm laut“ (2 M. 19, 19). Dies giebt ihm die eigene Weihe, er wird eine Art himmlischer Stimme, fehlt darum auch nirgends, wo eine erhabene Zukunft der Erlösung und Wiederbelebung, der Wiederherstellung und Erneuung Jisraels und der ganzen Welt, so wie eines Weltgerichtes, in prophetischer Schau verkündet wird, und mit Anspielung auf Ps. 81, 4 wird er das bedeutsame Zeichen des Gerichtstages, den Gott alljährlich in dem Jahresbeginne eingesetzt. Jes. 18, 3: „Ihr Weltbewohner und auf Erden Weilende! wenn das Panier auf den Bergen ragt, sehet hin, und wenn der Schofar erhallet, horchet!“ Sechar. 9, 14: „Und der Ewige, Gott, wird den Schofar erhallen lassen, und einherziehen in den Wettern Themans.“ Jes. 27, 13: „An demselbigen Tage wird in den großen Schofar gestoßen, und es kommen die Verlorenen im Lande Aschur und die im Lande Mizrajim Verirrten, und bücken sich vor Gott auf dem heiligen Berge.“ — So greift der Schofarton in die wunderbare Vergangenheit Jisraels zurück und in seine ideale Zukunft voraus, und er wird gleichzeitig ein Ruf der Erinnerung und Hoffnung. — Aber auch bei festlichen Vorgängen, bei der Einsetzung und Huldigung der Könige

רִבּוֹן הָעוֹלָם׃ מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ לְטוֹבָה וְהָפֵק רְצוֹנֵנוּ וְתֶן־לָנוּ שְׁאֵלָתֵנוּ׃ וּמְחוֹל עַל כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ וְעַל כָּל־עֲוֹנוֹת אַנְשֵׁי בָתֵּינוּ מְחִילָה בְחֶסֶד מְחִילָה בְרַחֲמִים׃ וְטַהֲרֵנוּ מֵחֲטָאֵינוּ וּמֵעֲוֹנוֹתֵינוּ וּמִפְּשָׁעֵינוּ׃ וְזָכְרֵנוּ בְּזִכְרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ וּפָקְדֵנוּ בִּפְקֻדַּת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים׃ וְזָכְרֵנוּ לְחַיִּים טוֹבִים וַאֲרוּכִים וּלְשָׁלוֹם לְפַרְנָסָה וְכַלְכָּלָה׃ וְתֶן־לָנוּ לֶחֶם לֶאֱכוֹל וּבֶגֶד לִלְבּוֹשׁ וְעֹשֶׁר וְכָבוֹד וְאֹרֶךְ יָמִים לַהֲגוֹת בְּתוֹרָתֶךָ וּלְקַיֵּם מִצְוֹתֶיהָ וְשֵׂכֶל וּבִינָה לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל עִמְקֵי סוֹדוֹתֶיהָ׃ וּשְׁלַח רְפוּאָה לְכָל־מַכְאוֹבֵינוּ וּתְבָרֵךְ אֶת־כָּל־מַעֲשֵׂה יָדֵינוּ׃ וְתִגְזוֹר עָלֵינוּ גְּזֵרוֹת טוֹבוֹת יְשׁוּעוֹת וְנֶחָמוֹת וּתְבַטֵּל מֵעָלֵינוּ כָּל־גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת׃ וְתַטֶּה לֵב הַמַּלְכוּת וְיוֹעֲצֶיהָ וְשָׂרֶיהָ עָלֵינוּ לְטוֹבָה׃ אָמֵן וְכֵן יְהִי רָצוֹן׃

רבון Herr der Welten! Erfülle unsre Bitten zum Segen, und gewähre unsern Wunsch. Gieb uns, was wir erbitten, und verzeihe uns all unsere Sünden und all die Sünden der Leute unsres Hauses; gewähre uns Verzeihung in Liebe und Vergebung in Barmherzigkeit; reinige uns von unseren Sünden, Vergehungen und Missethaten. Denke unser in segensreichem Gedächtnisse vor Dir, und verhänge über uns Heil und Erbarmen; denke unser zu glücklichem, langem Leben und zum Frieden, zur Ernährung und Erhaltung; gieb uns Brod zum Essen und Gewand zur Bekleidung, Reichthum und Ehre und Lebensdauer, uns zu befleißigen Deiner Lehre, und zu erfüllen ihre Gebote; gieb uns Einsicht und Verstand, um zu verstehen und einzusehen die Tiefen des in ihr verborgenen Geistes. Sende Heilung all unsern Schmerzen, und segne jegliches Werk unserer Hand. Fasse über uns segensvolle Beschlüsse zu Heil und Trost, und vereitle jeden über uns gefaßten bösen Beschluß, und lenke das Herz der Regierenden und ihrer Räthe und Angesehenen auf uns zum Heile. Amen! Und so sei es Dir wohlgefällig!

דּוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה· מִי כָמוֹךָ
אַב הָרַחֲמִים· זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים· וְנֶאֱמָן
אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ
וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִירָאוּךָ כָּל־
הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ
כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם
כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטוֹן לְפָנֶיךָ עֹז
בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה
שֶּׁבָּרָאתָ:

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ

tödtet und wieder belebt, und sprossen lässet das Heil. Wer ist wie Du, Vater des Erbarmens, der gedenket seiner Geschöpfe zum Leben, in Erbarmen. Und Du bist zuverlässig, daß Du beleben wirst die Todten. Gelobt seist Du, o Ewiger, der die Todten belebt.

אתה Du bist heilig und Dein Name ist heilig, und Heilige an jedem Tage preisen Dich ewiglich.

ובכן So lasse denn kommen, Ewiger, unser Gott, Deine Furcht über alle Deine Geschöpfe und ehrfürchtiges Bangen vor Dir über Alles, was Du erschaffen, daß Dich fürchten alle Deine Geschöpfe, und vor Dir sich bücken alle Wesen, und sie Alle werden mögen **ein** Bund, Deinen Willen zu thun mit ganzem Herzen, wie **wir** es erkennen, Ewiger, unser Gott! daß die Herrschaft ist bei Dir, die Macht in Deiner Hand, und die Kraft in Deiner Rechten, und Dein Name erhaben über Alles, was Du geschaffen.

ובכן Und so gieb denn die Ehre, o Ewiger, Deinem Volke

וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ
שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן
לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ
בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלֹזוּ
וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ וְכָל־
הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת
זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ. וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל
כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם
עִיר קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ
לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

den Ruhm den Dich Fürchtenden, und der Hoffnung Zuversicht denen, die Dich suchen, und das freie Wort den auf Dich Harrenden, Freude Deinem Lande, und Wonne Deiner Stadt, und die Macht lasse aufkeimen Deines Knechtes David, und das Licht leuchten des Sohnes Jischai's Deines Gesalbten, bald in unsren Tagen.

ובכן Dann werden die Frommen es schauen und sich freuen, und die Getreuen jubeln, und die Geweiheten in Jauchzen frohlocken, und das Laster wird schließen seinen Mund, und der Frevel gänzlich wie Rauch dahinschwinden, wenn Du tilgen wirst die Herrschaft des Uebermuthes von der Erde, und wenn Du herrschen wirst allein, o Ewiger! über alle Deine Werke auf dem Zijonsberge, der Stätte Deiner Herrlichkeit, und in Jeruschalajim, Deiner heiligen Stadt, wie geschrieben steht in Deinem heiligen Worte: „Herrschen wird der Ewige für alle Zeit, Dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah."

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים · אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ · וְרָצִיתָ בָּנוּ · וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת · וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ · וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ · וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה · יוֹם תְּרוּעָה מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ. וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ

קדוש Heilig bist Du, und furchtbar Dein Name, und kein Gott außer Dir, wie geschrieben steht: Und erhaben ist der Gott der Schaaren im Gerichte, und der heilige Gott, geheiligt in Gerechtigkeit. Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger König!

אתה Du hast uns erkoren aus allen Völkern, uns geliebt und an uns Gefallen gehabt, uns erhöhet über alle Zungen, und uns geheiliget durch Deine Gebote, und uns nahe gebracht, unser König, Deinem Dienste, und Deinen Namen, den großen und heiligen, über uns genannt.

ותתן Und Du hast uns gegeben, Ewiger, unser Gott! in Liebe diesen Tag des Gedächtnisses, den Tag des Posaunenschalls, eine heilige Berufung zur Erinnerung an den Auszug aus Mizrajim.

ומפני Und um unserer Sünden willen sind wir verbannt aus unserm Lande, und entfernt von unserm Boden, und wir können nicht ausüben unsre gottesdienstlichen Pflichten in Deinem

בְּבֵית בְּחִירָתֶךָ בַּבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא
שִׁמְךָ עָלָיו מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
מֶלֶךְ רַחֲמָן שֶׁתָּשׁוּב וּתְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל מִקְדָּשְׁךָ
בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים וְתִבְנֵהוּ מְהֵרָה וּתְגַדֵּל כְּבוֹדוֹ.
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ גַּלֵּה כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה
וְהוֹפַע וְהִנָּשֵׂא עָלֵינוּ לְעֵינֵי כָּל־חָי וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ
מִבֵּין הַגּוֹיִם וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי אָרֶץ.
וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית
מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ
אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ תְּמִידִים כְּסִדְרָם

erwählten Hause, dem erhabenen, heiligen Hause, darüber Dein Name genannt ist, wegen der Gewalt, die gegen Deinen Tempel feindlich sich gewandt. Laß es Dein Wille sein, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott, barmherziger König, daß Du Dich wieder erbarmest über uns und über Dein Heiligthum mit Deiner großen Barmherzigkeit, und es bald erbauest und seine Herrlichkeit erhöhest. Unser Vater, unser König! Laß bald offenbar werden die Majestät Deines Waltens über uns, zeige Dich in Deinem Glanze und erhebe Dich über uns vor den Augen alles Lebenden, bringe heim unsere Zerstreuten aus der Mitte der Völker, und unsere Verstürmten sammle von den Enden der Erde. Und bringe uns nach Zijon, Deiner Stadt, in Jubel, und nach Jeruschalajim, der Stätte Deines Heiligthum's, in ewiger Freude, und dort wollen wir Dir darbringen unsere schuldigen Opfer, die täglichen nach ihrer Ordnung und die Mußafopfer

וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם. וְאֶת־מוּסְפֵי יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה נַעֲשֶׂה וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוַת רְצוֹנֶךָ כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל יְדֵי משֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:

וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם: וַעֲשִׂיתֶם עֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיָי פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם:

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם כִּמְדֻבָּר. שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר. וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל. וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ. וְיַיִן כְּנִסְכּוֹ. וּשְׁנֵי שְׂעִירִים לְכַפֵּר. וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם: מִלְּבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ. וְעֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ. וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם. לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיָי:

nach ihrer Vorschrift. Und die Mußafopfer dieses Gedächtnißtages wollen wir Dir zurüsten und darbringen in Liebe nach dem Gebote Deines Willens, wie Du uns vorgeschrieben in Deiner Lehre durch Moscheh, Deinen Diener, aus dem Munde Deiner Herrlichkeit, wie es heißt:

ובחדש Und im siebenten Monate, am ersten des Monats, soll euch heilige Verkündigung sein. Jede Arbeitsverrichtung sollt ihr unterlassen. Ein Tag des Posaunenschalles soll er euch sein. Und ihr sollt darbringen ein Ganzopfer zum Wohldufte dem Ewigen, einen Farren, ein junges Rind, jährige Schaafe sieben, ohne Fehl.

ומנחתם Und ihr Speis- und Trankopfer, wie bestimmt ist: Drei Zehntel für den Farren, zwei Zehntel für den Widder und ein Zehntel für das Schaaf, und Wein, wie für sein Trankopfer sich gehört, und zwei Ziegenböcke zur Versöhnung, und die beiden täglichen Opfer nach ihrer Vorschrift; außer dem Ganzopfer des Neumondes und seinem Speisopfer, und dem täglichen Opfer und seinem Speisopfer, und ihren Trankopfern nach ihrer Vorschrift zum Wohldufte ein Feueropfer dem Ewigen.

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם· וַאֲנַחְנוּ כֹּרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד· אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְהוָֹה הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד:

עַל כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן הָאָרֶץ· וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת

עלינו Uns liegt es ob, zu verherrlichen den Herrn des Alls, die Ehre zu geben dem Schöpfer der Welt, daß Er uns nicht hat sein lassen wie die Völker der Erde, und uns nicht gleichgestellt den Geschlechtern des Erdbodens, daß Er unsern Theil nicht gleich gemacht dem ihren, und unser Loos dem ihrer Schaaren. Wir beugen das Knie und bücken uns und bekennen vor dem Könige, dem Weltkönige, dem Heiligen, gelobt sei Er, daß Er ausgespannt die Himmel, und gegründet die Erde, und seiner Allmacht Sitz ist im Himmel droben, und der Thron seiner Allmacht ist in den höchsten Höhen. Er ist unser Gott, Keiner sonst, in Wahrheit Er unser König, Niemand außer ihm, wie geschrieben steht in seiner Lehre: Und du sollst heut erkennen, und es dir zu Gemüthe führen, daß der Ewige der wahre Gott ist, im Himmel oben und auf der Erde hienieden, Keiner sonst!

על Darum hoffen wir auf Dich, Ewiger unser Gott! bald zu schauen den Glanz Deiner Herrlichkeit, daß Du wegräumest die Götzen von der Erde, und all die eitlen Wahngebilde gänz-

יַכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ
בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ: יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ
כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל כִּי לְךָ תִּכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־
לָשׁוֹן: לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפּוֹלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ
יְקָר יִתֵּנוּ. וִיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם
מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד
תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:
וְנֶאֱמַר לֹא־הִבִּיט אָוֶן בְּיַעֲקֹב וְלֹא־רָאָה עָמָל בְּיִשְׂרָאֵל
יְיָ אֱלֹהָיו עִמּוֹ וּתְרוּעַת מֶלֶךְ בּוֹ: וְנֶאֱמַר וַיְהִי בִישֻׁרוּן
מֶלֶךְ בְּהִתְאַסֵּף רָאשֵׁי עָם יַחַד שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל: וּבְדִבְרֵי
קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. כִּי לַייָ הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל בַּגּוֹיִם:
וְנֶאֱמַר יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן

lich tilgest, aufzurichten die Welt durch das Walten des Allmächtigen, und daß alle Fleischgebornen anrufen Deinen Namen, Dir zuzuwenden all die Frevler der Erde, daß erkennen und einsehen die Bewohner des Erdenrundes, daß Dir sich beugen müsse jedes Knie, schwören müsse jegliche Zunge. Vor Dir, o Ewiger, müssen sie niederknieen und hinsinken, und der Herrlichkeit Deines Namens den Preis bringen, und sie Alle auf sich nehmen das Joch Deiner Herrschaft, daß Du über sie herrschest bald, auf immer und ewig. Denn Dein ist die Herrschaft, und in ewige Zeiten wirst Du in Ehren walten, wie geschrieben steht in Deiner Lehre: Der Ewige wird herrschen auf immer und ewig. Und es heißt: Man schauet nicht nach Eitlem in Jaakob, und siehet nicht nach Nutzlosem in Jisrael. Der Ewige sein Gott ist mit ihm, und der Jubel seines Königs ist in ihm. Ferner: Und Er ward in Jeschurun König, da sich sammelten die Häupter des Volkes, einmüthig die Stämme Jisraels. — Und in Deinen heiligen Worten steht also geschrieben: Denn des Ewigen ist die Herrschaft, und Er waltet über die Völker. Und ferner: Der Ewige regiert in Majestät gehüllt, umkleidet ist der Ewige mit Macht, hat sich

תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: וְנֶאֱמַר שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ
פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי־זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ
עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם
וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ
הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה: וְעַל יְדֵי
עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר· כֹּה־אָמַר יְיָ מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל
וְגֹאֲלוֹ יְיָ צְבָאוֹת אֲנִי רִאשׁוֹן וַאֲנִי אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדַי אֵין
אֱלֹהִים: וְנֶאֱמַר וְעָלוּ מוֹשִׁעִים בְּהַר צִיּוֹן לִשְׁפֹּט אֶת־
הַר עֵשָׂו וְהָיְתָה לַייָ הַמְּלוּכָה: וְנֶאֱמַר וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ
עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:
וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

gegürtet; auch ist festgegründet das Erdenrund, wanket nicht. Ferner: Erhebet, ihr Thore, eure Häupter, und erhebet euch, ewige Pforten, daß einziehe der König der Ehren! Wer ist der König der Ehren? Der Ewige, mächtig und stark, der Ewige, der Held des Krieges! Erhebet, ihr Thore, eure Häupter, und erhebet sie, ewige Pforten, daß einziehe der König der Ehren! Wer ist der König der Ehren? Der Ewige der Heerschaaren, Er ist der König der Ehren! Selah! — Und durch Deine Diener, die Propheten, steht geschrieben also: So spricht der Ewige, der König Israels und sein Erlöser, der Ewige der Heerschaaren, Ich bin der Erste und Ich der Letzte, und außer mir kein Gott. Und es heißt: Und hinaufziehen werden die Sieger auf den Berg Zijon, zu richten den Berg Esaw's, und des Ewigen wird sein die Herrschaft. Ferner: Und der Ewige wird zum Könige werden über die ganze Erde, an demselbigen Tage wird der Ewige einzig sein, und sein Name einzig. — Und in Deiner Lehre steht geschrieben also: Höre, Israel, der Ewige unser Gott, der Ewige ist einzig!

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְעַלְתּוֹ וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ: וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! o regiere über die ganze Welt in Deiner Herrlichkeit, und erhebe Dich über die ganze Erde in Deinem Glanze, und strahle auf in der Pracht der Hoheit Deiner Majestät über alle Bewohner Deines Erdenballes, und erkennen möge jegliches Geschöpf, daß Du es geschaffen, und erfahre jegliches Gebilde, daß Du es gebildet, und spreche Alles, was Odem hat in seiner Nase: Der Ewige, der Gott Israels ist König, und sein Reich waltet über Alles! Heilige uns durch Deine Gebote, und laß unser Theil sein Deine Lehre, sättige uns von Deiner Güte, und erfreue uns durch Deine Hülfe. Und läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen; denn Du, o Gott, bist wahr, und Dein Wort wahr

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

אַתָּה זוֹכֵר מַעֲשֵׂה עוֹלָם וּפוֹקֵד כָּל־יְצוּרֵי קֶדֶם· לְפָנֶיךָ נִגְלוּ כָּל־תַּעֲלֻמוֹת וַהֲמוֹן נִסְתָּרוֹת שֶׁמִּבְּרֵאשִׁית: אֵין שִׁכְחָה לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ· וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ: אַתָּה זוֹכֵר אֶת־כָּל־הַמִּפְעָל· וְגַם כָּל־הַיְצוּר לֹא נִכְחַד מִמֶּךָּ: הַכֹּל גָּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ· צוֹפֶה וּמַבִּיט עַד סוֹף כָּל־הַדּוֹרוֹת· כִּי תָבִיא חֹק זִכָּרוֹן לְהִפָּקֵד כָּל־רוּחַ וָנָפֶשׁ· לְהִזָּכֵר מַעֲשִׂים רַבִּים וַהֲמוֹן בְּרִיּוֹת לְאֵין תַּכְלִית: מֵרֵאשִׁית כָּזֹאת הוֹדַעְתָּ· וּמִלְּפָנִים אוֹתָהּ גִּלִּיתָ· זֶה הַיּוֹם תְּחִלַּת מַעֲשֶׂיךָ זִכָּרוֹן לְיוֹם רִאשׁוֹן·

Ewiger! König über die ganze Erde, der heiligt Jisrael und den Tag des Gedächtnisses.

אתה Du gedenkst, was geschehen ist von Ewigkeit, und hast vor Augen die Geschöpfe alle seit Anbeginn; vor Dir sind offenbar alle Geheimnisse, und die Fülle Dessen, was verborgen ist, seit der Weltschöpfung. Kein Vergessen giebt es vor dem Throne Deiner Herrlichkeit, und verborgen ist Nichts vor Deinem Auge. Du bist eingedenk eines jeglichen Geschehenen, und auch kein Geschöpf entgehet Dir. Alles liegt offen und bekannt vor Dir, Ewiger, unser Gott! der schauet und blicket bis an's Ende aller Zeiten. Denn Du lässest eintreten die festgestellte Zeit der Rechenschaft, daß zur Prüfung komme jeglicher Geist und jegliche Seele, und in's Gedächtniß die zahllosen Werke und der Wesen Menge in ihrer unübersehbaren Fülle. Vom Uranfange an hast Du Solches kund gemacht, und im Zeitbeginne es offenbart. Dieser Tag, der Beginn Deiner Schöpfung, ein Gedächtniß bleibt er an den ersten Weltentag. Denn so ist's Gesetz für Jisrael, so die

כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: וְעַל הַמְּדִינוֹת
בּוֹ יֵאָמֵר· אֵיזוֹ לַחֶרֶב· וְאֵיזוֹ לַשָּׁלוֹם· אֵיזוֹ לָרָעָב· וְאֵיזוֹ
לָשֹׂבַע· וּבְרִיּוֹת בּוֹ יִפָּקֵדוּ· לְהַזְכִּירָם לַחַיִּים וְלַמָּוֶת:
מִי לֹא נִפְקַד כְּהַיּוֹם הַזֶּה· כִּי זֵכֶר כָּל־הַיְצוּר לְפָנֶיךָ בָּא·
מַעֲשֵׂה אִישׁ וּפְקֻדָּתוֹ· וַעֲלִילוֹת מִצְעֲדֵי גָבֶר· מַחְשְׁבוֹת
אָדָם וְתַחְבּוּלוֹתָיו· וְיִצְרֵי מַעַלְלֵי אִישׁ: אַשְׁרֵי אִישׁ שֶׁלֹּא
יִשְׁכָּחֶךָּ· וּבֶן־אָדָם יִתְאַמֶּץ־בָּךְ· כִּי דוֹרְשֶׁיךָ לְעוֹלָם לֹא
יִכָּשֵׁלוּ· וְלֹא יִכָּלְמוּ לָנֶצַח כָּל־הַחוֹסִים בָּךְ: כִּי זֵכֶר
כָּל־הַמַּעֲשִׂים לְפָנֶיךָ בָּא· וְאַתָּה דוֹרֵשׁ מַעֲשֵׂה כֻלָּם:
וְגַם אֶת־נֹחַ בְּאַהֲבָה זָכַרְתָּ· וַתִּפְקְדֵהוּ בִּדְבַר יְשׁוּעָה
וְרַחֲמִים· בַּהֲבִיאֲךָ אֶת־מֵי הַמַּבּוּל לְשַׁחֵת כָּל־בָּשָׂר
מִפְּנֵי רֹעַ מַעַלְלֵיהֶם· עַל־כֵּן זִכְרוֹנוֹ בָּא לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ

Einsetzung des Gottes Jaakobs. Und über die Länder wird an ihm der Spruch gethan, wo das Schwert und wo der Friede, wo der Hunger und wo die Fülle walten soll. Und die Geschöpfe werden an ihm bedacht, daß über sie wird Gedächtniß gehalten zum Leben oder zum Tode. Wer wird heute nicht bedacht? Das Gedächtniß aller Gebilde kommt ja vor Dich, eines Jeglichen Thun und sein Verhängniß, und das Trachten bei jeglichem Schritte jedes Mannes, des Menschen Sinnen und seine Anschläge und die Triebe für alle Thaten eines Jeden! Heil dem Manne, der Dich nie vergißt, dem Menschensohne, der festhält an Dir. Denn die nach Dir schauen, wanken ewiglich nicht, und zu Schanden werden nimmermehr, die auf Dich vertrauen. Das Gedächtniß aller Geschöpfe kommt ja vor Dich, und Du durchforschest das Thun Aller. — Auch des Noah gedachtest Du in Liebe, und suchtest ihn heim mit der Verheißung des Heils und des Erbarmens, als Du die Wasser der Sündfluth ließest herankommen, um alles Fleisch zu verderben ob der Bosheit ihrer Thaten. Darum kam sein Gedächtniß vor Dich, Ewiger, unser Gott, seinen

לְהַרְבּוֹת זַרְעוֹ כְּעַפְרוֹת תֵּבֵל · וְצֶאֱצָאָיו כְּחוֹל הַיָּם׃
כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ · וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־נֹחַ וְאֵת כָּל־הַחַיָּה
וְאֶת־כָּל־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתֵּבָה וַיַּעֲבֵר אֱלֹהִים רוּחַ
עַל־הָאָרֶץ וַיָּשֹׁכּוּ הַמָּיִם׃ וְנֶאֱמַר וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת־
נַאֲקָתָם וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־בְּרִיתוֹ אֶת־אַבְרָהָם אֶת־
יִצְחָק וְאֶת־יַעֲקֹב׃ וְנֶאֱמַר וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי יַעֲקוֹב
וְאַף אֶת־בְּרִיתִי יִצְחָק וְאַף אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֶזְכֹּר
וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר׃ וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר · זֵכֶר עָשָׂה
לְנִפְלְאוֹתָיו חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ׃ וְנֶאֱמַר טֶרֶף נָתַן לִירֵאָיו
יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ׃ וְנֶאֱמַר וַיִּזְכֹּר לָהֶם בְּרִיתוֹ וַיִּנָּחֵם
כְּרֹב חֲסָדָיו׃ וְעַל יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר ·
הָלֹךְ וְקָרָאתָ בְאָזְנֵי יְרוּשָׁלַיִם לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְיָ זָכַרְתִּי

Samen zu mehren wie den Staub des Erdballs, und seine Sprossen wie den Sand des Meeres. Wie geschrieben steht in Deiner Lehre: Und Gott gedachte des Noah und aller Thiere und alles Viehes, das mit ihm war in der Arche, und Gott ließ wehen Wind über der Erde, und es legten sich die Wasser. Und es heißt: Und es hörte Gott ihr Stöhnen, und es gedachte Gott seines Bundes, des mit Abraham, des mit Jizchak und mit Jaakob. Und es heißt: Und ich werde gedenken meines Bundes mit Jaakob und auch meines Bundes mit Jizchak und auch meines Bundes mit Abraham werde ich gedenken, und des Landes gedenken. — Und in Deinen heiligen Worten steht geschrieben also: Ein Gedächtniß hat Er seinen Wundern gestiftet; gnädig und erbarmend ist der Ewige. Und es heißt: Fristung gewährt Er den ihn Fürchtenden, gedenket ewiglich seines Bundes. Und es heißt: Und Er gedenkt ihnen seines Bundes, und er änderte seinen Entschluß nach der Fülle seiner Gnaden. — Und durch Deine Diener, die Propheten, ist geschrieben also: Geh' und rufe n die Ohren Jeruschalajims: So spricht der Ewige: Ich ge-

לָךְ חֶסֶד נְעוּרַיִךְ אַהֲבַת כְּלוּלֹתָיִךְ לֶכְתֵּךְ אַחֲרַי בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ לֹא זְרוּעָה: וְנֶאֱמַר וְזָכַרְתִּי אֲנִי אֶת־בְּרִיתִי אוֹתָךְ בִּימֵי נְעוּרָיִךְ וַהֲקִימוֹתִי לָךְ בְּרִית עוֹלָם: וְנֶאֱמַר הֲבֵן יַקִּיר לִי אֶפְרַיִם אִם יֶלֶד שַׁעֲשֻׁעִים כִּי־מִדֵּי דַבְּרִי בּוֹ זָכֹר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד עַל־כֵּן הָמוּ מֵעַי לוֹ רַחֵם אֲרַחֲמֶנּוּ נְאֻם־יְיָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ זָכְרֵנוּ בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ. וּפָקְדֵנוּ בִּפְקֻדַּת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים מִשְּׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם. וּזְכָר־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַבְּרִית וְאֶת־הַחֶסֶד וְאֶת־הַשְּׁבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם אָבִינוּ בְּהַר הַמּוֹרִיָּה. וְתֵרָאֶה לְפָנֶיךָ עֲקֵדָה שֶׁעָקַד אַבְרָהָם אָבִינוּ אֶת־יִצְחָק בְּנוֹ עַל גַּב הַמִּזְבֵּחַ וְכָבַשׁ רַחֲמָיו

denke dir die Holdseligkeit deiner Jugend, die Liebe deiner Brautzeit, daß du mir nachzogst in der Wüste, in dem Lande, dem saatenlosen. Und es heißt: Und Ich gedenke meines Bundes mit dir in den Tagen deiner Jugend, und richte mit dir auf einen ewigen Bund. Und es heißt: Ist mir Efrajim ein theurer Sohn oder ein Kind der Liebkosung, daß, so wie Ich nur von ihm rede, wenn Ich noch eben sein mich erinnere, mein Inneres nach ihm sich regt? Ja, erbarmen, erbarmen werde Ich mich sein, ist der Spruch des Ewigen.

אלהינו Unser Gott, und Gott unserer Väter! laß unser Gedächtniß zum Guten vor Dich kommen, und verfüge über uns Heil und Erbarmen, aus Deinen Himmeln, den urweltlichen, und denke uns, Ewiger, unser Gott, den Bund, die Gnade und den Schwur, den Du geschworen dem Abraham, unserm Ahne, auf dem Berge Morijah; und möge Dir vor Augen sein, wie Abraham, unser Ahn, den Jizchak, seinen Sohn, zum Opfer band auf

לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם. כֵּן יִכְבְּשׁוּ
רַחֲמֶיךָ אֶת־כַּעַסְךָ מֵעָלֵינוּ. וּבְטוּבְךָ הַגָּדוֹל
יָשׁוּב חֲרוֹן אַפְּךָ מֵעַמְּךָ וּמֵעִירְךָ וּמִנַּחֲלָתֶךָ.
וְקַיֶּם־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַדָּבָר שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ
בְּתוֹרָתֶךָ עַל יְדֵי משֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ
כָּאָמוּר: וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית רִאשֹׁנִים אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִי־־אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם
לִהְיוֹת לָהֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה: כִּי זוֹכֵר כָּל־
הַנִּשְׁכָּחוֹת אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם וְאֵין שִׁכְחָה
לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ. וַעֲקֵדַת יִצְחָק לְזַרְעוֹ הַיּוֹם
בְּרַחֲמִים תִּזְכּוֹר. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ זוֹכֵר הַבְּרִית:

dem Altare, und bezwang seine Vaterliebe, um Deinen Willen zu thun, mit vollem Herzen. So möge Dein väterliches Erbarmen Deinen Groll abhalten von uns, und durch Deine große Güte möge sich wenden die Gluth Deines Zornes von Deinem Volke und Deiner Stadt und Deinem Erbe. Und erfülle uns, Ewiger, unser Gott, das Wort, das Du uns zugesichert in Deiner Lehre durch Moscheh, Deinen Knecht, aus dem Munde Deiner Herrlichkeit, wie es heißt: Und Ich werde ihnen gedenken den Bund mit den Altvordern, die ich aus Mizrajim geführt vor den Augen der Völker, ihnen zum Gotte zu werden, Ich, der Ewige! — Denn eingedenk all Dessen, was vergessen ist, bist Du von jeher, und kein Vergessen giebt's vor dem Throne Deiner Herrlichkeit. Und die Hingebung Jizchaks mögest Du seinem Samen heute in Erbarmen gedenken. Gelobt seist Du, o Ewiger! der eingedenk bleibt des Bundes.

אַתָּה נִגְלֵיתָ בַּעֲנַן כְּבוֹדֶךָ עַל עַם קָדְשְׁךָ לְדַבֵּר עִמָּם׃
מִן הַשָּׁמַיִם הִשְׁמַעְתָּם קוֹלֶךָ וְנִגְלֵיתָ עֲלֵיהֶם בְּעַרְפִלֵּי
טֹהַר׃ גַּם־כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ חָל מִפָּנֶיךָ וּבְרִיּוֹת בְּרֵאשִׁית
חָרְדוּ מִמֶּךָּ בְּהִגָּלוֹתְךָ מַלְכֵּנוּ עַל־הַר סִינַי לְלַמֵּד לְעַמְּךָ
תּוֹרָה וּמִצְוֹת וַתַּשְׁמִיעֵם אֶת־הוֹד קוֹלֶךָ וְדִבְּרוֹת קָדְשְׁךָ
מִלַּהֲבוֹת אֵשׁ׃ בְּקֹלוֹת וּבְרָקִים עֲלֵיהֶם נִגְלֵיתָ וּבְקוֹל
שׁוֹפָר עֲלֵיהֶם הוֹפָעְתָּ׃ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ וַיְהִי בַיּוֹם
הַשְּׁלִישִׁי בִּהְיֹת הַבֹּקֶר וַיְהִי קֹלֹת וּבְרָקִים וְעָנָן כָּבֵד עַל
הָהָר וְקֹל שֹׁפָר חָזָק מְאֹד וַיֶּחֱרַד כָּל־הָעָם אֲשֶׁר בַּמַּחֲנֶה׃
וְנֶאֱמַר וַיְהִי קוֹל הַשּׁוֹפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק מְאֹד מֹשֶׁה יְדַבֵּר
וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְקוֹל׃ וְנֶאֱמַר וְכָל־הָעָם רֹאִים אֶת־

אתה Du hast Dich offenbart in der Wolke herrlichen Glanzes vor Deinem heiligen Volke, um mit ihnen zu reden. Vom Himmel herab hast Du sie Deine Stimme vernehmen lassen, und offenbartest Dich vor ihnen in schimmerndem Himmelsgewölk. Auch die ganze Welt erzitterte vor Dir, und die Gebilde der Schöpfung bebten vor Dir, als Du Dich, unser König, offenbartest auf dem Berge Sinai, um Deinem Volke zu ertheilen Lehre und Gesetze, da Du sie vernehmen ließest die Majestät Deiner Stimme und Dein heilig Wort aus Feuerflammen; mit Donnerstimmen und Blitzen wurdest Du vor ihnen offenbar, und unter dem Halle des Schofars strahltest Du über ihnen auf, wie geschrieben steht in Deiner Thorah: Und es war am dritten Tage, da es Morgen war, da war Donner und Blitz und schweres Gewölk auf dem Berge, und die Stimme des Schofar sehr gewaltig, und es erzitterte alles Volk im Lager. Und es heißt: Und es ward der Hall des Schofar immer stärker. Moscheh redete und Gott antwortete ihm mit lautem Schalle. Und es heißt: Und das ganze Volk vernahm die Wetterstimmen und die

הַקּוֹלוֹת וְאֶת־הַלַּפִּידִם וְאֵת קוֹל הַשֹּׁפָר וְאֶת־הָהָר עָשֵׁן
וַיַּרְא הָעָם וַיָּנֻעוּ וַיַּעַמְדוּ מֵרָחֹק: וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב
לֵאמֹר· עָלָה אֱלֹהִים בִּתְרוּעָה יְיָ בְּקוֹל שׁוֹפָר: וְנֶאֱמַר
בַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר הָרִיעוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ יְיָ: וְנֶאֱמַר
תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ: כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל
הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: וְנֶאֱמַר הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֵל
בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ: הַלְלוּהוּ בִגְבוּרֹתָיו הַלְלוּהוּ
כְּרֹב גֻּדְלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר:
הַלְלוּהוּ בְתֹף וּמָחוֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֻגָב: הַלְלוּהוּ
בְצִלְצְלֵי־שָׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה
תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ: וְעַל יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב

Blitzesflammen und den Hall des Schofar, und den Berg rauchend, und das Volk sah es, und wankte, und sie stellten sich von ferne. — Und in Deinen heiligen Worten steht geschrieben also: Es erhebt sich Gott beim Drommetenschmettern, der Ewige beim Halle des Schofar. Und es heißt: Mit Drommeten und Schofarshall jubelt vor dem Könige, dem Ewigen. Und es heißt: Blaset am Neumonde den Schofar, am Mondbeginne für den Tag unsers Festes. Denn so ist es Satzung für Jisrael, Gebühr für den Gott Jaakobs. Und es heißt: Hallelujah! Lobet Gott in seinem Heiligthume, lobet ihn im Firmamente seiner Macht, lobet ihn in seinen Wunderthaten, lobet ihn nach der Fülle seiner Größe. Lobet ihn mit dem Halle des Schofar, lobet ihn mit Psalter und Harfe. Lobet ihn mit Pauken und Reigen, lobet ihn mit Saitenspielen und Schalmeien. Lobet ihn mit lautschallendem Geläute, lobet ihn mit schmetterndem Klange. Alles, was Odem hat, lobe Jah! Hallelujah! — Und durch Deine Diener, die Propheten, steht geschrieben also: Alle Bewohner des Erdenrundes,

לֵאמֹר׃ כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל וְשֹׁכְנֵי אָרֶץ כִּנְשֹׂא־נֵס הָרִים
תִּרְאוּ וְכִתְקֹעַ שׁוֹפָר תִּשְׁמָעוּ׃ וְנֶאֱמַר וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא
יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל וּבָאוּ הָאֹבְדִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר וְהַנִּדָּחִים
בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם וְהִשְׁתַּחֲווּ לַיְיָ בְּהַר הַקֹּדֶשׁ בִּירוּשָׁלָיִם׃
וְנֶאֱמַר וַייָ עֲלֵיהֶם יֵרָאֶה וְיָצָא כַבָּרָק חִצּוֹ וַאדֹנָי יֱהוִֹה
בַּשּׁוֹפָר יִתְקָע וְהָלַךְ בְּסַעֲרוֹת תֵּימָן׃ יְיָ צְבָאוֹת יָגֵן
עֲלֵיהֶם׃ כֵּן תָּגֵן עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בִּשְׁלוֹמֶךָ׃

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ תְּקַע בְּשׁוֹפָר
גָּדוֹל לְחֵרוּתֵנוּ וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ. וְקָרֵב
פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם. וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי
אָרֶץ. וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם
בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם נַעֲשֶׂה

und Alle, die ihr auf Erden weilet, wenn das Banner der Berge ragt, schauet, und wenn der Schofar hallet, höret! Und es heißt: Und es geschieht an selbigem Tage, da wird geblasen der große Schofar, und es kommen die Verirrten im Lande Aschur, und die Verstoßenen im Lande Mizrajim, und bücken sich vor dem Ewigen auf dem heiligen Berge in Jeruschalajim. Und es heißt: Und der Ewige wird über ihnen erscheinen, und hin fliegt wie ein Blitz sein Pfeil, und der Herr, Gott wird auf dem Schofar blasen, und fähret einher in den Stürmen des Südens. Der Ewige der Schaaren wird sie beschirmen. — So mögest Du beschirmen Dein Volk Jisrael mit Deinem Frieden.

אלהינו Unser Gott, und Gott unserer Väter! Laß die große Posaune erschallen zu unserer Freiheit, und erhebe das Banner, unsere Vertriebenen zu sammeln, und bringe zusammen unsere Zerstreuten aus der Mitte der Völker, und unsere Verstürmten von den Enden der Erde, und bringe uns nach Zijon, Deiner Stadt, in Wonne, und nach Jeruschalajim, Deinem heiligen Tempel, in ewiger Freude, und dort wollen wir Dir darbringen unsre

לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ כְּמִצְוָה עָלֵינוּ
בְּתוֹרָתֶךָ עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ
כָּאָמוּר: וּבְיוֹם שִׂמְחַתְכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם
וּבְרָאשֵׁי חָדְשֵׁיכֶם וּתְקַעְתֶּם בַּחֲצֹצְרֹת עַל
עֹלֹתֵיכֶם וְעַל זִבְחֵי שַׁלְמֵיכֶם וְהָיוּ לָכֶם לְזִכָּרוֹן
לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם: כִּי אַתָּה
שׁוֹמֵעַ קוֹל שׁוֹפָר וּמַאֲזִין תְּרוּעָה וְאֵין דּוֹמֶה
לָךְ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹמֵעַ קוֹל תְּרוּעַת עַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת
הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם
בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת
יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

Pflichtopfer, wie es uns geboten ist in Deiner Lehre durch Moscheh, Deinen Knecht, aus dem Munde Deiner Herrlichkeit, wie es heißt: Und an eurem Freudentage und an euren Festzeiten und Monatsbeginnen sollet ihr blasen auf Drommeten bei euren Ganz- und Freudenopfern, und sie sollen euch zum Gedächtniß sein vor eurem Gott. Ich bin der Ewige, euer Gott! — Denn Du bist es, der vernimmt den Hall des Schofar, und horchet auf seinen schmetternden Ton, und Keiner ist Dir gleich. Gelobt seist Du, Ewiger, der höret den Ton, den hallen läßt sein Volk Jisrael, mit Barmherzigkeit.

רצה Laß Dir wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, Dein Volk Jisrael und sein Gebet, und führe zurück den Tempeldienst in Deine heiligen Hallen, und die Feueropfer Jisraels und sein Gebet in Liebe nimm an mit Huld, und zum Wohlgefallen stets vor Dir sei der Gottesdienst Jisraels, Deines Volkes.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן :

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר · נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם · הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ · מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ :

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד : וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ · וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל

ותחוינה Und schauen mögen unsre Augen, wenn Du zurückkehrst nach Zijon in Barmherzigkeit. Gelobt sei Du, Ewiger, der zurückbringen wird seine Herrlichkeit nach Zijon.

מודים Wir danken Dir und bekennen, daß Du bist der Ewige unser Gott, und unsrer Väter Gott auf immer und ewig, Hort unsers Lebens, Schild unsers Heils bist Du durch alle Geschlechter. Wir danken Dir, und verkünden Dein Lob für unser Leben, das gegeben ist in Deine Hand, wegen unserer Seelen, die Dir sind anvertraut, und wegen Deiner Wunder, die an jedem Tage uns geleiten, und wegen Deiner unvergleichlichen Thaten und Gnadenbezeugungen zu jeglicher Zeit, Abends und Morgens und Mittags. Allgütiger! denn nicht geht zu Ende Deine Barmherzigkeit, — Du Allerbarmer, denn kein Aufhören kennt Deine Huld. Von jeher hoffen wir auf Dich.

ועל Und für dies Alles sei gesegnet und erhoben Dein Name, unser König, beständig auf immer und ewig. O, verzeichne zum heilvollen Leben alle Genossen Deines Bundes. Und Alles, was lebt, danke Dir ewiglich, und rühmen möge es Deinen Namen

יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת :

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ · בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם :

in Wahrheit, o Gott, Du unser Schutz und unser Beistand ewiglich. Gelobt sei Du, Ewiger, Allgütiger ist Dein Name, und Dir ist es schön dankendes Bekenntniß abzulegen.

שים Laß Frieden, Heil und Segen, Gunst, Gnad und Erbarmen kommen über ganz Jisrael, Dein Volk. Segne uns Alle, unser Vater! insgesammt mit dem Lichte Deines Antlitzes; denn in dem Lichte Deines Angesichtes gabst Du uns, Ewiger, unser Gott, die Lehre des Lebens, und die Liebe zur Milde und Menschlichkeit, und Gerechtigkeit und Segen und Erbarmen und Leben und Frieden. Und laß es Dir wohlgefällig sein, zu segnen Dein Volk Jisrael zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden. Im Buche des Lebens, Segens und Friedens und gesegneter Erhaltung möge unser gedacht und wir darin eingezeichnet werden, sowie Dein ganzes Volk, das Haus Jisraels, zu gesegnetem Leben und zum Frieden. Gelobt sei Du, Ewiger, der erschafft den Frieden.

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:
וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַייָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

אלהי Mein Gott, bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen, daß sie nichts Trügliches reden. Denen, die mich schmähen, laß meine Seele schweigen, und gleich dem Staube sei sie demüthig gegen Alle. O öffne mein Herz durch Deine Lehre, und Deinen Geboten eile meine Seele nach. Und aller derer, die gegen mich Böses sinnen, Rath und Anschlag zerstöre, und vereitle ihr Sinnen. Thue es um Deines Namens, um Deiner Rechten, um Deiner Heiligkeit, um Deiner Lehre willen. Auf daß Deine Lieblinge gerettet werden, hilf mit Deiner Rechten und erhöre mich! Mögen wohlgefällig sein meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser. Der Frieden stiftet in seinen Höhen, Er lasse walten Frieden über uns und über ganz Israel. Darauf sprechet: Amen!

יהי Mög' es Dir wohlgefällig sein, Ewiger, unser Gott, und Gott unserer Väter, daß erbauet werde das Heiligthum bald in unsern Tagen, und laß uns an Deiner Lehre unser Theil haben. Dort wollen wir Dir dienen in Ehrfurcht, wie in den Tagen der V[illegible] in den Jahren der ältesten Zeiten.

חזרת התפלה לשליח צבור.

פותחין הארון·

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה· זָכְרֵנוּ לְחַיִּים· מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים· וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים· לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים· מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ· מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה· מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים· זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים· וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

(An einigen Orten wird das Stück לאל עורך דין, das in den meisten Gemeinden einen Theil des Morgengebetes bildet (S. 134), dort übergangen und hier eingeschaltet.)

וּבְכֵן וּלְךָ תַעֲלֶה קְדֻשָּׁה כִּי אַתָּה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ׃

וּנְתַנֶּה תֹּקֶף קְדֻשַּׁת הַיּוֹם. כִּי הוּא נוֹרָא וְאָיוֹם. וּבוֹ תִנַּשֵּׂא מַלְכוּתֶךָ. וְיִכּוֹן בְּחֶסֶד כִּסְאֶךָ. וְתֵשֵׁב עָלָיו בֶּאֱמֶת. אֱמֶת כִּי אַתָּה הוּא דַיָּן וּמוֹכִיחַ וְיוֹדֵעַ וָעֵד. וְכוֹתֵב וְחוֹתֵם וְסוֹפֵר וּמוֹנֶה. וְתִזְכּוֹר כָּל־הַנִּשְׁכָּחוֹת. וְתִפְתַּח אֶת־סֵפֶר הַזִּכְרוֹנוֹת. וּמֵאֵלָיו יִקָּרֵא. וְחוֹתַם יַד כָּל־אָדָם בּוֹ. וּבְשׁוֹפָר גָּדוֹל יִתָּקַע. וְקוֹל דְּמָמָה דַקָּה יִשָּׁמַע. וּמַלְאָכִים יֵחָפֵזוּן. וְחִיל וּרְעָדָה יֹאחֵזוּן. וְיֹאמְרוּ הִנֵּה יוֹם הַדִּין. לִפְקוֹד עַל צְבָא מָרוֹם בַּדִּין. כִּי לֹא יִזְכּוּ בְעֵינֶיךָ בַּדִּין. וְכָל־בָּאֵי עוֹלָם יַעַבְרוּן לְפָנֶיךָ

ובכן (Vorb.) Und so möge zu Dir der Weiheruf emporsteigen, denn Du, unser Gott, bist König!

ונתנה (Gem.) So wollen wir von der hohen Weihe des Tages Zeugniß laut ablegen, denn wohl ist er gewaltig und erschütternd. Und an ihm richtet sich auf Deine Weltenherrschaft, und auf Gnade baut sich Dein Thron, und Du sitzest auf ihm in Wahrheit. Wahr ist's, daß Du bist der Richter und der Ueberführende, der Kundige und Zeuge, der schreibt und besiegelt, zählt und rechnet, und alles Vergessene denkst Du, und aufrollest Du das Buch der Erinnerungen, und es liest sich selber, und eines jeglichen Menschen eigner Zug ist darin. Und auf der Weltenposaune wird geblasen, und eines leisen Gemurmels Hall wird vernommen, und die Engel erzittern, Angst und Beben fasset sie, und sie sprechen: Siehe, es ist der Tag des Gerichts, um heimzusuchen das ganze Heer des Himmels im Gericht! Denn sie sind nicht rein vor Dir im Gericht. Und alle Bewohner der

כִּבְנֵי מָרוֹן: ²⁰⁶ כְּבַקָּרַת רוֹעֶה עֶדְרוֹ. מַעֲבִיר צֹאנוֹ תַּחַת שִׁבְטוֹ. כֵּן תַּעֲבִיר וְתִסְפּוֹר וְתִמְנֶה וְתִפְקוֹד נֶפֶשׁ כָּל־חָי. וְתַחְתּוֹךְ קִצְבָה לְכָל־בְּרִיָּה. וְתִכְתּוֹב אֶת־גְּזַר דִּינָם:

בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה יִכָּתֵבוּן. וּבְיוֹם צוֹם כִּפּוּר יֵחָתֵמוּן. כַּמָּה יַעַבְרוּן. וְכַמָּה יִבָּרֵאוּן. מִי יִחְיֶה. וּמִי יָמוּת. מִי בְקִצּוֹ. וּמִי לֹא בְקִצּוֹ. מִי בַמַּיִם. וּמִי בָאֵשׁ. מִי בַחֶרֶב. וּמִי בַחַיָּה. מִי בָרָעָב. וּמִי בַצָּמָא. מִי בָרַעַשׁ. וּמִי בַמַּגֵּפָה. מִי בַחֲנִיקָה. וּמִי בַסְּקִילָה: מִי יָנוּחַ. וּמִי יָנוּעַ. מִי יִשָּׁקֵט. וּמִי יִטָּרֵף. מִי יִשָּׁלֵו. וּמִי יִתְיַסָּר. מִי יֵעָנִי. וּמִי יֵעָשִׁיר. מִי יִשָּׁפֵל. וּמִי יָרוּם:

Welt ziehen bei Dir vorbei, wie die Schafe der Heerde. Wie die Musterung hält der Hirt mit seiner Heerde, der seine Lämmer lässet durchziehen unter seinem Stabe, so lässest Du vorüberziehen, und zählest uud überschlägst und musterst die Seelen aller Lebenden, und theilest jeglichem Geschöpfe sein Gewisses zu, und verzeichnest den über sie gefällten Spruch.

בראש Am Jahresbeginne wird es verzeichnet und am Sühnetage wird es besiegelt, wie Viele sollen dahinscheiden, und wie Viele in's Leben treten; wer leben soll und wer sterben, wer das Lebensziel erreiche, und wer vor der Zeit hingehe, wer durch Wasser, und wer durch Feuer, wer durch Schwert, wer durch wildes Thier; wer durch Hunger und wer durch Durst, wer durch Sturm, wer durch Seuche; wer erwürgt, wer gesteinigt werde; wer in Ruhe lebe, wer unstät irre, wer in friedlicher Stille, wer mit verwirrtem Sinne; wer verarmen soll, und wer Reichthums Fülle gewinnen; wer sinken soll und wer emporkommen.

צום קול ממון

וּתְשׁוּבָה וּתְפִלָּה וּצְדָקָה

מַעֲבִירִין אֶת־רֹעַ הַגְּזֵרָה:

כִּי כְּשִׁמְךָ כֵּן תְּהִלָּתֶךָ· קָשֶׁה לִכְעוֹס וְנוֹחַ לִרְצוֹת· כִּי לֹא תַחְפּוֹץ בְּמוֹת הַמֵּת· כִּי אִם בְּשׁוּבוֹ מִדַּרְכּוֹ וְחָיָה· וְעַד יוֹם מוֹתוֹ תְּחַכֶּה־לּוֹ· אִם יָשׁוּב מִיַּד תְּקַבְּלוֹ: חאֱמֶת כִּי אַתָּה הוּא יוֹצְרָם· וְיוֹדֵעַ יִצְרָם· כִּי הֵם בָּשָׂר וָדָם: אָדָם יְסוֹדוֹ מֵעָפָר וְסוֹפוֹ לֶעָפָר· בְּנַפְשׁוֹ יָבִיא לַחְמוֹ· מָשׁוּל כְּחֶרֶס הַנִּשְׁבָּר· כְּחָצִיר יָבֵשׁ· וּכְצִיץ נוֹבֵל· כְּצֵל עוֹבֵר· וּכְעָנָן כָּלֶה· וּכְרוּחַ נוֹשָׁבֶת· וּכְאָבָק פּוֹרֵחַ· וְכַחֲלוֹם יָעוּף:

וְאַתָּה הוּא מֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם:

ותשובה Aber reuige Bekehrung, Gebet und fromme Werke wenden ab das böse Verhängniß. —

כי (Gem.) Denn wie Dein Name, so ist Dein Ruhm! Schwer zu erzürnen, leicht zu besänftigen! denn Du willst nicht, daß der Todeswürdige sterbe, sondern, daß er zurückkehre und lebe, und bis zu seinem Sterbetage harrest Du sein. Bekehrt er sich, sofort nimmst Du ihn auf und an. Wohl ist es wahr, daß Du bist ihr Bildner, und kennst ihren Sinn und Trieb; sie sind ja Fleisch und Blut! Der Mensch, sein Ursprung ist im Staube, und sein Ende ist für den Staub; sein Leben einsetzend gewinnt er sein Brod; er, der gleicht dem zerbrochenen Scherben, dem trocknen Grase, der welkenden Blume, dem enteilenden Schatten, der entschwindenden Wolke, und dem verwehenden Hauche, dem verfliegenden Staube, und wie ein Traum fleucht er dahin.

ואתה Aber Du, Derselbe ewig, König, Gott, ewiglebend und dauernd. —

אֵין קִצְבָה לִשְׁנוֹתֶיךָ · וְאֵין קֵץ לְאֹרֶךְ יָמֶיךָ · וְאֵין לְשַׁעֵר מַרְכְּבוֹת כְּבוֹדֶךָ · וְאֵין לְפָרֵשׁ עֵילוּם שְׁמֶךָ · שִׁמְךָ נָאֶה לְךָ וְאַתָּה נָאֶה לִשְׁמֶךָ · וּשְׁמֵנוּ קָרָאתָ · בִּשְׁמֶךָ:

עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ · וְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ עַל מַקְדִּישֵׁי שְׁמֶךָ · (בַּעֲבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ הַנַּעֲרָץ וְהַנִּקְדָּשׁ) כְּסוֹד שִׂיחַ שַׂרְפֵי קֹדֶשׁ · הַמַּקְדִּישִׁים שִׁמְךָ בַּקֹּדֶשׁ · דָּרֵי מַעְלָה עִם דָּרֵי מַטָּה קוֹרְאִים וּמְשַׁלְּשִׁים בְּשִׁלּוּשׁ קְדֻשָּׁה בַּקֹּדֶשׁ:

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר:

ק״ה קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

סוגרין הארון ·

אין (Vorb.) Keine Grenze giebt's für Deine Jahre und kein Ende der Dauer Deiner Tage, keine Zahl für die Träger Deiner herrlichen Pracht, nicht zu enthüllen ist das tiefe Geheimniß Deines Namens. Dein Nam' ist Dein Schmuck, und unsern Namen hast Du genannt nach dem Deinen!

עשה O thue es um Deines Namens willen, und laß Deinem Namen die Heiligung werden an Denen, die ihn zu heiligen sind auserſehen, — um der Hoheit Deines Namens willen, der verherrlicht wird im Kreiſe der Andacht heiliger Serafim, die Deinen Namen weihevoll erheben, die Bewohner der Weltenhöhen mit denen der Erdentiefen vereint rufen in dreifachem Hall:

ככתוב (Vorb.) Wie geſchrieben ſteht durch Deinen Propheten: Und Einer ruft dem Andern zu, und ſpricht:

קדוש (Gem.) Heilig, heilig, heilig iſt Gott der Heerſchaaren, ſo weit die Erde reicht, ſeine Herrlichkeit.

כבודו Seiner Herrlichkeit voll iſt die Welt, ſeine Diener fragen Einer den Andern: Wo iſt der Ort ſeiner Herrlichkeit? — Die ihnen gegenüber Geſchaarten antworten: „Gelobt ſei —“

מיוסד ע"פ א"ב ובסוף חתום שם המחבר אלעזר.

וְחַיּוֹת אֲשֶׁר הֵנָּה מְרֻבָּעוֹת כִּסֵּא· בְּמָאתַיִם וַחֲמִשִּׁים
וָשֵׁשׁ מַכְנִיפוֹת כִּסֵּא· גּוֹעֲשׁוֹת בּוֹ בְּסוֹבְבָם פָּנִים
בְּפָנִים לַכִּסֵּא· דְּמוּת רָקִיעַ בְּרֹאשָׁם נָטוּי לַכִּסֵּא· הוּא
כְּעֵין הַקֶּרַח בּוֹ שְׁבִיב כִּסֵּא· וּמִמַּעַל לָרָקִיעַ כְּמַרְאֵה
דְּמוּת כִּסֵּא· זָעוֹת בְּלִי לֵאוֹת מֵחִיל כִּסֵּא· ח׳ חָשׁוֹת
בְּרָצוֹא וָשׁוֹב מֵרְעִישׁוֹת (נ"א מַרְעִישׁוֹת) כִּסֵּא· טָסוֹת כַּבָּזָק
וְלֹא מְזִיזוֹת הוֹד כִּסֵּא· יוֹדְעוֹת כִּי כָל־מָקוֹם לֹא יָכִיל
מְקוֹם כִּסֵּא:

ק׳ **כַּף־רֶגֶל** חֲמֵשׁ מֵאוֹת וַחֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה יְשָׁרָה לַכִּסֵּא· לְעֵת
תְּרַשֶּׁינָה לְפָאֵר קוֹפְצוֹת מִתַּחַת לַכִּסֵּא· מִתְעַלְּפוֹת
מִפַּחַד רָם יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא· נִרְאוֹת נוֹשְׂאוֹת וְהֵם נְשׂוּאוֹת
עִם כִּסֵּא· סְבָלוֹת מִתַּחַת זְרוֹעוֹת עוֹלָם לַכִּסֵּא· עֲתִירַת
זוֹ כְּתַעַל תְּרַפֶּינָה כְּנַף כִּסֵּא· פְּשָׁעִים אִם עָצְמוּ מַשִּׁיקוֹת
כִּסֵּא· צוֹרֵר כִּי יַסְטִין יִפְרְשׁוּ עָנָן כִּסֵּא· קוֹל שׁוֹפָר לְעֵת
יַעַל מְאַחֵז פְּנֵי כִסֵּא· רַחֲמִים יָלִיץ בְּעַד רְשׁוּמִים בַּכִּסֵּא·
שׁוֹפֵט אִם יִרְצֶה שֶׁבֶת בְּאוּלָם הַכִּסֵּא· תַּבְנִית תָּם יָפֶן
חֲקוּקָה בַכִּסֵּא· אַרְבַּע חַיּוֹת נוֹשְׂאוֹת וּמְנֻשָּׂאוֹת עִם כִּסֵּא:
ח׳ לְבִלְתִּי לְנַבֵּל לְמַעֲנוֹ כִּסֵּא· עוֹד יְפַצְּה־פֶּה וְיַפְגִּיעַ
כִּסֵּא· זְכוֹר לְיוֹשְׁבֵי נְטָעִים אֲשֶׁר עִמְּךָ בַּכִּסֵּא·

ק״וח **רַחֵם** מְצוּקִים אֲשֶׁר עֲלֵיהֶם שַׁתָּ הֲדוֹם וְכִסֵּא·
וְאָז יִתְרַעֵם הַגַּלְגַּל וְיִתְרַעֵשׁ הַכִּסֵּא· וְאוֹפָן
לְאוֹפָן וְחַיָּה לְחַיָּה וּכְרוּב לִכְרוּב לְעֻמַּת כִּסֵּא:

חזו **כְּבוֹדוֹ** מָלֵא עוֹלָם מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה אַיֵּה
מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

ק״ח בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ׃

מִמְּקוֹמוֹ הוּא יִפֶן בְּרַחֲמִים וְיָחֹן עַם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל יוֹם תָּמִיד פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה שְׁמַע אוֹמְרִים׃

מיוסד ע״פ תשר״ק ובסוף חתום שם המחבר אלעזר.

וְעַמְּךָ תְּלוּאִים בִּתְשׁוּבָה לְהִתְיַחֵד · שְׁנֵי לְבָבוֹת לְךָ כְּאַחַד לְאַחֵד · רַחֵץ בְּנִקָּיוֹן כַּפַּיִם נְשׂוֹא לֵב אֶחָד · קוֹל שׁוֹפָר כָּפוּף כְּפוּף לֵב אֶחָד · צִיּוּן שׁוֹפָר פָּשׁוּט פְּשׁוּט לֵב אֶחָד · פּוּר יָמִים יָצְּרוּ בָּם לָבוֹר אֶחָד · עוֹבְרִים בּוֹ לְהַקְבִּיל פְּנֵי יוֹצֵר אֶחָד · ח׳ סְמוּכִים בְּצִדְקַת אָב הָיָה אֶחָד · נִשְׁעָנִים בְּסִבְּךְ יָחִיד וּמְיֻחָד · מְבַטְּחִים בְּתָם וּבְיֹשֶׁר אָב אֶחָד׃

לְהִזָּכֵר לָמוֹ עֲנִיַּת קוֹל אֶחָד · בְּשִׁבְתּוֹ בַּכִּסֵּא שְׁפוֹט גּוֹי אֶחָד · יַעֲמִיד מֵלִיץ יֹשֶׁר מִנִּי אֶלֶף אֶחָד · טוֹבוֹת לְהַגִּיד כַּשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד · חָשׁוּב גֵּר וְאֶזְרָח לְמִשְׁפָּט

ברוך (Gem.) Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen! — ein Jeglicher von seiner Stätte aus.

ממקומו Aus seiner geweihten Stätte wende Er sich in Erbarmen, und begnadige das Volk Derer, die als einig bekennen seinen Namen, Abends und Morgens an jeglichem Tage beständig; zwei Mal in liebender Hingebung rufen sie: „Höre Jisrael —".

ועמך (Gem.) Sieh da, Dein Volk, bestrebt voll Reu sich zu vereinen,
Das Herz, das Sünde theilt, bußfertig Dir zu einen;
Sie läutern Sinn und Thun, nah'n Dir mit Herzen, reinen,
Erhoben sei das Herz, gebeugt das stolze Meinen,
Wie Schofars Bild und Form die Beiden weiß zu einen.
Im Kreis der Tag' erkor der Herr durch's Loos den einen,
Daß sie vor seinem Aug', anbetend ihn, erscheinen;
Sie stützet das Verdienst des Ahns, des edlen Einen,
Und Deß, der ward geweiht zum Opfer, frommen, reinen,
Und Deß, der hing an Gott mit redlich treuem Meinen.

אחד · זך ורע מהיום מודע דינם לאחד · ואשר מעשיו
שקולים עד עשור יאחד · הוא כחפץ להצדיק עשרת
ימי תשובה יחד · דלת פתוחה לשבים תת צרי לכל
אחד ואחד · גולה זכות ורשע להניש אחד באחד ·
בקור חשבון למצוא אחד לאחד : ח׳ אם ישקיט ומי
ירשיע להשיבנו והוא באחד · אמת חותמו להודיע כי
הוא אחד · לעת תמוט וכל יד עם אחד :

ק״וח עוד יזכר למו מטת שכם אחד · זאת המתמרת
שמע פה אחד · רוגשת נשף ושחר ליחד לאחד :

חזן ממקומו הוא יפן ברחמים ויחן עם המיחדים שמו
ערב ובקר בכל־יום תמיד פעמים באהבה
שמע אומרים :

ק״וה שמע ישראל יי אלהינו יי אחד:

אחד הוא אלהינו הוא אבינו הוא מלכנו
הוא מושיענו והוא ישמיענו ברחמיו שנית
לעיני כל־חי להיות לכם לאלהים :

ע״פ א״ת ב״ש
ואתה אזון קול מפאריך בכל־אבריהם · תכן מצות
מעשיהם במאתים וארבעים ושמנה אבריהם :
בזה חדש תקע שלשים · כמו שלשים בכף רגליהם : שי

שמע (Gem.) Höre Jisrael! Der Ewige, unser Gott, ist ein einiges, ewiges Wesen!

אחד Einig ist Er, unser Gott, Er unser Vater, Er unser König, Er unser Retter, und Er wird uns vernehmen lassen in seiner Gnade den Ruf zum zweiten Male, sichtbarlich vor allen Lebenden: Ich will euer Gott sein!

מוּסְפֵי יוֹם עֲשָׂרָה· כְּמוֹ עֲשָׂרָה בְּקַרְסֻלֵּיהֶם: גָּשִׁים פְּנֵי
תֵבָה שַׁחֲרִית שְׁתַּיִם· כְּמוֹ שְׁתַּיִם בְּשׁוֹקֵיהֶם: רְשׁוּמִים
קְרוֹת בּוֹ חֲמִשָּׁה· כְּמוֹ חֲמִשָּׁה עַל בִּרְכֵּיהֶם: דְּרוּשִׁים
תְּקוֹעַ בְּכֶסֶה בְּאֶחָד· כְּמוֹ אֶחָד בְּיַרְכוֹתֵיהֶם: קֶרֶן
יִמְשְׁכוּ לְשַׁלֵּשׁ שְׁלשָׁה· כְּמוֹ שְׁלשָׁה בְּקוֹטָלֵיהֶם· הֵן
מוּסְפֵי חֹדֶשׁ עַשְׁתֵּי עֶשְׂרֵה· כְּמוֹ עַשְׁתֵּי עֶשְׂרֵה צַלְעוֹתֵיהֶם:
צָקוּן לְחַשָּׁם בְּרָכוֹת תֵּשַׁע· כְּמוֹ תִּשְׁעָה שֶׁבִּזְרוֹעוֹתֵיהֶם:
וּמַלְכִיּוֹת וְזִכְרוֹנוֹת וְשׁוֹפָרוֹת שְׁלֹשִׁים· כְּמוֹ שְׁלֹשִׁים
בְּפִסַּת יְדֵיהֶם: פִּלּוּל תְּמִידִים שְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה· כְּמוֹ
שְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה חוּלְיוֹת שֶׁבְּשִׁדְרוֹתֵיהֶם: יַבִּיעוּ הַמְּדִירִים
תְּקִיעוֹת תֵּשַׁע· כְּמוֹ תִּשְׁעָה שֶׁבְּרָאשֵׁיהֶם: עֲתִירוֹת
שְׁתַּיִם שְׁחוֹחַ בָּם שְׁמֹנֶה· כְּמוֹ שְׁמֹנָה שֶׁבְּצַוְּארֵיהֶם·
חַק דָּתָם סְפָרִים חֲמִשָּׁה· כְּמוֹ חֲמִשָּׁה שֶׁבְּנִקְבֵיהֶם:
ח׳ שָׂם הֲלִיכוֹת עוֹלָם שִׁשָּׁה· כְּמוֹ שִׁשָּׁה בִּלְבָבֵיהֶם·
טוּחוֹת וְכָסֶל וְשֶׁכְוִי וְסַרְעַף וּבֶטֶן וְקֶרֶב וְעֶשְׁתּוֹנוֹתֵיהֶם·
נֶפֶשׁ רוּחַ נְשָׁמָה יְחִידָה חַיָּה· עוֹר וּבָשָׂר וְגִיד וַעֲצָמוֹתֵיהֶם·
ק׳ יוחי יִשְׂאוּ עַיִן וְיִכְרוּ אֹזֶן וְיִפְצוּ פֶה וְלָשׁוֹן וְנִיב
שִׂפְתוֹתֵיהֶם· מִכַּף רֶגֶל וְעַד רֹאשׁ נִתְנַכְּחוּ פְּרוֹט
מַעֲשֵׂיהֶם· כִּתְקוֹעַ שׁוֹפָר בְּקוֹל יַחְפְּרוּ שׁוֹטְנֵיהֶם·
לְהַצְדִּיקָם בְּיוֹם דִּין שְׁמוֹעַ שֵׁנִית מֵאֱלֹהֵיהֶם:

חזן אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא
מוֹשִׁיעֵנוּ· וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית
לְעֵינֵי כָּל־חָי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים·

קהל אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם:

אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדוֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ

בְּכָל־הָאָרֶץ. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ. בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

ע״פ תשר״ק וא״ב משולבים עד כ׳ וי׳.

תְּהִלּוֹת כְּבוֹדְךָ · אָמְצָךְ מְלֹא כָל־הָאָרֶץ · שְׁמַעֲךָ דִּין מִשָּׁמַיִם· כְּכֵן יָרְאָה וְשָׁקְטָה הָאָרֶץ· רַעַשׁ יוֹם מִשְׁפָּט· גָּעֲשׁוּ (כ״א גָעַשׁ) תְּהוֹמוֹת הָאָרֶץ · קוֹל שׁוֹפָר חָזָק · דִּבֵּר וַיִּקְרָא אָרֶץ · צְבִי לַצַּדִּיק בְּזֶמֶר · הִשְׁמִיעָה כְּנַף הָאָרֶץ· פַּחַד וָפַחַת וָפַח· וּפַלָּצוּת יַבְעִיתוּ אָרֶץ · עֵת תָּקוּם לַמִּשְׁפָּט · וְעוֹם כָּל־אַפְסֵי־אָרֶץ · ח׳ סֹלּוּ פַּנּוּ (כ״א סוּרוּ מֶנּוּ) דֶּרֶךְ יְנוּבְבוּ· חֲרֵדִים מֵחֶרְדַּת הָאָרֶץ· נָאוֹר וְאַדִּיר · טַעַם תָּשִׁיב לָאָרֶץ · מַה־תִּירָאִי· אֲדָמָה · יָרִיעוּ תַּחְתִּיּוֹת אָרֶץ:

ח״ק לְהִתְוַדַּע וּלְהִגָּלוֹת · כִּי הוּא מֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ · כְּמוֹ פֵּאֲרוּהוּ מֵאָז בַּשַּׁחַק· יוֹרְשׁוּ בְחוּנָיו לְפָאֲרוֹ בָּאָרֶץ:

אני (Gem.) Ich bin der Ewige, euer Gott!

אדיר O Herrlicher, Du von uns verherrlicht, Ewiger, unser Herr! wie herrlich ist Dein Name auf der ganzen Erde. Und es wird der Ewige König sein über die ganze Erde. An demselbigen Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig.

תהלות (Gem.) Deines Ruhmes Pracht und Glanz füllet aus die ganze Erde.
Schallt vom Himmel Dein Gericht, bangend schweiget still die Erde.
Sturm verkündet das Gericht, in den Tiefen rauscht's der Erde,
Es erdröhnt Posaunenhall, mächtig rufet Er der Erde,
Und der Frommen Jubelsang hallt vom fernen Saum der Erde.
Angst und Grauen, Schreckensschau'r, wie verwirren sie die Erde.
Wenn Du zum Gericht Dich hebst, zürnend ob der weiten Erde.
Bahnet, ebnet ihm den Weg! ruft's geängstet von der Erde.
Du im Glanz der Majestät, mildes Wort rufst Du der Erde:
Warum bangest du, o Land? dröhnt es aus dem Schooß der Erde. —

להתודע Auf daß Allen werde kund, daß nur Er ist Herr der Erde!
Wie im Himmel, preis't die Schaar seiner Treu'n ihn auf der Erde!

חיו אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדוֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ׃
וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ׃ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד
וּשְׁמוֹ אֶחָד׃

וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר׃

ח״ק יִמְלֹךְ יְיָ לְעֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

ח׳ לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ
וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד
כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה׃

כִּי מַקְדִּישֶׁיךָ בִּקְדֻשָּׁתְךָ (כערכך) קִדַּשְׁתָּ׃ נָאֶה לְקָדוֹשׁ
פְּאֵר מִקְּדוֹשִׁים׃ וּבְכֵן יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל
יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ׃ וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירֶךָ׃ וְעַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן
כְּבוֹדֶךָ׃ וְעַל מַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ׃ וְעַל מְכוֹנְךָ

ובדברי (Vorb.) Und in Deinen heiligen Worten steht geschrieben also:

ימלך (Gem.) Der Ewige wird herrschen in alle Zeit; Dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

לדור (Vorb.) In alle Geschlechter wollen wir verkünden Deine Größe, und in alle Dauer der Zeiten Deine Weihe aussprechen, und Dein Preis, unser Gott, soll aus unserem Munde nie entweichen in alle Zeit und Ewigkeit; denn ein großer und heiliger Gott bist Du.

כי Denn die Dich heiligen, hast Du mit Deiner Weihe geheiliget. Herrlich stehet dem Heiligen an der Preis der ihm Geheiligten. Und so werde denn Deinem Namen die Weihe, Ewiger, unser Gott! an Jisrael, Deinem Volke, und an Jeruschalajim, Deiner Stadt, und an Zijon, der Stätte Deiner Herrlichkeit, und an dem Herrscherhause Davids, Deines Gesalbten, und an Deiner Wohnstatt und an Deinem Tempel.

וְהֵיכָלֶךָ: עוֹד יִזְכָּר־לָנוּ אַהֲבַת אֵיתָן אֲדוֹנֵינוּ · וּבַבֵּן הַנֶּעֱקַד יַשְׁבִּית מְדַיְּנֵנוּ · וּבִזְכוּת הַתָּם יוֹצִיא אָיוֹם (היום) לְצֶדֶק דִּינֵנוּ · כִּי קָדוֹשׁ הַיּוֹם לַאֲדוֹנֵינוּ: בְּאֵין מֵלִיץ יֹשֶׁר מוּל מַגִּיד פֶּשַׁע · תַּגִּיד לְיַעֲקֹב דְּבַר חֹק וּמִשְׁפָּט · וְצַדְּקֵנוּ בַּמִּשְׁפָּט הַמֶּלֶךְ הַמִּשְׁפָּט:

פותחין הארון · חזן קהל

מיוסד ע"פ א"ב כפול ·

הָאוֹחֵז בְּיָד מִדַּת מִשְׁפָּט:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא אֵל אֱמוּנָה:

הַבּוֹחֵן וּבוֹדֵק גִּנְזֵי נִסְתָּרוֹת:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא בּוֹחֵן כְּלָיוֹת:

הַגּוֹאֵל מִמָּוֶת וּפוֹדֶה מִשַּׁחַת:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא גּוֹאֵל חָזָק:

— So mög' Er uns auch fürder gedenken der Liebe des felsenfesten Ahns (Abraham), und um des zum Opfer Gebundnen (Jizchak) willen unsere Ankläger zum Schweigen bringen, und um das Verdienst des Untadligen (Jaakob) zum Heil ausgehen lassen unseren Urtheilspruch. Denn heilig ist der heutige Tag unserm Herrn. Wenn kein fürsprechender Anwalt für uns steht, Dem gegenüber, der uns der Sünde zeiht, sprich Du für Jaakob das Wort des Rechtes und des Urtheils Spruch, und sprich Du uns rein im Gerichte, König des Rechtes,

האוחז (Vorb. u. Gem.) der handhabt die Waltung des Rechtes.
Und Alles glaubt an ihn, den Gott der Treue,

Der Tiefverborgenes durchforscht und prüft.
Und Alles glaubt an ihn, der in die Herzen dringt,

Der erlöst vom Tode, und rettet aus Verderben.
Und Alles glaubt an ihn, den gewaltigen Erlöser,

חזן קהל

הַדָּן יְחִידִי לְבָאֵי עוֹלָם:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא דַּיַּן אֱמֶת:
הֶהָגוּי בְּאֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא הָיָה וְהֹוֶה וְיִהְיֶה:
הַוַּדַּאי שְׁמוֹ כֵּן תְּהִלָּתוֹ:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא וְאֵין בִּלְתּוֹ:
הַזּוֹכֵר לְמַזְכִּירָיו טוֹבוֹת זִכְרוֹנוֹת:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא זוֹכֵר הַבְּרִית:
הַחוֹתֵךְ חַיִּים לְכָל־חָי:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא חַי וְקַיָּם:
הַטּוֹב וּמֵטִיב לָרָעִים וְלַטּוֹבִים:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא טוֹב לַכֹּל:
הַיּוֹדֵעַ יֵצֶר כָּל־יְצוּרִים:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא יוֹצְרָם בַּבָּטֶן:

Den, der allein ist Richter für alle Weltbewohner.
Und Alles glaubt an ihn, den wahren Richter,
Der sich verkündet hat als Den, der ewig bleibt und dauert.
Und Alles glaubt an ihn, der war und ist, und ewig wird Er sein.
Der Unwandelbare ist sein Name, das ist sein Ruhm.
Und Alles glaubt an ihn, außer dem Keiner ist,
Der den sein Gedenkenden ihr fromm Verdienst gedenkt.
Und Alles glaubt an ihn, der des Bundes gedenkt,
Der jeglichem Leben sein Lebensloos zutheilt.
Und Alles glaubt an ihn, der ewig lebt und dauert,
Der Gütige, der gütig sich erweist den Bösen und den Guten
Und Alles glaubt an ihn, der gütig gegen Alle ist,
Der kennt den Sinn aller Geschöpfe.
Und Alles glaubt an ihn, der im Mutterschooße sie gebildet,

חזן קהל

הַכֹּל יוּכַל וְכוֹלְלָם יָחַד:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא כֹּל יָכֹל:

הַלָּן בְּסֵתֶר בְּצֵל שַׁדָּי:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁלְּבַדּוֹ הוּא:

הַמַּמְלִיךְ מְלָכִים וְלוֹ הַמְּלוּכָה:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא מֶלֶךְ עוֹלָם:

הַנּוֹהֵג בְּחַסְדּוֹ כָּל דּוֹר:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא נוֹצֵר חָסֶד:

הַסּוֹבֵל וּמַעְלִים עַיִן מִסּוֹרְרִים:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא סוֹלֵחַ סֶלָה:

הָעֶלְיוֹן וְעֵינוֹ אֶל־יְרֵאָיו:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא עוֹנֶה לָחַשׁ:

הַפּוֹתֵחַ שַׁעַר לְדוֹפְקֵי בִּתְשׁוּבָה:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁפְּתוּחָה יָדוֹ:

Der Alles vermag und Alles umfaßt.
Und Alles glaubt an ihn, den Allvermögenden,
Der im Verborgenen thront, in der Allmacht Umhüllung.
Und Alles glaubt an ihn, den Alleinigen,
Der Königen die Herrschaft giebt, und ihm allein eignet die Herrschaft.
Und Alles glaubt an ihn, den Weltenbeherrscher,
Der in seiner Huld waltet in jeglicher Zeit.
Und Alles glaubt an ihn, der die Huld bewahrt,
Der schonend trägt, und den Blick abwendet von den trotzigen Sündern.
Und Alles glaubt an ihn, der ewig verzeiht,
Der Höchste, deß Auge den ihn Fürchtenden ist zugewandt.
Und Alles glaubt an ihn, der erhört das leise Flehen,
Der öffnet die Pforten den reuig Anklopfenden.
Und Alles glaubt an ihn, deß Hand ist aufgethan,

קהל חזן

הַצּוֹפֶה לָרָשָׁע וְחָפֵץ בְּהִצָּדְקוֹ:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא צַדִּיק וְיָשָׁר:
הַקָּצַר בְּזַעַם וּמַאֲרִיךְ אַף:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא קָשֶׁה לִכְעוֹס:
הָרַחוּם וּמַקְדִּים רַחֲמִים לְרֹגֶז:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא רַךְ לִרְצוֹת:
הַשָּׁוֶה וּמַשְׁוֶה קָטֹן וְגָדוֹל:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא שׁוֹפֵט צֶדֶק:
הַתָּם וּמִתַּמֵּם עִם תְּמִימִים:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁתָּמִים פָּעֳלוֹ:

(Vorbeter.)

בפפ"דמ ובקצת קהלות א"א לא תשגב ולא ככתוב.

תִּשְׂגַּב לְבַדֶּךָ וְתִמְלֹךְ עַל כֹּל בְּיִחוּד:

Der harrend ausschaut nach dem Frevler, und will, daß er sich rechtfertige.
Und Alles glaubt an ihn, der gerecht ist und gerade,
Deß Zorn kurz, und lange währt seine Nachsicht.
Und Alles glaubt an ihn, der zu erzürnen so schwer,
Der Erbarmer, deß Erbarmen seinem Zorne vorausgeht.
Und Alles glaubt an ihn, der so mild ist, leicht begütigt,
Der gegen Alle gleich, Groß und Klein gleichstellet.
Und Alles glaubt an ihn, der ein gerechter Richter,
Der Tadellose, der mit den Treuen in Treue verfährt.
Und Alles glaubt an ihn, deß Wirken makellos!

תשגב (Vorb.) Sei erhaben, Du allein, und herrsche über Alles in Deiner Einheit!

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטוֹן לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה שֶּׁבָּרָאתָ:

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלֹזוּ וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ:

כפפ״דמ ובק״ק א״א ויאתיו.

ע״פ א״ב.

וְיֶאֱתָיוּ כֹל לְעָבְדֶךָ· וִיבָרְכוּ שֵׁם כְּבוֹדֶךָ· וְיַגִּידוּ בָאִיִּים

ויאתיו (Vorb.) Und Alle nahen Dir zu dienen, und preisen Deinen herrlichen Namen.

צִדְקֶךָ. וְיִדְרְשׁוּךָ עַמִּים לֹא יְדָעוּךָ. וִיהַלְלוּךָ כָּל־אַפְסֵי־
אָרֶץ. וְיֹאמְרוּ תָמִיד יִגְדַּל יְיָ: (וְיִזְבְּחוּ לְךָ אֶת־זִבְחֵיהֶם).
וְיִזְנְחוּ אֶת־עֲצַבֵּיהֶם. וְיַחְפְּרוּ עִם פְּסִילֵיהֶם: וְיַטּוּ שְׁכֶם
אֶחָד לְעָבְדֶךָ. וְיִירָאוּךָ עִם שֶׁמֶשׁ מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ. וְיַכִּירוּ
כֹּחַ מַלְכוּתֶךָ. וִילַמְּדוּ תוֹעִים בִּינָה: וִימַלְלוּ אֶת־גְּבוּרָתֶךָ
וִינַשְּׂאוּךָ מִתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ. וִיסַלְּדוּ בְחִילָה פָּנֶיךָ.
וִיעַטְּרוּךָ נֵזֶר תִּפְאָרָה: וְיִפְצְחוּ הָרִים רִנָּה. וְיִצְהֲלוּ
אִיִּים בְּמָלְכֶךָ. וִיקַבְּלוּ עֹל מַלְכוּתְךָ עֲלֵיהֶם. וִירוֹמְמוּךָ
בִּקְהַל עָם. וְיִשְׁמְעוּ רְחוֹקִים וְיָבֹאוּ. וְיִתְּנוּ לְךָ כֶּתֶר
מְלוּכָה:

וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ

Und verkünden in Eilanden Dein Heil, Völker suchen Dich auf, die nie Dich gekannt.

Und alle Enden der Erde preisen Dich, und sprechen: Ewig groß ist der Herr!

Und sie opfern Dir ihre Opfer, und verschmähen ihre Götzen, und werden zu Schanden sammt ihren Bildern.

Sie neigen einmüthig die Schulter Dir zu dienen, und fürchten Dich, so weit die Sonne reicht, Dein Antlitz suchend.

Und sie erkennen die Macht Deiner Herrschaft, und Irrende lernen Einsicht.

Deine Stärke verkünden sie, und erheben Dich, der über Alles erhaben als Haupt.

In glühender Innbrunst fleh'n sie zu Dir, und krönen Dich mit dem Prachtdiademe.

Und Berge brechen in Jubel aus, und Eilande jubeln, wenn Du regierst.

Sie nehmen auf sich das Joch Deiner Herrschaft, und erheben Dich in Volkesschaaren.

Es hören's die Fernen und kommen herbei, und reichen Dir die Herrscherkrone!

בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים· אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ· וְרָצִיתָ בָּנוּ· וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת· וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ· וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ· וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה יוֹם תְּרוּעָה מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתֶךָ בַּבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן שֶׁתָּשׁוּב וּתְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים וְתִבְנֵהוּ מְהֵרָה וּתְגַדֵּל כְּבוֹדוֹ. אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ גַּלֵּה כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה

וְהוֹפַע וְהִנָּשֵׂא עָלֵינוּ לְעֵינֵי כָּל־חָי. וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי אָרֶץ. וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ תְּמִידִים כְּסִדְרָם וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם. וְאֶת־מוּסְפֵי יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה נַעֲשֶׂה וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוַת רְצוֹנֶךָ כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:

וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם: וַעֲשִׂיתֶם עֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיְיָ פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם:

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם כִּמְדֻבָּר. שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר. וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל. וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ. וְיַיִן כְּנִסְכּוֹ. *וּשְׁנֵי שְׂעִירִים לְכַפֵּר. וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם:

---

*בק"ק פפ"דמ ובנותיה אומרים.

וְשָׂעִיר לְכַפֵּר מִלְּבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְשָׂעִיר לְחַטָּאת וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם:

מִלְּבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ· וְעֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ· וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם· לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיָי:

פותחין הארון·

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל הֲמוֹנָם. סוגרין הארון ופותחין מיד· וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: סגרין הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־

עלינו Uns liegt es ob, zu verherrlichen den Herrn des Alls, die Ehre zu geben dem Schöpfer der Welt, daß Er uns nicht hat sein lassen wie die Völker der Erde, und uns nicht gleichgestellt den Geschlechtern des Erdbodens, daß Er unsern Theil nicht gleich gemacht dem ihren, und unser Loos dem ihrer Schaaren. Wir beugen das Knie und bücken uns und bekennen vor dem Könige, dem Weltkönige, dem Heiligen, gelobt sei Er, daß Er ausgespannt die Himmel, und gegründet die Erde, und seiner Allmacht Sitz ist im Himmel droben, und der Thron seiner Allmacht ist in den höchsten Höhen. Er ist unser Gott, Keiner sonst, in Wahrheit Er unser König, Niemand außer ihm, wie geschrieben steht in seiner Lehre: Und du sollst heut erkennen, und es dir zu Gemüthe führen, daß der Ewige der wahre Gott ist, im Himmel oben und auf der Erde hienieden, Keiner sonst!

לְבָבֶךָ כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד:

כשעה שהציבור אומר הוא אלהינו אומר הש"ץ אלו הפסוקים ·

אַתָּה הָרְאֵתָ לָדַעַת כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד מִלְבַדּוֹ: וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד: שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד: הֵן לַייָ אֱלֹהֶיךָ הַשָּׁמַיִם וּשְׁמֵי הַשָּׁמָיִם הָאָרֶץ וְכָל־אֲשֶׁר־בָּהּ: כִּי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים הָאֵל הַגָּדֹל הַגִּבֹּר וְהַנּוֹרָא אֲשֶׁר לֹא־יִשָּׂא פָנִים וְלֹא יִקַּח שֹׁחַד: כִּי שֵׁם יְיָ אֶקְרָא הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:

הש"ץ חוזר בקול רם הוא אלהינו וכו'

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ הֱיֵה עִם פִּיפִיּוֹת שְׁלוּחֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל· הָעוֹמְדִים לְבַקֵּשׁ תְּפִלָּה וְתַחֲנוּנִים מִלְּפָנֶיךָ עַל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל: הוֹרֵם מַה שֶּׁיֹּאמְרוּ· הֲבִינֵם מַה שֶּׁיְּדַבֵּרוּ· הֲשִׁיבֵם מַה שֶּׁיִּשְׁאֲלוּ· יַדְּעֵם הֵיךְ יְפָאֵרוּ: בְּאוֹר פָּנֶיךָ יְהַלֵּכוּן· בֶּרֶךְ לְךָ יִכְרָעוּן· עַמְּךָ בְּפִיהֶם יְבָרְכוּן· וּמִבִּרְכוֹת פִּיךָ כֻּלָּם יִתְבָּרְכוּן· עַמְּךָ לְפָנֶיךָ יַעֲבִירוּן· וְהֵם בַּתָּוֶךְ יַעֲבוֹרוּן: עֵינֵי עַמְּךָ בָּם תְּלוּיוֹת· וְעֵינֵיהֶם לְךָ מְיַחֲלוֹת: נִגָּשִׁים מוּל אֲרוֹן הַקֹּדֶשׁ

אלהינו (Vorb.) O Gott und unserer Väter Gott! Sei Du mit dem Munde der Boten Deines Volkes, des Hauses Jisrael, die vor Dir stehen, des Gebetes Wort und des Flehens Ruf von Dir zu erlangen für Dein Volk, das Haus Jisrael! Lehre Du sie, wie sie reden sollen; gieb Du ihnen die Einsicht für das, was sie aussprechen; leg' ihnen in den Mund, wie sie bitten; mach' ihnen kund, wie sie Dich preisen mögen! Im Lichte Deines Angesichtes mögen sie wallen! Das Knie beugen sie Dir. Deinem Volke mit ihrem Munde mögen sie Segen bringen, und von den Segnungen Deines Mundes sie Alle gesegnet werden. Dein Volk führen sie an Dir vorbei, und in seiner Mitte ziehen sie daher. Deines Volkes Blick hanget an ihnen, und ihre Augen schauen harrend zu Dir. Sie treten vor die heilige Lade hin

בְּאֵימָה׃ לְשַׁכֵּךְ כַּעַס וְחֵמָה׃ וְעַמְּךָ מְסַבְּבִים אוֹתָם כַּחוֹמָה׃ וְאַתָּה מִן הַשָּׁמַיִם תַּשְׁגִּיחַ אוֹתָם לְרַחֲמָה׃ עַיִן נוֹשְׂאִים לְךָ לַשָּׁמַיִם׃ לֵב שׁוֹפְכִים נָכְחָךְ כַּמַּיִם׃ וְאַתָּה תִּשְׁמַע מִן הַשָּׁמָיִם׃ ק׳ שֶׁלֹּא יִכָּשְׁלוּ בִלְשׁוֹנָם׃ וְלֹא יִנָּקְשׁוּ בְשִׁנּוּנָם׃ וְלֹא יֵבוֹשׁוּ בְּמַשְׁעֵנָם׃ וְלֹא יִכָּלְמוּ בָם שְׁאוֹנָם׃ וְאַל יֹאמַר פִּיהֶם דָּבָר שֶׁלֹּא כִרְצוֹנֶךָ׃ כִּי חֲנוּנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ הֵמָּה חֲנוּנִים׃ וּמְרַחָמֶיךָ הֵמָּה מְרֻחָמִים׃ כְּמָה שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־אֲשֶׁר תָּחֹן יוּחָן׃ וְאֶת־אֲשֶׁר תְּרַחֵם יְרֻחָם׃ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ וְחַנֹּתִי אֶת־אֲשֶׁר אָחֹן׃ וְרִחַמְתִּי אֶת־אֲשֶׁר אֲרַחֵם׃ וְנֶאֱמַר אַל־יֵבֹשׁוּ בִי קֹוֶיךָ אֲדֹנָי אֱלֹהִים צְבָאוֹת׃ אַל יִכָּלְמוּ בִי מְבַקְשֶׁיךָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל׃

in ehrfurchtsvollem Bangen, Zorn und Grimm zu wenden ist ihr Verlangen, und Dein Volk, wie eine Mauer rings, hält es sie umfangen. Und Du aus Deinen Himmeln schau gnädig, laß sie Huld erlangen! Sie richten das Auge zu Deinen heil'gen Höhen, aus tiefem Herzen im Strom ergießt sich ihr Flehen, und Du erhöre sie aus Deinen Himmelshöhen, — (Gem.) daß sie nicht mit ihrer Zunge strauchelnd wanken, kein Fallstrick umgarne Wort und Gedanken, daß sie nicht beschämt werden in ihrem Vertrauen, an ihnen nicht zu Schanden seien, die auf sie schauen, und daß ihr Mund Nichts spreche, was Dir nicht gefalle. Denn nur die von Dir Begnadeten finden Gunst, und derer Du Dich annimmst, die finden Liebe und Huld, wie wir es ja wissen, Ewiger, unser Gott! wem Du Gunst verleihest, Der ist begünstiget, und weß Du Dich in Erbarmen annimmst, Lieb' ist sein Theil, wie geschrieben ist in Deiner Lehre: Und ich werde dem Gunst verleihen, den ich begünstigen will, und mich erbarmen dessen, dem ich Erbarmen gebe; und es heißt: Nicht werden durch mich zu Schanden, die auf Dich hoffen, Herr, Gott der Schaaren, und nicht beschämt in mir, die Dich suchen, Gott Israels!

פותחין הארון.

אוֹחִילָה לָאֵל. אֲחַלֶּה פָנָיו.
אֶשְׁאֲלָה מִמֶּנּוּ. מַעֲנֵה לָשׁוֹן:
אֲשֶׁר בִּקְהַל עָם. אָשִׁירָה עֻזּוֹ.
אַבִּיעָה רְנָנוֹת. בְּעַד מִפְעָלָיו:
לְאָדָם מַעַרְכֵי לֵב. וּמֵיְיָ מַעֲנֵה לָשׁוֹן:
אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח. וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

יִהְיוּ־לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי:

סוגרין הארון.

עַל כֵּן נְקַוֶּה לְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן הָאָרֶץ· וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן· לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ: יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל כִּי לְךָ תִּכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן: לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ· וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ· וִיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ· וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד:

אוחילה (Vorb.) Ich trete hoffend hin zu Gott, flehe zu seinem Antlitze, erbitte mir von ihm was aussprechen soll die Zunge; der ich vor versammeltem Volke seine Macht besingen will, Loblieder strömen lasse für seine Wunderthaten. Der Mensch richtet des Herzens Gedanken, aber von Gott kommt, was die Zunge ausspricht. Ewiger! öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Dein Lob! Mögen zum Wohlgefallen sein die Worte meines Mundes und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser!

ע״פ א״ב כפול·

אֲהַלְלָה אֱלֹהַי· אָשִׁירָה עֻזּוֹ· אֲסַפְּרָה כְבוֹדוֹ· אֲאַפְּדֶנּוּ מְלוּכָה:

אֲשַׂגֵּב לְפוֹעֵל· אֲשֶׁר שָׂח וּפָעַל· אַנְוֵהוּ· כִּי לוֹ יָאֲתָה מְלוּכָה:

בְּעֻזּוֹ נֶצַח אֲשַׁנֵּן· כִּי צְבָאוֹ אָנִי· וְלִי נָאֶה שִׂיחַ· גֹּדֶל הַמְּלוּכָה:

בִּקְהַל אֲבַשֵּׂר· בְּרָב־עָם אֲדַבֵּר· לְמִי שְׂאֵת וְיֶתֶר עָז· וּלְמִי הַמְּלוּכָה:

גְּשׁוּ גוֹיִם· וּבֹאוּ מַמְלָכוֹת· רְאוּ מַה־נֶּהְדָּר· בְּמֵזַח הַמְּלוּכָה:

גַּדְּלוּהוּ אִתִּי· וּנְרוֹמְמֶנְהוּ יַחַד· וְאַל תִּתְגָּאוּ· בְּנֵזֶר הַמְּלוּכָה:

(Am Sonntag.)

ע״פ א״ב מרובע והוא מיסוד ר׳ אלעזר בירבי קליר.

אַנְסִיכָה מַלְכִּי· לְפָנָיו בְּהִתְהַלְּכִי· אָמְצוֹ בְּהַמְלִיכִי· יֶאֱזוֹר עֹז וְיִמְלֹךְ:

אֱלִיל בְּהַשְׁלִיכִי· לִפְנֵי בֹא יוֹם מַלְכִּי· אִישׁ מַלְאָכִי· יִשְׁלַח וְאָז יִמְלֹךְ:

בְּבוֹאוֹ לַהֲלֹךְ· נְתוֹשׁ חָנֵף מִמְּלֹךְ· בֵּית גֵּאִים בְּלִי מֶלֶךְ· יִסַּח לְבַל יִמְלֹךְ:

בְּתוֹכִי יַהֲלֹךְ· בְּהוֹפִיעוֹ לִמְלֹךְ· בְּמַלְכוּתוֹ אַמְלִךְ· וְאָז יִמְלֹךְ:

גְּבֶרֶת מַמְלָכוֹת· בְּמַגְּרוֹ מַמְלָכוֹת· גּוֹיִם וּמַמְלָכוֹת יָהֹם וְהוּא יִמְלֹךְ:

אהללה In Jubelsang will meinen Gott ich preisen,
Verkünden seinen Ruhm in Liedesweisen,
Umgürten ihm das Prachtgewand der Herrschaft.

Hoch rühmen will ich seine Wunderkraft,
Verherrlichen, deß Wort gebeut und schafft,
Den Ruhm ihm bringen, dem geziemt die Herrschaft.

בעוז Für ewig will ich feiern ihn als Helden,
Ich bin sein Chor, mir steht es an zu melden
Die Wundermähr von seiner ew'gen Herrschaft.

Ich künde laut in mächt'gen Völkerchören,
Vor aller Welt laß ich die Kunde hören,
Wem ziemt die Macht und wem der Glanz der Herrschaft!

גשי Ihr Völker kommt, o naht ihr Nationen!
Seht ihn im Königsglanze herrlich thronen,
Wie prächtig Er im Diadem der Herrschaft.

Erhebt mit mir ihn, jubeln wir vereint!
Nicht prahle ferner noch in Macht der Feind,
Der Fremde fürder in dem Kranz der Herrschaft!

(Am Sonntag.)

אנסיכה (Gem.) [1]) Zu meinem Kön'ge setze Gott ich ein!
Will meinen Wandel ich auf's neu' ihm weih'n,
Wenn ihm ich folge, seiner Macht allein,
Strahlt Er in neuem Glanz und herrscht als König.

Werf' ich von mir des Götzentandes Wahn,
Bevor der Tag des Ew'gen zieht heran,
Dann läßt Er den verheiß'nen Boten nah'n [2]),
Und an tritt Er das Weltenreich als König.

בבאי Wenn Er dann naht, in seiner Macht zu walten,
Wird ob dem Reich des Trugs Gericht Er halten,
Nicht länger wird das Reich der Lüge schalten,
Er reißt es aus, nicht herrscht es mehr als König.

In meinem Kreis dann wird Er offenbar,
Erglänzt in seiner Pracht, so hell und klar,
Und Er erhebt zur Herrschaft seine Schaar.
Dann wird regieren wieder Er als König.

גברת Er stürzet um des stolzen Reiches Macht [3]),
Das übermüthig als die Herrin wacht.
Der Völker Glanz, der Erdenreiche Pracht
Verwirret Er, und Er allein ist König!

---

1) Den prophetischen Schilderungen folgend, wird hier ein erhabenes Bild des Gottesreiches auf Erden entworfen, sich anschließend an die in den Malchijoth hervortretende Seite der göttlichen Weltherrschaft, wie mit der Ausbreitung des Gedankens an ihn, als die einzig wahrhafte Lebensmacht, alles Götzenwesen und aller Wahn, aller Schein und alle Eitelkeit irdischen Seins und Besitzes in ihrem Nichts sich empfinden und verschwinden werden. Verfasser: R. Eleasar b. Kalir.

2) Maleachi 3, 23: „Siehe, ich sende euch den Eliah, bevor herankommt der Tag des Ewigen, der große und furchbare."

3) Vergl. oben (S. 111 zu אדרת ממלכה) die Anm. 2.

דְּרָכִים בְּעֵת· נֶעֶשְׂתָה מְצוּלָה· הִתְבּוֹנְנוּ יַחַד· לְמִי נִזְרְקָה מְלוּכָה:

דָּרַךְ סוּס בַּיָּם· כְּנֶגֶד שֵׁשׁ מֵאוֹת רֶכֶב· וּמַה־יּוֹעִיל גֶּבֶר· עֹז בִּמְלוּכָה:

הֶאֱזִינוּ רוֹזְנִים· אָז וַיִּרְגָּזוּ· הֻכִּיתוּ חֲתַת· וּמָאֲסוּ מְלוּכָה:

הִגִּידוּ כֹחוֹ· לְאֻמִּים וְדַבְּרוּ· לָזֶה יִכָּתֵב· שֵׁם הַמְּלוּכָה:

וְנִלְחַם רֵאשִׁית· גּוֹיִם וְאַבֵּד· כִּי נִשְׁבַּע חַי· בְּכִסֵּא מְלוּכָה:

וַיִּלְעַג בְּכָל־דּוֹר· כִּי לֹא לָמַד· מִי נִלְחַם בַּיָּם· וְעָטָה מְלוּכָה:

(Am Sonntag.)

גִּלְיוֹן הֲלִיכוֹת· וְסֵפֶר תַּהֲלוּכוֹת· גַּל הַיּוֹם לְזַכּוֹרֶת· חוֹכָיו לְמֶלֶךְ:

דּוֹרֶכֶת נְסִיכוֹת· בְּחִנּוּן קוֹל בָּכוֹת· הִבְּרָה אֲנִי בְּמַלְכוּת· וּמִי יוּכַל לִמְלֹךְ:

דַּכְּאֵי־רוּחַ נְמִיכוּת· מְחַפְּשֵׂי בְּיוֹם דִּין זְכוּת· דָּשָׁה בְּעַל מַלְכוּת: עַד צוּר יִמְלֹךְ:

הִלּוּךְ מַהֲלַךְ· חֲמֵשׁ מֵאוֹת הָלַךְ· הָדוּר עַד הַמֶּלֶךְ· בְּעֻזּוֹ לִמְלֹךְ:

הַבֵּל הַמַּמְלָךְ· עַל־מָה מָלַךְ· הֲלֹא בְּמִי נִמְלַךְ· כִּי אֵין לִמְלֹךְ:

וּמִלִּפְנֵי מְלָךְ־מֶלֶךְ· חַי מִלְּפָנִים מֶלֶךְ· וְעַד תִּכְלֶה כָּל־מֶלֶךְ· הוּא לְבַדּוֹ יִמְלֹךְ:

דרכים Als sich zu Bahnen theilte Meeresgrund,
Da schauten staunend sie, da ward es kund,
Wem eignet als sein ewig Theil die Herrschaft.

Sein Prachtgespann zog durch die mächt'ge Fluth [1],
Gebrochen war der Ross', der Reis'gen Muth.
Was frommte da dem Sterblichen die Herrschaft? —

האזינו Die Völkerfürsten hörten's bang erschüttert,
Ob seinem Wunderwirken tief erzittert,
Und arm und klein däucht sie die eigne Herrschaft.

Und laut verkünden sie von seiner Macht
Und rufen: Ihm, ja ihm sei dargebracht
Der Name und der ew'ge Ruhm der Herrschaft!

ונלחם Des Hasses Erstling [2]) kämpft', und war verloren,
Denn seinen Untergang hat Gott beschworen,
Der Ewiglebende, beim Thron der Herrschaft.

Er ward zum Spott und Hohn für alle Zeiten,
Der nicht gelernt, wer so vermocht zu streiten
Am Meere dort, und sich umhüllt mit Herrschaft.

1) Beim Durchzuge durch das Schilfmeer.
2) Amalek trat als erster Feind kämpfend dem aus der Knechtschaft befreiten Israel entgegen (2. M. 17; vergl. 4. M. 24, 20; 5. M. 25, 17—19).

(Am Sonntag.)

Das ew'ge Buch der Völker und der Zeiten,
Die Schicksalsrolle der Begebenheiten —
O wolle heut zum Heile aus sie breiten,
Und Deinen Treuen gieb die Macht, o König!

דורכת Die auf die Völker tritt mit trotz'ger Wuth [1]),
Mit weicher Stimme, heuchlerischem Muth,
Spricht: Mir allein geziemt der Herrschaft Gut;
Wer außer mir kann herrschen noch als König? —

Die mit gesenktem, tiefgebeugtem Sinn [2]),
Der Gnade harrend, treten vor Dich hin,
Beugt grausam nieder jene Herrscherin,
Bis einst der Weltenhort wird wieder König!

הלוך Aus ew'gen Höhen kam zur Erd' hernieder
Der Gottesglanz, strahlt dort im Lichte wieder,
Und ihm entgegen jauchzten Jubellieder,
Als Er in Majestät erschien als König [3]).

Den Götzenwahn, der Thoren eitlen Tand,
Wer ist's, der ihn zum Herren hat ernannt?
Wer steht und bürgt für seines Reichs Bestand
Ihm, den nur blinder Sinn erkor als König?

ומלפני Und eh' auf Erden eines Herrschers Schalten,
War jener Ew'ge da in mächt'gem Walten;
Und wann zerfallen alle Erdgewalten,
Wird Er allein noch Herrscher sein und König!

1) Die römische Macht wird als Esaw dargestellt, und die von diesem berichteten Züge auf jene übertragen. 2) Israel.
3) Bei der Erlösung aus Aegypten, wo Israel in den Worten „Gott wird herrschen in Ewigkeit" (2. M. 15, 18) ihn zuerst bekannte.

זָד עַל אֲדוֹנָיו · עֶבֶד יוֹשֵׁב נֶגֶב · כְּזֹאת תִּרְגַּז אֶרֶץ · בְּשֵׂאת עֶבֶד מְלוּכָה:

זֶרַע בְּרוּכִים · הֶחֱרִימוּ אֲרוּרִים · כִּי נָתְנוּ קוֹל · לְאַדִּיר בִּמְלוּכָה:

חֶשְׁבּוֹן וּבָשָׁן · עוֹרְרוּ מִלְחֶמֶת · בְּלִי לָתֵת דֶּרֶךְ · לְצִבְאוֹת מְלוּכָה:

חֵילָם נִשְׁמַד · וְאַרְצָם חֻלָּקָה · וּמֵעַל זְרוֹעָם · נָפְלָה מְלוּכָה:

טָפְשׂוּ בְּנֵי־כְנַעַן · כִּי נָכְרִים הֵם · בְּאַדְמַת בְּנֵי שֵׁם זֶרַע מְלוּכָה:

טְבָחָם בִּן־נוּן · עַד פָּנָה אֶרֶץ · לִפְנֵי אֲרוֹן הַבְּרִית · אֲרוֹן הַמְּלוּכָה:

(Am Sonntag.)

וּמַה יָּעֹז מוֹלֵךְ · בְּעֹז מִשְׁפַּט מֶלֶךְ · וְכַעֲבוֹר סוּפָה בְּהֵלֶךְ · יַחֲלֹף מִמְּלֹךְ:

זָךְ דִּין בְּעֶרְכּוֹ · יֹאחֵז דַּרְכּוֹ · זֵדִים בְּדָרְכּוֹ · נָקָם יָעַט וְיִמְלֹךְ:

זֵר זֵד בְּשַׁלְּכוֹ · יִתֵּן עֹז לְמַלְכּוֹ · זַכִּים בְּהַמְלִיכוֹ · עַל כֹּל יִמְלֹךְ:

חַדְּשׁוּ מְלוּכָה · כַּדָּת וְכַהֲלָכָה · חֶטֶר מַמְלָכָה · בְּמִישׁוֹר יִמְלֹךְ:

חָבַשׁ אֲרוּבָה · וְאֶרֶךְ יוֹם מְבוּכָה · חֲתָלָה לְמַכָּה · יַעַל בְּעֵת יִמְלֹךְ:

וד Der dort im Süd sich seinem Herrn erfrecht [1]), —
Die Erde bebt, wo herrschen will der Knecht,
Wenn er sich brüsten will im Glanz der Herrschaft, —

Die Fluchbeladnen [2]) bannt die Segensschaar,
Ihr Flehensruf empor gedrungen war
Zu Dem, der schaltet machtvoll in der Herrschaft.

חשבון Cheschbon und Baschan [3]) wollten Krieg erregen,
Sie litten nicht, daß hin auf ihren Wegen
Die Schaaren zögen, die Er rief zur Herrschaft.

Getilgt ward ihre Macht, getheilt ihr Land,
Und dem ohnmächt'gen Arm die Kraft entschwand.
Er ward zerbrochen, führt nicht mehr die Herrschaft.

טפשו Kenaan, der bethörten Sinns sich brüstet,
Den Fremdling, den nach Sem's Gebieten lüstet,
Dem Erbbesitz der Sprößlinge der Herrschaft, —

Hinstürzet sie des tapfern Führers Schwert,
Und vor dem nahen Gott den Boden kehrt
Der Sohn des Nun [4]), vor ihm, dem Herrn der Herrschaft.

---

1) u. 2) Der Jisrael angreifende, im Süden Palästina's wohnende Theil des Volkes Kenaan, welches als Abkömmling Chams mit dem Fluche Noach's belastet und zur Knechtschaft bestimmt war (1. M. 9, 25 ff. und 4. M. 21, 1—3).

3) Die beiden Emoriterkönige Sichon und Og, jener in der Residenz Cheschbon, dieser im Lande Baschan (4 M. 21, 21—35).

4) Jehoschua.

(Am Sonntag.)

Wie will der eitle Götze sich erfrechen,
Des ew'gen Herrschers Recht sich zuzusprechen?
Es braust der Sturm, los wird die Windsbraut brechen, —
Verrauscht ist er mit seiner Macht, der König!

וך Wenn Er, der Laut're, den Gerichtstag hält,
Und sein Gesetz aufrichtet in der Welt,
Den Uebermuth in Allmacht Er zerschellt,
Dann strafend, rächend waltet Er als König.

Dem Trotz'gen dann das Diadem entfällt,
Und sein Gesalbter dann die Macht erhält.
Wer ihm geweiht, ist Sieger dann und Held,
Und über Alles herrscht Er dann als König;

חרשי Dann wird durch ihn ein neues Reich erstehen,
Nach Recht und nach Gebühr wird's dann geschehen;
Auf wird aus edlem Stamm ein Reis dann gehen,
Das herrschen wird mit laut'rem Sinn als König.

Dann bringt Er den Verband der alten Wunde,
Dann ist für Leid und Weh die Heilungsstunde,
Für Schmerz und Gram die frohe Heileskunde
Bricht an zur Zeit, da Er regiert als König.

יוֹשְׁבֵי חֲרֹשֶׁת. אָז הִקְשָׁה לַחַץ. עֲזָרוּהוּ בְּלִי בֶצַע. אַפְסֵי מְלוּכָה:

יָהּ נִלְחַם בָּם. צָבָא בְּלִי בֶצַע. כֵּן יֹאבְדוּ שְׁאָר. וְלָאֵל הַמְּלוּכָה:

כְּאֶרֶז כַּלְּבָנוֹן. אַשּׁוּר גָּדַל. וְהֶרֶף אוֹרִיד. כַּבִּיר הַמְּלוּכָה:

כְּלִיל אֵשׁ הֲמוּמָם. בְּלֵיל שִׁמֻּרִים. וְאָז יָדְעוּ כֹל. כִּי לָאֵל הַמְּלוּכָה:

לַשַּׁחַת כָּרַע בֵּל. כְּחָשְׁבוּ עֲלוֹת לַשַּׁחַק. וְסָר מֶנּוּ לְבַב אֱנוֹשׁ. וְרָד הַמְּלוּכָה:

(Am Sonntag.)

טֹרַח מַלְכֻיּוֹת. עוֹבְדֵי מַשְׂכִּיּוֹת. טִמְּאוּ חֶמֶד שְׂכִיּוֹת. בְּגַאֲוָה לִמְלֹךְ:

טֹהַר זָכִיּוֹת. וְשַׁאַג קוֹל בְּכִיּוֹת. טֶבַע צוּל דָּכִיּוֹת. יֶפֶן וּבָם יִמְלֹךְ:

יָהָב מַשְׁלִיכִים. עָלָיו בְּנֵי מְלָכִים. יוֹם זֶה לוֹ מְחַכִּים. כּוֹ יָבֹא לִמְלֹךְ:

יַעַבְרוּ מִתְהַלְּכִים. לְפָנָיו כְּמַלְאָכִים. יַחַד מַמְלִיכִים. יְיָ יִמְלֹךְ:

כִּתִּים בְּכַתְּתוֹ. אִיִּים בְּהַכּוֹתוֹ. כֵּס מַמְלַכְתּוֹ. יִכּוֹן וְיִמְלֹךְ:

כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ. וְקָדוֹשׁ הֲלִיכָתוֹ. כְּגָמְרוֹ מְלַאכְתּוֹ. לְעֵין כֹּל יִמְלֹךְ:

יושבי Von Sisra's Hand bebt sie der Druck so schwer,
Mit ihm verbündet unbezahltes Heer,
Im Haß vereint, die Mächtigen der Herrschaft.

Gott führt den Kampf, und mit ihm ohn' Entgelt
Die Himmelsschaar, die Leuchten seiner Welt [1]).
O sänken Alle so, daß sein die Herrschaft! —

כארז Hoch wuchs, gleich Zedern auf dem Libanon,
Aschur empor, und sprach mit frechem Hohn:
Ich stürze sie, die Macht der ew'gen Herrschaft.

In jener Festnacht [2]) zehret ihn der Brand,
Er stürzt betäubt, und Allen ward bekannt,
Daß Gottes ist allein die ew'ge Herrschaft. —

לשחת Den traf Verderben, der vor Bel sich bückt [3]),
Er strebt zum Himmel, und ihm wird entrückt
Des Geistes Licht, und ihm entsank die Herrschaft.

---

1) Richt. 5, 20: „Vom Himmel stritten sie, die Sterne von ihren Bahnen stritten wider Sisra."

2) In der Peßachnacht. Der Untergang Sancheribs, des Assyrerkönigs, fand (nach der Erzählung 2. Kön. 19, 35 und Jes. 37, 36) in einer Nacht Statt.

3) Nebukadnezar, König von Babel, also Diener und Verehrer des Belus, ward (nach der Erzählung Dan. Cap. 4) seines Verstandes beraubt und erkannte nach seiner Wiederherstellung die Allmacht des wahren Gottes an.

(Am Sonntag.)

טרח Dann wird der Sturz der Reiche sein vollendet,
Die Bildern dienten, schwer vom Wahn verblendet,
Die meinen Prachtpalast zerstört, geschändet, —
Und majestätisch herrscht Er dann als König.

Und was vollbracht mein heiliges Verlangen,
Und Thrän' und Seufzer, die zu ihm sich rangen,
Die Opfer, die des Leidens Schwall umfangen,
Er sieht sie dann und herrscht darob als König.

יהב Sehnsüchtig schaut zu ihm das Aug' empor
Der Seinen dann, der Königskinder Chor.
Sie stehen harrend an dem Gnadenthor,
Bis Er erscheint und walten wird als König.

Geschaart, in eines Zuges langer Reih',
An ihm, den Engeln gleich, zieh'n sie vorbei,
Einmüthig ihm ertheilen sie die Weih':
„O Herr, Du herrschst und waltest nun als König!"

כתים Wenn Er das Reich der Sünden [1]) hat gerichtet,
Wenn all die Eilande Er hat vernichtet,
Dann ragt sein Thron, in Höhen aufgerichtet,
Und Er besteigt ihn, herrschend hoch als König.

Sein Königthum erstrahlt in heller Pracht,
Wenn seinen Gang Er durch die Welt gemacht,
Wenn Er sein großes Werk zu End' gebracht,
Vor Aller Aug' erscheint Er dann als König!

---

1) Im Texte: „Kittim" für Rom.

לְכַנּוֹ הוֹשַׁב· וְכֹחַ אֵל הִכִּיר· לְמֹרִים וּמַשְׁפִּיל·
הִשְׁלִים מְלוּכָה:

מְגֻרָה צֹאן לָטֶבַח· וְנִתְכְּנוּ עֲלִילוֹת· כִּלְבוּשׁ צָעִיר·
רוֹדֵם הַמְּלוּכָה:

מְכוּרֵי בְּלֹא־הוֹן· פְּדוּיֵי בְּלֹא־כֶסֶף· סֹלּוּ לְמַטֵּה
בַּמַּיִם· לֵב הַמְּלוּכָה:

נִמְכְּרוּ יוֹנִים· לִבְנֵי יְוָנִים· וְרִחֲקוּם· מֵעַל גְּבוּל
מְלוּכָה:

נֵאֲרוּ בְּרִית וָדָת· וְהִמְרִידוּ עָם בְּאֵל· וּמִגְּרוּם בְּלֹא
כֹחַ· מִכַּהֲנֵי מְלוּכָה:

(Am Sonntag.)

לְכָל־גָּבֹהַּ יַפִּיל· וְהַר וָגֶבַע יַשְׁפִּיל· לְכָל־אֹם יַאְפִּיל·
וּבְאוֹר זָרוּעַ יִמְלֹךְ:

לְרָאֵי יַקְפִּיל· וַחֲרָשִׁים יַכְפִּיל· לְיוֹם זֶה פּוּר הִפִּיל·
מִצִּיּוֹן לִמְלֹךְ:

הָמְטוּ גוֹיִם· הָמוּ גֵאִים· מָעֲדוּ מִתְנַשְּׂאִים· גֵּאָה בְּבוֹאוֹ
לִמְלֹךְ:

מַלְכוּ דְגוּיִם· נִטְּלוּ סְגוּיִם· מֶלֶךְ הַגּוֹיִם· עֵת אָתָא
לִמְלֹךְ:

נְדִיבֵי עַמִּים· יֵאָסְפוּ מֵעַמִּים· נְשׂוֹא מְעָטֵי עַמִּים·
אֶל מְקוֹמָם לִמְלֹךְ:

נִגּוּן נְעִימִים· לְמוּלָם מַנְעִימִים· נְשָׂאָם מֵעֲמָמִים·
עֲלֵיהֶם לִמְלֹךְ:

Er kehrt zurück zu seiner Kraft, bezeugt
Die Macht des Herrn, der hebt und niederbeugt,
Und ihm allein gab er die Ehr' und Herrschaft! —

מגרה Zur Schlachtbank schon der Feind [1]) die Heerde drängt,
Als anders Deines Volks Geschicke lenkt
Die sproßte aus dem Stamm, erkiest zur Herrschaft [2])!

O bahnt den Weg [3]), ihr, die ihr nicht um Geld
Seid hingegeben, die Er ohn' Entgelt
Wird lösen [4]), — ihm, der lenkt das Herz der Herrschaft! —

נמכרו Die Trauten fielen in der Syrer Hand
Und wurden weggeführt dem Heimathland,
Entrissen dem Bereiche ihrer Herrschaft.

Und Bund und Glaube ward gehöhnt, geschmäht,
Abtrünnige lästern, bis wehrlos ersteht
Die Priesterschaar [5]), und sich erringt die Herrschaft. —

1) Haman.
2) Esther, aus dem Binjaminitischen Stamme, dem der erste König, Saul, entsprossen war
3) Oeffnet ihm das Herz, willig ihm zu dienen
4) Israel, nach den Worten des Propheten (Jes. 52, 3): Denn also spricht der Ewige: Umsonst seid ihr verkauft worden, und nicht um Geld werdet ihr eingelöst." Vgl. Ps. 44, 13.
5) Das Heldengeschlecht der Hasmonäer oder Makkabäer, die gegen den Syrertyrannen Antiochus Epiphanes und dessen Nachfolger siegreich kämpften.

(Am Sonntag.)

לכל Und nieder beugt Er stolze Erdenpracht,
Die Bergeshöh'n dem Boden gleich Er macht,
Und die Nationen hüllet düstre Nacht.
Er aber strahlt im Lichtesglanz als König.

Das Firmament, das alte, wird zerfallen.
Aufrichtet Er dann neue Himmelshallen
An jenem Tag', auf den das Loos gefallen,
Daß Er von Zijon aus regiert als König.

מטו Angst wird und Grau'n die Völker dann erfassen,
Die Trotz'gen werden dann in Furcht erblassen,
Die Uebermüth'gen wird der Muth verlassen,
Wenn der Erhabne walten wird als König.

Und seiner Schaar die Geltung Er verschafft,
Die Macht der Reiche ist hinweggerafft,
Wenn Er, der über Völker herrscht in Kraft,
Herankommt, daß Er schalten wird als König.

נדיבי Die Edelsten, die Besten im Verein,
Sie kommen aus der Völkerschaaren Reih'n,
Um heimzuführen Deine Schaar, so klein,
An ihren Ort, daß herrsche dort ihr König.

Und Jubelklang in holden Liebesweisen
Erschallt, um der Beglückten Loos zu preisen,
Die so erhöht sind in den Völkerkreisen,
Daß Er in ihnen herrscht als Herr und König.

שָׂעִיר הֶחֱנִיף· לְהוֹרְהוּ בְּצֵידוֹ· וַיִּרַשׁ בְּקוֹל בֶּכִי· חֶרֶב וּמְלוּכָה:

ח׳ שְׂגַב חָלָק· הֱיוֹת גְּבִיר לְאֶחָיו· וְעוֹד תִּסּוֹב· לִישֻׁרוּן מְלוּכָה:

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ וַיְהִי בִישֻׁרוּן מֶלֶךְ בְּהִתְאַסֵּף רָאשֵׁי עָם יַחַד שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל:

עֲשֵׂה לְךָ בְּצִיּוֹן· שֵׁם נוֹרָאוֹת· כְּאָז תַּצְלִיחֶנָּה· בְּכִסֵּא מְלוּכָה:

עוֹרֵר וְהָקִיץ· מְשׂוֹשׂ כָּל־הָאָרֶץ· וְכוֹנֵן כִּסְאֲךָ· בְּקִרְיַת מְלוּכָה:

(Am Sonntag.)

סִכּוּת אֱלִילִים· כִּיּוּן גִּלּוּלִים· סָחוּב כְּמוֹ חֲלָלִים· יָשְׁלְכוּ בְּלִי לִמְלוֹךְ:

סוֹד אֵל אֵלִים· הָבוּ בְּנֵי אֵלִים· שְׂאוּ זִמְרָה וְהִלּוּלִים· לְאָדוֹן כִּי יִמְלוֹךְ:

עִזּוּז יָד בְּהַשִּׂיאוֹ· לְהָרִים נְשִׂיאוֹ· עֲמָסָיו בְּנַשְּׂאוֹ· יָעוֹז וְיִמְלוֹךְ:

עַל רוּם מַשָּׂאוֹ· יָדֵיהוּ בְּנָשְׂאוֹ· עַל הוֹד כִּסְאוֹ· יֵשֵׁב וְיִמְלוֹךְ:

פּוֹר תְּפוֹרֵר אֶרֶץ· בְּכִלָּיוֹן וְחֶרֶץ· פַּח בְּיוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ· יַרְגִּיז וְיִמְלוֹךְ:

פַּחַד שׁוֹפְרוֹת עֶרֶץ· יְשַׁלֵּשׁ וּבָם יֶרֶץ· פְּאֵר מִכְּנַף הָאָרֶץ· יַעֲלוּ כִּי יִמְלֹךְ:

שעיר Der täuscht den Ahn [1]) mit heuchlerischer Zähre,
Fleht, daß er ihm den Segenspruch gewähre,
Und erbt des Schwertes Schärf' und Erdenherrschaft.

Doch bleibt die Macht dem Bruder [2]) treu erhalten,
Ihm ist es aufbewahrt das Herrscherwalten,
Und wieder zu Jeschurun kehrt die Herrschaft! —

עשה O schaff' in Zijon Dir auf's Neue Ruhm,
Wie damals, da zuerst im Herrscherthum
Du sie berufen zu dem Thron der Herrschaft!

Erstehen laß der Erde Lust [3]) aus Trümmern.
In neuem Glanz laß Deinen Thron erschimmern,
Hoch aufgerichtet in der Stadt der Herrschaft.

1) Esaw, dem Jizchak das Schwert zusprach (1. M. 27, 40); hier Bild des Römerreiches
2) Jaakob.
3) Die Gottesstadt und den Tempel.

(Am Sonntag.)

סכות Wie todten Wust, die Pracht von Baldachinen,
Von Götzensäulen Trümmer und Ruinen [1]),
Hinwerfen Die, so tauben Göttern dienen,
Und nicht mehr herrscht der eitle Tand als König.

Und ihr, des ew'gen Gottes treue Schaar,
Bringt ihm der Edlen Söhne Huld'gung dar!
Laßt ihm ein Loblied tönen hell und klar,
Dem ew'gen Herrn, der wieder herrscht als König!

עזוז Wenn Er die allmachtvolle Rechte regt,
Auf seinen Fürsten Er die Hoheit legt,
Wenn Die Er ehrt, die seine Liebe trägt,
Dann strahlet seine Macht und Er ist König!

Wenn seine Hand Er in den Himmeln oben,
Dem Allmachtsitz, in Glorie erhoben,
Auf seinem Thron im Königsglanze droben
Sitzt Er in Majestät und Pracht als König.

פור Es wankt die Erde dann und bebt verwitternd,
Von Angst und Grau'n und Noth bedrängt, erzitternd,
Und Qual und Furcht beenget tief erschütternd
Die Erdbewohner, und nur Er ist König!

Dreifach erdröhnt dann der Drommete Hallen,
In mächt'gen Schauern wird der Ton erschallen,
Doch wird ein Loblied süß empor ihm wallen,
Aus fernen Grenzen [2]) ihm geweiht, dem König.

1) סכות und כיון (aus Amos 5, 26) scheint etymologisch das eine als „Zelt" das andere als „aufgerichtete Säule" von dem Dichter genommen; danach ist übersetzt worden.
2) Das Lied der frommen Erlösten, nach Jes. 24, 16: „Vom Ende der Erde haben wir Lieder vernommen."

כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. יְפֵה נוֹף מְשׂוֹשׂ כָּל־הָאָרֶץ הַר צִיּוֹן יַרְכְּתֵי צָפוֹן קִרְיַת מֶלֶךְ רָב:

פְּנֵי מְאוֹר לְבָנָה· וְחַמָּה תַחְפִּיר· וְיֵבוֹשׁוּ עוֹבְדֵימוֹ· כְּשְׂאֵתְךָ מְלוּכָה:

פְּאֵר עִיר יֹפִי· לְבָרָה כַּחַמָּה· וְגִלָּה לְנֶגְדֵּנוּ· כְּבוֹד מְלוּכָה:

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ. וְחָפְרָה הַלְּבָנָה וּבוֹשָׁה הַחַמָּה כִּי מָלַךְ יְיָ צְבָאוֹת בְּהַר צִיּוֹן וּבִירוּשָׁלַיִם וְנֶגֶד זְקֵנָיו כָּבוֹד:

צְבָאוֹת גְּאוּלֵי צִיּוֹן· שׁוֹרְרוּ בְּלֵיל חָג· וְהוּא לַיְלָה נִשְׁמָר· לְסַחֵף מְלוּכָה:

צָעֲדוּ בְּמֵי שַׁעַל· צָפוּ בְּרוּחַ שֶׂכֶל· אָנָה יִנָּטְעוּ· וַיְקַבְּלוּ מְלוּכָה:

(Am Sonntag.)

צְבִי מֵהֲדוֹם יַעַל· וְאֶדֶר מִשַּׁעַל· צָהַל מִשְּׁמֵי מַעַל· יְרַנְּנוּ כִּי יִמְלֹךְ:

צְבָאוֹת כָּל פֹּעַל· לְצַלְעָם יַרְטִי תַעַל· צְפִירַת פְּאֵר לְהַעַל· הֵן לְצֶדֶק יִמְלֹךְ:

קְצִינִים אֲשֶׁר מָלְכוּ· אַדֶּרֶת יַשְׁלִיכוּ· קוֹל יִתְּנוּ וְיַמְלִיכוּ· לְאָדוֹן כִּי יִמְלֹךְ·

קְרוּאִים יִמְלוֹכוּ· וְאַחֲרָיו יַהֲלֹכוּ· קוֹמְמִיּוּת יֵלֵכוּ· וּבְרֹאשָׁם יִמְלֹךְ:

רָז הַמְּכֻמָּן· לְיוֹם זֶה מְזֻמָּן· רָשׁוּם לְמוֹעֵד וּזְמָן· וּבוֹ נוֹקֵם יִמְלֹךְ:

פני Laß Mond und Sonnenglanz vor ihm erbleichen,
Laß Götzendiener schmachbedeckt entweichen,
Wenn Du in Majestät antrittst die Herrschaft.

Schmück Deine Stadt, mit neuer Schöne Pracht
Die Sonnenlautere [1]), laß vor ihr die Macht
In hellem Glanz erstrahlen Deiner Herrschaft.

צבאות Laß schallen der Erlösten Weihgesang,
Der Dir in jener Festesnacht erklang,
Die längst erseh'n, zu stürzen Feindes Herrschaft.

Als durch der Fluthen Drang Du sie geführt,
Erschaut ihr lichtes Aug', was Du erkürt,
Die Pflanzstatt, wo erblühen sollt' die Herrschaft.

1) Israel, nach Hohel. 6. 10.

(Am Sonntag.)

צבי Preis ihm und Lob steigt von der Erd' empor,
Und Jauchzen rauscht der Fluthen mächt'ger Chor,
Und Jubel schallet aus dem Himmelsthor,
Aufjauchzt das große All, denn Er ist König!

Der Wesen Schaar, den Werken seiner Hand,
Anlegt Er — jeder Wunde den Verband.
Nur Heil erblüht, das Leid ist abgewandt!
Und Er zum Segen herrschet dann als König.

קצינים Regenten, die geherrscht mit mächt'ger Hand,
Wegwerfen sie des Purpurs eitlen Tand.
Mit lautem Ruf von ihnen wird ernannt
Der Herr zum Herrscher, daß Er sei ihr König!

Und den von ihm Erkornen wird die Macht,
Ihm zieh'n sie nach, von ihm emporgebracht.
Kühn heben sie das Haupt. In stolzer Pracht
An ihrer Spitze herrschet Er als König!

רז Der Tag, der im Geheimniß ruht geborgen,
Anbrechen wird er einst an diesem Morgen;
Für seinen Antritt wird der Mächt'ge sorgen,
Der einst in voller Macht regiert als König!

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. תְּבִאֵמוֹ וְתִטָּעֵמוֹ בְּהַר נַחֲלָתְךָ
מָכוֹן לְשִׁבְתְּךָ פָּעַלְתָּ יְיָ מִקְּדָשׁ אֲדֹנָי כּוֹנְנוּ יָדֶיךָ:
וְנֶאֱמַר. יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

קָמְטוּ שַׁעֲרֵי זְבוּל· בֵּית עוֹלָמִים· כִּי מִבֵּינֵימוֹ· שָׁבְתָה מְלוּכָה:

קָדוֹשׁ יָבֹא בָם· לְעֹלָמִים· וְאָז יִשְׂאוּ רֹאשׁ· בְּחַדְּשׁוֹ מְלוּכָה:

כַּכָּתוּב. שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי
עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ
עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה: וְנֶאֱמַר שְׂאוּ שְׁעָרִים
רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי
הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה:

רָבְצָה עֲדִינָה· שֻׁקְדָה מֵאַלְמוֹן· כִּי אָרַךְ לָהּ· קֵץ הַמְּלוּכָה:

רִיבוּ מוֹשִׁיעִים· שְׂאוּ אֶדֶר מֵאֱדוֹם· וְשִׁיתוּ עַל אָדוֹן· הוֹד הַמְּלוּכָה:

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ. וְעָלוּ מוֹשִׁעִים בְּהַר
צִיּוֹן לִשְׁפֹּט אֶת־הַר עֵשָׂו וְהָיְתָה לַיְיָ הַמְּלוּכָה:

(Am Sonntag.)

רוֹעֶה נֶאֱמָן· בְּבוֹאוֹ מִתֵּימָן· רוּחַ יַסְעִיר בְּתֵימָן· בְּגִלְעָד יִמְלֹךְ:

שִׁנְאַן עֲלִיּוֹת· וְסוֹד פְּלִיאוֹת· שִׁיר מִתְּלוּלִיּוֹת· יִפְצְחוּ כִּי יִמְלֹךְ:

שְׁאִיּוֹת תַּחְתִּיּוֹת· וְהוֹד אוֹתִיּוֹת· שְׁאוֹן הֲמוֹן בְּרִיּוֹת· יָרִיעוּ כִּי יִמְלֹךְ:

קמטי: Geschlossen ist des ew'gen Tempels Pforte.
Entwichen längst aus dem geweihten Orte, —
Dem einsam öden, — ist der Glanz der Herrschaft.

Einst zieht der Heilige dort wieder ein.
Hoch hebt das Haupt sie[1]), wenn Er wird erneu'n
Zu ew'ger Herrlichkeit die Macht und Herrschaft.

רבצת Es ruht die üpp'ge Veste[2]), stolz geborgen,
Ihr droht kein Wittwenthum, nicht darf sie sorgen,
Denn lange schon bewährt sich ihr die Herrschaft.

O eilt herbei, ihr Retter[3]), kommet, Krieger!
Reißt Edom ab den Purpur, und dem Sieger,
Dem ewigen Herrn, reicht ihm die Macht der Herrschaft.

---

1) Zion.
2) Die römische Weltmacht.
3) Obadja V. 21: „Und es ziehen hinauf die Sieger auf den Berg Zion, zu richten den Berg Esaw."

(Am Sonntag.)

Der treue Hirt, wie in der Urwelt Jahren,
Von Theman aus[1]) wird Er sich offenbaren,
Von dort einher läßt seinen Sturm Er fahren[2]),
Und in der Gottesstadt herrscht Er als König.

שׁאנ: Um ihn geschaart die Söhne höh'rer Sphären, —
Umgeben rings von seiner Engel Chören,
Ein Lobgesang läßt aus den Höh'n sich hören,
Laut schallet Jauchzen ihm, dem Herrn und König!

Und aus der Erde Tiefen wird es dröhnen,
Die Himmelszeichen werden laut ertönen,
Und Jubel rauschet von den Erdensöhnen
Zum Preis und Ruhm für ihn, den Weltenkönig!

---

1) Hab. 3, 3: „Gott kommt von Theman" (zur Rettung Israels).
2) Secharja 9, 14: „Und Gott, der Herr, stößt in die Posaune und ziehet einher in den Wettern von Theman."

שָׁוְא שָׂנֵא אֵל· וְהוּא עַל לְשׁוֹנֵנוּ· בִּקֵּשׁ אֱמֶת וָאָוֶן· וְרִחֲקָהּ מְלוּכָה:

שַׁדַּי הָסֵר· אָוֶן מִצְּבָאֶיךָ· וְיָרִיעוּ לְךָ· תְּרוּעַת מְלוּכָה:

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. לֹא־הִבִּיט אָוֶן בְּיַעֲקֹב וְלֹא־רָאָה עָמָל בְּיִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהָיו עִמּוֹ וּתְרוּעַת מֶלֶךְ בּוֹ:

תַּחְגּוֹר גֵּאוּת· תִּתְאַזָּר עֹז· לְכֹל יִשְׂתָּרֵר· זָר בִּמְלוּכָה:

תִּכּוֹן תֵּבֵל· כִּי יִנָּעֵר רָשָׁע· וְיָשֵׂם צֶדֶק לְרַגְלָיו· וְיִצְנוֹף מְלוּכָה:

כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ· יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט:

תָּקוּם גּוֹיִם· תּוֹכִיחַ לְאֻמִּים· תִּשְׁבּוֹר מַטֵּה־רֶשַׁע· מוֹשֵׁל הַמְּלוּכָה:

ה׳ תַּחֲלִיף אֱלִילִים· תָּשְׂגַּב לְבַדֶּךָ· תִּקָּרֵא נֶצַח· יָחִיד בִּמְלוּכָה:

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

(Am Sonntag.)

תְּכַן כֵּם כַּשֶּׁמֶשׁ· שְׁמוֹ לִפְנֵי שֶׁמֶשׁ· תָּאֳרוֹ כְּצֵאת הַשֶּׁמֶשׁ· בְּמָלְכוֹ יִמְלֹךְ:

ה׳ תּוֹמֵךְ מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ· וְעַד מְבוֹאַת שֶׁמֶשׁ· תַּמָּה בָּרָה כַּשֶּׁמֶשׁ· יְרוֹמֵם וְיִמְלֹךְ:

שוא Gott hasset Lug, — er weilt in unserm Munde,
Er heischt, vergebens ach! der Wahrheit Kunde,
Drum bleibt noch fern von uns die Gottesherrschaft.

O Mächtiger, laß Falsch und Täuschung schwinden
Aus Deiner Schaar, und laut wird dann verkünden
Mit Jubelruf ihr Mund von Deiner Herrschaft.

תחגור Gürt' um die Macht, in Majestät erstrahle,
Daß fürder nicht der Fremdling eitel prahle
Mit dem geborgten Scheine seiner Herrschaft.

Richt' auf den Erdball, schüttle weg die Sünde,
Dem Rechte neu die ew'gen Pfade gründe,
Nur ihm verleih das Diadem der Herrschaft.

תקים Zerbrich den Stab, den noch das Laster führt,
Den Stolz und Trotz, der noch die Welt regiert,
O Du Allwaltender ob aller Herrschaft.

Vertilg die Götzen, herrsch' allein in Macht,
Und Dir für ewig werde dargebracht
Der Ruf, daß Dein, o Ewiger! die Herrschaft!

(Am Sonntag.)

תכן Fest steht der Thron, als wie der Ball der Sonnen,
Für Den, deß Name reicht, so weit die Sonnen [1]);
Er strahlt in lichtem Glanze gleich der Sonnen,
Wenn sie in Pracht aufgeht. So herrscht der König!

Der trägt das All vom Aufgang seiner Sonne
Bis dort, wo sie sich neigt; Er wird in Wonne
Erheben sie [2]), die rein blieb wie die Sonne,
Zu ew'gem Glanz und schalten stets als König.

1) Die Psalmenworte (Ps. 72, 17) „vor der Sonne sproßt (ינון) sein Name" bezieht der Midrasch auf den Messias, und findet sogar in dem Verbum ינון einen Eigennamen desselben.

2) Die Gesammtheit Israels.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְעַלְתּוֹ

(Am Sonntag.)

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ· יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר לֹא־הִבִּיט אָוֶן בְּיַעֲקֹב וְלֹא־רָאָה עָמָל בְּיִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהָיו עִמּוֹ וּתְרוּעַת מֶלֶךְ בּוֹ: וְנֶאֱמַר וַיְהִי בִישֻׁרוּן מֶלֶךְ בְּהִתְאַסֵּף רָאשֵׁי עָם יַחַד שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל: וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר· כִּי לַייָ הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל בַּגּוֹיִם: וְנֶאֱמַר יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: וְנֶאֱמַר שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי־זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה: וְעַל יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר· כֹּה־אָמַר יְיָ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל וְגֹאֲלוֹ יְיָ צְבָאוֹת אֲנִי רִאשׁוֹן וַאֲנִי אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדַי אֵין אֱלֹהִים: וְנֶאֱמַר וְעָלוּ מוֹשִׁעִים בְּהַר צִיּוֹן לִשְׁפֹּט אֶת־הַר עֵשָׂו וְהָיְתָה לַייָ הַמְּלוּכָה: וְנֶאֱמַר וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר· שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

אלהינו ואלהי אבותינו wie oben.

וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ: וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

ותוקעין תשר"ת.

תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:

הַיּוֹם הֲרַת עוֹלָם. הַיּוֹם יַעֲמִיד בַּמִּשְׁפָּט. כָּל־יְצוּרֵי עוֹלָמִים. אִם כְּבָנִים. אִם כַּעֲבָדִים. אִם כְּבָנִים רַחֲמֵנוּ כְּרַחֵם אָב עַל בָּנִים.

היום (Vorb. u. Gem.) Heut ist der Tag, an dem entstand die Welt,
Heut in's Gericht Gott seine Wesen stellt, —
Ob wie ein Vater mild in Liebe waltend,
Ob wie ein Herr, Gericht ob Knechten haltend;
Wenn wir verdient des Vaters mild Erbarmen,
Nimm Deine Kinder an mit offnen Armen!

וְאִם כַּעֲבָדִים עֵינֵינוּ לָךְ תְּלוּיוֹת. עַד שֶׁתְּחָנֵּנוּ וְתוֹצִיא כָאוֹר מִשְׁפָּטֵנוּ אָיוֹם קָדוֹשׁ:

אֲרֶשֶׁת שְׂפָתֵינוּ יֶעֱרַב לְפָנֶיךָ אֵל רָם וְנִשָּׂא. מֵבִין וּמַאֲזִין מַבִּיט וּמַקְשִׁיב לְקוֹל תְּרוּעָתֵנוּ וּתְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן סֵדֶר מַלְכֻיּוֹתֵנוּ:

אַתָּה זוֹכֵר מַעֲשֵׂה עוֹלָם וּפוֹקֵד כָּל־יְצוּרֵי קֶדֶם. לְפָנֶיךָ נִגְלוּ כָּל־תַּעֲלֻמוֹת וַהֲמוֹן נִסְתָּרוֹת שֶׁמִּבְּרֵאשִׁית: אֵין שִׁכְחָה לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ. וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ: אַתָּה זוֹכֵר אֶת־כָּל־הַמִּפְעָל. וְגַם כָּל־הַיְצוּר לֹא נִכְחָד מִמֶּךָּ: הַכֹּל גָּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. צוֹפֶה וּמַבִּיט עַד סוֹף כָּל־הַדּוֹרוֹת. כִּי תָבִיא חֹק זִכָּרוֹן לְהִפָּקֵד כָּל־רוּחַ וָנָפֶשׁ. לְהִזָּכֵר מַעֲשִׂים רַבִּים וַהֲמוֹן בְּרִיּוֹת לְאֵין תַּכְלִית: מֵרֵאשִׁית כָּזֹאת הוֹדָעְתָּ. וּמִלְּפָנִים אוֹתָהּ גִּלִּיתָ. זֶה הַיּוֹם תְּחִלַּת מַעֲשֶׂיךָ זִכָּרוֹן לְיוֹם רִאשׁוֹן. כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: וְעַל הַמְּדִינוֹת בּוֹ יֵאָמֵר. אֵיזוֹ לַחֶרֶב. וְאֵיזוֹ לַשָּׁלוֹם. אֵיזוֹ לָרָעָב. וְאֵיזוֹ לַשֹּׂבַע. וּבְרִיּוֹת בּוֹ יִפָּקֵדוּ. לְהַזְכִּירָם לַחַיִּים וְלַמָּוֶת: מִי לֹא נִפְקָד כְּהַיּוֹם הַזֶּה. כִּי זֵכֶר כָּל־הַיְצוּר לְפָנֶיךָ בָּא. מַעֲשֵׂה אִישׁ וּפְקֻדָּתוֹ. וַעֲלִילוֹת מִצְעֲדֵי גָבֶר. מַחְשְׁבוֹת אָדָם וְתַחְבּוּלוֹתָיו. וְיִצְרֵי מַעַלְלֵי אִישׁ: אַשְׁרֵי אִישׁ שֶׁלֹּא

Wenn wir als Knechte vor Dir stehen:
Empor demüthig unsre Augen sehen,
Bis Du das Wort der Gnade hast gesprochen,
Bis hell wie Sonnenlicht hervorgebrochen
Ist unser Recht vor Dir, o Herr,
O Heiliger, Erhabener!

ארשת (Gem. u. Vorb.) Uns're Lippen Regung, Herr! laß Dir wohlgefallen,
Der Du thronst in Majestät in des Himmels Hallen.
Du vernimmst und horchest mit huldvollem Ohr
Auf den Ton, der steiget heut zu Dir empor.
Nimm in Gnaden an den Klang,
Der, als Herrn Dich feiernd, eben zu Dir drang.

אתה Du gedenkst, was geschehen ist von Ewigkeit, und hast vor Augen die Geschöpfe alle seit Anbeginn; vor Dir sind offenbar alle Geheimnisse, und die Fülle Dessen, was verborgen ist, seit der Weltschöpfung. Kein Vergessen giebt es vor dem Throne Deiner Herrlichkeit, und verborgen ist Nichts vor Deinem Auge. Du bist eingedenk eines jeglichen Geschehenen, und auch kein Geschöpf entgehet Dir. Alles liegt offen und bekannt vor Dir, Ewiger, unser Gott! der schauet und blicket bis an's Ende aller Zeiten. Denn Du lässest eintreten die festgestellte Zeit der Rechenschaft, daß zur Prüfung komme jeglicher Geist und jegliche Seele, und in's Gedächtniß die zahllosen Werke und der Wesen Menge in ihrer unübersehbaren Fülle. Vom Uranfange an hast Du Solches kund gemacht, und im Zeitbeginne es offenbart. Dieser Tag, der Beginn Deiner Schöpfung, ein Gedächtniß bleibt er an den ersten Weltentag. Denn so ist's Gesetz für Israel, so die Einsetzung des Gottes Jaakobs. Und über die Länder wird an ihm der Spruch gethan wo das Schwert und wo der Friede, wo der Hunger und wo die Fülle walten soll. Und die Geschöpfe werden an ihm bedacht, daß über sie wird Gedächtniß gehalten zum Leben oder zum Tode. Wer wird heute nicht bedacht? Das Gedächtniß aller Gebilde kommt ja vor Dich, eines Jeglichen Thun und sein Verhängniß, und das Trachten bei jeglichem Schritte jedes Mannes, des Menschen Sinnen und seine Anschläge und die Triebe für alle Thaten eines Jeden! Heil dem Manne, der

יִשְׁכָּחֶךָּ. וּבֶן־אָדָם יִתְאַמֶּץ־בָּךְ. כִּי דוֹרְשֶׁיךָ לְעוֹלָם לֹא יִכָּשֵׁלוּ. וְלֹא יִכָּלְמוּ לָנֶצַח כָּל־הַחוֹסִים בָּךְ: כִּי זֵכֶר כָּל־הַמַּעֲשִׂים לְפָנֶיךָ בָּא. וְאַתָּה דוֹרֵשׁ מַעֲשֵׂה כֻלָּם:

ע״פ א״ב כפול בראשי החרוזות.

אֶפְחַד בְּמַעֲשַׂי. אֶדְאַג בְּכָל עֵת. אִירָא בְּיוֹם דִּין. בְּבוֹאִי לְזִכָּרוֹן:

אֶדְרוֹשׁ לְחַנּוּן. אֲחַלֶּה לְרַחוּם. אֲחַנֵּן לְחֹק לִי. יוֹם לְזִכָּרוֹן:

בְּבוֹאִי לְמִשְׁפָּט. בְּמִי אֶשָּׁעֵן. וּמִי יְחַפֵּשׂ לִי. צֶדֶק לְזִכָּרוֹן:

בָּאָבוֹת בָּטַחְתִּי. וּפָעֳלָם אָכַלְתִּי. וְהֵם הָיוּ לִי. קֶדֶם לְזִכָּרוֹן:

גָּבְרָה זְרוֹעִי. כְּשָׁח מְחֵנִי נָא. לְבַל יִמַּח מֶנִּי. שֵׁם וְזִכָּרוֹן:

(Am Sonntag.)

מיוסד ע״פ תשר״ק מרובע אחר תיבת וכר.

זֵכֶר תְּחִלַּת כָּל־מַעַשׂ. אֲשֶׁר בְּכָל־שָׁנָה נַעַשׂ. תּוֹחַלְתָּם לְמֵאָס. יוֹצֵר כֹּל יִזְכֹּר:

תּוֹכַחַת מַעַשׂ. אִם יָצְאָה בְּכַעַס. תּוֹמֵךְ לְמַעֲנוֹ יַעַשׂ. וִיצוּרִים יִזְכֹּר:

זֵכֶר שֶׁמִּבְּרֵאשִׁית. תְּבוּאַת רֵאשִׁית. שֹׁרֶשׁ בְּכוֹר רֵאשִׁית. יֵרֶא וְיִזְכֹּר:

Dich nie vergißt, dem Menschensohne, der festhält an Dir. Denn die nach Dir schauen, wanken ewiglich nicht, und zu Schanden werden nimmermehr, die auf Dich vertrauen. Das Gedächtniß aller Geschöpfe kommt ja vor Dich, und Du durchforschest das Thun Aller.

אפחד Ob meiner Werke fühl' ich trübes Bangen,
Die Sorge nagt, soll ich vor Gott gelangen
Am Tag der Prüfung heute zum Gedächtniß.

Drum will ich flehend dem Erbarmer nah'n,
Mit Bitten Dem, der ihn gesetzet an
Den Tag für mich zur Prüfung, zum Gedächtniß.

בבואי Wenn hin ich treten soll heut zum Gericht,
Wer ist mein Anwalt? wer, der für mich spricht,
Der mein Verdienst aufsuchte zum Gedächtniß?

Der Väter frommes Wirken war mein Hort,
Von ihren Thaten zehrt' ich fort und fort.
Sie wahrt' ich treu von je mir im Gedächtniß.

גברת Stark war mein Arm, als Jener[1]) wandt' den Fluch,
Und sprach: „O lösche mich aus Deinem Buch[2]);" —
Daß nicht vertilget werde mein Gedächtniß.

1) Moscheh, nachdem sich das Volk beim goldenen Kalbe versündigt hatte.
2) 2. M. 32, 32.

(Am Sonntag.)

זכר תחלת (Gem.) Der Tag, der mahnet an den Weltbeginn,
Tritt jährlich zum Gedächtniß für mich hin,
Was an ihm fleht und hoffet gläub'ger Sinn,
Das, Herr! nicht zu vereiteln wolle denken!

Wenn Strafe ward für sünd'ges Thun verhangen,
Wenn zürnend schon der Richterspruch ergangen,
Du, Allerhalter, laß zu Dir gelangen
An Deiner Wesen Schaar ein mild Gedenken!

זכר שמבראשית Die längst Verzeichneten in Weltenplanen,
Die Erstlingsfrucht[1]) und deren Stamm, die Ahnen —
O wolle heut Dich gnädig an sie mahnen,
Und schau' auf sie zu gnädigem Gedenken.

1) Jerem. 2, 3: Heilig dem Ewigen ist Israel, der Erstling seines Ertrages!

גֶּבֶר אִם יַעֲמוֹד · לְפָנָיו הֲיוֹעִיל · בְּעֵת יְבַקֵּשׁ מְנִי · זְכוּת לְזִכָּרוֹן :

דַּצְתִּי בִּלְבוּשׁ אֵפוֹד · וְחֹשֶׁן הַמִּשְׁפָּט · אֲשֶׁר בָּם הוּחַק · שְׁמִי לְזִכָּרוֹן :

דֶּלֶג בְּמַחְתָּה · עַד יֵעָצֵר נֶגֶף · בְּגֶשֶׁת זָר מְכַהֵן · יָקוּד לְזִכָּרוֹן :

הַכִּיתָה אֵל · בְּעָמְדִי לְפָנֶיךָ · אֵין בְּקִרְבִּי אֱנוֹשׁ · תָּוִי לְזִכָּרוֹן :

הֲיֵשׁ מִי יְפַלֵּל · וְיָשִׁיב חֵמָה · וְיוּחַק לַדּוֹרוֹת · שְׁמוֹ לְזִכָּרוֹן :

(Am Sonntag.)

שֶׁצֶף חֲרִישִׁית · אִם חָר לְהָשִׁית · שׁוּבָה אֲשֶׁר הֵשִׁית · לַשּׁוֹבָבִים יִזְכֹּר :

זֵכֶר רֹאשׁ עֲפָרוֹת · וְתוֹלְדוֹת סְפוּרוֹת · רְשׁוּם סְפוּרוֹת · לְמִסְפַּר חוֹל יִזְכֹּר :

רֶבַע מִסְפָּרוֹת · מְחַנְּנֵי לְכַפָּרוֹת · רֶגֶשׁ שׁוֹפָרוֹת · לְשַׁפְּרֵם יִזְכֹּר :

זֵכֶר קְרִיאַת סֵפֶר · אֲשֶׁר גָּלְמִי שֶׁפֶר · קָצַב לוֹ בַּסֵּפֶר · בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר לִזְכֹּר :

קֶצֶף אִם הָחֳרַט בַּסֵּפֶר · לְבִלְתִּי מְצוֹא כֹּפֶר · קִיּוּם זִכְּרוֹן וְהַסֵּפֶר · לְפָנָיו יִזְכֹּר :

זֵכֶר צָפוּן מְרֻדֵּי אוֹר · תְּמִים דּוֹר כָּאוֹר · צִיָּה כְּחָר לָאוֹר · קְנוּיָו יִזְכֹּר :

Wenn heut' ein Mann aufträte, würd' es frommen,
Wird Gott nach meinem Thun zu fragen kommen,
Wenn mein Verdienst Er rufet in's Gedächtniß?

דצר׳ Froh war ich Deß, den Priesterschmuck umhüllt,
Dem auf der Brust geprangt des Rechtes Schild,
Mein Nam' [1]) auf ihm gegraben zum Gedächtniß.

Die Seuche zwang [2]) er mit der Weihrauchwolke,
Da Priesterweih' begehrt der aus dem Volke,
Den Gluth verzehrt zum warnenden Gedächtniß.

הביטה O sieh, hier steh' ich, Keiner in der Mitten,
Der wagen dürfte, jetzt für mich zu bitten,
Daß gnädig Du mich zeichnest in's Gedächtniß.

Wer durch Gebetes Kraft darf sich erkühnen,
Den Zorn, der strafend schon entbrannt, zu sühnen,
Daß aufbewahrt er bleibe zum Gedächtniß? —

1) Auf dem Brustschilde trug der Hoherriester die Namen der zwölf Stämme Israel in Edelsteine gegraben (2. M. 28, 21. 29).
2) Aharon (4. M. 17, 6—15), nachdem Korach sich empört, gegen das Vorrecht der Priesterwürde in Aharons Familie sich aufgelehnt, und dann mit seinem Anhange hingerafft worden war.

(Am Sonntag.)

Wenn sich ergießen soll des Zornes Fluth,
Entbrennen soll des Strafgerichtes Gluth, —
Du hast uns selbst gelehrt: Mit reu'gem Muth
Zu Dir Bekehrter wirst Du gnädig denken. —

זכר ראש Du zeigtest dem [1]), der war vom Staub genommen,
Das Buch der Zeiten, Menschen, die da kommen, —
Verzeichnet dort ist Werk und Thun der Frommen,
Das wolle heut den Staubesgleichen denken!

Die Schaar, die zahlreich heute vor Dir steht,
Um Sühnung schallet brünstig ihr Gebet,
Und unter Schofars Hall zu Dir sie fleht, —
Sie hoch in Glanz zu heben wolle denken! [2])

קצף Wenn schon verzeichnet ist der Strafe Fluch,
Wenn keine Sühne kennt der Urtheilsspruch,
O, der Erinn'rung, die im ew'gen Buch
Zum Heil verkündet ist, magst Du gedenken. —

זכר צפון An ihn, der in dem sündigen Geschlechte [3])
Geborgen ward, weil fest er hielt am Rechte,
Wenn glüht der Zorn ob Sünden Deiner Knechte,
Zur Sühnung und zum Heile wolle denken!

1) Adam.
2) Die folgende sehr dunkle und bisher nur ungenügend erklärte Strophe ist unübersetzt geblieben.
3) Noah.

וּמִי שׂוֹנֵא בֶצַע · יְדַבֵּר עֲנוּ־בִי · וַיַּעַן וַיֹּאמַר עֵד · אָדוֹן לְזִכָּרוֹן:

וּבְטָלֶה חָלָב · יְכַפֵּר בַּעֲדֵנוּ · וּכְנֶגֶד שְׁנֵי עֳפָרִים · יַעַל לְזִכָּרוֹן:

וְעַף יֵרֵא וַיֹּאמַר · תְּהִי יָדְךָ בִי · אֲשֶׁר כְּלֵב אֱלֹהָיו · הוּא לְזִכָּרוֹן:

וָעַק וְהֵשִׁיב · חֶרֶב אֶל נְדָנָהּ · וְהוּשַׁת לוֹ כַּשֶּׁמֶשׁ · כֵּס לְזִכָּרוֹן:

חִכִּיתִי בְּעֵת עֶצֶר · לְפוֹתֵחַ וּמַמְטִיר · כְּמֵשִׁיב רוּחַ לַיֶּלֶד · אָבוֹא מִזִּכָּרוֹן:

(Am Sonntag.)

צְפוּפִים פְּנֵי נָאוֹר · מִשְׁפָּטָם תֵּת לָאוֹר · צַחַן רָע שְׁאוֹר · בְּרִיב כֹּל יִזְכּוֹר:

זֵכֶר פְּעֻלַּת אֶזְרָח · הֵעַרְתָּ מִמִּזְרָח · פָּעֳלוֹ יִזְרַח · בְּקֶרֶב שָׁנִים יִזָּכֵר:

פַּח אִם הָטְרַח · פְּרָחָיו לִמְרַח · פִּלּוּלוֹ יִצְרַח · כַּעֲדָם יִזָּכֵר:

זֵכֶר עֲקֵדַת מוֹרִיָּה · כְּהִיַּת רְאִיָּה · עֲדֵי עֵרוֹם וְעֶרְיָה · סִבּוּכוֹ יִזָּכֵר:

עֵצֶב טְרִיָּה · אִם כְּאַבָה פּוֹרִיָּה · עֲתָרוֹ לִרְאִיָּה · וְלִזְכוּת יִזָּכֵר:

ומי **Wer, so Gewonnes Feind, daß er sie wage**
„Ist Einer, der [1]) mich zeiht?" die kühne Frage,
Und Gott zeugt selbst für ihn zum Ruhmgedächtniß?!

Der schlichtes Opfer dar zur Sühnung brächte [2]),
Und gleich, wie jene beiden frommen Knechte [3]),
An Würde war, zu gnädigem Gedächtniß?

ועף Wer spricht, wenn schon der Strafe Gluth entbrannt:
O wend' auf mich, die strafen soll, die Hand!
Weil, Gottes Liebling, er Ihm im Gedächtniß [4])?

Und wie er ruft, schon in die Scheide kehrt
Des Schwertes Blitz! Drum seinem Thron gewährt
Ist, gleich der Sonn', ein ewiges Gedächtniß!

חכיתי Einst harrt' ich Deß [5]), der Erd' und Himmelspforte
Erschloß, und Leben gab mit seinem Worte
Dem Kinde, das entrückt schon dem Gedächtniß.

1) Wie Samuel, der das Volk mit den Worten aufforderte: Hier bin ich! Zeuget gegen mich! wen hab' ich bedrückt, wen bedrängt? (S. 1. Sam. 12, 3—5).
2) Ein milchendes Lamm brachte Samuel zum Opfer (1. Sam. 7, 9).
3) An Ps. 99, 6 knüpft der Talmud die Bemerkung, daß Samuel dem Moscheh und Aharon an Bedeutung gleiche.
4) Wie David, der durch sein Opfer die Seuche abwandte (1. Chr. 21, 18 ff. 26 ff.). Von David heißt es Ps. 89, 37: Und sein Thron ist wie die Sonne stets vor mir.
5) Der Prophet Eliahu hatte geschworen, daß nur auf sein Wort Regen und Thau innerhalb dreier Jahre kommen sollte. Derselbe hatte durch seine Wunderkraft und sein Gebet ein bereits dem Tode verfallenes Kind wiederbelebt (1. Kön. 17, 1. 22 ff.).

(Am Sonntag.)

Wenn sie bedrängt vor Deinem Antlitz stehen,
Ihr Recht laß auf, wie Tageshelle, gehen,
Was sündig gährt, — nicht mög's Dein Auge sehen.
Nicht im Gerichte wolle Deß gedenken! —

זכר פעלת Was jener Edle [1]), der Urahn, vollbracht,
Der aufgestrahlt, ein Stern in trüber Nacht,
O laß aufleuchten seiner Werke Pracht,
Und seiner heut zum Heile mögst Du denken!

Wenn aufgespannet schon die Schlinge droht,
Wenn seiner Sprossen harret Leid und Noth, —
Wie er so brünstig Dir sein Flehen bot,
Zu ihrem Heile mögest Du gedenken. —

זכר עקדת Der auf Morijah ward zum Tod gesendet [2]),
Deß Auge trüb, vom Himmelsglanz geblendet,
Der Armen, Tugendnackten sei gespendet
Um seinetwillen heut ein gnädig Denken.

Wenn trüber Schmerz, wenn herber Strafe Leid
Den Sprößlingen um ihre Schuld bereit, —
An sein Gebet einst um die Abendzeit [3]),
Zum Heil und Segen wolle Du gedenken! —

1) Abraham.
2) Jizchak, als er geopfert werden sollte, offenbarte sich ihm der Glanz himmlischer Herrlichkeit, und der trübte das sterbliche Auge, das solcher Schau ungewohnt war (Midrasch).
3) Die Stelle 1. M. 24, 63: „Und Jizchak ging aus, um sich zu ergehen im Felde gegen Abend," wird auf die von ihm gegen Abend gehaltene Andacht im Midrasch bezogen, und daher auf ihn die Einführung des Minchahgebetes zurückgeführt.

חַי לִרְאוֹת בְּרִית · בְּדַבְּרוֹ קִנֵּאתִי · כִּי עָזְבוּ עַם בְּרִית וְזִכָּרוֹן:

טֶרֶם הָיָה לִי · מְכַפֵּר פָּנִים · מִנְחָה הוֹלֶכֶת · כַּשֹּׁחַד לְזִכָּרוֹן:

טֶרֶף נֵרְדְּ וְסַמִּים · לְמֵסַב חֲדָרָיו · דָּם וְחֵלֶב לְנִיחֹחַ · וְלֶחֶם הַפָּנִים לְזִכָּרוֹן:

יְצַנְּתִיו עַל גֶּחָלֵי רִקְהּ · כִּי לֹא אַלְמָן · שַׁתִּי לְזִכָּרוֹן:

יָהּ אֶבְטַח־בָּךְ · וְלֹא בִנְדִיבִים · כִּי הֵם בַּקֶּבֶר · וְלָנֶצַח שִׁמְךָ לְזִכָּרוֹן:

(Am Sonntag.)

זֶכֶר סֻלָּם חֲלָם · וְעָלָיו מְחוּלָּלָם · שָׂרֵי אַרְבַּע וְעֻלָּם · בּוֹ כְּמֵאָז יִזְכֹּר:

שָׂרִיגָיו בְּמָעֳלָם · וַיֹּאמֶר לְנֶעֱלָם · שִׂיחוֹ יוֹעִילָם · בְּרִית לִזְכֹּר:

זֶכֶר נְקֻבֵי מַטּוֹת · שְׁבוּעוֹת מַטּוֹת · נְדִידוּת הַמַּטּוֹת · לְאַמְּצָם יִזְכֹּר:

נְשׂאֵי עַל מוֹטוֹת · אִם פֶּן לְהַמְטוֹת · גֶּפֶן חֲדַר הַמְּטוֹת · לְכִפּוּר יִזְכֹּר:

זֶכֶר מְצֻקִים · יְסוֹד מוּצָקִים · מִפְּעָלָם לְצַעֲקִים · בְּפוּט חָשׁ לִזְכֹּר:

מִפִּי יֹנְקִים · אֲשֶׁר בַּסּוּף נֶאֱקִים · מַאֲמַר בְּרִית וְחֻקִּים · דְּבַר קָדְשׁוֹ יִזְכֹּר:

Er lebet noch, treu waltend ob dem Bunde,
Der Feuereifer brennt aus seinem Munde [1]):
„Verlassen hat Dein Volk Bund und Gedächtniß [2])!“

טרם Sonst stand für mich der Priester, sühnend Schuld;
Das Opfer, das errungen Deine Huld,
Zog mir voraus zu gnädigem Gedächtniß.

Der Nard' und Specereien heil'ger Hauch,
Die Spende, die verduftete in Rauch,
Warb, als Dein Tempel stand, um Dein Gedächtniß [3]).

יצגתי Arm steh' ich jetzt auf ausgebrannter Stätte,
Trostlos, wenn nicht Dein eigen Wort ich hätte,
Daß nie Du von mir scheidest, — zum Gedächtniß.

So will ich, Gott, auf Dich nur hoffend schauen,
Nicht auf die Edlen, die im Grabe, bauen.
Sie sind dahin, — doch ewig Dein Gedächtniß!

1) Derselbe Prophet stand in heiligem Eifer gegen die in Götzendienst versunkene Zeit auf, heißt bei dem letzten der Propheten, Maleachi: „Engel“ oder „Bote des Bundes“ (Mal. 3. 1), und ist nach der talmudischen Bezeichnung „noch am Leben“. (Vgl. 2. Kön. 2, 11 und Mal. 3, 23).
2) Seine Worte 1. Kön. 19, 14.
3) Das Räucherwerk (2. M. 30, 34 ff.) und die gnadenerwirkenden Opferspenden.

(Am Sonntag.)

זכר סלם An ihn [1]), der schaute jenes Nachtgesicht,
Die Leiter und auf ihr den Herrn im Licht,
Der Reiche Fürsten, und des Leids Gewicht,
Des auferlegten, wolle Du gedenken!

Wenn sie entartet sind, die um ihn ranken,
Sie zu verwerfen Dir kam in Gedanken,
Laß seinem brünst'gen Flehn sie es danken,
Daß an den Bund mit ihm Du wollest denken!

זכר נקבי Die Du zu Deinen Stämmen auserkoren,
Und denen Lieb' und Treu' Du zugeschworen,
Wie durch die Welt sie zogen irr, verloren,
Zu neuem Heil, o wolle deß gedenken!

Ist auch der schwere Richterspruch ergangen
Für die, so schwerer Leidensdruck umfangen, —
Zur Sühne, wie des Heiligthumes Prangen
Des Feindes Hand zerstört hat, wolle denken!

זכר מצקים Der Weltensäulen, unsrer frommen Väter,
Der Haftbedrängten Stützen und Vertreter,
Was sie erwirkt für jene armen Beter
Dort in Mizrajim, wolle Du gedenken!

Des Jubelliedes dort im Meeresgrunde,
Des Weihgesangs, selbst aus des Säuglings Munde,
Des heil'gen Spruchs von Deinem ew'gen Bunde,
Des festverheißnen, wolle Du gedenken! —

1) Jaakob in dem Traumgesichte von der Leiter (1. M. 28, 12 ff.) soll den Druck seiner Nachkommen unter den Weltreichen gesehen haben, indem ihm die himmlischen Fürsten dieser großen Erdenreiche als Engel an jener Leiter erschienen.

כָּל־אֱלֹהַ סְמָכוּנִי · וְרַחֲמֶיךָ בִּקַּשְׁתִּי · לוּלֵי הֵם תְּמַתִּי · וְאֵינִי לְזִכָּרוֹן:

כִּי הֵם בְּזֶרַע · עָדֶיךָ לֹא־בָאוּ · רוֹמְמוֹתֶיךָ בְּפִיהֶם · שָׂמוּ לְזִכָּרוֹן:

לְיוֹם זֶה נִכְמָס · סֵכֶם חֶשְׁבּוֹנוֹת · תְּחִלָּה לַיָּמִים · וְרֹאשׁ לְזִכָּרוֹן:

לְהִקָּרֵא־בוֹ · כְּתָב עֵט וְשָׁמִיר · גָּלוּי וּבָאֵר · וְיָדוּעַ לְזִכָּרוֹן:

מָוֶת וְחַיִּים · שָׁלוֹם וּמִלְחָמוֹת · צַחְצָחוֹת וָשֹׂבַע · בָּאִים לְזִכָּרוֹן:

מַעַלְלֵי־גֶבֶר · וּמִסְפַּר צְעָדָיו · נִשְׁכָּחוּ מֵאֱנוֹשׁ · וְלָאֵל לְזִכָּרוֹן:

(Am Sonntag.)

זֶכֶר לִין כְּפָרִים · וְאִמְרֵי שְׁפָרִים · לִמְשַׁלְּמֵי פָרִים · בְּשָׂפָה יִזָּכֵר:

לְעֵת בִּקּוּר סְפָרִים · סְתָרִים מְסַפְּרִים · לְשְׁנֵי עֳפָרִים · לְצֶדֶק יִזָּכֵר:

זֶכֶר כְּבוֹד מִשְׁכָּן · מְקוֹם דּוֹד שָׁכָן · כְּרוּבִים בּוֹ שִׁכֵּן · חֶסֶד נְעוּרִים יִזָּכֵר:

כִּיּוֹר עִם כֵּן · וְנֹעַם קוֹל דּוּכָן · כַּבִּיר בְּיוֹם מוּכָן · לִנְבוֹנִים יִזָּכֵר:

זֶכֶר יְלִיד נוּן · וּמִשְׁפְּטֵי אוּרֵי אִפְנוּן · יִזָּכְרוּ בְּרִנּוּן · פִּלְאָם לְזָכֵר:

כל Das Alles stützt mich einst! Doch Dein Erbarmen,
Das such' ich; ohne das — o weh mir Armen! —
Ich wäre hin, entschwunden dem Gedächtniß.

Sie [1]) traten auf mit des Verdienstes Macht,
Sie meldeten von Deiner Wunderpracht,
Begeistert strömt' ihr Lobpreis Dein Gedächtniß.

ליום Der Tag ist längst zur Prüfung aufbewahrt,
Beginn der Tag', zur Rechnung aufgespart,
Seit aller Zeiten Anfang zum Gedächtniß.

An ihm verlesen wird, was in dem Buch
Verzeichnet ist als fester Gottesspruch,
Mit Demantgriffel grub Er's zum Gedächtniß,

מות Der Spruch ob Tod und Leben, über Fülle
Und Mangel, über Krieg und Friedensstille, —
Das Alles kommet heute zum Gedächtniß.

Des Menschen Thun, die Zahl von seinen Schritten,
Was längst dem Sinn des Sterblichen entglitten,
Gott hegt es treu in ewigem Gedächtniß.

1) Die früheren Frommen, Gottesmänner und Propheten.

(Am Sonntag.)

זכר לין Wie in der Wüst' unwirthlich grausem Ort
Verkündet Du der Lehre ew'gen Hort,
Das wolle denen, die durch Flehens Wort
Die Opferspend' ersetzen, heut gedenken!

Wenn in das Buch sein prüfend Auge dringt,
Das vom Geheimsten ihm die Kunde bringt —
An jenes Paar, das Bruderlieb' umschlingt
So treu und fest [1]), mög' Er zum Heile denken!

זכר כבוד Des heil'gen Glanzes in dem Gotteszelt,
Wo einzig Er gethronet in der Welt,
Wo seines Cherubs Macht Er aufgestellt,
Der treuen Jugendliebe [2]) wolle denken!

Und an des heil'gen Dienstgeräths Gepränge,
An der Lewiten weihevolle Klänge,
O Mächtiger! in des Gerichtes Strenge
Der Deinem Dienst Geweihten mögst Du denken!

זכר יליד An jenen Sohn des Nun [3]), der kühn bezwungen
Das heil'ge Land, dem die Verkündigungen
Der Priesterschild ertheilt — sei laut erklungen
Von jenem Wunderwirken laut Gedenken.

1) Moscheh und Aharon.

2) Des Stiftzeltes in der Wüste, der Jugendzeit des zum Gottesbunde berufenen Volkes. Jerem. 2, 2: Ich denke Dir die Liebe Deiner Jugend, u. s. w.

3) Josua, der nach den Anordnungen des Priesters Elasar durch die Urim und Tummim an dem Priesterbrustschilde das Land vertheilte. Das dunkle אורי אסנון bedeutet vielleicht die Urim der Hin- oder Zuwendung (von פנה), da der Bescheid ertheilende Priester dem Fragenden zugewandt stehen mußte. Diese Erklärung ist mir mitgetheilt worden und scheint sehr sinnreich.

נִסְתְּרָה דַרְכִּי· מִי יוּכַל שִׂיחַ· לַשָּׁוְא נִכְתַּב לִי· חֵטְא לְזִכָּרוֹן:

נֶגֶד פְּנֵי גֶבֶר· מַעֲשָׂיו יוֹכִיחוּ· וַיַּעֲנֶה־בּוֹ כַּחְשׁוֹ· עֵד לְזִכָּרוֹן:

שִׂיחוּ מְזִמּוֹת־אֵל· יַחַד כָּל־בְּנֵי־אִישׁ· עוֹבְרֵי תַּחַת שֵׁבֶט· כַּצֹּאן לְזִכָּרוֹן:

סוֹגֵר דֶּלֶת· בְּעַד תְּמִימִים בְּזַעַם· עַד בֹּא קִצָּם· צֵאת לְזִכָּרוֹן:

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־נֹחַ וְאֵת כָּל־הַחַיָּה וְאֶת־כָּל־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתֵּבָה וַיַּעֲבֵר אֱלֹהִים רוּחַ עַל־הָאָרֶץ וַיָּשֹׁכּוּ הַמָּיִם:

עֲשֵׂה פֶלֶא לְחַיִּים· לְבַל יִהְיוּ כַּמֵּתִים· הֲיֵשׁ אֲמִתְּךָ· בְּקֶבֶר לְזִכָּרוֹן:

(Am Sonntag.)

יֶקֶשׁ בְּרֶק הַשָּׁנוּן· אִם הָשְׁלַךְ לְתַאֲנוּן· יַקְשִׁיב תַּחֲנוּן· חֲנוּנָיו לִזְכֹּר:

יְקַר טַעַם שׁוֹפְטִים· וְאוֹת קְצִיר חִטִּים· טֶפֶשׁ שׁוֹטִים· יְחַתֵּל מִלִּזְכֹּר:

טָרַח אַרְבַּעַת שְׁפָטִים· אִם נֶעֶנְשׁוּ נִשְׁפָּטִים· טֶבַע מִשְׁפָּטִים· אֲשֶׁר שָׁם יִזְכֹּר:

יְקַר חֲצוֹת לַיְלָה· וְתוֹדוֹת מִשְׁפְּטֵי לַיְלָה· חֹשֶׁךְ בְּאִישׁוֹן לַיְלָה· נִגּוּנוֹ לָמוֹ יִזְכֹּר:

חֵקֶר מִפְקַד לַיְלָה· יַגִּיהַּ כְּלַהַב לַיְלָה· חֹק הֶגֶה יוֹמָם וָלַיְלָה· לְגִיהֵם יִזְכֹּר:

נסתרה Wer spricht: Mein Weg — Gott ist er unbekannt!
Wer: Hier verzeichnet ist von Gottes Hand
Mit Unrecht mir ein Fehler zum Gedächtniß? —

In's eigne Antlitz zeiht den Mann sein Fehl,
Ihn straft die Lüge selber ohne Hehl,
Als Zeuge weckt und mahnt ihn sein Gedächtniß.

שיחו O denkt ihm nach, dem großen Gotteswalten,
Ihr Sterbliche! wie Er wird Prüfung halten,
Wann seine Heerd' Er mustert zum Gedächtniß.

In Gnaden schließt die Thür Er vor dem Frommen,
Wenn sein Gericht entbrannt, — bis sie gekommen,
Des Heiles Stund', ihn rufend in's Gedächtniß.

עשה O wunderbar an allem Leben walte!
Laß sie nicht sterben, kräftig sie erhalte!
Im Grab' ist Deiner Gnade kein Gedächtniß!

(Am Sonntag.)

Und ist gezückt des Schwertes scharfe Klinge,
Daß Weh' und Leid sie den Verirrten bringe,
O daß zu Dir ihr brünstig Beten dringe,
Und der Begnadigten mögst Du gedenken!

זכר טעם Des letzten Richters [1]) weisen Heldenmuth,
Des Zeichens, das als wahrhaft kund ihn thut,
Für der Bethörten Schuld zu Schirm und Hut,
Zum Heil laß vor Dir kommen das Gedenken!

Und drohet schon der Strafen Doppelpaar [2]),
Weil's im Gericht verwirkte Deine Schaar,
Dann des Gesetzes, das so mild und klar
Du eingesetzt, in Gnaden wolle denken! —

זכר חצות Deß, dem aus tiefem heil'gem Seelendrang
Ein Lied in stiller Nacht sich Dir entschwang [3]),
Wenn düstre Leidesnacht sie schon umschlang,
O seines frommen Sanges wolle denken!

Der Gottesstadt, die stets Dein Aug' bewacht, —
Erhelle sie mit lichtem Schein bei Nacht —
Der Lehre, die sie pflegen Tag und Nacht,
Zu ihrer Heilung mögest Du gedenken!

1) Samuel, der mitten in der Erntezeit Donner und Blitz herbeirief zur Beglaubigung seines Wortes (1. Sam. 12, 17).
2) Vier Strafen macht der Prophet (Ezech. 14, 21) namhaft.
3) Davids. (Nach Ps. 119, 62: In Mitte der Nacht steh' ich auf, Dir Dank zu singen.)

עוֹרַרְתָּ אָז בְּפֹעַל׃ עוֹרְרֵנוּ בְּלֹא פֹּעַל׃ הֲלֹא לְנִפְלְאוֹתֶיךָ׃ תַּעַשׂ לְזִכָּרוֹן:

כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ׃ זֵכֶר עָשָׂה לְנִפְלְאֹתָיו חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ: וְנֶאֱמַר. טֶרֶף נָתַן לִירֵאָיו יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ:

פְּנֵה אֱלֹהִים׃ בְּיוֹשְׁבֵי גַנִּים׃ מַקְשִׁיב לְנִדְבָּרֵימוֹ׃ בְּדַת לְזִכָּרוֹן:

פָּעֳלָם לְפָנֶיךָ׃ וּשְׂכָרָם אִתָּךְ׃ אוֹכְלֵי לֶחֶם הָעֲצָבִים׃ בְּסֵפֶר לְזִכָּרוֹן:

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ. אָז נִדְבְּרוּ יִרְאֵי יְיָ אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ וַיַּקְשֵׁב יְיָ וַיִּשְׁמָע וַיִּכָּתֵב סֵפֶר זִכָּרוֹן לְפָנָיו לְיִרְאֵי יְיָ וּלְחֹשְׁבֵי שְׁמוֹ:

(Am Sonntag.)

זֵכֶר זֶה זְבוּל׃ אֲשֶׁר בְּבִצְעֵי חָבוּל׃ וְדוֹנוֹת סָבוּל׃ עוֹד כָּל יִזָּכֵר:

וְעַם כַּמַּבּוּל׃ אִם יָצְאָה לְתִבּוּל׃ זִכְרוֹן יֶרַח בּוּל׃ לְחֶמְלָה יִזָּכֵר:

זֵכֶר וְזֶבַח כָּל־פֹּעַל׃ בְּקַו וָפֶלֶס יַעַל׃ וְאִם בְּמֶרֶד וְאִם בְּמַעַל׃ רַב חֶסֶד יִזְכֹּר:

וְאִם טוֹב וְאִם רַע׃ אֲשֶׁר בּוֹ יֶאֱרַע׃ וְסִתּוֹ יִפָּרַע׃ בְּסַאסְּאָה מִלִּזָּכֵר:

זֵכֶר הַחַיִּים׃ עַד כַּמֶּה הֵם חַיִּים׃ הֵן לַמָּוֶת אִם לַחַיִּים׃ חַי חַי יִזָּכֵר:

Einst riefst Du uns als würdig Dir zu dienen,
O ruf' uns jetzt, ob wir's auch nicht verdienen.
Erhalt' uns stets als Deiner Huld Gedächtniß!

פנה O schau' auf Die, so Deinen Gottesgarten,
Dein ewig Wort, mit treuer Liebe warten.
Aufzeichnest Du ihr Wort Dir zum Gedächtniß.

Von Dir bewahrt wird ihrer Seele Müh'n,
Von Dir wird einst Belohnung ihnen blüh'n;
Ihr Thränenbrot — Dir bleibt es im Gedächtniß [1]).

---

1) Mal. 3. 16: „Da besprechen sich die Gottesfürchtigen mit einander, und es vernimmt's der Ewige, und aufgeschrieben wird es in's Gedächtnißbuch vor ihm für die, so Gott fürchten und seines Namens achten." Jedes Wort frommer Andacht, stillen Betens und einsamen Forschens in der Gotteslehre ist unverloren, die Trauer und Trübsal, in und trotz welcher sich solch frommer Drang äußert, wird von Gott wahrgenommen.

(Am Sonntag.)

זכר זה Daß Sündenschuld die Stätte Deiner Rast,
Das Heiligthum, zerstört, den Prachtpalast, —
An der Vergehung drückend schwere Last
Nicht wolle ferner Du, o Herr, gedenken!

Wenn wie der Sündfluth Graus die Zorneswellen,
Zum Unheil schon, die Welt zerstörend, schwellen,
Dann mag zum Heil sich Dir vor's Auge stellen
An Deines Tempels Weihe das Gedenken.

זכר וכח Wenn Aller Thun Du stellest in's Gericht,
Nach strengem Maaß, genauestem Gewicht,
Wenn Du entweihet siehst Gesetz und Pflicht,
O, Deiner Gnadenfülle wolle denken!

Und was Dein spähend Auge möge finden,
Ob gutes Werk, ob Lasten schwerer Sünden,
Nicht nach dem strengen Maaße zu ergründen
Der Menschen Thun, o wolle dann gedenken!

זכר החיים Wenn Du die Loose theilest aus des Lebens,
Wenn Jeglichem Du missest Ziel des Lebens,
Ob sie des Todes würdig, ob des Lebens,
Sie zu erhalten, Ewiger, mögst Du denken!

צָצוּ שְׁעָלִים· מְחַבְּלִים כְּרָמִים· לְהַכְרִית מִגֶּפֶן· שֹׁרֶשׁ וְזִכָּרוֹן:

צְרָרוּם בְּפֶרֶךְ· נָאֲקוּ וְנוֹשָׁעוּ· בְּבַשֵּׂר הַרְרֵי־קֶדֶם· הוּחַק לְזִכָּרוֹן:

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת־נַאֲקָתָם וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־בְּרִיתוֹ אֶת־אַבְרָהָם אֶת־יִצְחָק וְאֶת־יַעֲקֹב:

קֶדֶם בְּנֵתָה לְדוֹרוֹת· אֵין כָּהֵם חֵפֶץ· חִלַּפְתָּם וְאִבַּדְתָּם· מִהְיוֹת לְזִכָּרוֹן:

קַוֵּיתָ דוֹר מֵאֶלֶף· אֲמָרֶיךָ הִנְחַלְתָּם· לְמַעַנָם בְּכָל־דּוֹר· חַקֹּתָ לְזִכָּרוֹן:

כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דָּבָר צִוָּה לְאֶלֶף דּוֹר:

רָם חָשַׁק מְאוֹד· בִּכְלַת נְעוּרִים· הֱרוּגֶיהָ וַעֲנוּיֶיהָ· תְּתָּ לְזִכָּרוֹן:

(Am Sonntag.)

הֲמוֹן שְׁאוֹן בְּרוּאִים· יַעַבְרוּ לְפָנָיו כִּמְרִיאִים· הֲלֹא כְּמוֹ רְאוּיִים· לְכָל־אֶחָד יִזְכֹּר:

זֵכֶר דַּלּוּת וָעֹשֶׁר· בַּצָּרַת וְהֹשֶׁר· דְּפִי וְגַם יֹשֶׁר· כַּדִּין הוּא יִזְכֹּר:

דְּבַר גָּלוּי וָסֵתֶר· בְּנִינוּת וְסוֹתֵר· דֵּי חָסֵר וְיָתֵר· לְקֶצֶב יִזְכֹּר:

זֵכֶר גְּנוּנִים לֵישֵׁב· בַּמִּדְבָּר וְיוֹשֵׁב· גֶּשֶׁם וְרוּחַ לְנַשֵּׁב· מֵהַיּוֹם יִזְכֹּר:

צצו Dem Weinstock[1]), den gepflanzet Deine Hand,
Ihm lauert auf der Haß in Feindesland,
Ihm zu vertilgen Wurzel und Gedächtniß.

Es beugt Mizrajim sie durch harte Frohn.
Der Armen Flehn — Gott hört's. Das war der Lohn
Der frommen Horte[2]), dauernd im Gedächtniß.

קדם Du hieltest Schau ob würdeloser Zeiten.
Du ließest hin sie eilen und entgleiten,
Nichts haftete von ihnen im Gedächtniß.

Aus tausenden erhobst Du Ein Geschlecht.
Dein ewig Wort zu wahren, ward sein Recht,
Für alle Zeiten schriebst Du's zum Gedächtniß.

רם Lieb war dem Höchsten diese Jugendbraut.
Auf die Gemordeten, Gequälten schaut
Sein Auge liebend, wahrt sie im Gedächtniß.

1) Bild für Jisraël (Pſ. 80, 9).
2) Die Erzväter.

(Am Sonntag.)

Der Wesen Fülle, der Geschöpfe Menge,
Gleich Heerden zieh'n vorbei sie im Gedränge;
Ob Jeglichem, als wär' er's werth, verhänge
Nur Heil; — zum Segen wolle sein gedenken!

זכר דלות Ob Reichthums Fülle, ob der Armuth Noth,
Ob Segens Heil blüht, ob der Mangel droht,
Ob Recht verletzt ward, ob erfüllt Gebot,
Das Alles im Gericht wird Er bedenken!

Was tief verborgen ist, was kund und laut,
Ob Umsturz harrt, ob neu wird auferbaut,
Ob Dürftigkeit, ob reiche Fülle thaut,
Das zu bestimmen hält Er heut Gedenken.

זכר גנונים Ob Er der Wüste will in Liebe warten,
Umschaffend öde Flur zum Gottesgarten,
Ob Regen, Wind Er sendet, den erharrten, —
Heut im Gerichte wird Er Deß gedenken.

רָצָה אַחֲרֶיךָ · בְּגֵיא צִיָּה וְצַלְמָוֶת · אַהֲבַת כְּלוּלוֹתֶיהָ · תַּעַשׂ לְזִכָּרוֹן:

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ. הָלוֹךְ וְקָרָאתָ בְאָזְנֵי יְרוּשָׁלַיִם לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְיָ זָכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרַיִךְ אַהֲבַת כְּלוּלֹתָיִךְ לֶכְתֵּךְ אַחֲרַי בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ לֹא זְרוּעָה:

שִׁחֲתוּ עַם זוּ · שְׂאֵת שִׁמְצָה בְקָמֵיהֶם · שָׂם פֶּסֶל וְלֹא אֵל · שָׁתוּ לְזִכָּרוֹן:

שֶׁכִּלּוּ כִּמְעַט רֶגַע · לוּלֵי קָם בַּפֶּרֶץ · מְעוֹרֵר שְׁבוּעָה · וּבְרִית לְזִכָּרוֹן:

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. זְכֹר לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בָּךְ וַתְּדַבֵּר אֲלֵהֶם אַרְבֶּה אֶת־זַרְעֲכֶם כְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמָיִם וְכָל־הָאָרֶץ הַזֹּאת אֲשֶׁר אָמַרְתִּי אֶתֵּן לְזַרְעֲכֶם וְנָחֲלוּ לְעֹלָם:

(Am Sonntag.)

גָּרוֹן לְהַקְשֵׁב · מֵעַם שְׁמוֹ חוֹשֵׁב · גָּלְיוֹת לְהָשֵׁב · בְּיוֹם תְּקַע יִזָּכֵר:

יִזָּכֵר כָּהֵל וְחֵמָה · קְרָב וּמִלְחָמָה · בְּקוֹעַ חוֹמָה · לְחוֹמַת יָם יִזָּכֵר:

בָּאָדָם וּבַבְּהֵמָה · אִם הַקְּנָס מְהוּמָה · כְּצוּר קוֹל הוֹמָה · לָאֲדָמָה יִזָּכֵר:

יִזָּכֵר אֱמוּנָה נָשֶׁקֶר · אִזּוּן שִׂיחַ וָסֶקֶר · אוֹת פְּקֻדַּת בֹּקֶר · לִרְגָעִים יִזָּכֵר:

ח׳ אִם לְזוֹל אִם לְיֹקֶר · אוֹ לְטַעַת אוֹ לַעֲקֹר · אֱנוֹשׁ בְּדִקְדּוּק וָחֵקֶר · לְמִשְׁפָּט יִזָּכֵר:

Wie bräutlich liebend sie Dir nachgeeilt
Durch Wüstebrand, wo Todesgrauen weilt, —
O stelle das für sie Dir vor's Gedächtniß!

שחתו Es sank in Wahn [1]) das Volk, dem Feind zum Spotte!
Den todten Götzen machen sie zum Gotte;
Sie rufen ihn, statt Gottes zum Gedächtniß.

Und hoch empor der Strafe Wogen schwellen,
Wenn Der's nicht wagt, sich in den Riß zu stellen,
Der Schwur und Bund erwecket in's Gedächtniß [2]).

---

1) Beim goldenen Kalbe.
2) Moscheh, der an den Bund mit den Erzvätern und an die Verheißung Gottes mahnte (2. M. 32, 13).

(Am Sonntag.)

Des Flehens Rufe denen zu gewähren,
Die treu und innig Deinen Namen ehren,
Daß die Zerstreuten in die Heimath kehren,
Deß woll' am Tag' des Schofarhall's Er denken!

זכר בהל An jenem Tag des Schreckens und der Schauer,
Des Kampfes und der Feindesheere Lauer,
Wie ward gestürzt der heil'gen Veste Mauer [1]),
Der Stolzgeborgnen [2]) mögst Du Solches denken!

Wenn über Mensch und Thiere ward verhangen
Für Sündenschuld der Strafgerichte Bangen, —
Des Weherufs der Beter voller Bangen, —
Mögst Du der angsterfüllten Erde denken!

זכר אמונה Prüfst im Gericht Du Wort und Blick und Laut,
Wenn Treu' und Lug Dein forschend Auge schaut,
Des Liebeszeichens, das Du uns vertraut,
Wie stets ob uns Du wachest [3]), mögst Du denken!

Ob Mangels Drang, ob Segens reiche Mehrung,
Ob des Gedeihens Blüthe, ob Verheerung, —
Für Alles das kommt heute die Bewährung,
Der Menschen Loos kommt heute zum Gedenken!

---

1) Die Zerstörung des Tempels durch die Römer.
2) Der römischen Weltmacht.
3) Jes. 27, 3: „Ich, der Ewige, bewahre ihn. Jeden Augenblick tränk' ich ihn.“ Auf diese Verheißung, die dem „Weinberge“, dem Sinnbilde Israels, von dem stets wahren Schutze Gottes gegeben ist, spielt, wie es mir scheint, der Dichter an.

תִּעַבְתָּ מֵאָז. עֲדַת כָּל־לְאֻמִּים. חֲשַׁקְתָּנוּ מֵהֶם. עֵדוּת לְזִכָּרוֹן:

תְּמוּר כֶּסֶף נִמְאָס. דּוֹר נִשְׁכַּח קְהִיתִי. קְנִיתָנוּ שֵׁנִית. כִּי שְׁכַחְנוּ מִזִּכָּרוֹן:

כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. זְכֹר עֲדָתְךָ קָנִיתָ קֶּדֶם גָּאַלְתָּ שֵׁבֶט נַחֲלָתֶךָ הַר־צִיּוֹן זֶה שָׁכַנְתָּ בּוֹ:

ח׳ תָּר אִישׁ תָּם. בְּמִי זַרְעוֹ יִכָּנֶה. שִׂכֵּל יָדָיו. לְאוֹת וְזִכָּרוֹן:

תְּרַפֵּק מְשׁוֹל אֶפְרָיִם. בְּשַׁעֲשׁוּעַ יֶלֶד וּבֵן יַקִּיר. הֲלֹא בְּכוֹרִי הוּא. חַקֹּתָ לְזִכָּרוֹן:

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ. הֲבֵן יַקִּיר לִי אֶפְרַיִם אִם יֶלֶד שַׁעֲשׁוּעִים כִּי מִדֵּי דַבְּרִי בּוֹ זָכֹר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד עַל כֵּן הָמוּ מֵעַי לוֹ רַחֵם אֲרַחֲמֶנּוּ נְאֻם יְיָ:

(Am Sonntag.)

וְגַם אֶת־נֹחַ בְּאַהֲבָה זָכַרְתָּ. וַתִּפְקְדֵהוּ בִּדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. בַּהֲבִיאֲךָ אֶת־מֵי הַמַּבּוּל לְשַׁחֵת כָּל־בָּשָׂר מִפְּנֵי רֹעַ מַעַלְלֵיהֶם. עַל־כֵּן זִכְרוֹנוֹ בָּא לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְהַרְבּוֹת זַרְעוֹ כְּעַפְרוֹת תֵּבֵל. וְצֶאֱצָאָיו כְּחוֹל הַיָּם: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־נֹחַ וְאֵת כָּל־הַחַיָּה וְאֶת־כָּל־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתֵּבָה וַיַּעֲבֵר אֱלֹהִים רוּחַ עַל־הָאָרֶץ וַיָּשֹׁכּוּ הַמָּיִם: וְנֶאֱמַר וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת־נַאֲקָתָם וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־בְּרִיתוֹ אֶת־אַבְרָהָם אֶת־

תעבת Den Rücken wandtest Du den Völkern allen,
Du fandest vordem nur an uns Gefallen,
Dein ewig Zeugniß ist uns Deß Gedächtniß.

Statt derer, die als werthlos Du erkannt,
Wie Dir gefällig eine Schaar erstand [1]),
So nimm auch uns, entschwunden dem Gedächtniß!

חר Als jener Fromme [2]) späht, wo einst genannt
Sein Name werde, legt er seine Hand
Dem Jüngling auf zum Zeichen und Gedächtniß.

Ihn hege liebend, der den Namen trägt,
Den traulich kosend Du ihm beigelegt,
„Des theuren Erstgebor'nen" zum Gedächtniß!

1) Die Zeit der Hasmonäer nach der des Esra.

2) Jaakob, da er die Söhne Josefs segnete und dem jüngeren Efrajim den Vorzug vor dem älteren Menaschch gab, indem er jenem die rechte Hand auf das Haupt legte. Der Name Efrajim ist später bei den Propheten oft Gesammtname für Israel, und erscheint auch in den Worten des Propheten Jirmijah: Ist mir ein theurer Sohn Efrajim?

(Am Sonntag.)

יִצְחָק וְאֶת־יַעֲקֹב: וְנֶאֱמַר וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי יַעֲקוֹב
וְאַף אֶת־בְּרִיתִי יִצְחָק וְאַף אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֶזְכֹּר
וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר: וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר· זֵכֶר עָשָׂה
לְנִפְלְאוֹתָיו חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ: וְנֶאֱמַר טֶרֶף נָתַן לִירֵאָיו
יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ: וְנֶאֱמַר וַיִּזְכֹּר לָהֶם בְּרִיתוֹ וַיִּנָּחֵם
כְּרֹב חֲסָדָיו: וְעַל יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר·
הָלוֹךְ וְקָרָאתָ בְאָזְנֵי יְרוּשָׁלַםִ לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְיָ זָכַרְתִּי
לָךְ חֶסֶד נְעוּרַיִךְ אַהֲבַת כְּלוּלֹתָיִךְ לֶכְתֵּךְ אַחֲרַי בַּמִּדְבָּר
בְּאֶרֶץ לֹא זְרוּעָה: וְנֶאֱמַר וְזָכַרְתִּי אֲנִי אֶת־בְּרִיתִי אוֹתָךְ
בִּימֵי נְעוּרָיִךְ וַהֲקִימוֹתִי לָךְ בְּרִית עוֹלָם: וְנֶאֱמַר הֲבֵן
יַקִּיר לִי אֶפְרַיִם אִם יֶלֶד שַׁעֲשׁוּעִים כִּי־מִדֵּי דַבְּרִי בּוֹ
זָכֹר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד עַל־כֵּן הָמוּ מֵעַי לוֹ רַחֵם אֲרַחֲמֶנּוּ נְאֻם־יְיָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ זָכְרֵנוּ בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ. וּפָקְדֵנוּ בִּפְקֻדַּת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים מִשְּׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם. וּזְכָר־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַבְּרִית וְאֶת־הַחֶסֶד וְאֶת־הַשְּׁבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם אָבִינוּ בְּהַר הַמּוֹרִיָּה. וְתֵרָאֶה לְפָנֶיךָ עֲקֵדָה שֶׁעָקַד אַבְרָהָם אָבִינוּ אֶת־יִצְחָק בְּנוֹ עַל גַּב הַמִּזְבֵּחַ וְכָבַשׁ רַחֲמָיו לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם. כֵּן יִכְבְּשׁוּ רַחֲמֶיךָ אֶת־כַּעַסְךָ מֵעָלֵינוּ. וּבְטוּבְךָ הַגָּדוֹל יָשׁוּב חֲרוֹן אַפְּךָ מֵעַמְּךָ וּמֵעִירְךָ וּמִנַּחֲלָתֶךָ. וְקַיֶּם־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַדָּבָר שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל יְדֵי משֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר: וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית רִאשֹׁנִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי־אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לִהְיוֹת לָהֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְיָ:

כשיש ברית מילה מוסיפין זה בפתיחת ארון הקודש.

זְכוֹר בְּרִית אַבְרָהָם וַעֲקֵדַת יִצְחָק וְהָשֵׁב שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ:

כִּי זוֹכֵר כָּל־הַנִּשְׁכָּחוֹת אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם וְאֵין שִׁכְחָה לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ. וַעֲקֵדַת יִצְחָק לְזַרְעוֹ הַיּוֹם בְּרַחֲמִים תִּזְכּוֹר. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ זוֹכֵר הַבְּרִית:

ותוקעין תש"ת.

תְּקִיעָה: שְׁבָרִים: תְּקִיעָה:

* הַיּוֹם הֲרַת עוֹלָם. הַיּוֹם יַעֲמִיד בַּמִּשְׁפָּט. כָּל־יְצוּרֵי עוֹלָמִים. אִם כְּבָנִים. אִם כַּעֲבָדִים. אִם כְּבָנִים רַחֲמֵנוּ כְּרַחֵם אָב עַל בָּנִים. וְאִם כַּעֲבָדִים עֵינֵינוּ לְךָ תְלוּיוֹת. עַד שֶׁתְּחָנֵּנוּ וְתוֹצִיא כָאוֹר מִשְׁפָּטֵנוּ אָיוֹם קָדוֹשׁ:

אֲרֶשֶׁת שְׂפָתֵינוּ יֶעֱרַב לְפָנֶיךָ אֵל רָם וְנִשָּׂא. מֵבִין וּמַאֲזִין מַבִּיט וּמַקְשִׁיב לְקוֹל תְּקִיעָתֵנוּ וּתְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן סֵדֶר זִכְרוֹנוֹתֵינוּ:

אַתָּה נִגְלֵיתָ בַּעֲנַן כְּבוֹדֶךָ עַל עַם קָדְשְׁךָ לְדַבֵּר עִמָּם. מִן הַשָּׁמַיִם הִשְׁמַעְתָּם קוֹלֶךָ וְנִגְלֵיתָ עֲלֵיהֶם בְּעַרְפַלֵּי־ טֹהַר. גַּם כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ חָל מִפָּנֶיךָ וּבְרִיּוֹת בְּרֵאשִׁית חָרְדוּ מִמֶּךָּ בְּהִגָּלוֹתְךָ מַלְכֵּנוּ עַל־הַר סִינַי לְלַמֵּד לְעַמְּךָ תּוֹרָה וּמִצְוֹת וַתַּשְׁמִיעֵם אֶת־הוֹד קוֹלֶךָ וְדַבְּרוֹת קָדְשְׁךָ מִלַּהֲבוֹת אֵשׁ. בְּקוֹלוֹת וּבְרָקִים עֲלֵיהֶם נִגְלֵיתָ וּבְקוֹל שֹׁפָר עֲלֵיהֶם הוֹפָעְתָּ:

ארשת (Gem. u. Vorb.) Uns'rer Lippen Regung, Herr! laß Dir wohlgefallen,
Der Du thronst in Majestät in des Himmels Hallen.
Du vernimmst und horchest mit huldvollem Ohr
Auf den Ton, der steiget heut zu Dir empor.
Horche gnädig und erbarmungsvoll
Auf den Ton, der rufend zur Erinn'rung jetzt vor Dir erscholl!

*) Uebersetzung S. 243.

ע"פ א"ב כפול בראשי החרוזות.

אָנוּסָה לְעֶזְרָה· אֶמְצָא נֶגְדִּי· אֵל קָרוֹב לִי· בְּעֵת קָרְאִי בְּקוֹל:

אֲשֶׁר בַּעֲדַת אֵל· בְּקִרְבִּי נִצָּב· וּפֹה בְּמִקְדָּשׁ מְעַט· אֲצַפְצֵף לוֹ בְּקוֹל:

בִּקְרָנַי דְּרָשַׁנִי· שֶׂה פְּזוּרָה אֲנִי· נְגַזּוֹתִי וְנֶאֱלַמְתִּי· בְּלִי לְהָרִים קוֹל:

בֶּאֱמוֹר גּוֹזְזַי· נִדָּחָה הִיא· שׁוֹמְרָהּ וְצִלָּהּ· לֹא יִשְׁאַג בְּקוֹל:

גַּלְּתִי שִׂיחַ בְּחֻקָּיו· וְחִכִּי עָרֵב· הַטֵּה אֹזֶן וְשָׁעֵה· הַשְׁמִיעֵנִי אֶת־קוֹלֵךְ קוֹל:

(Am Sonntag.)

ע"פ א"ב מרובע.

אֶשָּׂא דֵעִי בְּצֶדֶק· תֵּת לְפוֹעֲלִי צֶדֶק· אֶשְׁאֲלָה מִשְׁפְּטֵי צֶדֶק· קוֹל לְהָרִים כַּשּׁוֹפָר:

אֵין קוֹרֵא בְצֶדֶק· רוֹדֵף צֶדֶק צֶדֶק· אֶקְרָא שִׁמְעָה צֶדֶק· בְּקוֹל בָּלוּל בַּשּׁוֹפָר:

בַּנְתִּי בְּמַדָּעִי· לְמֵרָחוֹק שְׂאֵת דֵעִי· בִּטּוּי תְּרוּעָה בְּיִדְעִי· בְּקוֹל מַתַּן שׁוֹפָר:

בּוֹ בְּהָרִיעִי· אֲרַצֶּה לִי רוֹעִי· בְּאָמְצוֹ וְרוֹעִי· בְּקוֹל כֹּחַ שׁוֹפָר:

גַּשְׁתִּי כְּיוֹם דִּין· לְהִתְוַכֵּחַ בַּדִּין· גּוֹלֶה עֹמֶק הַדִּין· בְּקוֹל קִפְאוֹן שֹׁפָר:

גְּזֵרַת דָּת וָדִין· אִם חָיַבְתִּי בַּדִּין· גְּרוֹנִי יְעַכֵּב מוֹרֵעַ דִּין· בְּקוֹל עִם שׁוֹפָר:

אנוסה Ich ruf' in Angst: Ist keine Hülfe da? —
Sie stehet vor mir! Gott ja ist mir nah,
Laß ich erschallen ihm Gebetes Stimme!

Hier in der frommen Schaar in meiner Nähe,
Wenn ich vor ihm im Heiligthume stehe,
Weilt Er bei mir, hört meine leise Stimme.

בקרני O schau nach mir, ein Hirt, der wieder schirmt!
Sieh Deine Heerde hier, irr und verstürmt,
Sie steht verstummt, erhebt nicht ihre Stimme.

Die Quäler sprechen, die sie zausen, scheeren:
„Sie ist verlassen; nicht nach ihr sich kehren
Wird mehr ihr Hirt, nicht hebt er seine Stimme."

גלתי Einst war sein Wort mir Seelenlust! Dem Laut —
Wie horcht Er gern und sprach zu mir so traut:
„O laß mich hören Deine holde Stimme [1])."

---

1) Mit Wohlgefallen horchte Gott der Stimme Israels, wo sie sich in der Beschäftigung mit seiner Lehre und in der Verkündigung derselben vernehmen ließ. Die Worte des Hohen Liedes (2, 14): „Laß mich hören deine Stimme, denn sie ist lieblich," werden hierauf gewendet.

(Am Sonntag.)

אשא (Gem.) Aufschwing' ich mich in heil'gem edlem Sinn,
Zu meines Schöpfers Preise drängt's mich hin.
Von ihm ersleh' ich Gnadenspruchs Gewinn,
Lass' ich die Stimme hallen gleich dem Schofar.

Niemand ist da, der rufen kann mit Recht,
Weil unablässig Er gepflogen Recht;
Drum ruf' ich: Hör' auf Gnade, statt auf Recht,
Wenn meine Stimm' ertönt mit Hall des Schofar.

בנתי Drum wend' ich in die Ferne mich zurück,
Schau' auf vergangner Zeit Loos und Geschick;
Des Tones Macht erscheinet meinem Blick,
Wie wunderbar ertönt der Hall des Schofar.

Und laß ich wieder seinen Ton erschallen,
Werd' ich dem ew'gen Hirten wohlgefallen,
In neuer Kraft dann werd' ich vor ihm wallen,
Wenn neu erweckt ich bin durch Hall des Schofar.

גשתי Ich trete hin am Tage des Gerichts,
Von ihm den Spruch empfahend des Gerichts,
Der in die Tiefen bringt des Strafgerichts,
Bei dem zerschmetternd lauten Hall des Schofar.

Wenn ich verdient das Urtheil im Gericht,
Das mich verdammt, weil ich versäumt die Pflicht,
Aufhalte mein Gebet das Strafgericht,
Mein Flehensruf, geeint dem Hall des Schofar.

גָּז וּבָרַח מֻנִּי· כְּעֹפֶר עַל הָרֵי בָתֶר· בְּבַקְשׁוֹ דָּת וָאוֹת·
בְּמִשְׁכְּנוֹתַי וְאֵין קוֹל:

דִּלֵּג מִבֶּתֶר לְבֶתֶר· הֲשִׁיבֵהוּ אֵלַי· אוּלַי יִשָּׂא פָנֶיךָ·
עֵקֶב שָׁמְעֲךָ בְקוֹל:

דְּרוֹשׁ טוֹבָה לָמוֹ· וּרְאֵה שֵׂה מוֹרִיָּה· אֱלֶם פִּיהוּ
יְהִי צֶדֶק· לְלֹא שָׁמְעָה בְקוֹל:

הָסֵר מְחָלֵק· יָדַיִם שְׂעִירוֹת· הוֹגֶה בְּתַחֲנוּנִים· כִּי
לְךָ הַקּוֹל:

הוֹשַׁע· אֲשֶׁר לֹא תִשָּׁכַח עֵדוּת· וּמִפִּי זַרְעוֹ· לֹא יָסוּף
קוֹל:

(Am Sonntag.)

דְּרֹשׁ וְהָעַל רְטִיָּה· לִפְנֵי טְרִיָּה· בְּעֵת לִטְרוּיָה· קוֹל
חָבֵשׁ שׁוֹפָר:

דְּחוּי לִבְרוּיָה· בְּעַד נִבְרִיָּה· דְּרוֹר לְכָל-בְּרִיָּה·
בְּקוֹל הַעֲבָרַת שׁוֹפָר:

הַכְשַׁל בְּנַאֲפוּף· בְּזֶרֶת גִּפּוּף· הַצֵּג בְּרִיב צָפוּף·
בְּקוֹל חֶרְדַּת שׁוֹפָר:

הָעֲנֵשׁ בְּאִפּוּף· וְשָׁב הֱיוֹת חָפוּף· הוֹעִילוֹ לֵב כָּפוּף·
בְּקוֹל כְּפִיפַת שׁוֹפָר:

וְאִם שׁוֹר יַעֲלִזוּ· וּבַדִּין יָלִיזוּ· וְצֶדֶק יָרוּץ לְאָחֲזוּ·
בְּקוֹל חִיל שׁוֹפָר:

וּכְמוֹ מְבַנִּים בְּזוֹ· וּמוֹצִיא בְזוֹ· וְכֵן מֶנּוּ יְגִיזוּ· בְּקוֹל
רוּחַ שׁוֹפָר:

Er floh von mir, enteilte, wie Gazelle;
Er suchte Glaubens Spur in meiner Zelle.
Er fand sie leer, vernahm nicht Laut noch Stimme [1])!

דלג O Du des Bundes Wart, mein frommer Ahn [2])!
Bring' mir ihn wieder! Du ja darfst ihm nah'n,
Dein achtet Er! Du horchtest seiner Stimme. —

O schenk' uns Huld! Sieh' dort den Opferbund,
Schau stilles Dulden, wie es schließt den Mund [3]),
O denk' es Der, die nicht gehorcht der Stimme!

הסר O von den Frommen [4]) ab die rauhen Hände
Des Bruders nimm, zu unserm Flehn Dich wende.
Dir ruft sie ja, die wohlvertraute Stimme!

O hilf, daß nicht der ew'gen Wahrheit Kunde
Entschwinde, daß nicht aus der Sprößling' Munde
Entweiche Deiner Lehre heil'ge Stimme.

---

1) Als in Zeiten religiöser Gleichgültigkeit die Liebe zu dem göttlichen Worte erstarb, zog sich Gott von Israel zurück.
2) Abraham.
3) Abraham, bereit, seinen Einzigen zu opfern, und Jizchak, der es still über sich ergehen ließ.
4) Jaakob. Esaw's Hände sind rauh. 1. M. 27, 23. — Jaakob stellt das Volk Israel, Esaw die Verfolger desselben dar.

(Am Sonntag.)

דרוש O gnadenreich laß heilen und gesunden
Eh noch Dein Urtheilsspruch geschlagen Wunden; —
Laß Der [1]), die schon so Schweres hat empfunden,
Wie zum Verband ertönen Hall des Schofar.

Die Du verstoßen hast in Feindeshand,
An deren Statt Du Fremde hast erkannt, —
Laß ihr der Freiheit neues Unterpfand
Erklingen heut durch mächt'gen Hall des Schofar.

הכשל Wer Dich durch sünd'gen Wandel schwer gekränkt,
Gebuhlt um Fremde, — wenn er heut bedrängt
Steht im Gericht vor Dir, der Alles denkt,
Erschrecket vom gewalt'gen Hall des Schofar.

Wenn Leiden ist zur Strafe ihm verhängt,
Und reuig heut sein Herz zu Dir er lenkt, —
Ihm frommt es dann, daß er den Sinn gesenkt,
Wenn niederbeugend tönt der Hall des Schofar.

ואם Und wer des Frevels sinnberückt sich freut,
Wenn im Gericht die eigne Schuld ihn zeiht, -
Eilt er zu Dir, weil tief sein Herz bereut,
Aus seinem Schlaf geweckt durch Hall des Schofar:

Dann, wie der Ton, der flüchtig ist erklungen,
Entfleucht, da kaum er noch hineingedrungen,
So hat sich ihm der Sünde Last entschwungen,
Beim schnell enteilten Laut vom Hall des Schofar.

---

1) Israel, auch hier wie oben S. 125 (s. das. Anm. 2) im femin. aufgeführt.

וְחוֹזַי וּמְלִיצַי · הֵם בְּנֵי אִמִּי · וְאָז נִחֲרוּ־בִי · לְמַעַן אֶשְׁמַע קוֹל:

וְעַל מִשְׁמַרְתָּם · יַעֲמֹדוּ וְיִזְעָקוּ · וְגַל לָהֶם סוֹד · וְהוּא יַעֲנֵם בְּקוֹל:

זֶה חָמַק מֶנִּי · אֲסוֹבֵב וַאֲבַקְשֶׁנּוּ · בְּכָל־מָקוֹם הוּא · אָנָה אֶשָּׂא קוֹל:

זֵכֶר דּוֹדִי לְמַטָּה · אַדִּיר בַּמָּרוֹם · מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ · לְמַעְלָה קוֹרְאִים בְּקוֹל:

חֲיָלֵי מַיִם · אֲשֶׁר בָּם שְׁבִילוֹ · דִּבְרוּ תְּמוּנָה לֹא רָאִינוּ · זוּלָתִי קוֹל:

חִפַּשְׂתִּי יְשִׁימוֹן הֲיֵשׁ · וְאָמְרוּ אָיִן · קֶדֶם תִּתּוֹ עֹז · בְּעַתְּנִי בְּקוֹל:

(Am Sonntag.)

זֶה מִכָּל־קוֹלוֹת · אֲשֶׁר בְּמַקְהֵלוֹת · זָקוּק לְקְהִלּוֹת · קוֹל תְּקַע שׁוֹפָר:

וּמְמֵי עֲקַלְקַלּוֹת · מְחַיְּבֵי סְקִילוֹת · וָעוּ בְּנִדּוּעַ מַקְלוֹת · בְּקוֹל שֵׁמַע שׁוֹפָר:

הִי מִכָּל־שָׁנָה · יוֹם זֶה שָׁנָה · תָּקוּק לְשׁוֹשַׁנָּה · לְקוֹל חֵרוּת שׁוֹפָר:

חִבָּתוֹ מִשְׁנֶה · שְׁנִיָּה מֵרִאשׁוֹנָה · חֵטְא כָל־הַשָּׁנָה · דְּחוּת בְּקוֹל שׁוֹפָר:

טֶבַע בְּרָכוֹת תֵּשַׁע · מוּל שׁוֹפָרוֹת תֵּשַׁע · טָהוֹר מֵהֶם יֵשַׁע · בְּקוֹל דַּת שׁוֹפָר:

וחוזי Die Seher einst, des ew'gen Wortes Künder,
Wie zürnten sie treumeinend ob der Sünder,
Wie mahnten sie, zu horchen Deiner Stimme.

Sie standen auf der Warte, riefen laut,
Und Dein Geheimniß — ihnen war's vertraut,
Zu ihnen redete die Gottesstimme.

זה Er ist hinweggezogen, mir entschwunden.
Ich zieh' ihm nach, bis ich ihn aufgefunden.
Wo weilet Er, daß ruf' ihn meine Stimme?

Die Erde ruft: „Er prangt in Himmelsreichen!" —
„Sein Glanz ergossen ist in Erdenreichen,"
Ruft's aus den Himmelshöh'n mit lauter Stimme [1]).

חילי „Bild und Gestalt ist nicht hindurchgezogen," —
So sprechen, die sich ihm gebahnt, die Wogen [2]).
„Ihn sah'n wir nicht, wir hörten seine Stimme!"

Die Wüste rief, als dort ich ihn erspäht:
„Hier ist Er nicht. Einst hier in Majestät
Erglänzt' Er und mich schreckte seine Stimme [3])."

1) Der suchende Sänger wird vom Himmel an die Erde, von der Erde an den Himmel gewiesen, da eben das All der Herrlichkeit Gottes voll und Er dem Auge entrückt ist
2) Als beim Durchzuge durch's rothe Meer die Fluth sich theilte.
3) Bei der Offenbarung des göttlichen Gesetzes am Sinai.

(Am Sonntag.)

זה Den Ton erkor der Herr vor allen Klängen,
Die je erschollen in der Völker Mengen,
Zusammenschaaren soll, zusammendrängen
Die Seinen stets der laute Hall des Schofar.

Die droh'ndem Tode trotzend, blind im Wahn
Sich drängten vor, dem heil'gen Berg zu nah'n,
Sie bebten angstvoll [1]), als sie Cedern sah'n
Hinstürzen bei dem mächt'gen Hall des Schofar.

חי Der ewig lebt, hat diesen Tag allein
Sich ausersehen aus der Tage Reih'n,
Ihn setzt' Er seinen Treuen, Trauten ein,
Für Freiheitskünd'gung durch den Hall des Schofar.

Mit einem Liebemaaß, das ohne Gleichen,
Stellt Er ihn auf als seiner Gnade Zeichen,
Daß alle Schuld des Jahres mög' entweichen,
Wenn an ihm wird gehört der Hall des Schofar.

טבע Wenn neunfach wir Dir Segenssprüche [2]) bringen,
Der Zahl der Töne gleich, die heut erklingen,
Laß, Lautrer! sie zum Heile vor Dich dringen
Bei dem von Dir gebot'nen Hall des Schofar.

1) Bei der Offenbarung Gottes auf dem Sinai ward Todesstrafe über Denjenigen verhängt, der den Berg betritt (2. M. 19, 12 ff.). Aber selbst die durch Strafe nicht Eingeschüchterten blieben zurück, denn „das ganze Volk vernahm die Donnerschläge, die Blitze und den Posaunenschall ... als das Volk Dies vernahm, da bebten sie zurück und standen von fern" (das. V. 15).
2) Die neun Benedeiungen im Mußafgebete.

טָהוֹר דִּלֵּג· הָרִים וָעָבָר· וּמִמְּעוֹן הַר מוֹר· אָז נָתַן קוֹל:

טִמֵּאתִי יְדִידוּת שִׁכְנוֹ· וְעָלָה· לְיוֹם כֶּסֶא יָבֹא· בְּאָזְנַי קוֹל:

יְקָרְתִּי בְּעֵינָיו· וְנִגְלָה לִי בְּשִׁבְיִי· עִמּוֹ אָנֹכִי· אָז הִבְטִיחַנִי בְּקוֹל:

יָרַד לְשַׁנְעָר· וְשָׂם כֵּס בְּעֵילָם· הִשְׁמִיעַ כַּאֲרִי· וּכְנָחָשׁ קוֹל:

כִּלָּה מֶנִּי דוֹב· כְּהִתְרַפָּה מִמְּלֶאכֶת· חַק בְּמִכְתָּב· וַיַּעֲבֵר קוֹל:

(Am Sonntag.)

טֶנֶף צְחוֹנֵי רֶשַׁע· בְּשׁוּבָם מִפֶּשַׁע· טְרִיָּתָם תְּשַׁעֲשַׁע· בְּקוֹל שֶׁוַע שׁוֹפָר:

יִיטַב מִשּׁוֹר פָּר· וּמֵאַיִל הַמְּשֻׁפָּר· יוֹם הַמְסֻפָּר· לְקוֹל חִדּוּשׁ שׁוֹפָר:

יְקֶשׁ יוֹפֶר· וְסָטָן יָחְפָּר· יֹשֶׁר לֵב יְשֻׁפָּר· בְּקוֹל שִׁפּוּר שׁוֹפָר:

כָּעֵת הֵם תּוֹקְעִים· גֵּיא מְבַקְּעִים· כְּרֻבִּים מַשְׁקִיעִים· לְקוֹל שְׁאוֹן שׁוֹפָר:

כָּל־הֲמוֹן מְרֵעִים· בְּחִיל מִתְרוֹעֲעִים· כַּאֲשֶׁר הֵם מַתְרִיעִים· קוֹל יָרִיעַ בַּשּׁוֹפָר:

לְקוֹלוֹ כִּי יָקְשַׁב· יָבְעַת כָּל־מוֹשָׁב· לְאֻמִּים בְּסַעַר יְנֻשַּׁב· בְּקוֹל סַעֲרַת שׁוֹפָר:

טהור Der Lautre hin ob Bergeskuppen eilt
Und auf Morijah's [1]) heil'ger Zinne weilt.
Aus seiner Ruhestatt scholl seine Stimme.

Den holden Sitz hat Sündenschuld entweiht.
Er zog davon! Doch wieder naht die Zeit
Der Rückkehr einst, — so kündet seine Stimme.

יקרתי Ich blieb ihm werth. Auch in der Knechtschaft Leiden
Blieb Er bei mir. Denn nie von mir zu scheiden,
Verhieß Er mir mit seiner Tröstung Stimme [2]).

Er zog hinab mit mir nach Babylon [3]),
Aufstellet Er in Elam [4]) seinen Thron.
Dort hört' ich Leu'n-Gebrüll, der Schlangen Stimme.

כלת Er wehrt dem Bären [5]), der des Tempels Gründung
Feindselig hemmt, und freudige Verkündung
Läßt Er ergeh'n; den Ruf von Freundes Stimme [6]).

---

1) Wo der Tempel als feste Stätte der göttlichen Gegenwart stand.
2) „Mit ihm bin ich in der Bedrängniß!" Ps. 91, 15.
3) Als Nebukadnezar das Volk in's Exil führte.
4) Medien. Die Thiere sind symbolische Bezeichnungen der Weltmächte nach der Vision bei Daniel (Cap. 7). Der „Leu" ist Babel, die Schlange das medische Reich.
5) In der angeführten Vision (Dan. Cap. 7) Bild des persischen Reiches.
6) Die Störungen von Seiten feindseliger Völker beseitigte endlich der Erlaß des Darius, der den Tempelbau befahl (Esra 6, 1—13).

(Am Sonntag.)

Die durch Unlautres ihre Seel' entweiht,
Wenn reuig sie verlassen Sündigkeit,
O ihrer Wunde sei Dein Heil bereit,
Wenn klagend wird gehört der Hall des Schofar!

וייטב Und theurer Dir vor reichen Opferbränden,
Wohlduftender denn alle Altarspenden
Sei Dir der Tag, an dem zu Dir sich wenden
Die Deinen, neu verjüngt durch Hall des Schofar.

Der Sünden Schling' und Fallstrick sei verbannt,
Der Kläger, der uns zeiht, — ihn decke Schand',
Und lieb Dir sei das Herz, Dir zugewandt
In neuer Schöne, durch den Hall des Schofar.

כעת Wenn Schofar's Töne laut erklingend hallen,
Erdröhnt durch's Thal weithin das mächt'ge Schallen,
Einsinkend Städte in den Boden fallen,
So mächtig braust daher der Hall des Schofar.

Der Sünder Brut erzittert angsterregt,
Das Herz vor Schreck und Schauer ihnen schlägt,
Wenn mächtig schmetternd sie hat aufgeregt
Der schauervolle Ton, der Hall des Schofar.

לקולו Wenn einst vernommen wird der helle Klang,
Entsetzen dann in alle Räume drang,
Wie Sturmesweh'n erfaßt's die Völker bang,
Wenn Er heranstürmt mit dem Hall des Schofar.

כָּבַשׁ לִי׃ אַרְבָּעָה רָאשֵׁי נָמֵר׃ וְגַם אֲנִי בְּהוֹדָיוֹת סֶלָה׃ אַשְׁמִיעַ לוֹ קוֹל׃

לְהַיַּת קָנֶה׃ אָז מָכַר אֶרֶץ׃ מִי לִי בַשָּׁמַיִם׃ אָז הֵרִימוּ קוֹל׃

לֵאלֹהֵי יִשְׁעִי׃ מִשִּׁנֵּי בַרְזֶל שַׁוְעָתִי׃ וּמֵרֶגֶל עַבְטִיט׃ הִצְרַחְתִּי בְּקוֹל׃

מִדַּת קִצִּי׃ לֹא הוֹדִיעֵנִי׃ מָתַי בְּאַרְצִי׃ תּוֹר יַשְׁמִיעַ קוֹל׃

מִיּוֹדְעֵי סֵפֶר׃ הָתֵם קִצִּי׃ לְבַל דַּעַת צוֹפַי׃ עֵת יִשְׂאוּ קוֹל׃

(Am Sonntag.)

לְיוֹדְעָיו יוֹשֵׁב׃ לְאוֹת טוֹב יִתְחַשֵּׁב׃ לְעֵת יִתְיַשֵּׁב׃ בְּקוֹל טַעַם שׁוֹפָר׃

מְאַסְּיָו לְהַבְקִיעַ׃ בּוֹגְדָיו לְקַעְקֵעַ׃ מוֹרְדָיו לְהַשְׁקִיעַ׃ בְּקוֹל חִזּוּק שׁוֹפָר׃

מַאֲרִיךְ בְּהִתָּקַע׃ מְקַצֵּר בְּהִבָּקַע׃ מֵרִיעַ וְתוֹקֵעַ׃ בְּקוֹל שִׁלּוּשׁ שׁוֹפָר׃

נוֹתֵן אִימוֹת׃ מַחְפִּיז אֻמּוֹת׃ נָסוּ נוֹאֲמוֹת׃ מִקּוֹל בּוּךְ שׁוֹפָר׃

נוֹתֵץ חוֹמוֹת׃ מַשְׁבִּית מִלְחָמוֹת׃ נוֹהֵם כְּהָמוֹת׃ קוֹל שַׁאַג שׁוֹפָר׃

סוֹדוֹ כְּגַלֵּה׃ בְּסִין לְסֻגָּלָה׃ סִיֵּם מְגִלָּה׃ בְּקוֹל הִלּוּךְ שׁוֹפָר׃

Er beugte die vier Pardelköpfe [1]) nieder.
Und jauchzend klangen ihm des Dankes Lieder,
Erschallen ließ ich jubelnd meine Stimme. —

לחית Dem Thier des Schilfes [2]) liefert Er das Land.
Es fragt, zum Himmel frech emporgewandt:
Wen hab' ich dort? — mit frevlen Hohnes Stimme.

Zermalmet von des Grausen Eisenzähnen [3]),
Zerstampft von seinem Fuß, ließ ich ertönen
Zu meines Heiles Gott Wehrufes Stimme.

מרת Die Zeit, wann naht das Heil, hüllt Gott in Schweigen.
Nicht that Er kund, wann sich die Turtel [4]) zeigen
Wird wieder, kündend Heil mit ihrer Stimme.

Versiegelt hat Er der Erlösung Stunde,
Auch meinen Sehern gab Er nicht die Kunde,
Wann wieder sie erheben ihre Stimme.

1) Die vier Diadochen, denen Alexander des Großen Reich zufiel. S. Raschi zu Dan. 7, 6.
2) Das große römische Weltreich. S. meine „Beiträge zur Sprach- und Alterthumsforschung" II. S. 139.
3) Dan. 7, 19: „— Das vierte Thier, furchtbar und gewaltig und von übermächtiger Stärke und Eisenzähne hatte es, fraß und zertrat Alles" u. s. w.
4) Die Frühlingsvorbotin. Hohes Lied 2, 12: „Die Stimme der Turtel wird vernommen in unserem Lande," wird auf den Heilboten Moscheh, der den Lenz der Erlösung nach dem Winter der Frohn in Mizrajim's Knechtschaft verkündete, gedeutet. Die symbolische Wendung der Stelle ist hier festgehalten.

(Am Sonntag.)

Doch seinen Freunden gilt's als Gnadenzeichen,
Es kündet an den ewig Gnadenreichen,
Dem Alle willig dann die Krone reichen,
Wenn mahnend ruft und lehrend Hall des Schofar.

מואסיו Der Sturz der Gottverächter ist genaht,
Gemähet wird der Frevler üpp'ge Saat,
Versenkt Abtrünnigkeit, gestraft Verrath,
Wenn mächtig dröhnt der laute Hall des Schofar [1]).

Es schallt sein Ton zuerst aushallend lang,
Er bricht sich stöhnend, wie im Schmerzensdrang,
Dann hell aufschmetternd wird gehört sein Klang.
So dreifach wird vernommen Hall des Schofar [2]).

נותן Weithin verbreitet Grau'n und Schreck sein Klang,
Nationen beben vor Entsetzen bang.
„O fliehet, flüchtet!" ruft es, weil erklang
Verwirrend, sinnbetäubend Hall des Schofar.

Die stolzen Mauern bringet es zum Fall [3]),
Das Kampfgewühl wird enden einst sein Hall,
Wenn sie erbrausen wird wie Meeresschwall,
Die mächtig dröhnende Gewalt des Schofar.

סודי Als sein Geheimniß Denen Er vertraut,
Die Er gehegt, sein Eigenthum so traut,
Am Sinai, — der Offenbarung Laut
Beschlossen ward mit mächt'gem Hall des Schofar.

1) In den prophetischen Schilderungen der Erlösung und des zukünftigen Weltgerichtes erscheint der Schofar.
2) Mit Bezug auf die üblichen drei Formen des Schofarhalles: תקיעה, שברים, תרועה.
3) Wie bei der Eroberung von Jericho (Jos. 6, 20).

נָא הַבֵּט וּרְאֵה· עָנְיִי וּמְרוּדִי· אֵין לִי מַכִּיר· לְמִי אֶשָּׂא קוֹל:

נֶצַח אֲקַוֶּה· כִּי לֹא יִפּוֹל דְּבָר· מִמַּקְשִׁיבַי· דְּמָמָה וָקוֹל:

שׂוֹשׂ יָשִׂישׂ· לִבִּי בְּקִרְבִּי· בְּשָׁמְעִי דוֹדִי דוֹפֵק· עַל פְּתָחַי קוֹל: ה׳ סֶלָה יְשִׁימֵנִי· כַּחוֹתָם עַל לֵב· כְּאָז תַּחַת הַתַּפּוּחַ· עוֹרַרְנִי בְקוֹל:

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בִּהְיֹת הַבֹּקֶר וַיְהִי קֹלֹת וּבְרָקִים וְעָנָן כָּבֵד עַל־הָהָר וְקֹל שֹׁפָר חָזָק מְאֹד וַיֶּחֱרַד כָּל־הָעָם אֲשֶׁר בַּמַּחֲנֶה:

עֶלְיוֹנֵנִי אֵל· עַל כָּל־בָּנוֹת· כִּי בַּעֲבוּרִי· בְּחוֹרֵב תִּתֵּן קוֹל: עַל כָּל־אֱלֹהִים· מְאֹד נַעֲלֵיתָ· נֶצַח תִּתְעַלֶּה· בִּתְרוּעַת קוֹל:

(Am Sonntag.)

סוֹד יוֹם גְּאֻלָּה· בְּחָפְסוֹ לִדְגוּלָה· שָׂשׂוֹן וְגִילָה· קוֹל יַשְׁמִיעַ שׁוֹפָר:

עָשׁוֹר דּוֹחֶה· עֹנֶג מַרְחֶה· עֲבֵרוֹת מַמְחֶה· בְּקוֹל צְרַח שׁוֹפָר:

עֲוֹנוֹת מוֹחֶה· עֲבֵרוֹת מְאַחֶה· עֲבוֹדוֹת מַנְחֶה· קוֹל חִצּוּר שׁוֹפָר:

פִּגּוּר וְהַסְעֵר· מַמְלְכוּת שֵׂעִיר· פִּשְׁעָהּ תָּעִיר· בְּקוֹל קוֹלוֹת שׁוֹפָר:

פִּרְתְּחֵי הָעִיר· תַּשְׁקִיעַ וְתַבְעִיר· פַּחַד רַב וְצָעִיר מִקּוֹל הֲמִית שׁוֹפָר:

נא O sieh mein Leid, in's Elend mich verbannt,
Hier Alles fremd, kein Mensch, dem ich bekannt,
Zu dem ich flehend sende meine Stimme!

Kein Wort — ich weiß es — fällt [1]), das Du vertraut
Den Boten, die gehorcht dem leisen Laut,
Mit dem zu ihnen redet' Deine Stimme.

שׂישׂ Ja, jubeln werd' ich, wenn, wie neu vereint,
An meine Thüre klopfen wird der Freund [2]),
Wenn ich vernehme seine holde Stimme.

O wie den Siegelring mög' Er mich tragen
An seinem Herzen [3]), wie in jenen Tagen,
Da mich erkor der Weckruf [4]) seiner Stimme.

עליתני Ob alle Töchter [5]) hast Du mich erhöht.
Um meinetwillen ja Dein Ruf ergeht,
Am Choreb dort erschallte Deine Stimme!

Ob alle Götter bist Du, Gott erhoben.
Mein Preisgesang soll Dich auf ewig loben;
Für ewig jubeln soll Dir meine Stimme.

1) Alles durch die Propheten verheißene Heil wird sicher eintreffen.
2) Nach dem Hohen Liede (5, 2), wo der Freund — d. i. nach der symbolischen Auslegung: Gott — an die Thüre klopft und um Eingang bittet; hier: wie Er in neuer Huld Israel sich zuwendet.
3) Hoh. L. 8, 6: „O trage mich wie den Siegelring auf Deinem Herzen."
4) Die mächtigen Donnerstimmen bei der Offenbarung am Sinai.
5) Die Nationen der Welt (H. L. 2, 2).

(Am Sonntag.)

Wenn Er das Siegel wird der Zukunft lösen,
Sein Volk, deß Wimpel hoch weht, zu erlösen,
Zu freud'ger Lust, zur Wendung all des Bösen,
Läßt Er ertönen dann den Hall des Schofar.

עשׂור Am Tag der Sühne, ernster Buß' geweiht [1]),
Am Sabbathtag, der heil'gen Muße Zeit,
Um wegzuspülen Sünde stets bereit,
Wird er vernommen laut — der Hall des Schofar.

Dem Sünd'gen bringt er heil'gen Gottesfrieden,
Verbrüdert, was das Leben schroff geschieden,
Er bietet Rast dem von der Arbeit Müden,
Wenn schmetternd er erklingt, der Hall des Schofar.

פגר O stürz' es hin, fortstürm's mit Deinen Winden,
Das trotz'ge Reich, die stolze Burg der Sünden [2]).
Aufwühle seine Schuld aus tiefen Gründen
Mit dem gewaltig lauten Hall des Schofar.

Stürm' ihre Pforten mit des Zorns Gewittern,
Laß sie versinken, sie zu Staub verwittern,
Und Klein und Groß in ihr in Angst erzittern,
Beim mächt'gen Brausen, bei dem Hall des Schofar.

1) Am Versöhnungstage des Jobeljahres soll der Hall des Schofar dem Armen den Wiederbesitz seiner Grundstücke und dem Knechte seine Freiheit ankündigen (3. M. 25, 9 ff.).
2) Vgl. S. 125, Anm. 2.

כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. עָלָה אֱלֹהִים בִּתְרוּעָה
יְיָ בְּקוֹל שׁוֹפָר: וְנֶאֱמַר בַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר הָרִיעוּ
לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ יְיָ:

פָּעָה מִמִּדְבָּר. צִפּוֹר מִמִּצְרָיִם. וְיוֹנָה הִשְׁמִיעָה. מֵאַשּׁוּר קוֹל: פְּקוֹד צִפּוֹר בַּיִת. דְּרוֹשׁ יוֹנַת אֵלֶם. תְּקַע לָמוֹ בַּשּׁוֹפָר. וּשְׁרֹק לָמוֹ בְּקוֹל:

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ. וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִתָּקַע
בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל וּבָאוּ הָאֹבְדִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר וְהַנִּדָּחִים
בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם וְהִשְׁתַּחֲווּ לַיְיָ בְּהַר הַקֹּדֶשׁ בִּירוּשָׁלָיִם:

צוּר חֻקִּים מֶנִּי. לְבַל יָעוּפוּ כַּנֶּשֶׁר. לְבַל יִכָּנְפוּ. מַשְׁמִיעֵי קוֹל: צְרוּפָה אֲלַמֵּד. וְעֵינֵי לְמוֹרַי. כְּאָז צִיר מִדְבָּר. וְאֵל מְשִׁיבוֹ בְּקוֹל:

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק
מְאֹד מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְקוֹל:

(Am Sonntag.)

צִיּוֹן רֶמֶז אוֹת. שׁוֹפָרוֹת שָׁלֹשׁ מֵאוֹת. צְוָחָה בִּמְדִין דְּאוֹת. בְּקוֹל שִׁהוּף שׁוֹפָר:

צִפְצְפוּ צְבָאוֹת. כְּשָׁרוּ פְלָאוֹת. צוּר כְּעֵשׁ נִפְלָאוֹת. בְּקוֹל עָרֵב שׁוֹפָר:

קוֹל חֲלוּשָׁה. בְּאַרְקָא חֲלָשָׁה. קוֹלוֹת מַתַּן שְׁלֹשָׁה. קוֹלוֹת כְּנִתְּנוּ בַּשּׁוֹפָר:

קֶרֶן מְשֻׁלָּשָׁה. הַיּוֹם לְזֵכֶר אֲשַׁלְּשָׁה. קְרוּא עוֹד שְׁלֹשָׁה. בְּקוֹל עָתוּד שׁוֹפָר:

רָחַשְׁתִּי לַעֲלִיּוֹת. וְעֵינַי תְּלוּיוֹת. רְאוֹת כִּנּוּס גָּלֻיּוֹת. בְּקוֹל גֹּדֶל שׁוֹפָר:

פעה Das Vöglein rief, das in der Wüste irrt,
Aus Haft befreit, Dir zu [1]), die Taube [2]) girrt'
Aus Aschur Dir mit heißen Sehnens Stimme [3]).

O such' es auf, das Vöglein, Dir vertraut,
Und Deine stumme Taube! — Schofar's Laut
Laß hallen und den Lockruf Deiner Stimme [4])!

צור Wahr' ewig mir Dein Wort, laß nicht entschwinden
Es mir im Flug; erhalte, die verkünden
Der ew'gen Lehre Wort mit frommer Stimme.

Wie will ich gern Dein lauter Wort erlernen,
Von meinen Lehrern nicht den Blick entfernen,
Wie einst Dein Herold [5]), treu, horcht Deiner Stimme.

---

1) Israel nach der Erlösung aus Aegypten. Die Bezeichnung ist Ps. 84, 4 entlehnt: „Auch der Vogel fand seine Stätte." Den (in der Wüste) Herumirrenden ist eine Heimath gewährt.
2) Bezeichnung für Israel nach Hohe Lied 2, 14; 5, 2; 6, 9.
3) Nach Hoschea 10, 10.
4) Secharja 10, 8: „Ich will sie locken und versammeln, denn ich habe sie erlöst."
5) Moscheh.

(Am Sonntag.)

ציון O laß ihr Loos dereinst dem Midjan's gleichen.
Dreihundert der Posaunen waren Zeichen
Zum Ruf der Angst, für Schrecken, grausen, bleichen,
Vermählet mit dem lauten Hall des Schofar [1]).

Und lauten Jubel stimmt' an seine Schaar,
Da sie die mächt'gen Wunder ward gewahr,
Wie sich der Herr gezeiget offenbar,
Und mild erklang damals der Hall des Schofar.

קול Und leise dumpfes Stöhnen ward vernommen,
Aufseufzt die Erd' in Schrecken bang beklommen,
Als Er sein dreifach [2]) Wort ertheilt zum Frommen,
Und laut erhallete der Ton des Schofar.

Des Widders Horn, des an Bedeutung reichen,
Laß dreifach heut erschallen ich als Zeichen.
Den Tönen wird dreifacher Tonhall gleichen,
Wenn einst in Zukunft dröhnt der Hall vom Schofar.

רחשתי Empor zu Deinen Höh'n schau' ich voll Bangen,
Sehnsüchtig meine Augen an Dir hangen,
Zu seh'n, wie die Zerstreuten heim gelangen,
Geeinet durch den mächt'gen Ton des Schofar.

---

1) Sieg Israels über Midjan unter der Leitung des Gideon. Richt. 7, 16—22.
2) „Thora, Propheten, heilige Schriften," die den Inbegriff der göttlichen Offenbarung bilden und in dem am Sinai zunächst Offenbarten als in ihrer Wurzel enthalten sind. Die Stelle spielt auf Talm. Sabb. Fol. 88. a. an, wo die Lehre אוריין תליתאה heißt.

קָרַב קֵץ· בָּא עֵת מִשְׁפָּט· קָם מֵלִיץ יֹשֶׁר· לְהִתְחַנֵּן בְּקוֹל: קִדֵּשׁ חֹדֶשׁ· וְהוּכַן מוֹעֵד· וְאֶתְקַע בַּשּׁוֹפָר· וַיַּעֲנֵה לִי בְקוֹל:

כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ: כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב:

רֶגֶשׁ מִקֶּבֶר· צְוָחָה מִסֶּלַע· בְּחַת יָבְשֵׁי עֶצֶם· מֵעָפָר קוֹל: רְאוּ נֵס בֶּהָרִים· וְקוֹל שׁוֹפָר בָּאָרֶץ· לְהַשְׁמִיעַ רֶנֶן מְדַמְדְּמֵי קוֹל:

כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ. כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל וְשֹׁכְנֵי אָרֶץ כִּנְשֹׂא־נֵס הָרִים תִּרְאוּ וְכִתְקֹעַ שׁוֹפָר תִּשְׁמָעוּ:

שֶׁגֶג לֵב הוּתַל· עוֹד בַּל יַטֶּנּוּ· בְּלִי לְהַכְבִּיד אֹזֶן· מִשְּׁמוֹעַ קוֹל: שׁוֹבֵב לִי כְּקֶדֶם· דַּת מוֹרָשָׁה· אֲשֶׁר בָּהּ עִלַּפְתָּנִי· בְּלַפִּידִים וָקוֹל:

(Am Sonntag.)

רְבִיעִית חַיּוֹת· לִיקוֹד לְהְיוֹת· רֶשֶׁף שַׁלְהָבִיּוֹת· בְּקוֹל לַהַב שׁוֹפָר:

שֵׁנָה תְעוֹרֵר· לְשַׁלֵּם גְּמוּל לְצוֹרֵר· שְׁאוֹנוֹ תְּפוֹרֵר· בְּקוֹל גְּבוּרוֹת שׁוֹפָר:

שׁוֹשָׁן תַּדְרֵר· גְּאֻלָּה תְּבָרֵר· שׁוֹכְנִים תְּזוֹרֵר· בְּקוֹל הַעֲרַת שׁוֹפָר:

תְּיַשֵּׁר מֵהֶרְמוֹן· לְרוֹעֵעַ אַדְמוֹן· תַּשְׁלֵג בְּצַלְמוֹן· בְּקוֹל הֲמוֹן שׁוֹפָר:

ח׳ תְּצַעֵד כְּבִישִׁימוֹן· בְּמַתַּן אָמוֹן· תַּשְׁמִיעַ בְּאַרְמוֹן· קוֹל קוֹרֵא בַּשּׁוֹפָר:

קרב Das Ende naht, der Tag für das Gericht;
Aufsteht der Anwalt, der zum Heile spricht,
Um Gnade flehend hebt er seine Stimme.

Der Mond ist angesetzt, die Zeit bestimmt,
Des Schofars Hall Er dann von mir vernimmt,
Antworten wird mir Er mit seiner Stimme.

רג"ש Aus Gräbern Dröhnen, von den Höhen Stürmen!
Wenn vom Gebein, auf dem sich Hügel thürmen,
Erschallen wird der längst Entschlaf'nen Stimme.

Hoch auf den Bergen seht das Banner wehen!
Und mächtger Hall des Schofar wird ergehen [1]),
Und laut dann jubelt der Verstummten Stimme.

שגג Nicht wird der Wahn, das Herz bethörend, locken,
Nicht wird er fürder Herz und Ohr verstocken,
Daß es sich trotzig schließt der Mahnung Stimme.

Gieb wieder Deines Wortes Erbbesitz,
Wie einst, als Du mit Deines Glanzes Blitz
Ertheilt es, da mich schreckte Deine Stimme [2]).

1) Jes. 18, 3: „All ihr Weltbewohner und auf Erden Wellende! Wenn man das Banner auf Bergen erhebt, werdet ihr sehen, und wenn man in die Posaune stößt, werdet ihr hören."
2) Am Sinai.

(Am Sonntag.)

Das vierte Reich [1]), das schaute Dein Prophet,
In heller Gluth, in lichter Flamme steht,
Im Brande wird es von der Welt verweht,
Wenn flammend, feuersprühend hallt der Schofar.

שנה Das Strafgericht, das schlummernd schien, erwacht,
Der Feind erfährt dann der Vergeltung Macht; —
Gebrochen wird die prahlend eitle Pracht
Bei mächtig tönender Gewalt des Schofar.

Den Deinen wird die Freiheit dann gebracht,
Aufglänzt Erlösung in der Sonnen Pracht,
Aufrüttelst Du, was schläft in Todesnacht,
Beim lauten Weckruf, der ertönt vom Schofar.

תישר Vom Chermon her wirst Du die Schritte wenden,
Und Esaw's Reich wird dann zerschmettert enden,
Und Kühlungshauch in Höllengluth entsenden
Wird laut erbrausend dann der Hall des Schofar.

O schreit' einher, wie in der Wüste dort,
Als Du verkündet Deiner Lehre Wort,
Laß wieder schallen aus dem heil'gen Ort
Die Stimme, rufend, wie der Hall des Schofar!

1) Das römische, in den von Propheten Daniel geschauten Thieren nach der symbolischen Deutung vorgebildet (s. Dan. 7).

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וְכָל־הָעָם רֹאִים אֶת־הַקּוֹלֹת
וְאֶת־הַלַּפִּידִם וְאֵת קוֹל הַשֹּׁפָר וְאֶת־הָהָר עָשֵׁן וַיַּרְא
הָעָם וַיָּנֻעוּ וַיַּעַמְדוּ מֵרָחֹק:

תְּבוּנָה הֵפִיק. אִישׁ נְבוֹן דָּבָר. וְחֵק נְעַם זְמִירוֹת.
בִּנְעִימוֹת קוֹל: תְּהִלָּה יְתַנּוּ. אָז לַכֹּל הִשְׁמִיעַ. לָאֵל
מוֹשֵׁל בַּכֹּל. יַמְתִּיקוּ בְקוֹל:

כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ־אֵל
בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ: הַלְלוּהוּ בִגְבוּרֹתָיו
הַלְלוּהוּ כְּרֹב גֻּדְלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ
בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר: הַלְלוּהוּ בְתֹף וּמָחוֹל. הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים
וְעֻגָב: הַלְלוּהוּ בְצִלְצְלֵי־שָׁמַע. הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי
תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ:

ח׳ תַּחַת בְּנֵי צִיּוֹן. בְּנֵי יָוָן שָׁחוּ. הִבְרַקְתָּ חִצִּים. וַתְּהֻמֵּם
בְּקוֹל: תַּרְעֵם לְבוֹזְזַי. תִּתְקַע בַּשּׁוֹפָר. בְּסַעֲרוֹת תֵּימָן.
אָז יֵלֵךְ קוֹל:

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ. וַיְיָ עֲלֵיהֶם יֵרָאֶה וְיָצָא
כַבָּרָק חִצּוֹ וַאדֹנָי יֱהוִֹה בַּשּׁוֹפָר יִתְקָע וְהָלַךְ בְּסַעֲרוֹת
תֵּימָן: יְיָ צְבָאוֹת יָגֵן עֲלֵיהֶם: כֵּן תָּגֵן עַל עַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל בִּשְׁלוֹמֶךָ:

(Am Sonntag.)

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בִּהְיֹת הַבֹּקֶר
וַיְהִי קֹלֹת וּבְרָקִים וְעָנָן כָּבֵד עַל־הָהָר וְקֹל שֹׁפָר חָזָק
מְאֹד וַיֶּחֱרַד כָּל־הָעָם אֲשֶׁר בַּמַּחֲנֶה: וְנֶאֱמַר וַיְהִי קוֹל
הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק מְאֹד מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ
בְקוֹל: וְנֶאֱמַר וְכָל־הָעָם רֹאִים אֶת־הַקּוֹלֹת וְאֶת־
הַלַּפִּידִם וְאֵת קוֹל הַשֹּׁפָר וְאֶת־הָהָר עָשֵׁן וַיַּרְא הָעָם
וַיָּנֻעוּ וַיַּעַמְדוּ מֵרָחֹק: וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר.
עָלָה אֱלֹהִים בִּתְרוּעָה יְיָ בְּקוֹל שׁוֹפָר: וְנֶאֱמַר בַּחֲצֹצְרוֹת

תבונה Des Wortes Meister [1]) strömte weise Lehren;
Er ließ in Anmuth Weihelieder hören,
Zu Deinem Preise klang die holde Stimme.

Und rief sie alle auf, Dein Lob zu preisen.
So wird, Allherrschender! in süßen Weisen
Dir Alles singen mit Begeist'rungsstimmen.

חתח Vor Zijon's Söhnen mußte Jawan [2]) sinken.
Du ließest Deines Blitzes Pfeile blinken,
Und sie verwirrte Deine Schreckensstimme.

Laß Deine Donner meinen Feind zerschmettern,
Dein Schofar halle, und in Südens Wettern
Laß mir erschallen der Erlösung Stimme!

---

1) David.
2) Die Syrer im Kampfe mit den Makkabäern.

(Am Sonntag.)

וְקוֹל שׁוֹפָר הָרִיעוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ יְיָ: וְנֶאֱמַר תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ
שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ: כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט
לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: וְנֶאֱמַר הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ־אֵל בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ
בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ: הַלְלוּהוּ בִגְבוּרֹתָיו הַלְלוּהוּ כְּרֹב גֻּדְלוֹ:
הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר: הַלְלוּהוּ בְּתֹף
וּמָחוֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעוּגָב: הַלְלוּהוּ בְצִלְצְלֵי־שָׁמַע
הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ:
וְעַל יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר· כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל
וְשֹׁכְנֵי אָרֶץ כִּנְשֹׂא־נֵס הָרִים תִּרְאוּ וְכִתְקֹעַ שׁוֹפָר
תִּשְׁמָעוּ: וְנֶאֱמַר וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל
וּבָאוּ הָאֹבְדִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר וְהַנִּדָּחִים בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם
וְהִשְׁתַּחֲווּ לַייָ בְּהַר הַקֹּדֶשׁ בִּירוּשָׁלָיִם: וְנֶאֱמַר וַייָ עֲלֵיהֶם
יֵרָאֶה וְיָצָא כַבָּרָק חִצּוֹ וַאדֹנָי יֱהֹוִה בַּשּׁוֹפָר יִתְקָע וְהָלַךְ
בְּסַעֲרוֹת תֵּימָן: יְיָ צְבָאוֹת יָגֵן עֲלֵיהֶם: כֵּן תָּגֵן עַל עַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל בִּשְׁלוֹמֶךָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ תְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵרוּתֵנוּ וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ. וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם. וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי אָרֶץ. וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ כִּמְצֻוֶּה עָלֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל יְדֵי משֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:

וּבְיוֹם שִׂמְחַתְכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרָאשֵׁי חָדְשֵׁכֶם וּתְקַעְתֶּם בַּחֲצֹצְרֹת עַל עֹלֹתֵיכֶם וְעַל זִבְחֵי שַׁלְמֵיכֶם וְהָיוּ לָכֶם לְזִכָּרוֹן לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם: כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ קוֹל שׁוֹפָר וּמַאֲזִין תְּרוּעָה וְאֵין דּוֹמֶה לָּךְ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹמֵעַ קוֹל תְּרוּעַת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים:

ותוקעין תר"ת.

תקיעה: תרועה: תקיעה:

הַיּוֹם הֲרַת עוֹלָם. הַיּוֹם יַעֲמִיד בַּמִּשְׁפָּט. כָּל־יְצוּרֵי עוֹלָמִים. אִם כְּבָנִים. אִם כַּעֲבָדִים.

היום (Vorb. u. Gem.) Heut ist der Tag, an dem entstand die Welt.
Heut in's Gericht Gott seine Wesen stellt, —
Ob wie ein Vater, mild in Liebe waltend,
Ob wie ein Herr, Gericht ob Knechten haltend;

אִם כְּבָנִים רַחֲמֵנוּ כְּרַחֵם אָב עַל בָּנִים.
וְאִם כַּעֲבָדִים עֵינֵינוּ לְךָ תְלוּיוֹת. עַד שֶׁתְּחָנֵּנוּ
וְתוֹצִיא כָאוֹר מִשְׁפָּטֵנוּ אָיוֹם קָדוֹשׁ:

אֲרֶשֶׁת שְׂפָתֵינוּ יֶעֱרַב לְפָנֶיךָ אֵל רָם
וְנִשָּׂא. מֵבִין וּמַאֲזִין מַבִּיט וּמַקְשִׁיב לְקוֹל
תְּקִיעָתֵנוּ וּתְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן סֵדֶר
שׁוֹפְרוֹתֵינוּ:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־
הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם
בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת
יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

ק״וח וְתֶעֱרַב לְפָנֶיךָ עֲתִירָתֵנוּ כְּעוֹלָה וּכְקָרְבָּן. אָנָּא רַחוּם

Wenn wir verdient des Vaters mild Erbarmen,
Nimm Deine Kinder an mit offnen Armen!
Wenn wir als Knechte vor Dir stehen,
Empor demüthig unsre Augen sehen,
Bis Du das Wort der Gnade hast gesprochen,
Bis hell wie Sonnenlicht hervorgebrochen
Ist unser Recht vor Dir, o Herr,
O Heiliger, Erhabener!

ארשת Unsrer Lippen Regung, Herr! laß Dir wohlgefallen,
Der Du thronst in Majestät in des Tempels Hallen.
Du vernimmst und horchest mit huldvollem Ohr
Auf den Ton, der steiget heut zu Dir empor.
Nimm in Gnaden an den Klang,
Der, vom Schofar kündend, eben zu Dir drang.

ותערב (Gem.) O laß Dir wohlgefallen unser Beten, wie Ganzopfer und Altargaben. O Erbarmer! in der Fülle Deiner

בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים הָשֵׁב שְׁכִינָתְךָ לְצִיּוֹן וְסֵדֶר הָעֲבוֹדָה לִירוּשָׁלָיִם. וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת.

ח׳ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שֶׁאוֹתְךָ לְבַדְּךָ בְּיִרְאָה נַעֲבוֹד:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְּךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל־בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ. כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלֻיּוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

Barmherzigkeit lasse zurückkehren Deinen Gottesglanz nach Zijon, Deiner Stadt, und die Ordnung des Tempeldienstes nach Jeruschalajim. Und unsere Augen mögen es sehen, wenn Du nach Zijon zurückkehrest in Barmherzigkeit, und dort wollen wir in Ehrfurcht Dir dienen wie in den Tagen der Vorwelt, und den Jahren der Vorzeit.

(Vorb.) Gelobt seist Du, Ewiger! dem wir allein in Ehrfurcht dienen wollen.

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ.

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל
יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ
וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

ח׳ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת
בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי
אַהֲרֹן וּבָנָיו הש״ץ בקול כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר:

והכהנים מברכין

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בִּקְדֻשָּׁתוֹ שֶׁל אַהֲרֹן וְצִוָּנוּ לְבָרֵךְ אֶת־
עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

הש״ץ מקרא.

יְבָרֶכְךָ יְבָרֶכְךָ יְיָ מִצִּיּוֹן עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

יי יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ:

וְיִשְׁמְרֶךָ שָׁמְרֵנִי אֵל כִּי חָסִיתִי בָךְ:

וכתוב Und verzeichne zu heilvollem Leben alle Genossen Deines Bundes.

אלהינו (Vorb.) Unser Gott und unserer Väter Gott! Segne uns mit dem in Deiner Thora geordneten dreifachen Segen, wie er durch Moscheh, Deinen Knecht, verzeichnet und durch den Mund Aharons und seiner Sprößlinge ist ausgesprochen worden, die Priester, Deine heilige Schaar.

ברוך (Die Priester.) Gelobt sei Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns mit der Weihe Aharons geheiligt und uns geboten hat, sein Volk Jisrael in Liebe zu segnen!

Es segne Dich – Es segne Dich der Ewige von Zijon aus, der Schöpfer des Himmels und der Erden.

Der Ewige — Ewiger, unser Herr! wie herrlich ist Dein Name auf der ganzen Erde!

Und behüte Dich! — Behüte mich, mein Gott! Denn auf Dich vertrau' ich.

כשהכהנים מנגנין וישמרך הקהל אומרים זה·

רבונו שֶׁל עוֹלָם אֲנִי שֶׁלָּךְ וַחֲלוֹמוֹתַי שֶׁלָּךְ חֲלוֹם חָלַמְתִּי וְאֵינִי יוֹדֵעַ **מַה הוּא**· יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁיִּהְיוּ כָּל־חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה בֵּין שֶׁחָלַמְתִּי עַל עַצְמִי וּבֵין שֶׁחָלַמְתִּי עַל אֲחֵרִים וּבֵין שֶׁחָלְמוּ אֲחֵרִים עָלַי אִם טוֹבִים הֵם חַזְּקֵם וְאַמְּצֵם וְיִתְקַיְּמוּ בִי וּבָהֶם כַּחֲלוֹמוֹת יוֹסֵף הַצַּדִּיק. וְאִם צְרִיכִים רְפוּאָה רְפָאֵם כְּחִזְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה מֵחָלְיוֹ וּכְמִרְיָם הַנְּבִיאָה מִצָּרַעְתָּהּ וּכְנַעֲמָן מִצָּרַעְתּוֹ וּכְמֵי מָרָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּנוּ וּכְמֵי יְרִיחוֹ עַל יְדֵי אֱלִישָׁע. וּכְשֵׁם שֶׁהָפַכְתָּ אֶת קִלְלַת בִּלְעָם הָרָשָׁע מִקְּלָלָה לִבְרָכָה כֵּן תַּהֲפֹךְ כָּל־חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה וְתִשְׁמְרֵנִי וּתְחָנֵּנִי וְתִרְצֵנִי: אמן

יָאֵר אֱלֹהִים יְחָנֵּנוּ וִיבָרְכֵנוּ יָאֵר פָּנָיו אִתָּנוּ סֶלָה:

יְיָ יְיָ יְיָ אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת:

פָּנָיו פְּנֵה אֵלַי וְחָנֵּנִי כִּי יָחִיד וְעָנִי אָנִי:

אֵלֶיךָ אֵלֶיךָ יְיָ נַפְשִׁי אֶשָּׂא:

וִיחֻנֶּךָּ הִנֵּה כְעֵינֵי עֲבָדִים אֶל יַד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינֵי שִׁפְחָה אֶל יַד גְּבִרְתָּהּ כֵּן עֵינֵינוּ אֶל־יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַד שֶׁיְּחָנֵּנוּ: רבש"ע·

Es lasse leuchten — Gott begnad' uns und segne uns, lasse leuchten sein Antlitz mit uns!

Der Ewige — Ewiger, Ewiger! Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und reich an Huld und Treue!

Sein Antlitz — Wende Dich zu mir und begnade mich; denn einsam und bedrängt bin ich.

Zu Dir — Zu Dir, Ewiger, will ich meine Seele erheben!

Und begnade Dich! — Sieh, wie der Knechte Augen auf des Herrn Hand, wie der Magd Augen auf der Gebieterin Hand, so sind unsere Augen gerichtet auf den Ewigen, unseren Gott, bis Er uns begnadigt.

יִשָּׂא יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ.
וּמְצָא חֵן וְשֵׂכֶל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם:

יְיָ יְיָ חָנֵּנוּ לְךָ קִוִּינוּ הֱיֵה זְרֹעָם לַבְּקָרִים אַף
יְשׁוּעָתֵנוּ בְּעֵת צָרָה:

פָּנָיו אַל תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי בְּיוֹם צַר לִי הַטֵּה־אֵלַי
אָזְנֶךָ בְּיוֹם אֶקְרָא מַהֵר עֲנֵנִי:

אֵלֶיךָ אֵלֶיךָ נָשָׂאתִי אֶת־עֵינַי הַיֹּשְׁבִי בַּשָּׁמָיִם:

וְיָשֵׂם וְשָׂמוּ אֶת־שְׁמִי עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲנִי אֲבָרְכֵם:

לְךָ לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח
וְהַהוֹד כִּי כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה
וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ:

שָׁלוֹם שָׁלוֹם שָׁלוֹם לָרָחוֹק וְלַקָּרוֹב אָמַר יְיָ וּרְפָאתִיו:

Es wende — Er empfängt Segen vom Ewigen, und Huld vom Gotte seines Heils.

Der Ewige — Ewiger, begnad' uns, auf Dich hoffen wir! — Sei ihr Arm an jeglichem Morgen, und unsere Hülfe zur Zeit der Bedrängniß.

Sein Antlitz — Verbirg Dein Antlitz nicht vor mir am Tage, da ich bedrängt bin. Neige mir Dein Ohr am Tage, da ich rufe; eilig erhöre mich!

Zu Dir — Zu Dir erheb' ich mein Auge, o Du im Himmel Thronender!

Und gebe — Und sie sollen meinem Namen den Ausspruch geben über die Kinder Jisrael, und ich werde sie segnen.

Dir — Dir, Ewiger! gehört die Größe und Stärke, und Glanz und Sieg und Majestät; denn Alles im Himmel und auf Erden ist Dein; Dein, Ewiger, die Herrschaft, und Du erhebst Dich über Alles als Haupt.

Frieden! — Frieden, Frieden mit dem Nahen und Fernen spricht der Ewige, und ich heile ihn.

ק' יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתַּעֲשֶׂה לְמַעַן קְדֻשַּׁת חֲסָדֶיךָ
וְגֹדֶל רַחֲמֶיךָ וּלְמַעַן טָהֳרַת שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא הַיּוֹצֵא מִפִּי
אַהֲרֹן וּבָנָיו עַם קְדוֹשֶׁךָ שֶׁתִּהְיֶה קָרוֹב לִי בְּקָרְאִי־לָךְ וְתִשְׁמַע תְּפִלָּתִי תָּמִיד
כְּשֵׁם שֶׁשָּׁמַעְתָּ תְּפִלַּת יַעֲקֹב תְּמִימֶךָ. וְתִתֶּן־לִי וּלְכָל־נַפְשׁוֹת בֵּיתִי מְזוֹנוֹתֵינוּ
וּפַרְנָסָתֵנוּ בְּרֶוַח וְלֹא בְצִמְצוּם בְּהֶתֵּר וְלֹא בְאִסּוּר בְּנַחַת וְלֹא בְצַעַר מִתַּחַת
יָדְךָ הָרְחָבָה כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ לֶחֶם לֶאֱכוֹל וּבֶגֶד לִלְבּוֹשׁ לְיַעֲקֹב אָבִינוּ. וְתִתְּנֵנוּ
לְאַהֲבָה וּלְחֵן וּלְחֶסֶד בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵינוּ כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ אֶת־יוֹסֵף
צַדִּיקֶךָ לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאָיו. וְיִהְיוּ דְבָרַי
נִשְׁמָעִין לַעֲבוֹדָתֶךָ וְתַעֲשֶׂה עִמִּי נִפְלָאוֹת וְאוֹת לְטוֹבָה וְתַצְלִיחֵנִי בִדְרָכַי
וְתֵן בְּלִבִּי בִּינָה לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל וּלְקַיֵּם אֶת כָּל־דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ

יהי (Gem.) Sei es Dir wohlgefällig, Ewiger, mein Gott und meiner Väter Gott! daß Du um Deiner Heiligkeit und Gnade und großen Barmherzigkeit willen, so wie um Deines erhabenen und hochheiligen Namens willen, wie er in dem Priestersegen gesprochen wurde aus dem Munde Aharon's und seiner Sprößlinge, der Dir geweihten Schaar, — daß Du mir nahe seiest, wenn ich Dich rufe, und mein brünstig Gebet stets erhörest, wie Du das Flehen Jaakobs, des Untadligen, vernommen. Und mögst Du mir geben und allen Gliedern meines Hauses unsere Nahrung und Verpflegung, reichlich, nicht bedrängt, auf erlaubtem, nicht verbotenem Wege, in Gemächlichkeit, ohne Kummer, aus Deiner mildspendenden Hand, wie Du Nahrung und Fülle und Gewand zur Umhüllung gegeben dem Jaakob, unserem Ahn. Und lasse uns Liebe, Gunst und Gefallen finden in Deinen Augen und in den Augen Aller, die uns sehen, wie Du den Josef, Deinen Frommen, anmuthig und in Gunst und wohlgefällig erscheinen ließest vor Dir und Allen, die ihn sahen. Und vernimm meine Worte, wenn ich Dich anbete, und erweise mir Deine Gnade und wundervolle Führung in Liebes- und Huldzeichen. Verleihe meinem Herzen Einsicht, all die Worte Deiner Lehre und den in ihr verborgenen Sinn zu verstehen und zu halten, und bewahre mich vor Fehltritten, und läutere meine Gedanken und meinen Sinn für

וְשׂוּרוֹתֶיךָ. וְתַצִּילֵנִי מִשְּׁגִיאוֹת וּתְטַהֵר רַעְיוֹנַי וְלִבִּי לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְתַאֲרִיךְ יָמַי
(וִימֵי אִשְׁתִּי וּבָנַי וּבְנוֹתַי) (וִימֵי אָבִי וְאִמִּי)
בְּטוֹב וּבִנְעִימוֹת בְּרֹב עֹז וְשָׁלוֹם. אמן סלה:

ויכוין לסיים עם הכהנים כדי שיענו הקהל אמן:

אַדִּיר בַּמָּרוֹם שׁוֹכֵן בִּגְבוּרָה. אַתָּה שָׁלוֹם וְשִׁמְךָ שָׁלוֹם. יְהִי רָצוֹן שֶׁתָּשִׂים עָלֵינוּ וְעַל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל חַיִּים וּבְרָכָה לְמִשְׁמֶרֶת שָׁלוֹם:

הכהנים מחזירים פניהם כלפי ההיכל ואומרים.

רִבּוֹן הָעוֹלָם עָשִׂינוּ מַה־שֶּׁגָּזַרְתָּ עָלֵינוּ אַף אַתָּה עֲשֵׂה עִמָּנוּ כַּאֲשֶׁר הִבְטַחְתָּנוּ. הַשְׁקִיפָה מִמְּעוֹן קָדְשְׁךָ מִן־הַשָּׁמַיִם וּבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְאֵת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לָנוּ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבוֹתֵינוּ אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.

für Deinen Dienst, und verlängere meine Tage und die meiner Angehörigen (meines Vaters, meiner Mutter, Frau, Söhne, Töchter) in Lebenskraft und Frieden.

אדיר Mächtiger in den Höhen, thronend in Allmacht, Du bist der Friede und Dein Name Frieden. Sei es Dir wohlgefällig, daß Du walten lassest über uns und über Dein ganzes Volk Jisrael Leben und Segen zu bleibendem Friedensbesitze.

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם:

וְנֶאֱמַר כִּי בִי יִרְבּוּ יָמֶיךָ וְיוֹסִיפוּ לְךָ שְׁנוֹת חַיִּים: לְחַיִּים טוֹבִים תִּכְתְּבֵנוּ: אֱלֹהִים חַיִּים כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים: כַּכָּתוּב וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיָי אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

פותחין הארון ·

הַיּוֹם תְּאַמְּצֵנוּ: אמן

הַיּוֹם תְּבָרְכֵנוּ: אמן

הַיּוֹם תְּגַדְּלֵנוּ: אמן

הַיּוֹם תִּדְרְשֵׁנוּ לְטוֹבָה אמן

ונאמר (Vorb.) Und es heißt: Denn durch mich mehren sich deine Tage und häufen sich dir Lebensjahre. Zu heilvollem Leben verzeichne uns, lebendiger Gott! verzeichne uns in's Buch des Lebens, wie geschrieben steht: Ihr aber, treu anhangend dem Ewigen, eurem Gotte, lebendig seid ihr Alle heut.

היום (Gem. u. Vorb.) Heut', o kräftige uns!
Heut', o segne uns!
Heut', o erhebe uns!
Heut', o schaue nach uns zum Heile!

(הַיּוֹם תְּכְתְּבֵנוּ לְחַיִּים טוֹבִים: אמן)

הַיּוֹם תִּשְׁמַע שַׁוְעָתֵנוּ: אמן

הַיּוֹם תְּקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ: אמן

הַיּוֹם תִּתְמְכֵנוּ בִּימִין צִדְקֶךָ: אמן

סוגרין הארון.

ק׳ כְּהַיּוֹם הַזֶּה תְּבִיאֵנוּ שָׂשִׂים וּשְׂמֵחִים בְּבִנְיָן שָׁלֵם. כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וַהֲבִיאוֹתִים אֶל הַר קָדְשִׁי. וְשִׂמַּחְתִּים בְּבֵית תְּפִלָּתִי. עוֹלֹתֵיהֶם וְזִבְחֵיהֶם לְרָצוֹן עַל מִזְבְּחִי. כִּי בֵיתִי בֵּית תְּפִלָּה יִקָּרֵא לְכָל־הָעַמִּים: וְנֶאֱמַר וַיְצַוֵּנוּ יְיָ לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־הַחֻקִּים הָאֵלֶּה לְיִרְאָה אֶת־יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְטוֹב לָנוּ כָּל־הַיָּמִים לְחַיּוֹתֵנוּ כְּהַיּוֹם הַזֶּה: וְנֶאֱמַר וּצְדָקָה תִּהְיֶה לָנוּ כִּי נִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת־

Heut', o erhör' unser Flehen!

Heut', o nimm in Barmherzigkeit und Huld unser Gebet an!

Heut', o stütz' uns mit dem Arme Deines Heils!

כהיום (Gem.) Wie am heutigen Tage, so mögest Du uns heimbringen froh und freudig an dem wiederhergestellten Baue, wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und ich werde sie bringen zu meinem heiligen Berge und sie erfreuen in meinem Bethause. Ihre Ganz- und Freudenopfer werden zum Wohlgefallen sein auf meinem Altare; denn mein Haus wird ein Bethaus genannt werden für alle Völker. — Und es heißt ferner: Und es hat uns geboten der Ewige, auszüben all diese Satzungen, zu fürchten den Ewigen, unseren Gott, zu unserem Heile alle Tage, uns im Leben zu erhalten, wie am heutigen Tage. — Und es heißt: Und zum Frommen wird es uns sein, wenn wir darauf

כָּל־הַמִּצְוָה הַזֹּאת לִפְנֵי יְיָ אֱלֹהֵינוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּנוּ׃ וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם יִהְיֶה לָנוּ וּלְכָל־יִשְׂרָאֵל עַד הָעוֹלָם׃

ח׳ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם׃

ועתה יגדל נא כח אדני כאשר דברת לאמר.
זכר רחמיך יי וחסדיך כי מעולם המה׃

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא ·

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחָמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן׃

ק׳ קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ׃

תִּתְקַבַּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דְּכָל־יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן דִּי בִשְׁמַיָּא וְאִמְרוּ אָמֵן׃ ק׳ יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם׃

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן׃

ק׳ עֶזְרִי מֵעִם יְיָ עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ׃

עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן׃

halten, auszuüben dieses ganze Gebot vor dem Ewigen, unserem Gotte, wie Er's uns geboten. — Und Frommen und Segen und Barmherzigkeit und Leben und Frieden möge uns werden und ganz Jisrael in Ewigkeit.

ברוך (Vorb.) Gelobt seist Du, Ewiger, der stiftet den Frieden.

אֵין כֵּאלֹהֵינוּ. אֵין כַּאדוֹנֵינוּ. אֵין כְּמַלְכֵּנוּ.
אֵין כְּמוֹשִׁיעֵנוּ: מִי כֵאלֹהֵינוּ. מִי כַאדוֹנֵינוּ.
מִי כְמַלְכֵּנוּ. מִי כְמוֹשִׁיעֵנוּ: נוֹדֶה לֵאלֹהֵינוּ.
נוֹדֶה לַאדוֹנֵינוּ. נוֹדֶה לְמַלְכֵּנוּ. נוֹדֶה לְמוֹשִׁיעֵנוּ:
בָּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ. בָּרוּךְ אֲדוֹנֵינוּ. בָּרוּךְ מַלְכֵּנוּ.
בָּרוּךְ מוֹשִׁיעֵנוּ: אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ. אַתָּה
הוּא אֲדוֹנֵינוּ. אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ. אַתָּה הוּא
מוֹשִׁיעֵנוּ. אַתָּה הוּא שֶׁהִקְטִירוּ אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ
אֶת־קְטֹרֶת הַסַּמִּים:

פִּטּוּם הַקְּטֹרֶת הַצֳּרִי וְהַצִּפֹּרֶן וְהַחֶלְבְּנָה וְהַלְּבוֹנָה.
מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים מָנֶה: מוֹר וּקְצִיעָה שִׁבֹּלֶת נֵרְדְּ
וְכַרְכֹּם מִשְׁקַל שִׁשָּׁה עָשָׂר שִׁשָּׁה עָשָׂר מָנֶה. הַקֹּשְׁטְ
שְׁנֵים עָשָׂר. וְקִלּוּפָה שְׁלֹשָׁה. וְקִנָּמוֹן תִּשְׁעָה. בֹּרִית
כַּרְשִׁינָה תִּשְׁעָה קַבִּין. יֵין קַפְרִיסִין סְאִין תְּלָתָא וְקַבִּין
תְּלָתָא. וְאִם אֵין לוֹ יֵין קַפְרִיסִין מֵבִיא חֲמַר חִוַּרְיָן
עַתִּיק: מֶלַח סְדוֹמִית רֹבַע (הַקָּב). מַעֲלֶה עָשָׁן כָּל־
שֶׁהוּא: רַבִּי נָתָן אוֹמֵר אַף כִּפַּת הַיַּרְדֵּן כָּל שֶׁהוּא וְאִם
נָתַן בָּהּ דְּבַשׁ פְּסָלָהּ. אִם חִסַּר אַחַת מִכָּל־סַמָּנֶיהָ חַיָּב
מִיתָה: רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר. הַצֳּרִי אֵינוֹ אֶלָּא
שְׂרָף הַנּוֹטֵף מֵעֲצֵי הַקְּטָף: בֹּרִית כַּרְשִׁינָה שֶׁשָּׁפִין בָּהּ
אֶת־הַצִּפֹּרֶן. כְּדֵי שֶׁתְּהֵא נָאָה: יֵין קַפְרִיסִין שֶׁשּׁוֹרִין

כּוֹ אֶת־הַצִּפֹּרֶן. כְּדֵי שֶׁתְּהֵא עַזָּה: וַהֲלֹא מֵי רַגְלַיִם יָפִין לָהּ אֶלָּא שֶׁאֵין מַכְנִיסִין מֵי רַגְלַיִם בָּעֲזָרָה מִפְּנֵי הַכָּבוֹד:

הַשִּׁיר שֶׁהַלְוִיִּם הָיוּ אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן הָיוּ אוֹמְרִים,

לַיָי הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ:

בַּשֵּׁנִי הָיוּ אוֹמְרִים,

גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הַר־קָדְשׁוֹ:

בַּשְּׁלִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים,

אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפּוֹט:

בָּרְבִיעִי הָיוּ אוֹמְרִים,

אֵל נְקָמוֹת יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ:

בַּחֲמִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים,

הַרְנִינוּ לֵאלֹהִים עוּזֵּנוּ הָרִיעוּ לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב:

בַּשִּׁשִּׁי הָיוּ אוֹמְרִים,

יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט:

בַּשַּׁבָּת הָיוּ אוֹמְרִים,

מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת:

מִזְמוֹר שִׁיר לֶעָתִיד לָבֹא. לְיוֹם שֶׁכֻּלּוֹ שַׁבָּת וּמְנוּחָה לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים:

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי חֲנִינָא. תַּלְמִידֵי חֲכָמִים מַרְבִּים שָׁלוֹם בָּעוֹלָם. שֶׁנֶּאֱמַר וְכָל בָּנַיִךְ לִמּוּדֵי יְיָ וְרַב שְׁלוֹם בָּנָיִךְ. אַל תִּקְרָא בָּנָיִךְ אֶלָּא בּוֹנָיִךְ: שָׁלוֹם רָב לְאֹהֲבֵי תוֹרָתֶךָ וְאֵין לָמוֹ מִכְשׁוֹל: יְהִי־שָׁלוֹם בְּחֵילֵךְ שַׁלְוָה בְּאַרְמְנוֹתָיִךְ: לְמַעַן אַחַי וְרֵעָי אֲדַבְּרָה־נָּא שָׁלוֹם בָּךְ: לְמַעַן בֵּית־יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲבַקְשָׁה טוֹב לָךְ: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל הֲמוֹנָם. וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד:

עַל כֵּן נְקַוֶּה לְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן הָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת

עלינו Uns liegt es ob, zu verherrlichen den Herrn des All's, die Ehre zu geben dem Schöpfer der Welt, daß Er uns nicht hat sein lassen wie die Völker der Erde, und uns nicht gleichgestellt den Geschlechtern des Erdbodens, daß Er unser Theil nicht gleich gemacht dem ihren, und unser Loos dem ihrer Schaaren. Wir beugen das Knie und bücken uns und bekennen vor dem Könige, dem Weltenkönige, dem Heiligen, gelobt sei Er, daß Er ausgespannt die Himmel und gegründet die Erde, und seiner Allmacht Sitz ist im Himmel droben, und der Thron seiner Allmacht ist in den höchsten Höhen. Er ist unser Gott, Keiner sonst; in Wahrheit Er unser König, Niemand außer ihm, wie geschrieben steht in seiner Lehre: Und du sollst heut erkennen, und es dir zu Gemüthe führen, daß der Ewige der wahre Gott ist, im Himmel oben und auf der Erde hienieden, Keiner sonst!

על Darum hoffen wir auf Dich, Ewiger, unser Gott! bald zu schauen den Glanz Deiner Herrlichkeit, daß Du wegräumest die Götzen von der Erde, und all die eitlen Wahngebilde gänzlich

כּוֹ אֶת־הַצִּפֹּרֶן. כְּדֵי שֶׁתְּהֵא עַזָּה: וַהֲלֹא מֵי רַגְלַיִם יָפִין
לָהּ אֶלָּא שֶׁאֵין מַכְנִיסִין מֵי רַגְלַיִם בָּעֲזָרָה מִפְּנֵי הַכָּבוֹד:

הַשִּׁיר שֶׁהַלְוִיִּם הָיוּ אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן הָיוּ אוֹמְרִים,

לַייָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ:

בַּשֵּׁנִי הָיוּ אוֹמְרִים,

גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הַר־קָדְשׁוֹ:

בַּשְּׁלִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים,

אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט:

בָּרְבִיעִי הָיוּ אוֹמְרִים,

אֵל נְקָמוֹת יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ:

בַּחֲמִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים,

הַרְנִינוּ לֵאלֹהִים עוּזֵּנוּ הָרִיעוּ לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב:

בַּשִּׁשִּׁי הָיוּ אוֹמְרִים,

יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל
בַּל־תִּמּוֹט:

בַּשַּׁבָּת הָיוּ אוֹמְרִים,

מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת:

מִזְמוֹר שִׁיר לֶעָתִיד לָבֹא. לְיוֹם שֶׁכֻּלּוֹ שַׁבָּת וּמְנוּחָה לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים:

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי חֲנִינָא. תַּלְמִידֵי חֲכָמִים
מַרְבִּים שָׁלוֹם בָּעוֹלָם. שֶׁנֶּאֱמַר וְכָל בָּנַיִךְ לִמּוּדֵי יְיָ וְרַב
שְׁלוֹם בָּנָיִךְ. אַל תִּקְרָא בָּנָיִךְ אֶלָּא בּוֹנָיִךְ: שָׁלוֹם רָב
לְאֹהֲבֵי תוֹרָתֶךָ וְאֵין לָמוֹ מִכְשׁוֹל: יְהִי־שָׁלוֹם בְּחֵילֵךְ
שַׁלְוָה בְּאַרְמְנוֹתָיִךְ: לְמַעַן אַחַי וְרֵעָי אֲדַבְּרָה־נָּא שָׁלוֹם
בָּךְ: לְמַעַן בֵּית־יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲבַקְשָׁה טוֹב לָךְ: יְיָ עֹז
לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

עָלֵינוּ [illegible]

[illegible]

הָאֲדָמָה. [illegible]

וַאֲנַחְנוּ [illegible]

הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. [illegible]

אֶרֶץ וּמוֹשַׁב [illegible]

מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס
זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ
כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתָּחַת
אֵין עוֹד:

עַל כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת
עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן הָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת

עלינו Uns liegt es ob, zu verherrlichen den Herrn des All's, [illegible] Schöpfer der Welt, daß Er uns nicht [illegible] wie die Völker der Erde, und uns nicht gleichge[illegible] des Erdbodens, daß Er unser Theil nicht [illegible] und unser Loos dem ihrer Schaaren. [illegible] bücken uns und bekennen vor dem [illegible] dem Heiligen, gelobt sei Er, daß Er [illegible] Himmel und gegründet die Erde, und seiner All[illegible] [illegible] und der Thron seiner Allmacht [illegible] Er ist unser Gott, Keiner sonst; in [illegible] Niemand außer ihm, wie geschrieben [illegible] [illegible], im Him[illegible]

[illegible] Gott! bald [illegible]

יִכָּרֵתוּן · לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ · יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל כִּי לְךָ תִּכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן: לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּולוּ · וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ · וִיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ · יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

קדיש יתום ·

tilgest, aufzurichten die Welt durch das Walten des Allmächtigen; und daß alle Fleischgeborenen anrufen Deinen Namen, Dir zuzuwenden all die Frevler der Erde; daß erkennen und einsehen alle Bewohner des Erdenrundes, daß Dir sich beugen müsse jedes Knie, schwören müsse jegliche Zunge. Vor Dir, o Ewiger, unser Gott, müssen sie niederknieen und hinsinken, und der Herrlichkeit Deines Namens den Preis bringen, und sie Alle auf sich nehmen das Joch Deiner Herrschaft, daß Du über sie herrschest bald, auf immer und ewig. Denn Dein ist die Herrschaft, und in ewige Zeiten wirst Du in Ehren walten, wie geschrieben steht in Deiner Lehre: Der Ewige wird herrschen auf immer und ewig. Und es heißt: Und der Ewige wird König sein über die ganze Erde; an jenem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig.

שיר הייחוד, שיר הכבוד אונד מזמור של יום זיעהע אם ענדע דעם באנדעס.

בהרבה קהלות נוהגים לומר אחר מזמור של יום כזמור פ״א למנצח על הגתית תמצאהו בסוף הכרך במזמור של יום ליום החמישי ·

תפלת מנחה.

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:

אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:

(קמה) תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה
שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ
לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר:
דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד
הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ
וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ
יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד: טוֹב־יְיָ
לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ
וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ
יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ:
מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר:
סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי־כֹל
אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ
אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו
וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר
יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע
וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים
יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר־פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ
לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשָׁבֵי פֶשַׁע בְּיַעֲקֹב נְאֻם יְיָ: וַאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אוֹתָם אָמַר יְיָ רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרַי אֲשֶׁר שַׂמְתִּי בְּפִיךָ לֹא יָמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זַרְעֲךָ וּמִפִּי זֶרַע זַרְעֲךָ אָמַר יְיָ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם: וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל: וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ: וּמְקַבְּלִין דֵּין מִן דֵּין וְאָמְרִין קַדִּישׁ בִּשְׁמֵי מְרוֹמָא עִלָּאָה בֵּית שְׁכִינְתֵּהּ קַדִּישׁ עַל אַרְעָא עוֹבַד גְּבוּרְתֵּהּ קַדִּישׁ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא יְיָ צְבָאוֹת מַלְיָא כָל אַרְעָא זִיו יְקָרֵהּ: וַתִּשָּׂאֵנִי רוּחַ וָאֶשְׁמַע אַחֲרַי קוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ: וּנְטָלַתְנִי רוּחָא וְשִׁמְעֵת בַּתְרַי קָל זִיעַ סַגִּיא דִּמְשַׁבְּחִין וְאָמְרִין: בְּרִיךְ יְקָרָא דַיְיָ מֵאֲתַר בֵּית שְׁכִינְתֵּהּ: יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: יְיָ מַלְכוּתֵהּ קָאֵם לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא: יְיָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם יִצְחָק וְיִשְׂרָאֵל אֲבוֹתֵינוּ שָׁמְרָה זֹּאת לְעוֹלָם לְיֵצֶר מַחְשְׁבוֹת לְבַב עַמֶּךָ וְהָכֵן לְבָבָם אֵלֶיךָ: וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא יָעִיר כָּל חֲמָתוֹ: כִּי אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב חֶסֶד לְכָל קֹרְאֶיךָ: צִדְקָתְךָ צֶדֶק לְעוֹלָם וְתוֹרָתְךָ אֱמֶת: תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם: בָּרוּךְ אֲדֹנָי יוֹם יוֹם יַעֲמָס־לָנוּ הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קָרְאֵנוּ: בָּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּרָאָנוּ לִכְבוֹדוֹ וְהִבְדִּילָנוּ מִן הַתּוֹעִים וְנָתַן לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ הוּא יִפְתַּח לִבֵּנוּ בְּתוֹרָתוֹ וְיָשֵׂם בְּלִבֵּנוּ

ובא Und es wird kommen für Zijon ein Erlöser und für die von Missethat Bekehrten in Jaakob! spricht der Ewige. Und Ich — dies ist mein Bündniß mit ihnen, spricht der Ewige: Mein Geist, der auf dir ruht, und meine Worte, die Ich gelegt in deinen Mund, sollen nicht weichen aus deinem Munde und dem Munde deiner Kinder und deiner Kindeskinder, spricht der Ewige, von nun an bis in Ewigkeit. — Du aber bist der Heilige, thronend unter den Lobliedern Jisraels. — Und es rief Einer dem Andern zu und sprach: Heilig, heilig, heilig ist der Gott der Heerschaaren; so weit die Erde, reicht seine Herrlichkeit. (Und sie empfangen Einer von dem Andern das Wort und sprechen: Heilig in den Himmeln der höchsten Höhe, der Stätte seines Gottesglanzes, heilig auf der Erde, dem Werke seiner Macht, heilig in Ewigkeit und in Ewigkeit der Ewigkeiten, ist der Gott der Heerschaaren; voll ist die ganze Erde vom Glanze seiner Allmacht [1]). Und es erhob mich ein Wind, und ich hörte hinter mir eine Stimme mächtigen Rauschens: Gepriesen sei die Herrlichkeit des Ewigen von seiner Stätte aus. (Und es trug mich empor der Wind, und ich hörte hinter mir eine Stimme mächtigen Rauschens Derer, die Lobgesänge anstimmten und sprachen: Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen aus der Stätte, wo sein Abglanz thront.) Der Ewige wird regieren immer und ewig. (Der Ewige — sein Reich dauert in Ewigkeit und Ewigkeit der Ewigkeiten.) Ewiger, Gott Abrahams, Jizchaks und Jisraels, unserer Väter! bewahre dies für ewig als den Trieb der Gedanken im Herzen Deines Volkes, und richte ihr Herz zu Dir. — Er aber ist barmherzig, vergiebt die Schuld, und richtet nicht zu Grunde, und wendet so oft seinen Zorn ab, und wecket nicht auf seinen ganzen Zorn. — Denn Du, o Herr bist gütig und verzeihend und reich an Huld Allen, die Dich anrufen. Deiner Gerechtigkeit Spruch bleibt gerecht für ewig und Deine Lehre Wahrheit. O verleihe Treue dem Jaakob, Huld dem Abraham, die Du geschworen unseren Vätern seit den Tagen der Urzeit. Gepriesen sei der Herr! An jedem Tage legt Er uns auf, Gott, unser Heil. Selah. Der Ewige der Heerschaaren ist mit uns, eine feste Burg ist uns der Gott Jaakobs. Selah. Ewiger der Heerschaaren! Heil dem Manne, der auf Dich vertraut. Ewiger, hilf, der König erhöre uns am Tage, wenn wir rufen. Gelobt sei unser Gott, der uns erschaffen hat zu seiner Ehre, und uns abgesondert von den Irrgläubigen, und der uns gegeben die Lehre der Wahrheit, und das ewige Leben gepflanzet in unsere Mitte. Er öffne unser Herz durch seine Lehre, und lege in unser Herz seine Liebe und Ehr-

---

[1]) Die hier und später eingeschlossenen Worte sind die chaldäische Umschreibung (Targum) der vorangegangenen Bibelverse.

אַהֲבָתוֹ וְיִרְאָתוֹ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ וּלְעָבְדוֹ בְּלֵבָב שָׁלֵם· לְמַעַן לֹא נִיגַע לָרִיק וְלֹא נֵלֵד לַבֶּהָלָה: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁנִּשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ בָּעוֹלָם הַזֶּה וְנִזְכֶּה וְנִחְיֶה וְנִרְאֶה וְנִירַשׁ טוֹבָה וּבְרָכָה לִשְׁנֵי יְמוֹת הַמָּשִׁיחַ וּלְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא: לְמַעַן יְזַמֶּרְךָ כָבוֹד וְלֹא יִדֹּם יְיָ אֱלֹהַי לְעוֹלָם אוֹדֶךָּ: בָּרוּךְ הַגֶּבֶר אֲשֶׁר יִבְטַח בַּייָ וְהָיָה יְיָ מִבְטַחוֹ: בִּטְחוּ בַייָ עֲדֵי עַד כִּי בְּיָהּ יְיָ צוּר עוֹלָמִים: וְיִבְטְחוּ בְךָ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ כִּי לֹא עָזַבְתָּ דֹרְשֶׁיךָ יְיָ: יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

השׁ"ץ אומר חצי קדיש·

furcht, und daß wir seinen Willen erfüllen mögen und ihm dienen mit ganzem Herzen, auf daß wir uns nicht mühen umsonst, und nicht zur Welt bringen zur Verwirrung. Möge es beschlossen sein vor Dir, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott, daß wir beobachten Deine Satzungen in dieser Welt, und wir das Glück haben und erleben, sehen und erben Heil und Segen für die Jahre der Zeit des Erlösers und des Lebens der künftigen Welt, auf daß Dich lobpreise unseres Geistes Herrlichkeit und nimmer schweige. Ewiger, mein Gott, immerdar dank' ich Dir. Gesegnet ist der Mann, der vertrauet auf den Ewigen, und der Ewige ist seine Zuversicht. Vertrauet auf den Ewigen bis in Ewigkeit; denn in Jah, dem Ewigen, ist ein Hort der Ewigkeiten. Und vertrauen mögen auf Dich, die Deinen Namen kennen, denn Du verlässest nicht, die Dich suchen, Ewiger! Der Ewige will es um seiner Gnade willen; Er macht groß die Lehre und herrlich.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה. זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ. מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה: מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:

קדושה לש״ץ בחזרת התפלה.

נְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי מָרוֹם כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר:

ק״ה קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

ח׳ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ.

ק״ה בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

ח׳ וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר.

ק״ה יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

ח׳ לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה.

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטוֹן לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה שֶּׁבָּרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלֹזוּ וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ. וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּה יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט

וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים · אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ · וְרָצִיתָ בָּנוּ · וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת · וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ · וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ · וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה · יוֹם תְּרוּעָה מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ · יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ · וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ · וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ · וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ · לִפְלֵטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה · זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה · וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה · וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים · וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ · וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ · כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ · כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְעַלְתּוֹ וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ

מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ: וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְּךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ. כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלֻיּוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ. וְכֹל

הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

שָׁלוֹם רָב עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל הַשָּׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ׃ בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם׃

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה׃ וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה׃ פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם׃ עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ׃ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ׃ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ׃ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ׃ לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי׃ יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי׃ עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן׃

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ׃ וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת׃

הש״ץ חוזר התפלה׃ אבינו מלכנו (בערב שבת אין אומרים אבינו מלכנו). קדיש שלם. עלינו.

אם חל יום א׳ של ר״ה בשבת הולכים ביום שני אחר מנחה קודם שקיעת החמה על שפת נהר שיש בו דגים או באר מים חיים ואומרים.

מִי אֵל כָּמוֹךָ נוֹשֵׂא עָוֹן וְעוֹבֵר עַל־פֶּשַׁע לִשְׁאֵרִית נַחֲלָתוֹ לֹא־הֶחֱזִיק לָעַד אַפּוֹ כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יְרַחֲמֵנוּ יִכְבּוֹשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתַשְׁלִיךְ בִּמְצוּלוֹת יָם כָּל־חַטֹּאתָם: וְכָל־חַטֹּאת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל תַּשְׁלִיךְ בִּמְקוֹם אֲשֶׁר לֹא־יִזָּכְרוּ וְלֹא־יִפָּקְדוּ וְלֹא־יַעֲלוּ עַל־לֵב לְעוֹלָם: תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבוֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם:

Gedruckt bei Julius Sittenfeld in Berlin.

שיר היחוד ליום ראשון.

אָשִׁירָה וַאֲזַמְּרָה לֵאלֹהַי בְּעוֹדִי. הָאֱלֹהִים הָרוֹעֶה אוֹתִי מֵעוֹדִי:

עד הַיּוֹם הַזֶּה הֶחֱזַקְתָּ בְּיָדִי. חַיִּים וָחֶסֶד עָשִׂיתָ עִמָּדִי.

בָּרוּךְ יְיָ וּבָרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ. כִּי עַל עַבְדּוֹ הִפְלִיא חַסְדּוֹ:

אֱלֹהֵי מָרוֹם בַּמֶּה אֲקַדֵּם. וּבַמֶּה אִכַּף לֵאלֹהֵי קֶדֶם:

אִלּוּ הָרִים לְמַעֲרָכָה. וְכָל עֲצֵי לְבָנוֹן בְּכָל עֲרוּכָה:

וְאִם כָּל בְּהֵמוֹת וְחַיּוֹת קְרוּצִים. נְתָחִים עֲרוּכִים עַל הָעֵצִים:

וְאַף זָוִיּוֹת מִזְבֵּחַ מְבוּסִים. דָּם כַּמַּיִם לַיָּם מְכַסִּים:

וְכַחוֹל סֹלֶת דֶּשֶׁן וְשֶׁמֶן. בָּלוּל בְּרִבְבוֹת נַחֲלֵי שָׁמֶן:

וּלְאַזְכָּרָה לְבוֹנָה וְסַמִּים. וְלִקְטֹרֶת כָּל רָאשֵׁי בְשָׂמִים:

(וְאִלּוּ נֵרוֹת עַל הַמְּנוֹרוֹת. יִהְיוּ מְאִירוֹת כְּשֶׁנֶג הַמְּאוֹרוֹת:)

(וּכְהַרְרֵי אֵל לֶחֶם הַפָּנִים. עַל שֻׁלְחָנוֹת עֲרוּכִים בִּפְנִים:)

וְיַיִן כְּמִטַר הַשָּׁמַיִם. וְשֵׁכָר לְנֶסֶךְ כְּעֵינוֹת מָיִם:

וְאִלּוּ כָּל בְּנֵי אָדָם כֹּהֲנִים. לְוִיִּם מְשׁוֹרְרִים בְּכְנַף רְנָנִים:

וְכָל עֲצֵי עֵדֶן וְכָל עֲצֵי יְעָרִים. כִּנּוֹרוֹת וּנְבָלִים לְשָׁרִים:

וְכָל בְּנֵי אֱלֹהִים בְּקוֹל תְּרוּעָתָם. וְהַכּוֹכָבִים מִמְּסִלּוֹתָם:

וְכָל הַלְּבָנוֹן וְחַיָּה כֻּלָּה. אֵין דֵּי בָעֵר וְאֵין דֵּי עוֹלָה:

הֵן בְּכָל אֵלֶּה אֵין דֵּי לַעֲבוֹד. וְאֵין דֵּי לְקַדֵּם אֶל הַכָּבוֹד:

כִּי נִכְבַּדְתָּ מְאֹד מַלְכֵּנוּ. וּבַמֶּה נִכַּף לַאֲדוֹנֵנוּ:

אָמְנָם לֹא יוּכְלוּ כַּבְּדֶךָ. כָּל חַי אַף כִּי אֲנִי עַבְדֶּךָ:

וַאֲנִי נִבְזֶה וַחֲדַל אִישִׁים. נִמְאָס בְּעֵינַי וּשְׁפַל אֲנָשִׁים:

וְאֵין לְעַבְדְּךָ כֹּל לְכַבְּדָךְ. לְהָשִׁיב לְךָ גְּמוּל עַל חֲסָדֶיךָ:

כִּי הִרְבֵּיתָ טוֹבוֹת אֵלַי. כִּי הִגְדַּלְתָּ חַסְדְּךָ עָלַי:

וְרַב שִׁלּוּמִים לְךָ חִיַּבְתִּי. כִּי עָשִׂיתָ טוֹבוֹת אִתִּי:

וְלֹא חִיַּבְתָּ לִי גְּמוּלֶךָ. כָּל טוֹבָתִי בַּל עָלֶיךָ:

עַל הַטּוֹבוֹת לֹא עֲבַדְתִּיךָ. אַחַת לְרִבּוֹא לֹא גְמַלְתִּיךָ:

אִם אָמַרְתִּי אֲסַפְּרָה נָּא כְמוֹ. לֹא יָדַעְתִּי סְפוֹרוֹת לָמוֹ:

וּמָה אָשִׁיב לְךָ וְהַכֹּל שֶׁלָּךְ · לְךָ שָׁמַיִם אַף אֶרֶץ לָךְ :

יַמִּים וְכָל אֲשֶׁר בָּם בְּיָדֶךָ · וְכֻלָּם יְשַׂבְּעוּן מִיָּדֶךָ :

וַאֲנַחְנוּ עַמְּךָ וְצֹאנֶךָ · וַחֲפֵצִים לַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ :

וְאֵיךְ נַעֲבוֹד וְאֵין לְאֵל יָדֵינוּ · וְלִשְׂרֵפַת אֵשׁ בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ :

וְאֵיךְ נַעֲבֹד וְאֵין זֶבַח וּמִנְחָה · כִּי לֹא בָאנוּ אֶל הַמְּנוּחָה :

וּמַיִם אַיִן לְהַעֲבִיר טֻמְאָה · וַאֲנַחְנוּ עַל אֲדָמָה טְמֵאָה :

שָׂשׂ אָנֹכִי עַל אֲמָרֶיךָ · וַאֲנִי בָאתִי בִּדְבָרֶיךָ :

כִּי כָתוּב לֹא עַל זְבָחֶיךָ · וְעוֹלוֹתֶיךָ אוֹכִיחֶךָ :

עַל דְּבַר זֶבַח וְעוֹלוֹתֵיכֶם · לֹא צִוִּיתִי אֶת אֲבוֹתֵיכֶם :

מָה שָּׁאַלְתִּי וּמָה דָּרַשְׁתִּי · מִמְּךָ כִּי אִם לְיִרְאָה אוֹתִי :

לַעֲבוֹד בְּשִׂמְחָה וּבְלֵבָב טוֹב · הִנֵּה שְׁמוֹעַ מִזֶּבַח טוֹב :

וְלֵב נִשְׁבָּר מִמִּנְחָה טְהוֹרָה · זִבְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבָּרָה :

זֶבַח וּמִנְחָה לֹא חָפַצְתָּ · חַטָּאת וְעוֹלָה לֹא שָׁאָלְתָּ :

מִזְבֵּחַ אֶבְנֶה בְּשִׁבְרוֹן לִבִּי · וַאֲשַׁבְּרָה אַף רוּחִי בְּקִרְבִּי :

רוּם לֵב אַשְׁפִּיל וְאֶת רוּם עֵינַי · וְאֶקְרַע לְבָבִי לְמַעַן אֲדֹנָי :

שִׁבְרֵי רוּחִי הֵם זְבָחֶיךָ · יַעֲלוּ לְרָצוֹן עַל מִזְבְּחֶךָ :

וְאַשְׁמִיעַ בְּקוֹל הוֹדְיוֹתֶךָ · וַאֲסַפְּרָה כָּל נִפְלְאוֹתֶיךָ :

אֲשֶׁר יָדְעָה נַפְשִׁי אַחְבִּירָה · אֲמַלֵּל גְּבוּרוֹת וַאֲדַבֵּרָה ·

וּמָה אֶעֱרוֹךְ וְלֹא יָדַעְתִּי מָה · הֲיָכוֹל אוֹכַל דַּבֵּר מְאוּמָה :

כִּי אֵין חֵקֶר לִגְדֻלָּתוֹ · וְגַם אֵין מִסְפָּר לִתְבוּנָתוֹ :

חֲכַם לֵבָב הוּא מִי כָמוֹהוּ · שַׂגִּיא כֹחַ לֹא מְצָאנוּהוּ :

עוֹשֶׂה גְדוֹלוֹת וְרַב נוֹרָאוֹת · גָּדוֹל אַתָּה וְעוֹשֵׂה נִפְלָאוֹת :

עַד אֵין מִסְפָּר וְעַד אֵין חֵקֶר · וְלֹא נוֹדַע כִּי לֹא יֵחָקֵר :

אֵיזוֹ עַיִן אֲשֶׁר תְּעִידֶךָ · וְאֵיזוֹ פֶּה אֲשֶׁר יַגִּידֶךָ :

חַי לֹא רְאָךְ וְלֵב לֹא יְדָעֲךָ · וְאֵיזוֹ שֶׁבַח אֲשֶׁר יְצִיעֶךָ :

גַּם מְשָׁרְתֶיךָ לֹא רָאוּךָ · וְכָל חַכְמֵי לֵב לֹא מְצָאוּךָ :

אַתָּה לְבַדְּךָ מַכִּיר שִׁבְחֶךָ · וְאֵין זוּלָתְךָ יוֹדֵעַ כֹּחֶךָ :
וְאֵין יוֹדֵעַ בִּלְעָדֶיךָ · שְׁבָחוֹת רְאוּיוֹת לִכְבוֹדֶךָ :
עַל כֵּן תְּבֹרַךְ כִּרְאוּי לָךְ · כְּפִי קָדְשְׁךָ כְּבוֹדְךָ וְגָדְלָךְ :
וּמִפִּי הַכֹּל בְּכָל אֱיָלוּתָם · כְּפִי מַדָּע אֲשֶׁר אַתָּה חֲנַנְתָּם :
יוֹדוּ פִלְאֲךָ הַשָּׁמַיִם · וְיַאְדִּירוּךָ קוֹלוֹת מַיִם :
יָרִיעוּ לְךָ כָּל הָאָרֶץ · יוֹדוּךָ כָּל מַלְכֵי אָרֶץ :
אַף יוֹדוּךָ כָּל הָעַמִּים · וִישַׁבְּחוּךָ כָּל הָאֻמִּים :
כָּל זֶרַע יַעֲקֹב עֲבָדֶיךָ · כִּי עֲלֵיהֶם גָּבְרוּ חֲסָדֶיךָ :
אֶת שֵׁם יְיָ יְהַלְלוּ כֻלָּם · אֵל אֱלֹהִים אֱמֶת וּמֶלֶךְ עוֹלָם :
ברוך אתה יחיד ומיוחד ה' אחד ושמו אחד :

ליום שני ·

וַאֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן אֲמָתֶךָ · אֲדַבֵּר אֲמַלֵּל גְּבוּרוֹתֶיךָ :
דַּרְכֵי שִׁבְחֲךָ קְצָתָם אֲסַפְּרָה · מַעֲשֶׂיךָ מָה נּוֹרָא אֹמְרָה :
אֵין אֵלֶיךָ עֲרוֹךְ בְּסֵפֶר · אַגָּדָה עָצְמוֹ מִסַּפֵּר :
חֵקֶר אֱלוֹהַּ לֹא יִמָּצֵא · וְתַכְלִית שַׁדַּי לֹא תִקָּצֶה :
וְלִתְבוּנָתוֹ הֲלֹא אֵין חֵקֶר · וּמִסְפַּר שָׁנָיו לֹא יֵחָקֵר :
וְגַם אֵין מִסְפָּר לִגְדוּדֶיךָ · בְּצִבְאוֹתֶיךָ אוֹת כְּבוֹדֶךָ :
אֵיזוֹ עַיִן אֲשֶׁר תְּעִידֶךָ · וָחַי לֹא רָאָה פְּנֵי כְבוֹדֶךָ :
נָבוֹן וְחָכָם הֵן לֹא יָדַע · וְאֵיךְ אֶעֱרוֹךְ עַל אֲשֶׁר לֹא אֵדָע :
וְאִם יֹאמַר אִישׁ עַד תַּכְלִיתוֹ · אֶעֱרוֹךְ אֵלָיו וּבְמַתְכֻּנְתּוֹ :
אָבֹא וְאֶמְצָא תַּכְלִית שִׁבְחוֹ · לֹא נֶאֶמְנָה אֶת אֵל רוּחוֹ :
יְבֻלַּע כִּי לֹא יָדַע עֶרְכּוֹ · אַחֲרִית פִּיהוּ רֵאשִׁית דַּרְכּוֹ :
וְעִמָּדִי לֹא כֵן אָנֹכִי · וּפִי לֹא אֶתֵּן לַחֲטוֹא וְחִכִּי :

אֲסַפְּרָה לְאֶחָי קְצוֹת דַּרְכֵי אֵל · וּלְיִשְׂרָאֵל מַה פָּעַל אֵל :

כַּכָּתוּב אִמְרוּ לֵאלֹהִים · מַה נּוֹרָא מַעֲשֶׂיךָ אֱלֹהִים ·

וְאָמַרְתָּ עַם זוּ יָצַרְתִּי · לִי יְסַפְּרוּ שְׁמִי וּתְהִלָּתִי :

בְּמִצְרַיִם שַׂמְתִּי עֲלִילוֹתַי · לְמַעַן תְּסַפֵּר אֶת אוֹתוֹתַי :

וַאֲנִי עַבְדְּךָ עַל כֵּן אֲסַפֵּר · כַּאֲשֶׁר אֶדְרוֹשׁ מֵעַל סֵפֶר :

תְּהַלֵּל נַפְשִׁי כֹּחַ מַעֲשֶׂיךָ · וְכָל קְרָבַי אֶת שֵׁם קָדְשֶׁךָ :

וַאֲבָרֶכְךָ בְּכָל עִנְיָנַי · וּבְכָל לִבִּי אוֹדֶה אֶת אֲדֹנָי :

גַּם בִּגְרוֹנִי רוֹמְמוֹתֶיךָ · וְאֶת פִּי אֲמַלֵּא תְּהִלָּתֶךָ :

כִּי פִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ · כָּל הַיּוֹם אֶת תִּפְאַרְתֶּךָ :

(וְאֹמְרָה נָּא עֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ · וְאָשִׂיחָה דִּבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ) :

וְאַזְכִּיר טוּבְךָ וְצִדְקוֹתֶיךָ · חֲסָדֶיךָ וּגְבוּרוֹתֶיךָ :

יָדַעְתִּי כִּי גָדוֹל אַתָּה · עַל כָּל אֱלֹהִים מְאֹד גָּדַלְתָּ :

כִּי כָל אֱלֹהֵי הָעַמִּים הֵם · אֱלִילִים אִלְּמִים רוּחַ אֵין בָּהֶם :

הֵן לְעוֹבְדֵיהֶם גְּמוּל אֵין מְשִׁיבִים · וְלָמָּה לָהֶם הֵמָּה מְטִיבִים :

וּבְעֵת צָרָה אָז יִתְפַּלֵּלוּ · וְלֹא יַעֲנוּם כִּי לֹא יוֹעִילוּ :

דּוֹרְשִׁים בְּכָל לֵב לְרוּחַ אֵין בּוֹ · וְקָרוֹב יְיָ אֶל עַם קְרוֹבוֹ :

הַיּוֹצֵר כֹּל הוּא אֱלֹהֵינוּ · הוּא עָשָׂנוּ וְלוֹ לְבַד אֲנָחְנוּ :

עַם מַרְעִיתוֹ וְצֹאן יָדוֹ · נְבָרֵךְ שְׁמוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ :

בַּצַּר לָנוּ מְאֹד נִמְצֵאתָ · כִּי דוֹרְשֶׁיךָ לֹא עָזָבְתָּ :

וְתָמִיד בְּפִינוּ תְּהִלָּתֶךָ · וּמְהַלְלִים לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ :

עַד אַתָּה בְּךָ וּבִכְבוֹדֶךָ · וּמְשָׁרְתֶיךָ אַף עֲבָדֶיךָ :

אֲשֶׁר כְּבוֹדְךָ מְלֹא כָל הָאָרֶץ · וּכְבוֹדְךָ עַל כָּל הָאָרֶץ :

וַאֲבוֹתֵינוּ בָּחֲרוּ אוֹתָךְ · לְבַדְּךָ לַעֲבוֹד וְאֵין לְזָר אִתָּךְ :

גַּם אֲנַחְנוּ אוֹתְךָ לְבַדֶּךָ · נַעֲבוֹד כְּבֵן אָב וּנְכַבְּדֶךָ :

וְהִנְנוּ עַל יִחוּדֶךָ · יוֹמָם וָלַיְלָה עֵדֶיךָ :

בְּפִי כֻלָּנוּ וּבִלְבָבֵנוּ · שֶׁאַתָּה לְבַדְּךָ אֱלֹהֵינוּ :

אֱלֹהֵינוּ עַל יִחוּדְךָ· עֵדִים אֲנַחְנוּ וַעֲבָדֶיךָ:

אֵין תְּחִלָּה אֶל רֵאשִׁיתֶךָ· וְאֵין קֵץ וְתִכְלָה לְאַחֲרִיתֶךָ:

רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן מִבְּלִי רֵאשִׁית וּמִבְּלִי אַחֲרִית וְאֵין לֵב לְהָשִׁית:

אֵין קֵצֶה אֶל גַּבְהוּתֶךָ· וְאֵין סוֹף לְעֹמֶק מִדּוֹתֶיךָ:

אֵין לְךָ סוֹבֵב וְאֵין לְךָ פֵּאָה· עַל כֵּן אוֹתְךָ חַי לֹא רָאָה:

אֵין צַד וְצֶלַע יַצְלִיעוּךָ· וְרֹחַב וְאֹרֶךְ (נ"א ועומק) לֹא יְמַצְּעוּךָ·

(אֵין פֵּאָה לִסְבִיבוֹתֶיךָ· וְאֵין תּוֹךְ מַבְדִּיל בֵּינוֹתֶיךָ:)

אֵין חָכְמָה אֲשֶׁר תֵּדָעֶךָ· וְאֵין מַדָּע אֲשֶׁר יַגִּיעֶךָ:

וְלֹא יַשִּׂיג אוֹתְךָ כָּל מַדָּע· וְאֵין שֵׂכֶל אֲשֶׁר יָבִין וְיֵדָע:

מִמְּךָ מְאוּמָה וְאֵיכָה אַתָּה· וְאֵיךְ בְּלִי מְאוּמָה כֹּל בָּרָאתָ:

ליום שלישי·

אָמְנָם יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה· אֱלֹהֵי יַעֲקֹב כֹּל יָצַרְתָּ:

אַתָּה בּוֹרֵא וְלֹא נִבְרֵאתָ· אַתָּה יוֹצֵר וְלֹא נוֹצַרְתָּ:

אַתָּה מֵמִית וְאֶת כֹּל תְּבַלֶּה· אַתָּה מוֹרִיד שְׁאוֹל וְאַף תַּעֲלֶה:

וְנֶאֱמָן לְהַחֲיוֹת מֵתִים אָתָּה· וְעַל יְדֵי נְבִיאֶךָ כֵּן הוֹדַעְתָּ:

וְלֹא תָמוּת אֵל חַי וְלֹא מֵתָה· מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אָתָּה:

מַשְׁבִּיר וּמוֹלִיד וְלֹא נוֹלַדְתָּ· מוֹחֵץ וְרוֹפֵא וְלֹא חָלִיתָ:

מָוֶת וּמַדְוֶה אֵין לְפָנֶיךָ· תְּנוּמָה וְשֵׁנָה אֵין לְעֵינֶיךָ:

הֲלֹא מִקֶּדֶם אֵל חַי אָתָּה· מֵאֲשֶׁר בְּךָ לֹא נִשְׁתַּנֵּיתָ:

וְעַד הָעוֹלָם לֹא תִשְׁתַּנֶּה· מֵאֱלָהוּתְךָ לֹא תִתְגַּנֶּה:

חָדָשׁ וְנוֹשָׁן לֹא נִמְצֵאתָ· חִדַּשְׁתָּ כֹּל וְלֹא חֻדַּשְׁתָּ:

לֹא יָחוּלוּ זִקְנָה וּבַחֲרוּת· עָלֶיךָ גַּם שֵׂיבָה וְשַׁחֲרוּת:

וְלֹא חָלוּ בְךָ שִׂמְחָה וָעֶצֶב· וְדִמְיוֹן נוֹצָר וְכָל דְּבַר קֶצֶב:

כִּי לֹא יְסוֹבֵב אוֹתְךָ גֶּשֶׁם. אַף לֹא תִדְמֶה אֶל כָּל גֶּשֶׁם:

כָּל הַיְּצוּרִים גְּבוּל סִבַּבְתָּם. אֶל רֵאשִׁיתָם וּלְאַחֲרִיתָם:

כִּי הַבְּרוּאִים בִּגְבוּל שַׂמְתָּם. וְלִימֵי צְבָאָם גְּבוּל הִקַּפְתָּם:

וּלְךָ אֵין גְּבוּל וּלְיָמֶיךָ. וְלִשְׁנוֹתֶיךָ וּלְעַצְמֶךָ:

עַל כֵּן אֵינְךָ צָרִיךְ לַכֹּל. לְיָדְךָ וּלְחַסְדְּךָ צְרִיכִים הַכֹּל:

הַכֹּל צְרִיכִים לְצִדְקוֹתֶיךָ. וְאֵינְךָ צָרִיךְ לִבְרִיּוֹתֶיךָ:

כִּי טֶרֶם כָּל יְצִיר הָיִיתָ. לְבַדְּךָ מְאוּמָה לֹא נִצְרַכְתָּ:

רֵאשִׁית וְאַחֲרִית בְּיָדְךָ עֲרוּכִים. אַתָּה בָם וְהֵם בְּרוּחֲךָ שְׂרוּכִים:

כָּל אֲשֶׁר הָיָה בָרִאשׁוֹנָה. וַאֲשֶׁר יִהְיֶה בָאַחֲרוֹנָה:

כָּל הַיְּצוּרִים וְכָל מַעֲשֵׂיהֶם. וְכָל דִּבְרֵיהֶם וּמַחְשְׁבוֹתֵיהֶם:

מֵרֹאשׁ וְעַד סוֹף תֵּדַע כֻּלָּם. וְלֹא תִשְׁכַּח כִּי אַתָּה אֶצְלָם:

אַתָּה בְרָאתָם וּלְבַדְּךָ עֲרַכְתָּם. לְבַדְּךָ תֵּדַע מְקוֹמָם וְדַרְכָּם:

הֵן אֵין דָּבָר מִמְּךָ נֶעְלָם. כִּי לְפָנֶיךָ נְכוֹנִים כֻּלָּם:

אֵין חֹשֶׁךְ וְאֵין מָנוֹס וָסֵתֶר. לָנוּס שָׁמָּה וּלְהִסָּתֵר:

אֶת אֲשֶׁר תְּבַקֵּשׁ אַתָּה מוֹצֵא. בְּלִי נְטוֹת אֲלֵיהֶם בְּעֵת שֶׁתִּרְצֶה:

כִּי אֶת הַכֹּל כְּאַחַת תִּרְאֶה. לְבַדְּךָ תַּעֲשֶׂה וְאֵינְךָ נִלְאֶה:

כִּי עַל גּוֹי וְעַל אָדָם יַחַד. עַל כֹּל תְּדַבֵּר בְּרֶגַע אֶחָד:

תִּשְׁמַע בְּרֶגַע כָּל הַקּוֹלוֹת. זַעַק וְלַחַשׁ וְכָל הַתְּפִלּוֹת:

אַף תָּבִין אֶל כָּל מַעֲשֵׂיהֶם. בְּרֶגַע תַּחְקוֹר כָּל לְבָבֵיהֶם:

וְלֹא תַאֲרִיךְ עַל מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. וְלֹא תִתְמַהְמַהּ עַל עֲצָתֶךָ:

אֵצֶל עֲצָתְךָ גְּזֵרָתֶךָ. לְקֵץ וּלְמוֹעֵד קְרִיאָתֶךָ:

וְכֻלָּם בֶּאֱמֶת בְּתֹם וּבְיֹשֶׁר. מִבְּלִי עֹדֶף וּמִבְּלִי חֹסֶר:

מִמְּךָ דָּבָר לֹא יֹאבַד. וְדָבָר מִמְּךָ לֹא יִכָּבֵד:

כָּל אֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ תּוּכַל לַעֲשׂוֹת. וְאֵין מִי מוֹחֶה בְּיָדְךָ מֵעֲשׂוֹת

כלת יי בחפצו קשורה. וברצות יי לא אחרה:

אין דבר סתר ממך נכחד. עתידות ועוברות לך הם יחד:

אשר מעולם ועד העולם. הם כלם בך ואתה בכלם:

חדשות תגיד וסוד דרכיך. אל עבדיך ומלאכיך:

ואינך צריך להשמיעך. דבר סוד וסתר להודיעך:

כי ממך כל סוד יגלה. בטרם על לב כל יציר יעלה:

בלב כל נברא לא תמצא. מפינו עתק לא יצא:

באין לו קצה ולא יחצה. לב לא יתור ואין פה פוצה:

באין לו רוחות ואין בו רוחות. אין לו שיחות בו סוכיחות:

למרחוק מי ישא דעו. ללא תחלה ולא סוף להגיעו:

אגודים אחודים תוך וסוף וראש. פה ולב אבלום מדרוש ומחרוש

גבה ועמק נעוצים כסובב. חכם לב ונבון לא ילבב:

סובב (נ"א סובל) הכל ומלא את כל. ובהיות הכל אתה בכל:

אין עליך ואין תחתיך. אין חוץ לך ואין בינותיך:

אין מראה וגב לאחורך. ואין גוף לעצם יחודך:

אין בתוך ממך נבדל. ואין מקום דק ממך נחדל:

ואינך נאצל מכל ונבדל. ואין מקום רק ממך ונחדל:

מקרה ושנוי אין בך נמצא. ולא זמן וערער ולא כל שמצה:

כל זמן וכל עת אתה מכינם. אתה עורכם ואתה משנם:

כל מדע לא ישיג אותך. אין שכל אשר ימצא אותך:

כמדתך הכמתך. כגדלתך תבונתך:

חכם אתה מאליך. חי מעצמך ואין כגילך:

זולת חכמתך אין חכמה. בלתי בינתך אין מזמה:

חלקת בלב חכמים שכל. ורוחך תמלאם ודעתם תשכל:

מבלעדי כחך אין גבורה. ומבלעדי עזך אין עזרה:

אין נכבד כי אם כבדתו. ואין גדול כי אם גדלתו:

כָּל יְקָר וְכָל טוּב מִיָּדֶךָ · לַאֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ עֲשׂוֹת חֲסָדֶיךָ :
אֵין חֵקֶר לִגְדֻלָּתֶךָ · וְאֵין מִסְפָּר לִתְבוּנָתֶךָ :
אֵין עוֹד זוּלַת הֲוָיוֹתֶיךָ · חַי וְכֹל תּוּכַל וְאֵין בִּלְתֶּךָ :
וְלִפְנֵי הַכֹּל כֹּל הָיִיתָ · וּבִהְיוֹת הַכֹּל כֹּל מִלֵּאתָ :
לֹא לְהָצוּף וְלֹא הַטּוּף · יְצוּרֶיךָ אַף לֹא מְעַטּוּף :
בַּעֲשׂוֹתְךָ כֹּל לֹא נִבְדַּלְתָּ · מִתּוֹךְ מְלַאכְתְּךָ לֹא נֶחְדַּלְתָּ :
בַּעֲשׂוֹתְךָ אֶת הַשָּׁמַיִם · וְאֶת הָאָרֶץ וְאֶת הַמַּיִם :
לֹא קָרוֹב וְלֹא רָחוֹק · כִּי כָל קִירוֹת לֹא יְחַלְקוּךָ :
זֶרֶם מַיִם לֹא יִשְׁטְפֶךָ · וְרוּחַ כַּבִּיר לֹא יְהַדְּפֶךָ :
אַף כָּל טִנּוּפֶת לֹא תְטַנְּפֶךָ · אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ לֹא תִשְׂרְפֶךָ :
לַהֲוָיוֹתְךָ אֵין חֶסְרוֹן · וּלְיִחוּדְךָ אֵין יִתְרוֹן :
כְּמוֹ הָיִיתָ לְעוֹלָם תִּהְיֶה · חֶסֶר וְעֹדֶף בְּךָ לֹא יִהְיֶה :
וְשִׁמְךָ מְעִידְךָ כִּי הָיִיתָ · וְהֹוֶה וְתִהְיֶה וּבַכֹּל אָתָּה :
הֹוֶה לְעוֹלָם וְכֵן נוֹדַעְתָּ · נְעִידְךָ וְכֵן בְּךָ הָעֵדוּת :
שֶׁאַתָּה הוּא וְהֹוֶה בַּכֹּל · שֶׁלְּךָ הַכֹּל וּמִמְּךָ הַכֹּל :
שְׁמוֹת יְקָרְךָ יַעֲנוּ וְיָעִידוּ · כְּתֹקֶף יְקָרְךָ בְּךָ יַסְהִידוּ :

לְיוֹם רְבִיעִי ·

אֲרוֹמֵם אֱלֹהֵי אָבִי וְאֵלִי · אַנְוֶה אֱלֹהֵי צוּרִי וְגֹאֲלִי :
אֲיַחֵד אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם · וְהָאָרֶץ בְּכָל יוֹם פַּעֲמַיִם :
אֵל חַי אֶחָד הוּא בְּרָאָנוּ · אֲבִיר יִשְׂרָאֵל אָב לְכֻלָּנוּ :
אֲדוֹנֵנוּ אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ · מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ
אֵין כְּאֵל אֵשׁ אוֹכְלָה וְקַנָּא · לְעוֹלָם יְיָ אֱמֶת אֵל אֱמוּנָה :
אוֹרִי וְיִשְׁעִי מָעוֹז חַיַּי · עָלָיו תְּלוּיִם כָּל מַאֲוַיַּי :

אֱלֹהִים אֱמֶת הוּא אֱלֹהִים חַיִּים · לֹא יָכִילוּ זַעְמוֹ גּוֹיִם (וְאִיִּים) :

אַדִּיר וְאַמִּיץ כֹּחַ וְרַב אוֹנִים · אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים :

אֱלוֹהַּ עוֹשִׂי אִישִׁי וּבוֹעֲלִי · אַלּוּף נְעוּרַי שׁוֹמְרִי וְצִלִּי :

בּוֹרֵא כֹל וְיִשְׂרָאֵל גּוֹאֵל · בָּרוּךְ אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל :

בּוֹרֵא רוּחַ הָרִים יוֹצֵר · מִמְּךָ מְזִמָּה לֹא יִבָּצֵר :

גֵּאֶה מֵשִׁיב גְּמוּל עַל גֵּאִים · עַל הָרָמִים וְעַל הַנִּשָּׂאִים :

גִּבּוֹר בְּקוּמוֹ לַעֲרוֹץ בְּעֶבְרָה · מֵהֲדַר גְּאוֹנוֹ מִי לֹא יִירָא :

גָּבוֹהַּ כֹּל אֲשֶׁר תַּחְתָּיו נוֹשֵׂא · וּגְדָל כֹּחַ גְּדוֹלוֹת עוֹשֶׂה :

גָּדוֹל הוּא וּשְׁמוֹ בִּגְבוּרָה · אַרְיֵה שָׁאַג מִי לֹא יִירָא :

דּוֹדִי דָּגוּל הוּא מֵרְבָבָה · אֵל נַעֲרָץ בְּסוֹד קְדוֹשִׁים רַבָּה

דַּיָּן יָתִיב כְּעַתִּיק יוֹמִין · וּצְבָאוֹ עַל שְׂמֹאל וְעַל יָמִין :

הֲדָרוֹ וְהוֹדוֹ עַל בְּנֵי עֲבָדָיו · הָדוּר הָדָר הוּא לְכָל חֲסִידָיו .

הוּא אֵל אֱלֹהֵי הָרוּחוֹת לְכָל בָּשָׂר שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה מִכֹּל :

וַדַּאי וָתִיק יוֹדֵעַ וָעֵד · יְיָ יִמְלוֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד :

(וַאֲשֶׁר חֶרֶב גַּאֲוָתֵנוּ · לְהִלָּחֵם מִלְחַמְתֵּנוּ) :

זוֹכֵר לְעוֹלָם בְּרִית רִאשׁוֹנִים · כְּיוֹם אֶתְמוֹל לוֹ אֶלֶף שָׁנִים :

זֶה אֱלֹהֵינוּ וְלוֹ קִוִּינוּ · וְזִמְרָת יָהּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ :

חֵלֶק יַעֲקֹב יוֹצֵר הַכֹּל · חַנּוּן יְיָ וְחָסִיד בַּכֹּל :

חַי הָעוֹלָם יְיָ חֶלְקִי · חֲכַם הָרָזִים יְיָ חִזְקִי :

טוֹב וּמֵטִיב הַמְלַמֵּד דֵּעָה · טְהוֹר עֵינַיִם מֵרְאוֹת בְּרָעָה :

יָשָׁר יְיָ וְיָשָׁר דְּבָרוֹ · יְדִידֵי יְדִידוּת מִשְׁכְּנוֹת דְּבִירוֹ :

יוֹעֵץ וְגוֹזֵר מִי יְפִירֶנָּה · וַיַּחְתּוֹף וְיִפְעַל מִי יְשִׁיבֶנָּה :

(יָפֶה דוֹדִי יָפְיוֹ וְטוּבוֹ · יִרְאוּ וְיֶחֱזוּ צִיּוֹן בְּשׁוּבוֹ) :

כְּגִבּוֹר יֵצֵא כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת · יָעִיר קִנְאָה לַעֲשׂוֹת נְקָמוֹת :

(כְּנֶשֶׁר עַל כַּנְפֵי נְשָׁרִים · נָשָׂא עֲבָדָיו וְיִשֵּׁר הֲדוּרִים) :

(כְּדוֹב שַׁכּוּל וּכְנָמֵר שַׁחַל · כְּרָקָב וּכְעָשׁ וְרוּחוֹ כְּנָחַל) :

(כְּדוֹב שַׁכּוּל וּכְנָמֵר שׁוֹקֵד . דְּבָרוֹ לַעֲשׂוֹת כְּמַקֵּל שָׁקֵד) :

כַּבִּיר כֹּחַ לֵב כְּמוֹ שַׁחַל · כְּלָבִיא וְכַאֲרִי וְרוּחוֹ כְּנַחַל

(כְּאֶרֶז בָּחוּר בִּגְדֻלָּתוֹ . כִּבְרוֹשׁ רַעֲנָן עַנְוְתָנוּתוֹ) :

(כְּתַפּוּחַ בְּרֵיחוֹ עֹז אַהֲבָתוֹ · עַל יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ) :

(כְּתַפּוּחַ בַּעֲצֵי הַיַּעַר . כֵּן דּוֹדִי עִם יוֹשְׁבֵי שָׁעַר) :

(כַּבִּיר כֹּחַ לְמַרְגִּיזֵי אֵל נוֹקֵם וְכַטַּל הוּא לְיִשְׂרָאֵל) :

(כּוֹסִי מְנָת חֶלְקִי וְגוֹרָלִי . אֲנִי לְדוֹדִי נַחֲלָה וְדוֹדִי לִי) :

(כְּבוֹדִי יְיָ לֹא אֲמִירֶנּוּ · הֶאֱמַרְנוּהוּ וְהֶאֱמִירָנוּ) :

(כְּאַרְיֵה יִשְׁאַג וְכַכְּפִיר יִנְהֹם . אַל יְהִי כְגֵר וּכְאִישׁ נִדְהָם) :

(כְּרוֹעֶה גִּבּוֹר אֲשֶׁר לֹא יוּכַל צֹאנוֹ לְהַצִּיל וְהָיָה לְמַאֲכָל) :

(כְּגִבּוֹר אֵין אֱיָל וּכְאוֹרֵחַ . נָס וּכוֹרֵחַ מַר צוֹרֵחַ) :

(כְּאַרְיֵה מַשְׁחִית וְכַכְּפִיר לְעוֹזְבָיו · כְּרָקָב גַּם כָּעָשׁ לְאוֹיְבָיו) :

(כַּבִּיר כֹּחַ כְּשָׁמִיר וָשַׁיִת . וְלֹא יַשְׁאִיר כְּנֹקֶף זַיִת) :

(כְּשָׁמִיר וָשַׁיִת צָרִים יְמַגֵּן · כְּצִפֳּרִים עָפוֹת לְעִירוֹ יָגֵן) :

(כְּגִשְׁמֵי נְדָבָה לָנוּ יָבֹא · כְּמַלְקוֹשׁ וְכַטַּל לַדְּבֵקִים בּוֹ) :

(כְּנֶשֶׁר יְרַחֵף עַל גּוֹזָלָיו · וּבְצֵל כְּנָפָיו יֶחֱסוּ מְיַחֲלָיו) :

כְּצִפֳּרִים עַל עִירוֹ יָגֵן . וּבְצֵל כְּנָפָיו רְנָנוֹת נְגַנֵּן :

(לְבַדּוֹ (יְיָ) הוּא וְנִפְלָאוֹת גְּדוֹלוֹת עוֹשֶׂה אֵל נוֹרָא עֲלִילוֹת) :

לִצְבִי וְעֹפֶר דּוֹמֶה דּוֹדִי . כִּי יְקַדְּמֵנִי אֱלֹהֵי חַסְדִּי :

לְפָנַי עִמּוֹ יְיַשֵּׁר הַדּוּרִים · וַיְנַשְּׂאֵם עַל כַּנְפֵי נְשָׁרִים :

לְעוֹלָם חֶלְקִי הוּא וְצוּר לְבָבִי · כָּלָה שְׁאֵרִי לְךָ וּלְבָבִי :

(לְבַדּוֹ יְיָ הוּא וְנִפְלָאוֹת גְּדוֹלוֹת עוֹשֶׂה וְרַב נוֹרָאוֹת) :

מָקוֹם אַתָּה לְעוֹלָמֶךָ · וְאֵין יֹדֵעַ אֶת מְקוֹמֶךָ :

מוֹרָאִי אֵל רוֹעִי וְיוֹצְרִי · צוּר יְלָדַנִי מְחוֹלְלִי וְצוּרִי :

מָרוֹם וּמָעֻזִּי הוּא לִי וּמַחְסִי · מִגְדַּל עֹז שֵׁם יְיָ מְנוּסִי :

מֶלֶךְ יַעֲקֹב מִשְׂגָּב לָנוּ · הוּא מְחוֹקְקֵנוּ וּמוֹשִׁיעֵנוּ

מִגְדּוֹל יְשׁוּעוֹת מִשְׁעָן יְהִי לִי · מִבְטַח אֱלֹהִים יְיָ חֵילִי :
מוֹשֵׁל עוֹלָם מַלְכוּתֶךָ · בְּכָל דּוֹר וָדוֹר מֶמְשַׁלְתֶּךָ :
מִי יִתֶּנְךָ כְּאָח לִי לְצָרָה · הוֹשַׁע (יְיָ) כִּי יָדְךָ לֹא קָצָרָה :
מְקוֹר חַיִּים מִקְוֵה יִשְׂרָאֵל · לֹא אֶעֱזוֹב כִּי מָעֻזִּי אֵל :
מָגֵן יִשְׁעִי וְחֶרֶב גַּאֲוָה · לְשִׁמְךָ וּלְזִכְרְךָ נֶפֶשׁ תַּאֲוָה :
מָגֵן הוּא לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ · אַשְׁרֵי אָדָם אֲשֶׁר עוֹז לוֹ בוֹ ·
נָבָר וְנָעִים נָאוֹר וְנוֹרָא · נֶאְדָּר וְנֶאְזָר שְׁמוֹ בִּגְבוּרָה :
נֶאֱמָן נֵצַח יִשְׂרָאֵל וְגוֹאֲלוֹ · לֹא יְשַׁקֵּר אַשְׁרֵי כָּל חוֹכֵי לוֹ ·
נֵצַח יְשׁוּרוּן הָאֵל הַנֶּאֱמָן · מֵאֱלֹהָיו יְהוּדָה לֹא אַלְמָן :
נִפְלָא עַל כָּל הַנִּפְלָאִים וּמִתְנַשֵּׂא עַל כָּל הַנִּשָּׂאִים :
נִקְדָּשׁ וְנֶעֱרָץ אֱלֹהֵי קְדוֹשִׁי · נָכוֹן וְנִשְׂגָּב יְיָ נִסִּי :
נוֹקֵם וְנוֹטֵר וּבַעַל חֵמָה · לְצָרָיו לְאוֹיְבָיו אִישׁ מִלְחָמָה :
נֵרִי יְיָ בְּהִלּוֹ נֵרוֹ עֲלֵי רֹאשִׁי וְנֵר לְרַגְלִי דְבָרוֹ :
סוֹמֵךְ וְסוֹעֵד יְיָ סַלְעִי · סוֹבֵל וְסוֹלֵחַ וְנוֹשֵׂא פִשְׁעִי :
סִתְרִי יְיָ סַלְעִי וְסִתְרִי · סוֹלֵחַ וְסוֹבֵל סַעֲדִי וְסִבְרִי :
סַלְעֵנוּ (יְיָ) וּמְצוּדָתֵנוּ · עֶזְרָתֵנוּ וּמְפַלְטֵנוּ :
עִזּוּז וְגִבּוֹר עֻזִּי וְעֶזְרִי · עֶלְיוֹן עֹז לִי אֵל יְהִי עָרִי :
עִיר וְקַדִּישׁ שָׁת סְבִיבָיו סֵתֶר · אָכֵן אַתָּה אֵל מִסְתַּתֵּר :
עַד מְמַהֵר לְשַׁלֵּם גְּמוּל לְאוֹיְבָיו · שׁוֹמֵר בְּרִית וָחֶסֶד לְאוֹהֲבָיו :
פָּדָה אֶת אַבְרָהָם יְדִידוֹ · הוּא יִפְדֶּה יִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ :
פַּחַד יִצְחָק יִתֵּן פַּחְדּוֹ · עַל צָרֵי בְּנֵי יַעֲקֹב עַבְדּוֹ :
פּוֹעֵל וְחוֹקֵר וְדוֹרֵשׁ וּבוֹדֵק כָּל לְבָבוֹת לוֹ אֶתֵּן צֶדֶק :
צְרוֹר הַמּוֹר אֶשְׁכּוֹל הַכֹּפֶר · נוֹתֵן לְעַמּוֹ צָרָיו כֹּפֶר :
צַח וְאָדוֹם דּוּר בִּצְבָאָיו אוֹת · עַל כֵּן נִקְרָא יְיָ צְבָאוֹת :
צַדִּיק יְיָ הַצּוּר תָּמִים · אֶבְטַח עֲדֵי עַד בְּצוּר עוֹלָמִים :
צְבָא הַשָּׁמַיִם מִשְׁתַּחֲוִים לוֹ · שְׂרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ ·

קָדוֹשׁ הוּא בְּכָל מִינֵי קְדֻשּׁוֹת · כְּתוֹת שָׁלֹשׁ קָדוֹשׁ מְשַׁלְּשׁוֹת:
קַיָּם לְעָלְמִין אֱלָהָא חַיָּא · מָרָא דְאַרְעָא וּמָרָא דִשְׁמַיָּא:
קוֹנִי מְרַחֵם מְקַנֵּא לְשׂוֹנְאָיו · קֶרֶן יִשְׁעִי וְקָרוֹב לְקוֹרְאָיו:
רָחוֹק מִכֹּל וְאֶת כֹּל רוֹאֶה · כִּי רָם יְיָ וְשָׁפָל יִרְאֶה:
רוֹעִי יְיָ לֹא אֶחְסַר כֹּל · וְרַב כֹּחַ וְרַב חֶסֶד לַכֹּל:
רַחוּם יְיָ רוֹפֵא וּמְחַבֵּשׁ לִשְׁבוּרֵי לֵב וְעָוֹן כּוֹבֵשׁ:
רֵעִי כֻּלּוֹ הוּא מַחֲמַדִּים · מִשְׁפָּטָיו אֱמֶת מְתוּקִים וַחֲמוּדִים:
רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אַתָּה אֵל שׁוֹכֵן עַד:
שַׁלִּיט מֶלֶךְ שְׁמַיָּא בְּכָל דָּר וְדָר · לֵיהּ אֲנָא מְשַׁבַּח מְרוֹמֵם וּמְהַדֵּר:
שֶׁמֶשׁ וּמָגֵן יְיָ אֱלֹהִים · שׁוֹפֵט צֶדֶק וּמַשְׁפִּיל גְּבוֹהִים:
שַׂגִּיא כֹחַ לֹא מְצָאנוּהוּ · יַשְׂגִּיב בְּכֹחוֹ וּמִי כָמֹהוּ:
שְׁלֹמֹה שְׁמוֹ כִּי שֶׁלּוֹ שָׁלוֹם · כִּי יְדַבֵּר אֶל חֲסִידָיו שָׁלוֹם:
שֵׁם יְיָ אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה · תּוֹעֲפוֹת רְאֵם לוֹ כִּכְפִיר וּכְאַרְיֵה:
שַׁדַּי מְאוֹרִי מַלְכִּי וְאֵלִי · הַלְלוּיָהּ שְׁמוֹ נַפְשִׁי הַלְלִי:
תִּתַּמָּם עִם יוֹשְׁבֵי נְטָעִים · הַשָּׂרִיגִים שְׁלֹשֶׁת הָרוֹעִים (נ"א רֵעִים):
תִּתְחַסָּד תִּתָּבָר עִמָּם · וְעִם עִקְּשִׁים תִּתַּפָּל לְהִמָּם:
תָּמִים דַּרְכְּךָ תַּקִּיף מִכֹּל · תּוּכַל לְבַדְּךָ לַעֲשׂוֹת אֶת כֹּל:
תּוֹחַלְתִּי וְסִבְרִי וְתִקְוָתִי · תַּאֲוַת נַפְשִׁי וּתְשׁוּקָתִי:
תְּהִלָּתִי וְתִפְאַרְתִּי וְעֻזִּי · מִמְּעֵי אִמִּי גּוֹחִי וְגוֹזִי:
תְּמִים דֵּעִים אֵל הֵעוֹת אֶחָד · כָּל הַלְּבָבוֹת דּוֹרֵשׁ יָחַד:

ליום חמישי ·

מִי כָמוֹךָ דֵּעָה מוֹרֶה · נִיב שְׂפָתַיִם אַתָּה בּוֹרֵא:
מַחְשְׁבוֹתֶיךָ עָמְקוּ וְרָמוּ · וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתָּמּוּ:
לֹא לִמְּדוּךָ חָכְמָתֶךָ · וְלֹא הֱבִינוּךָ תְּבוּנָתֶךָ:
לֹא קִבַּלְתָּ מַלְכוּתֶךָ · וְלֹא יָרַשְׁתָּ מֶמְשַׁלְתֶּךָ:

לְעוֹלָם יְהִי לְךָ לְבַדֶּךָ · וְלֹא לַאֲחֵרִים כְּבוֹד הוֹדֶךָ:

וְלֹא תִתֵּן לֵאלֹהִים אֲחֵרִים · תְּהִלָּתְךָ לַפְּסִילִים וְזָרִים:

וְכָבוֹד וְגַם כָּל יְקָר מֵאִתָּךְ · וּכְבוֹדְךָ לֹא לְזָרִים אִתָּךְ:

אַתָּה תָעִיד בְּיִחוּדֶךָ · וְתוֹרָתְךָ וַעֲבָדֶיךָ:

אֱלֹהֵינוּ עַל יִחוּדְךָ · אַתָּה עֵד אֱמֶת וַאֲנַחְנוּ עֲבָדֶיךָ:

לְפָנֶיךָ לֹא אֵל הִקְדִּימְךָ · וּבִמְלַאכְתֶּךָ אֵין זָר עִמָּךְ:

לֹא נוֹעַצְתָּ וְלֹא לֻמַּדְתָּ · בְּחַדֶּשְׁךָ בְּרִיאוֹת כִּי נְבוֹנוֹתָ:

מִמַּעֲמַקֵּי מַחְשְׁבוֹתֶיךָ · וּמִלִּבְּךָ כָּל פְּעֻלּוֹתֶיךָ:

קְצוֹת דְּרָכֶיךָ הֲלֹא הִכַּרְנוּ · וּמִמַּעֲשֶׂיךָ הֵן יָדַעְנוּ:

שֶׁאַתָּה אֵל כֹּל יָצַרְתָּ · לְבַדְּךָ מְאוּמָה לֹא נִגְרַעְתָּ:

לַעֲשׂוֹת מְלַאכְתְּךָ לֹא לָחַצְתָּ · וְגַם לְעֵזֶר לֹא נִצְרַכְתָּ:

כִּי הָיִיתָ לִפְנֵי הַכֹּל · וְאָז בְּאֵין כֹּל לֹא נִצְרַכְתָּ כֹּל:

כִּי מֵאַהֲבָתְךָ עֲבָדֶיךָ · כֹּל בָּרָאתָ לִכְבוֹדֶךָ:

וְלֹא נוֹדַע אֵל זוּלָתֶךָ · וְאֵין כָּמוֹךָ וְאֵין בִּלְתֶּךָ:

וְלֹא נִשְׁמַע מִן אָז וָהָלְאָה · וְלֹא קָם וְלֹא נִהְיָה וְלֹא נִרְאָה:

וְגַם אַחֲרֶיךָ לֹא יִהְיֶה אֵל · רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן אֵל יִשְׂרָאֵל:

בָּרוּךְ אַתָּה יָחִיד וּמְיֻחָד · יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

אֲשֶׁר מִי יַעֲשֶׂה כִּמְלַאכְתֶּךָ · כְּמַעֲשֶׂיךָ וְכִגְבוּרוֹתֶךָ:

אֵין יְצִיר זוּלַת יְצִירָתֶךָ · וְאֵין בְּרִיאָה כִּי אִם בְּרִיאָתֶךָ (נ"א מלאכתך):

כָּל אֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ תַּעֲשֶׂה בַכֹּל · כִּי אַתָּה נַעֲלֵיתָ עַל כֹּל:

אֵין כָּמוֹךָ וְאֵין בִּלְתֶּךָ · כִּי אֵין אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ:

אַתָּה הָאֵל עוֹשֵׂה פֶלֶא · וְדָבָר מִמְּךָ לֹא יִפָּלֵא:

מִי כָמוֹךָ נוֹרָא תְהִלּוֹת · אֱלֹהִים לְבַדְּךָ עוֹשֶׂה גְדוֹלוֹת:

אֵין אוֹתוֹת כְּמוֹ אוֹתוֹתֶיךָ · אַף אֵין מוֹפֵת כְּמוֹ מוֹפְתֶיךָ:

אֵין תְּבוּנָה כִּתְבוּנָתֶךָ · אֵין גְּדֻלָּה כִּגְדֻלָּתֶךָ:

כִּי מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבוֹתֶיךָ · וְגָבְהוּ דַּרְכֵי אוֹרְחוֹתֶיךָ:

אֵין גַּאֲוָה כְּמוֹ גַאֲוָתֶךָ · אַף אֵין עֲנָוָה כְּעַנְוָתֶךָ :

אֵין קְדֻשָּׁה כִּקְדֻשָּׁתֶךָ · אֵין קְרֵבוּת כְּמוֹ קִרְבוּתֶךָ :

אֵין צְדָקָה כְּמוֹ צִדְקָתֶךָ · אֵין תְּשׁוּעָה כִּתְשׁוּעָתֶךָ :

אֵין זְרוֹעַ כִּזְרוֹעוֹתֶיךָ · אֵין קוֹל כְּרַעַם גְּבוּרוֹתֶיךָ :

אֵין רַחֲמִים כְּרַחֲמָנוּתֶךָ · אֵין חֲנִינוּת כַּחֲנִינוּתֶךָ :

אֵין אֱלָהוּת כֶּאֱלָהוּתֶךָ · וְאֵין מַפְלִיא כְּשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ

כִּי שְׁמוֹתֶיךָ אֵלִים מְרוּצִים · בְּזָכְרְךָ לְחוּצִים לְהַפְלִיא נְחוּצִים :

וְאַשָּׁף וְחַרְטוֹם לֹא יְלַחְצוּךָ · וְכָל שֵׁם וְלַהַט לֹא יְנַצְּחוּךָ :

לֹא יְנַצְּחוּךָ כָּל הַחֲכָמִים · כָּל הַקּוֹסְמִים וְהַחַרְטֻמִּים :

אַתָּה מֵשִׁיב לְאָחוֹר חֲכָמִים · לֹא יוּכְלוּ לְךָ עֲרוּמִים וְקוֹסְמִים :

לְהָשִׁיב לְאָחוֹר מְזִמּוֹתֶיךָ · לְהָפֵר עֲצַת סוֹד גְּזֵרָתֶךָ :

מֵרְצוֹנְךָ לֹא יַעֲבִירוּךָ · לֹא יְמַהֲרוּךָ וְלֹא יְאַחֲרוּךָ :

עֲצָתְךָ תָּפֵר עֲצַת כָּל יוֹעֲצִים · וְעֻזְּךָ מַחֲלִישׁ לֵב אַמִּיצִים :

אַתָּה מְצַוֶּה וּפִקְדְּךָ מַשְׁוֶה · וְאֵין עָלֶיךָ פָּקִיד מְצַוֶּה :

אַתָּה מְקַוֶּה וְאֵינְךָ מְקַוֶּה · לְךָ כָּל מְקַוֶּה נֶפֶשׁ תְּרַוֶּה :

וְכָל הַיְצוּרִים וְכָל עִנְיָנָם · וְכָל יְקָר אֲשֶׁר בְּךָ אֵין דִּמְיוֹנָם :

לֹא מַחְשְׁבוֹתָם מַחְשְׁבוֹתֶיךָ · כִּי אֵין בּוֹרֵא זוּלָתֶךָ :

וְאֵין דִּמְיוֹן נִפְלָא אֱלֹהֵינוּ · וְאֵין חֵקֶר נִשְׂגָּב אֲדוֹנֵנוּ :

סָתוּר מִכָּל סָתוּר וְעָמוּס · מִכָּל עָמוּס וּמִכָּל כָּמוּס :

דַּק מִכָּל דַּק וְצָפוּן מִכֹּל · צָפוּן וְיָכֹל מִכֹּל יָכֹל :

נִשְׂגָּב מִכָּל נִשְׂגָּב וְנֶעְלָם · מִכָּל נֶעְלָם וּשְׁמוֹ לְעוֹלָם :

גָּבוֹהַּ מִכָּל גָּבוֹהַּ וְעֶלְיוֹן מִכָּל עֶלְיוֹן וּמִכָּל חֶבְיוֹן :

חָבוּי וְעָמוּק מִכָּל עָמוּק · לֵב כָּל דַּעַת עָלָיו חָמוּק :

שֶׁאֵין שֵׂכֶל וּמַדָּע וְחָכְמָה · יְכֹלִים לְהַשְׁווֹת לוֹ כָּל מְאוּמָה :

לֹא מַשִּׂיגִים לוֹ אֵיךְ וְכַמָּה · לֹא מוֹצְאִים לוֹ דָּבָר דּוֹמֶה :

מִקְרֶה וְצַעַר וְשִׁנּוּי וָטֶפֶל · וְחֵבֶר וּמִסְמַךְ אוֹר וְגַם אֹפֶל :

וְלֹא מוֹצְאִים לוֹ מַרְאֶה וְצֶבַע. וְלֹא כָּל טֶבַע אֲשֶׁר שֵׁשׁ וְשֶׁבַע:
לָכֵן נְבוּכוֹת כָּל עֶשְׁתּוֹנוֹת. וְנִבְהָלוֹת כָּל הַחֶשְׁבּוֹנוֹת:
וְכָל שַׂרְעַפִּים וְכָל הִרְהוּרִים. נִלְאִים לָשׂוּם בּוֹ שִׁעוּרִים:
מִלְּשַׁעֲרֵהוּ וּמִלְּהַגְבִּילֵהוּ. מִלְּתָאֲרֵהוּ וּמִלְּפַרְסְמֵהוּ:
בְּכָל שִׂכְלֵנוּ חִפַּשְׂנוּהוּ. בְּמַדָּעֵנוּ לִמְצוֹא מַה הוּא:
לֹא מְצָאנוּהוּ וְלֹא יְדַעְנוּהוּ. אַךְ מִמַּעֲשָׂיו הִכַּרְנוּהוּ:
שֶׁהוּא לְבַדּוֹ יוֹצֵר אֶחָד. חַי וְכֹל יוּכַל וְחָכָם מְיֻחָד:
כִּי הוּא הָיָה לַכֹּל קוֹדֵם. עַל כֵּן נִקְרָא אֱלֹהֵי קֶדֶם:
בַּעֲשׂוֹתוֹ בְּלִי כָל מְאוּם אֶת כֹּל. יָדַעְנוּ כִּי הוּא כֹל יָכֹל:
בַּאֲשֶׁר מַעֲשָׂיו בְּחָכְמָה כֻּלָּם. יָדַעְנוּ כִּי בְבִינָה פְּעָלָם:
בְּכָל יוֹם וָיוֹם בְּחַדְּשׁוֹ כֻלָּם. יָדַעְנוּ כִּי הוּא אֱלֹהֵי עוֹלָם:
בַּאֲשֶׁר הָיָה קוֹדֵם לְכֻלָּם. יָדַעְנוּ כִּי הוּא חַי (וְקַיָּם) לְעוֹלָם:
וְאֵין לְהַרְהֵר אַחַר יוֹצְרֵנוּ בְּלִבֵּנוּ וְלֹא בְסִפּוּרֵנוּ:
לְמַמָּשׁ וְגֹדֶשׁ לֹא נְשַׁעֲרֵהוּ. לְטָפֵל וְתֹאַר לֹא נְדַמֵּהוּ:
וְלֹא נַחְשְׁבֵהוּ לְעִקָּר וְנִצָּב. וְלֹא לְמִין וְכָל אוֹן וּלְכָל נִקְצָב:
כָּל הַנִּרְאִים וְהַנִּשְׂכָּלִים. וְהַמַּדָּעִים בְּעֶשֶׂר כְּלוּלִים:
וְשֶׁבַע כַּמֻּיּוֹת וְשֵׁשֶׁת נִדּוֹת. וְשָׁלֹשׁ גְּזֵרוֹת וְעִתּוֹת וּמִדּוֹת:
הֵן בַּבּוֹרֵא אֵין גַּם אֶחָד. כִּי הוּא בְּרָאָם כֻּלָּם יָחַד:
כֻּלָּם יִבְלוּ אַף יַחֲלוֹפוּ. הֵם יֹאבֵדוּ וְאַף יָסֻפוּ:
וְאַתָּה תַּעֲמוֹד וּתְכַלֶּה כֻּלָּם. כִּי חַי וְקַיָּם אַתָּה לְעוֹלָם:

ליום ששי.

אַתָּה לְבַדְּךָ יוֹצֵר כֹּל הוּא. וְלֹא יִדְמֶה מַעֲשֶׂה לְעוֹשֵׂהוּ:
כָּל הָאֲרָצוֹת לֹא יְכִילוּךָ. וְאַף שָׁמַיִם לֹא יְכַלְכְּלוּךָ:
אָז (נ״א אַף) יָחִילוּ מַיִם הַיָּם. מִפָּנֶיךָ אֱלֹהִים חַיִּים:
רָעֲשָׁה אֶרֶץ וְנָסוּ מָיִם. וְנָטְפוּ (מַיִם) מִן הַשָּׁמָיִם:

נוֹטֶה לְבַדְּךָ הַשָּׁמַיִם · רוֹקַע הָאָרֶץ עַל הַמָּיִם :

עָשִׂיתָ כָּל חֶפְצְךָ לְבַדֶּךָ · וְלֹא נִצְרַכְתָּ עֵזֶר כְּנֶגְדֶּךָ :

סוֹעֵד אֵין מִי יִסְעָדְךָ · הַכֹּל מִמְּךָ וּמִיָּדְךָ :

בְּכֹחֲךָ אָז כֵּן עַתָּה וְדַעְתְּךָ · וּלְעוֹלָם כָּל כְּבוֹדְךָ אִתָּךְ :

וְלֹא יָעַפְתָּ וְלֹא יָגַעְתָּ · כִּי בִמְלַאכְתְּךָ לֹא עָמַלְתָּ :

כִּי בִדְבָרְךָ כָּל יְצוּרֶיךָ · וּמַעֲשֵׂה חֶפְצְךָ בְּמַאֲמָרֶיךָ :

וְלֹא אֵחַרְתּוֹ וְלֹא מִהַרְתּוֹ · הַכֹּל עֲשִׂיתוֹ יָפֶה בְעִתּוֹ :

מִבְּלִי מְאוּמָה כֹּל חִדַּשְׁתָּ · וְאֶת הַכֹּל בְּלִי כֹל (נ"א כלי) פָּעָלְתָּ :

וְעַל לֹא יְסוֹד הַכֹּל יָסַדְתָּ · בִּרְצוֹן רוּחֲךָ כֹּל תָּלִיתָ :

זְרוֹעוֹת עוֹלָם אֶת כֹּל נוֹשְׂאוֹת · מֵרֹאשׁ וְעַד סוֹף וְאֵינָם נִלְאוֹת :

בְּעֵינֶיךָ לֹא דָבָר הִקְשָׁה · רְצוֹנְךָ כָּל דְּבַר רוּחֲךָ עוֹשֶׂה :

לִפְעָלְתְּךָ לֹא דָמִיתָ · אֶל כָּל תֹּאַר לֹא שָׁוִיתָ :

וְלֹא קָדְמָה לִמְלַאכְתְּךָ מְלָאכָה · חָכְמָתְךָ הִיא הַכֹּל עָרְכָה :

לִרְצוֹנְךָ לֹא קִדְּמוּ וְאִחֲרוּ · וְעַל חֶפְצְךָ לֹא נוֹסְפוּ וְחָסֵרוּ :

מִכָּל חֶפְצְךָ לֹא שָׁכַחְתָּ · וְדָבָר אֶחָד לֹא חִסַּרְתָּ :

לֹא הֶחֱסַרְתָּ וְלֹא הֶעֱדַפְתָּ · וְדָבָר רֵק בָּם לֹא פָעָלְתָּ :

אַתָּה תְּשַׁבְּחֵם וּמִי הֵתִיבָם · וְשֶׁמֶץ דָּבָר לֹא נִמְצָא בָם :

הַחִלּוֹתָ בְּחָכְמָה עֲשִׂיתָם · בִּתְבוּנָה וּבְדַעַת כִּלִּיתָם :

מֵרֵאשִׁית וְעַד אַחֲרִית עֲשׂוּיִם · בֶּאֱמֶת וּבְיֹשֶׁר וְטוֹב רְאוּיִם :

הִקְדַּמְתָּ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ · רוֹב רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ :

כִּי רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ · הֲלֹא מֵעוֹלָם עַל עֲבָדֶיךָ :

עַד לֹא כָל חַי הוּכַן לְכַלְכֵּל · לִפְנֵי אוֹכֵל תִּתֵּן אֹכֶל :

וּמָזוֹן וּמָכוֹן תַּעֲשֶׂה בְּפִי כֹל · צָרְכֵי הַכֹּל כַּאֲשֶׁר לַכֹּל :

שְׁלֹשֶׁת יָמִים הָרִאשׁוֹנִים · אָז הֲכִינוֹתָם לָאַחֲרוֹנִים :

אָז עָטִיתָ אוֹר כַּשַּׂלְמָה · אֶדֶר מְאוֹרוֹת מִמּוּל שְׁלֵמָה :

בְּטֶרֶם כָּל יְצִיר מְאֹד גָּדַלְתָּ · וְאַחַר כֹּל מְאֹד נִתְגַּדַּלְתָּ:

אָז בְּאֵין לְבוּשׁ הוֹד וְהָדָר לוֹבֵשׁ · עַד לֹא אֶרֶג גֵּאוּת לָבֵשׁ:

אוֹר כַּשַּׂלְמָה וְכִמְעִיל עוֹטֶה · שָׁמַיִם כַּיְרִיעָה נוֹטֶה:

עָשִׂיתָ בָם לְאוֹרִים דְּרָכִים · וְרָצוֹא וָשׁוֹב בְּנַחַת מְהַלְּכִים:

הִבְדַּלְתָּ בֵּין מַיִם לָמָיִם · כִּמְתִיחַת רְקִיעַ הַשָּׁמָיִם:

מְזוֹנוֹת מְשׁוּנוֹת לְשֶׁרֶץ מָיִם · וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל פְּנֵי רְקִיעַ הַשָּׁמָיִם:

עֵשֶׂב וְחָצִיר לִבְשַׂר אֲדָמָה · מַאֲכָל לְחַיָּה וּלְכָל בְּהֵמָה:

בְּקֶרֶן שֶׁמֶן גַּן נָטַעְתָּ · אֶל הָאָדָם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ:

עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ עָשִׂיתָ לּוֹ · דֵּי מַחְסוֹרוֹ אֲשֶׁר יֶחְסַר לוֹ:

כָּל מַעֲשֶׂיךָ בְּיָדוֹ תַּתָּ · וְתַחַת רַגְלָיו הַכֹּל שַׁתָּה:

לְהַעֲלוֹת מֵהֶם בָּקָר וָצֹאן · עַל מִזְבַּחֲךָ יַעֲלוּ לְרָצוֹן:

עָשִׂיתָ לוֹ כְּתֹנֶת לְשָׁרֵת · לְהַדְרַת קֹדֶשׁ וּלְתִפְאָרֶת:

שַׂמְתָּ בְּקִרְבּוֹ חָכְמַת אֱלֹהִים · כִּי יְצַרְתּוֹ לְךָ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים:

לֹא מָנַעְתָּ עַל פְּנֵי אֲדָמָה · צָרְכֵי אָדָם וְכֻלָּם בְּחָכְמָה:

מַעֲשֶׂיךָ מְאֹד רַבּוּ וְגָדְלוּ · וְשִׁמְךָ יְיָ כֻּלָּם יְהַלְּלוּ:

רַבּוּ וְגָדְלוּ מְאֹד מַעֲשֶׂיךָ · יוֹדוּךָ יְיָ כָּל מַעֲשֶׂיךָ:

כֹּל פָּעַלְתָּ לְמַעַנְךָ · וְלִכְבוֹדְךָ כָּל קִנְיָנֶיךָ:

ליום השבת·

אָז בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי נַחְתָּ · יוֹם הַשַּׁבָּת עַל כֵּן בֵּרַכְתָּ:

וְעַל כָּל פֹּעַל תְּהִלָּה עֲרוּכָה · חֲסִידֶיךָ בְּכָל עֵת יְבָרְכוּכָה:

בָּרוּךְ יְיָ יוֹצֵר כֻּלָּם · אֱלֹהִים חַיִּים וּמֶלֶךְ עוֹלָם:

כִּי מֵעוֹלָם עַל עֲבָדֶיךָ · רוֹב רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ:

וּבְמִצְרַיִם הַחִלּוֹתָ. לְהוֹדִיעַ כִּי מְאֹד נַעֲלֵיתָ:

עַל כָּל אֱלֹהִים בַּעֲשׂוֹת בָּהֶם. שְׁפָטִים גְּדֹלִים וּבֵאלֹהֵיהֶם:

בְּבָקְעֲךָ יַם סוּף עַמְּךָ רָאוּ. הַיָּד הַגְּדוֹלָה וַיִּירָאוּ:

נִהַגְתָּ עַמְּךָ לַעֲשׂוֹת לָךְ שֵׁם תִּפְאֶרֶת לְהַרְאוֹת גָּדְלָךְ:

יְדַבַּרְתָּ עִמָּם מִן הַשָּׁמַיִם. וְגַם הֶעָבִים נָטְפוּ מָיִם:

יָדַעְתָּ לֶכְתָּם בַּמִּדְבָּר. בְּאֶרֶץ צִיָּה אִישׁ לֹא עָבַר:

תַּתְּ לְעַמְּךָ דְּגַן שָׁמָיִם. וְכֶעָפָר שְׁאֵר וּמִצּוּר מָיִם:

תְּגָרֵשׁ גּוֹיִם רַבִּים עַמִּים. יִירְשׁוּ אַרְצָם וַעֲמַל לְאֻמִּים:

בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקִּים וְתוֹרוֹת. אִמְרוֹת יְיָ אֲמָרוֹת טְהוֹרוֹת:

וַיִּתְעַדְּנוּ בְּמִרְעֶה שָׁמֵן. וּמֵחַלְמִישׁ צוּר פַּלְגֵי שָׁמֶן:

בְּנוּחָם בָּנוּ עִיר קָדְשֶׁךָ. וַיְפָאֲרוּ בֵּית מִקְדָּשֶׁךָ:

וַתֹּאמֶר פֹּה אֵשֵׁב לְאֹרֶךְ יָמִים צֵידָהּ בָּרֵךְ אֲבָרֵךְ:

כִּי שָׁם יִזְבְּחוּ זִבְחֵי צֶדֶק. אַף כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ צֶדֶק:

וּבֵית הַלֵּוִי נְעִימוֹת יְזַמֵּרוּ. לְךָ יִתְרוֹעֲעוּ אַף יָשִׁירוּ:

בֵּית יִשְׂרָאֵל וְיִרְאֵי יְיָ. יְכַבְּדוּ וְיוֹדוּ שִׁמְךָ יְיָ:

הֱטִיבוֹתָ מְאֹד לָרִאשׁוֹנִים. כֵּן תֵּיטִיב גַּם לָאַחֲרוֹנִים:

יְיָ תְּשִׂישׂ נָא עָלֵינוּ. כַּאֲשֶׁר שַׂשְׂתָּ עַל אֲבוֹתֵינוּ:

אוֹתָנוּ לְהַרְבּוֹת וּלְהֵיטִיב. וְנוֹדֶה לְּךָ לְעוֹלָם כִּי תֵיטִיב:

יְיָ תִּבְנֶה עִירְךָ מְהֵרָה. כִּי עָלֶיהָ שִׁמְךָ נִקְרָא:

וְקֶרֶן דָּוִד תַּצְמִיחַ בָּהּ. וְתִשְׁכּוֹן לְעוֹלָם יְיָ בְּקִרְבָּהּ:

וְזִבְחֵי צֶדֶק שָׁמָּה נִזְבְּחָה. וְכִימֵי קֶדֶם תֶּעֱרַב מִנְחָה:

וּבָרֵךְ עַמְּךָ בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי חֲפֵצִים לַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ:

וּבִרְצוֹנְךָ תַּעֲשֶׂה חֶפְצֵנוּ. הַבֶּט־נָא עַמְּךָ כֻלָּנוּ:

בְּחַרְתָּנוּ הֱיוֹת לְךָ לְעַם סְגֻלָּה. עַל עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶלָה.

וְתָמִיד נְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. וּנְהַלֵּל לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ:

וּמְבָרַכְתְּךָ עַמְּךָ יְבָרֵךְ. כִּי אֵת כָּל אֲשֶׁר תְּבָרֵךְ מְבֹרָךְ

וַאֲנִי בְּעוֹדִי אֲהַלְלָה בּוֹרְאִי · וַאֲבָרְכֶכָה כָּל יְמֵי צְבָאִי :

יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ לְעוֹלָם · מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם :

כַּכָּתוּב בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם וַיֹּאמְרוּ כָל הָעָם אָמֵן וְהַלֵּל לַיְיָ : עָנֵה דָנִיֵּאל וְאָמַר לֶהֱוֵא שְׁמֵהּ דִּי אֱלָהָא מְבָרַךְ מִן עָלְמָא וְעַד עָלְמָא דִּי חָכְמְתָא וּגְבוּרְתָא דִּי לֵהּ הִיא : וְנֶאֱמַר וַיֹּאמְרוּ הַלְוִיִּם יֵשׁוּעַ וְקַדְמִיאֵל בָּנִי חֲשַׁבְנְיָה שֵׁרֵבְיָה הוֹדִיָּה שְׁבַנְיָה פְתַחְיָה קוּמוּ בָּרְכוּ אֶת יְיָ אֱלֹהֵיכֶם מִן הָעוֹלָם עַד הָעוֹלָם וִיבָרְכוּ שֵׁם כְּבוֹדֶךָ וּמְרוֹמַם עַל כָּל בְּרָכָה וּתְהִלָּה : וְנֶאֱמַר בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם וְאָמַר כָּל הָעָם אָמֵן הַלְלוּיָהּ : וְנֶאֱמַר וַיְבָרֶךְ דָּוִיד אֶת יְיָ לְעֵינֵי כָּל הַקָּהָל וַיֹּאמֶר דָּוִיד בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אָבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם

אַנְעִים זְמִירוֹת וְשִׁירִים אֶאֱרוֹג · כִּי אֵלֶיךָ נַפְשִׁי תַעֲרוֹג׃

נַפְשִׁי חָמְדָה בְּצֵל יָדֶךָ · לָדַעַת כָּל רָז סוֹדֶךָ׃

מִדֵּי דַבְּרִי בִּכְבוֹדֶךָ · הוֹמֶה לִבִּי אֶל דּוֹדֶיךָ׃

עַל כֵּן אֲדַבֵּר בְּךָ נִכְבָּדוֹת · וְשִׁמְךָ אֲכַבֵּד בְּשִׁירֵי יְדִידֹת׃

ע״ס א״ב

אֲסַפְּרָה כְבוֹדְךָ וְלֹא רְאִיתִיךָ · אֲדַמְּךָ אֲכַנְּךָ וְלֹא יְדַעְתִּיךָ׃

בְּיַד נְבִיאֶיךָ בְּסוֹד עֲבָדֶיךָ · דִּמִּיתָ הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ׃

גְּדֻלָּתְךָ וּגְבוּרָתֶךָ · כִּנּוּ לְתֹקֶף פְּעֻלָּתֶךָ׃

דִּמּוּ אוֹתְךָ וְלֹא כְּפִי יֶשְׁךָ · וַיְשַׁוּוּךָ לְפִי מַעֲשֶׂיךָ׃

הִמְשִׁילוּךָ בְּרוֹב חֶזְיוֹנוֹת · הִנְּךָ אֶחָד בְּכָל דִּמְיוֹנוֹת׃

וַיֶּחֱזוּ בְךָ זִקְנָה וּבַחֲרוּת · וּשְׂעַר רֹאשְׁךָ בְּשֵׂיבָה וְשַׁחֲרוּת׃

זִקְנָה בְּיוֹם דִּין וּבַחֲרוּת בְּיוֹם קְרָב · כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת יָדָיו לוֹ רָב׃

חָבַשׁ כּוֹבַע יְשׁוּעָה בְּרֹאשׁוֹ · הוֹשִׁיעָה לּוֹ יְמִינוֹ וּזְרוֹעַ קָדְשׁוֹ׃

טַלְלֵי אוֹרוֹת רֹאשׁוֹ נִמְלָא · וּקְוֻצּוֹתָיו רְסִיסֵי לָיְלָה׃

יִתְפָּאֵר בִּי כִּי חָפֵץ בִּי · וְהוּא יִהְיֶה לִּי לַעֲטֶרֶת צְבִי׃

כֶּתֶם טָהוֹר פָּז דְּמוּת רֹאשׁוֹ · וְחַק עַל מֵצַח כְּבוֹד שֵׁם קָדְשׁוֹ׃

לְחֵן וּלְכָבוֹד צְבִי תִפְאָרָה · אֻמָּתוֹ לוֹ עִטְּרָה עֲטָרָה׃

מַחְלְפוֹת רֹאשׁוֹ כְּבִימֵי בְחֻרוֹת · קְוֻצּוֹתָיו תַּלְתַּלִּים שְׁחוֹרוֹת׃

נְוֵה הַצֶּדֶק צְבִי תִפְאַרְתּוֹ · יַעֲלֶה נָּא עַל רֹאשׁ שִׂמְחָתוֹ׃

סְגֻלָּתוֹ תְּהִי בְיָדוֹ עֲטֶרֶת · וּצְנִיף מְלוּכָה צְבִי תִפְאֶרֶת׃

עֲמוּסִים נְשָׂאָם עֲטֶרֶת עִנְּדָם · מֵאֲשֶׁר יָקְרוּ בְעֵינָיו כִּבְּדָם׃

פְּאֵרוֹ עָלַי וּפְאֵרִי עָלָיו · וְקָרוֹב אֵלַי בְּקָרְאִי אֵלָיו׃

צַח וְאָדוֹם לִלְבוּשׁוֹ אָדוֹם · פּוּרָה בְדָרְכוֹ בְּבוֹאוֹ מֵאֱדוֹם׃

קָשֵׁר תְּפִילִּין הֶרְאָה לֶעָנָיו · תְּמוּנַת יְיָ לְנֶגֶד עֵינָיו:

רוֹצֶה בְעַמּוֹ עֲנָוִים יְפָאֵר · יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת בָּם לְהִתְפָּאֵר:

רֹאשׁ דְּבָרְךָ אֱמֶת קוֹרֵא מֵרֹאשׁ · דּוֹר וָדוֹר עַם דּוֹרֶשְׁךָ דְּרוֹשׁ:

שִׁית הֲמוֹן שִׁירַי נָא עָלֶיךָ · וְרִנָּתִי תִּקְרַב אֵלֶיךָ:

תְּהִלָּתִי תְּהִי לְרֹאשְׁךָ עֲטֶרֶת · וּתְפִלָּתִי תִּכּוֹן קְטֹרֶת:

תִּיקַר שִׁירַת רָשׁ בְּעֵינֶיךָ · כְּשִׁיר יוּשַׁר עַל קָרְבָּנֶיךָ:

בִּרְכָתִי תַעֲלֶה לְרֹאשׁ מַשְׁבִּיר · מְחוֹלֵל וּמוֹלִיד צַדִּיק כַּבִּיר:

וּבְבִרְכָתִי תְנַעֲנַע לִי רֹאשׁ · וְאוֹתָהּ קַח לְךָ כִּבְשָׂמִים רֹאשׁ:

יֶעֱרַב נָא שִׂיחִי עָלֶיךָ · כִּי נַפְשִׁי תַעֲרוֹג אֵלֶיךָ:

היום יום ראשון בשבת שבו הלוים היו אומרים בבית המקדש .

כד לְדָוִד מִזְמוֹר לַיהֹוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ: כִּי־הוּא
עַל־יַמִּים יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנֶהָ: מִי יַעֲלֶה בְהַר יְהֹוָה וּמִי יָקוּם
בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ: נְקִי כַפַּיִם וּבַר לֵבָב אֲשֶׁר לֹא־נָשָׂא לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא
נִשְׁבַּע לְמִרְמָה: יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְהֹוָה וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: זֶה
דּוֹר דֹּרְשָׁיו מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ
פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְהֹוָה עִזּוּז וְגִבּוֹר
יְהֹוָה גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא
מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְהֹוָה צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ
הַכָּבוֹד סֶלָה:

היום יום שני בשבת שבו הלוים היו אומרים בבית המקדש

מח שִׁיר מִזְמוֹר לִבְנֵי קֹרַח: גָּדוֹל יְהֹוָה וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ
הַר־קָדְשׁוֹ: יְפֵה נוֹף מְשׂוֹשׂ כָּל־הָאָרֶץ הַר־צִיּוֹן יַרְכְּתֵי צָפוֹן קִרְיַת מֶלֶךְ
רָב: אֱלֹהִים בְּאַרְמְנוֹתֶיהָ נוֹדַע לְמִשְׂגָּב: כִּי הִנֵּה הַמְּלָכִים נוֹעֲדוּ עָבְרוּ
יַחְדָּו: הֵמָּה רָאוּ כֵּן תָּמָהוּ נִבְהֲלוּ נֶחְפָּזוּ: רְעָדָה אֲחָזָתַם שָׁם חִיל
כַּיּוֹלֵדָה: בְּרוּחַ קָדִים תְּשַׁבֵּר אֳנִיּוֹת תַּרְשִׁישׁ: כַּאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ כֵּן רָאִינוּ
בְּעִיר יְהֹוָה־צְבָאוֹת בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהִים יְכוֹנְנֶהָ עַד עוֹלָם סֶלָה: דִּמִּינוּ
אֱלֹהִים חַסְדֶּךָ בְּקֶרֶב הֵיכָלֶךָ: כְּשִׁמְךָ אֱלֹהִים כֵּן תְּהִלָּתְךָ עַל־קַצְוֵי־אֶרֶץ
צֶדֶק מָלְאָה יְמִינֶךָ: יִשְׂמַח הַר־צִיּוֹן תָּגֵלְנָה בְּנוֹת יְהוּדָה לְמַעַן מִשְׁפָּטֶיךָ:
סֹבּוּ צִיּוֹן וְהַקִּיפוּהָ סִפְרוּ מִגְדָּלֶיהָ: שִׁיתוּ לִבְּכֶם לְחֵילָה פַּסְּגוּ אַרְמְנוֹתֶיהָ
לְמַעַן תְּסַפְּרוּ לְדוֹר אַחֲרוֹן: כִּי זֶה אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ עוֹלָם וָעֶד הוּא
יְנַהֲגֵנוּ עַל־מוּת:

היום יום שלישי בשבת שבו הלוים היו אומרים בבית המקדש

פב מִזְמוֹר לְאָסָף אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט: עַד־
מָתַי תִּשְׁפְּטוּ־עָוֶל וּפְנֵי רְשָׁעִים תִּשְׂאוּ־סֶלָה: שִׁפְטוּ דַל וְיָתוֹם עָנִי וָרָשׁ
הַצְדִּיקוּ: פַּלְּטוּ־דַל וְאֶבְיוֹן מִיַּד רְשָׁעִים הַצִּילוּ: לֹא יָדְעוּ וְלֹא יָבִינוּ

בַּחֲשֵׁכָה יִתְהַלָּכוּ יִמּוֹטוּ כָּל־מוֹסְדֵי אָרֶץ׃ אֲנִי אָמַרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם
וּבְנֵי עֶלְיוֹן כֻּלְּכֶם׃ אָכֵן כְּאָדָם תְּמוּתוּן וּכְאַחַד הַשָּׂרִים תִּפֹּלוּ׃ קוּמָה
אֱלֹהִים שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי־אַתָּה תִנְחַל בְּכָל־הַגּוֹיִם׃

היום יום רביעי בשבת שבו הלוים היו אומרים בבית המקדש

צד אֵל־נְקָמוֹת יְהֹוָה אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ׃ הִנָּשֵׂא שֹׁפֵט הָאָרֶץ הָשֵׁב
גְּמוּל עַל־גֵּאִים׃ עַד מָתַי רְשָׁעִים יְהֹוָה עַד מָתַי רְשָׁעִים יַעֲלֹזוּ׃
יַבִּיעוּ יְדַבְּרוּ עָתָק יִתְאַמְּרוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן׃ עַמְּךָ יְהֹוָה יְדַכְּאוּ וְנַחֲלָתְךָ
יְעַנּוּ׃ אַלְמָנָה וְגֵר יַהֲרֹגוּ וִיתוֹמִים יְרַצֵּחוּ׃ וַיֹּאמְרוּ לֹא יִרְאֶה־יָּהּ וְלֹא
יָבִין אֱלֹהֵי יַעֲקֹב׃ בִּינוּ בֹּעֲרִים בָּעָם וּכְסִילִים מָתַי תַּשְׂכִּילוּ׃ הֲנֹטַע
אֹזֶן הֲלֹא יִשְׁמָע אִם־יֹצֵר עַיִן הֲלֹא יַבִּיט׃ הֲיֹסֵר גּוֹיִם הֲלֹא יוֹכִיחַ
הַמְלַמֵּד אָדָם דָּעַת׃ יְהֹוָה יֹדֵעַ מַחְשְׁבוֹת אָדָם כִּי הֵמָּה הָבֶל׃ אַשְׁרֵי
הַגֶּבֶר אֲשֶׁר־תְּיַסְּרֶנּוּ יָּהּ וּמִתּוֹרָתְךָ תְלַמְּדֶנּוּ׃ לְהַשְׁקִיט לוֹ מִימֵי רָע עַד
יִכָּרֶה לָרָשָׁע שָׁחַת׃ כִּי לֹא־יִטֹּשׁ יְהֹוָה עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב׃ כִּי־עַד
צֶדֶק יָשׁוּב מִשְׁפָּט וְאַחֲרָיו כָּל־יִשְׁרֵי־לֵב׃ מִי־יָקוּם לִי עִם־מְרֵעִים מִי־
יִתְיַצֵּב לִי עִם־פֹּעֲלֵי אָוֶן׃ לוּלֵי יְהֹוָה עֶזְרָתָה לִּי כִּמְעַט שָׁכְנָה דוּמָה
נַפְשִׁי׃ אִם־אָמַרְתִּי מָטָה רַגְלִי חַסְדְּךָ יְהֹוָה יִסְעָדֵנִי׃ בְּרֹב שַׂרְעַפַּי
בְּקִרְבִּי תַּנְחוּמֶיךָ יְשַׁעַשְׁעוּ נַפְשִׁי׃ הַיְחָבְרְךָ כִּסֵּא הַוּוֹת יֹצֵר עָמָל
עֲלֵי־חֹק׃ יָגוֹדּוּ עַל־נֶפֶשׁ צַדִּיק וְדָם נָקִי יַרְשִׁיעוּ׃ וַיְהִי יְהֹוָה לִי
לְמִשְׂגָּב וֵאלֹהַי לְצוּר מַחְסִי׃ וַיָּשֶׁב עֲלֵיהֶם אֶת־אוֹנָם וּבְרָעָתָם יַצְמִיתֵם
יַצְמִיתֵם יְהֹוָה אֱלֹהֵינוּ׃

היום יום חמישי בשבת שבו הלוים היו אומרים בבית המקדש

פא לַמְנַצֵּחַ עַל־הַגִּתִּית לְאָסָף׃ הַרְנִינוּ לֵאלֹהִים עוּזֵּנוּ הָרִיעוּ לֵאלֹהֵי
יַעֲקֹב׃ שְׂאוּ־זִמְרָה וּתְנוּ־תֹף כִּנּוֹר נָעִים עִם־נָבֶל׃ תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר
בַּכֵּסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ׃ כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב׃ עֵדוּת
בִּיהוֹסֵף שָׂמוֹ בְּצֵאתוֹ עַל אֶרֶץ מִצְרָיִם שְׂפַת לֹא־יָדַעְתִּי אֶשְׁמָע׃
הֲסִירוֹתִי מִסֵּבֶל שִׁכְמוֹ כַּפָּיו מִדּוּד תַּעֲבֹרְנָה׃ בַּצָּרָה קָרָאתָ וָאֲחַלְּצֶךָּ

אֶעֶנְךָ בְּסֵתֶר רַעַם אֶבְחָנְךָ עַל־מֵי מְרִיבָה סֶלָה: שְׁמַע עַמִּי וְאָעִידָה בָּךְ
יִשְׂרָאֵל אִם־תִּשְׁמַע לִי: לֹא־יִהְיֶה בְךָ אֵל זָר וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל נֵכָר:
אָנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הַמַּעַלְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם הַרְחֶב־פִּיךָ וַאֲמַלְאֵהוּ: וְלֹא־
שָׁמַע עַמִּי לְקוֹלִי וְיִשְׂרָאֵל לֹא־אָבָה לִי: וָאֲשַׁלְּחֵהוּ בִּשְׁרִירוּת לִבָּם יֵלְכוּ
בְּמוֹעֲצוֹתֵיהֶם: לוּ עַמִּי שֹׁמֵעַ לִי יִשְׂרָאֵל בִּדְרָכַי יְהַלֵּכוּ: כִּמְעַט
אוֹיְבֵיהֶם אַכְנִיעַ וְעַל־צָרֵיהֶם אָשִׁיב יָדִי: מְשַׂנְאֵי יְהוָה יְכַחֲשׁוּ־לוֹ וִיהִי
עִתָּם לְעוֹלָם: וַיַּאֲכִילֵהוּ מֵחֵלֶב חִטָּה וּמִצּוּר דְּבַשׁ אַשְׂבִּיעֶךָ:

היום יום ששי בשבת שבו הלוים היו אומרים בבית המקדש

צג יְהוָה מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְהוָה עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־
תִּמּוֹט: נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם אָתָּה: נָשְׂאוּ נְהָרוֹת יְהוָה נָשְׂאוּ
נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דָּכְיָם: מִקֹּלוֹת מַיִם רַבִּים אַדִּירִים מִשְׁבְּרֵי־
יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם יְהוָה: עֵדֹתֶיךָ נֶאֶמְנוּ מְאֹד לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹּדֶשׁ יְהוָה
לְאֹרֶךְ יָמִים:

היום יום שבת קודש שבו הלוים היו אומרים בבית המקדש

צב מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: טוֹב לְהֹדוֹת לַיהוָה וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ
עֶלְיוֹן: לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ בַּלֵּילוֹת: עֲלֵי עָשׂוֹר וַעֲלֵי־נָבֶל
עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר: כִּי שִׂמַּחְתַּנִי יְהוָה בְּפָעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן:
מַה־גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְהוָה מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ: אִישׁ בַּעַר לֹא יֵדָע
וּכְסִיל לֹא־יָבִין אֶת־זֹאת: בִּפְרֹחַ רְשָׁעִים כְּמוֹ עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־פֹּעֲלֵי
אָוֶן לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־עַד: וְאַתָּה מָרוֹם לְעֹלָם יְהוָה: כִּי הִנֵּה אֹיְבֶיךָ
יְהוָה כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן: וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי
בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן: וַתַּבֵּט עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה
אָזְנָי: צַדִּיק כַּתָּמָר יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה: שְׁתוּלִים בְּבֵית יְהוָה
בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ: עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה דְּשֵׁנִים וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ:
לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְהוָה צוּרִי וְלֹא־עַוְלָתָה בּוֹ:

image
not
available